DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

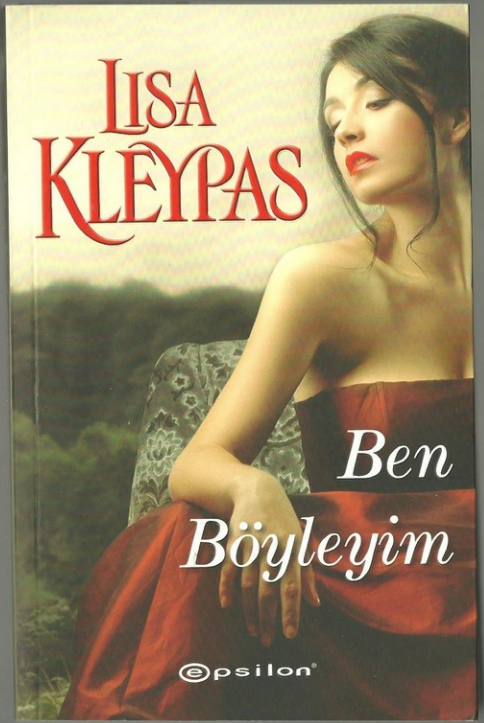
RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

LISA
KLEYPAS
Ben
Böyleyim
epsilon

tarayan : ırmak (chatlak!)
düzenleyen : vero
keyifli okumalarr :)))

Orijinal Adı: It Happened One Autumn
Yazarı: Lisa Kleypas
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Yasemin Büte
Editör: Eren Abaka
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Mart 2011

ISBN: 978 9944 82-387-6

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2005 Lisa Kleypas

Türkçe Yayım Hakkı:
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim/İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

chatlak!/vero

Ben Böyleyim

Lisa Kleypas

Çeviri
Yasemin Büte

epsilon®

chatlak!/vero

GİRİŞ

Londra 1843

İki genç bayan parfümerinin eşiğinde duruyor, biri diğerinin kolunu sabırsızca çekiştiriyordu. Küçük olanı düzgün Amerikan aksanıyla, "İçeriye girmek *zorunda* mıyız?" diye söylenirken onu loş ışıklı mağazaya çekiştirmesine karşı koymaya çalışıyordu. "Bu tarz yerlerde olmaktan hoşlanmıyorum Lillian. Orada öylece durup *saatlerce* o şeyleri kokluyorsun- "

"O zaman hizmetçiyle birlikte faytonda bekle."

"Bu *daha* da sıkıcı! Ayrıca, tek başına hiçbir yere gitmene izin veremem. Ben olmayınca başını derde sokarsın."

Mağazaya girdikleri sırada uzun boylu olan kız, bir leydiye yakışmayan bir tavırla kahkaha attı. "Beni dertten uzakta tutmak istemezsin Daisy. Başımı derde soksam bile sen dışında durmak istemezsin."

"Maalesef bir parfümeride macera yoktur," diyerek aksice cevapladı Daisy

Bu cümleye karşılık tatlı bir kıkırdama yükseldi ve iki genç kız, meşe tezgâhın arkasındaki gözlüklü yaşlı adama bakmak için başlarını çevirdi. Onlar yaklaşırken adam gü-

chatlak!/vero

lümseyerek, "Gerçekten bundan emin misiniz bayan?" diye sordu. "Parfümün sihirli olduğuna inanan bazı kişiler var. Bir parfümün kokusu onun en saf esansıdır. Bazı kokular geçmişteki bir aşkın, en tatlı hatıraların hayaletlerini canlandırabilir."

"Hayaletlerini mi?" diye tekrarladı Daisy merakla.

Diğer kız sabırsızca araya girdi. "Tam anlamıyla bunu demek istemedi canım. Parfüm bir hayaleti çağırmaz ve sihirli falan da değildir. Sadece burnundaki koku alma sinirlerini harekete geçiren koku zerreciklerinin karışımıdır."

Yaşlı adam yani Bay Phineas Nettle, büyük bir ilgiyle kızlara bakıyordu. İkisinin de öyle göze batan bir güzellikleri yoktu ancak ikisi de açık tenleri, siyah saçları ve Amerikan kızlarına özgü düzgün yüz hatlarıyla dikkat çekiciydi. Onları, "Lütfen," diyerek duvarda bulunan rafları gösterdi, "ürünlerime yakından bakın, Bayan..."

İçlerinden büyük olanı, "Bowman," dedi memnuniyetle, "Lillian ve Daisy Bowman." Genç kız, bir şeyler alan pahalı kıyafetli sarışın bayana göz attı ve yaşlı adamın şu an onlarla ilgilenemeyeceğini anladı.

Kararsız müşteri, Nettle'ın onun için getirdiği parfüm dizilerine bakarken Amerikalı kızlar ise parfüm, kolonya, briyantin, ağdalar, kremler, sabunlar ve bakım için diğer ürünlerin bulunduğu raflara göz atıyorlardı. Mantar tıpalı kristal şişelerde banyo yağları, bitki özleri ve nefesi tazelemek için küçük kutularda menekşe pastilleri vardı. Alt raflarda kokulu mumlar, mürekkepler, karanfil kokulu keseler, losyon ve merhem kavanozları bulunuyordu. Nettle, daha genç olan Daisy'nin ürünleri daha az bir merakla incelerken Lillian'ın saf kokular içeren yağ ve esans raflarının önünde durduğunu fark etti. Gül, melisa, yasemin,

bergamot ve bunun gibi bitkilerin özleri şişelenip raflara dizilmişti. Kehribar renginde şişeyi alan genç kız, dikkatlice kapağını açıp fark edilebilir bir beğeniyle kokusunu içine çekti.

En sonunda sarışın bayan seçimini yapıp parfümünün ödemesini yaptı ve mağazadan ayrıldı. Kapı kapanırken küçük zil neşeyle çaldığından, Lillian giden kadına bakmak için başını çevirdi ve düşünceli bir tavırla mırıldandı; "Beyaz tenli ve açık renk saçlı kadınların neden sürekli amber koktuklarını merak ediyorum..."

"Amber parfümü mü demek istiyorsun?" diye sordu Daisy.

"Hayır... tenleri. Amber ve bazen de bal..."

Küçük kız şaşkınlıkla kahkaha atarak, "Tanrı aşkına neden bahsediyorsun?" diye sordu. "İnsanlar banyo yapmaya ihtiyaç duyduğu zamanlar dışında bir şey kokmazlar."

Kızlar karşılıklı bir hayretle birbirlerine bakıyorlardı. "Evet kokarlar," dedi Lillian, "herkesin bir kokusu vardır. Sakın bana fark etmediğini söyleme? Bazılarının tenleri acıbadem ya da menekşe gibi kokarken bazıları da..."

"Bazıları da erik, palmiye ya da taze ot gibi kokar," diye yorum yaptı Nettle.

Lillian tatminkâr bir gülümsemeyle ona baktı. "Kesinlikle!"

Nettle gözlüklerini çıkarıp dikkatle parlatırken zihni soru işaretleriyle doluydu. Olabilir miydi? Bu kızın bir kişinin öz kokusunu keşfetmesi mümkün müydü? Kendisi de ayırt edebiliyordu fakat bu ender bulunan bir yetenekti ve böylesi bir maharete sahip olan bir kadınla hiç tanışmamıştı.

Lillian Bowman, bileğine asılı boncuk işlemeli çanta-

chatlak!/vero

sından katlı bir kâğıt çıkardı ve ona doğru yaklaştı. Kâğıdı ona verirken, "Parfüm için bir formül var," dedi, "ama içerik olarak kullanılacakların miktarlarından emin değilim. Bunu benim için hazırlar mısınız?"

Nettle kâğıdı açıp listeyi okurken gri kaşları hafifçe titredi. "Alışılmadık bir karışım ama çok ilginç. Sanırım güzel bir sonucu olacak." Büyük bir ilgiyle kıza bakıyordu. "Bayan Bowman bu formülü nereden edindiğinizi sorabilir miyim?"

"Aklıma geldi." İçten bir gülümseme kızın yüzünü aydınlattı. "Hangi kokuların benim simyama daha etkili olacağını düşünmeye çalıştım. Ama dediğim gibi, içerik olarak kullanılacakların miktarlarından emin değilim."

Nettle şüphelendiğini gizlemek için bakışlarını indirdi ve formülü bir kez daha okudu. Normal bir müşteri, genelde ondan gül ya da lavanta kokularının baskın olduğu bir parfüm hazırlamasını isterdi fakat daha önce kimse ona bunun gibi bir liste vermemişti. Daha da ilginç olanı, koku seçimlerinin alışılmadık ama uyumlu olmasıydı. Kim bilir, belki de kızın böyle özel eşleştirmeleri yapabilmesi sadece bir tesadüftü.

Nettle kızın kabiliyetlerinin sınırlarını merak ederek, "Bayan Bowman size parfümlerimden bazılarını göstermeme izin verir misiniz?" diye sordu.

Lillian neşeyle, "Elbette," diye cevapladı. Nettle parlak sıvıyla dolu küçük kristal bir şişeyi çıkardığında, genç kız hevesle tezgâha yanaştı. Yaşlı adam temiz bir mendile birkaç damla parfüm damlatırken, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Lillian.

Nettle ona mendili uzatıp, "Bir parfüm asla doğrudan şişesinden koklanmamalı," diye açıklamaya başladı. "İlk

adım olarak alkolün uçup gitmesi için onu havalandırmalısınız ancak o zaman asıl koku alınabilir. Bayan Bowman, bu parfümde hangi kokuların olduğunu söyler misiniz?"

Hazırlanmış bir parfümün içeriğini ayırt edebilmek en tecrübeli parfümcüler için bile büyük bir çaba gerektirirdi. Öyle ki bunun için dakikalarca, hatta saatlerce parfüm defalarca koklanmalıydı.

Lillian mendildeki kokuyu içine çekmek için başını eğdi ve kendinden emin bir şekilde konuşmaya başladı. "Portakal çiçeği... turunç esansı... akamber ve... yosun?" Duraksadı, şaşkınlıkla parlayan kadifemsi kahverengi gözlerini vurgularcasına kirpiklerini kırpıştırdı. "Parfümde yosun mu var?"

Nettle allak bullak olmuş, öylece ona bakıyordu. Sıradan bir insanın karmaşık bir kokunun içindekileri fark etme kabiliyeti sınırlıdır. Belki gül, limon veya nane gibi baskın, belirli kokuları alabilir ama özel bir kokunun katmanlarını seçebilmek çoğu insanın kabiliyetini aşardı.

Nettle kendini toplayarak kızın sorusuna belli belirsiz gülümsedi. Çoğunlukla, kokularına derinlik ve benzersizlik katması için parfümlerine özel kokular karıştırırdı fakat daha önce kimse bunlardan birini bile tahmin edememişti. "Hisleriniz oldukça hayret verici ve çok şaşırtıcı. İşte, şunu da bir deneyin." Temiz bir mendil daha çıkarıp başka bir parfümden birkaç damla döktü.

Lillian aynı mucizevî rahatlıkla konuşmaya başladı; "Bergamot... sümbülteber... tütsü..." Tereddüt etti ve yeniden koklayarak ciğerlerini zengin aromatik parfümle doldurdu. Dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. "Ve biraz da kahve."

"*Kahve* mi?" dedi kız kardeşi Daisy ve başını mendilin üzerine eğdi. "Bunda kahve kokusu yok."

chatlak!/vero

Lillian soran gözlerle Nettle'a baktı ve adam da onun tahminini onaylarcasına gülümsedi. "Evet, kahve." Hayranlıkla başını iki yana salladı. "Çok yeteneklisiniz Bayan Bowman."

Lillian omuz silkti. "Korkarım koca ararken pek de işe yaramayan bir yetenek. Böyle kullanışsız bir yeteneğe sahip olmak da benim şansım. İyi bir sesim ya da muhteşem bir güzelliğim olsaydı daha çok işime yarardı. Annemin de dediği gibi, nesneleri koklamayı sevmek bir hanımefendi için pek de hoş değil."

"Benim mağazam için geçerli değil," diye cevap verdi Nettle.

İnsanların bir müzede gördükleri tablo hakkında tartışması gibi onlar da kokuları tartıştılar; yağmurlu birkaç günün ardından ormanın tatlı, tazeleyici kokularını, denizin iyotlu esintisini, yer mantarının yoğun küf kokusunu dile getirdiler. Bu konuşmaya olan ilgisini hemen kaybeden Daisy ise makyaj malzemelerinin olduğu rafları dolaştı ve bir pudra kavanozunu açtığında hapşırdı, sonra da bir pastil kutusu seçip gürültülü bir şekilde çiğneyerek mağazada gezinmeye devam etti.

Sohbet devam ederken Nettle, kızların babasının New York'ta koku ve sabun imal ettiği bir işletmesi olduğunu öğrendi. Lillian arada sırada fabrikanın laboratuarını ziyaret ederek koku ve hazırlanışı ile ilgili temel bilgileri öğrenmişti. Hatta Bowman sabunlarından bir tanesi için koku geliştirmede yardımcı olmuştu. Eğitimi yoktu ama Nettle'a göre kızın bir dâhi olduğu aşikârdı ancak kızın bu yeteneği, cinsiyeti sebebiyle sonsuza dek gelişemeyecekti.

"Bayan Bowman size göstermek istediğim bir esans var. Ben mağazanın arka tarafına gideceğim, burada beni biraz bekleyebilir misiniz?"

Lillian'ın meraklanmıştı, başını evet anlamında salladı ve Nettle depoya giden perdeli bir koridorun arkasında gözden kaybolurken dirseklerini tezgâha dayayıp beklemeye koyuldu. Nettle'ın girdiği oda, formül dosyaları, damıtma, esans ve boya dolaplarıyla, huni, şişeler ve ölçüm bardaklarının bulunduğu raflarla, yani üretimi için gerekli olan malzemelerle doluydu. En üst rafta, parfüm sanatı üzerine Fransızca ve Yunanca yazılmış birkaç deri kaplı kitap vardı. İyi bir parfümcü, biraz simyacı, biraz sanatçı ve biraz da sihirbaz olmalıydı.

Nettle tahta seyyar bir merdivene çıktı ve en üst raftan, çamdan yapılmış küçük bir kutu alıp aşağıya indi. Mağazanın ön tarafına gelerek kutuyu tezgâha bıraktı. Deri iple bağlanıp mumla mühürlenmiş olan kutunun kapağını açıp küçük bir şişeyi çıkardığında, Bowman kardeşlerin her ikisi de gözlerini kocaman açmış onu izliyordu. İçi neredeyse yarı renksiz sıvı ile dolu şişe, Nettle'ın bugüne kadar ürettiği en pahalı parfümdü.

Şişenin tıpasını çıkarıp bir mendile değerli esansından bir damla damlattı ve Lillian'a uzattı. İlk koklama hafif ve yumuşaktı, neredeyse önemsenemeyecek kadar hafifti. Ama burun derinliklerinin yukarılarına ilerlediğinde, şaşılacak derecede şehvetli bir kokuya dönüşüyordu ve ilk koku geçtikten sonra geriye çok tatlı bir koku kalıyordu.

Lillian fark edilebilir bir merakla mendilin üzerinden ona bakıyordu. "Bu nedir?"

"Kokusunu sadece gece yayan ender bulunan bir orkide," diye cevap verdi Nettle. "Taç yaprakları bembeyazdır ve yaseminden bile daha narindir. Çiçekleri ısıtmakla bu koku elde edilemez, çok kırılgandırlar."

"O zaman soğuk damıtma yapılıyor?" diye mırıldandı

chatlak!/vero

Lillian. Narin taç yaprakların kokularını bırakana kadar yağ tabakalarında ıslatıldığı ve saf esansı elde edebilmek için alkol çözücülerin kullanıldığı işlemden bahsediyordu.

"Evet."

Enfes esansı bir kez daha kokladı. "Bu orkidenin adı nedir?"

"Gece Leydisi."

Daisy keyifle kıkırdadı. "Annemin bana yasakladığı romanlarından birinin adı gibi."

"Sizin formülünüzdeki lavanta yerine, bu orkidenin kokusunu kullanmayı öneriyorum," dedi Nettle. "Belki maliyeti daha fazla ama benim fikrime göre harika bir temel nota olacaktır, özellikle de sabitleştirici olarak amber isterseniz."

"Peki ne kadar pahalı?" diye sordu Lillian ve Nettle fiyatı söyleyince gözleri kocaman açıldı. "Tanrım, bu altının değerinden de fazla."

Nettle küçük şişeyi ışığa tutarak çevirdi; sıvı adeta bir elmas gibi parlıyordu. "Korkarım sihir ucuz değil."

Bakışları hipnotize olmuşçasına şişeyi takip ederken Lillian gülümsedi ve, "Sihir," diyerek dudak büktü.

Nettle ona gülümseyerek, "Bu parfüm sihrin gerçek olmasını sağlayacak," diye ısrar etti. "Aslında etkisini arttırmak için gizli bir içerik de katacağım."

Büyülenen ama pek de inanmayan Lillian, parfümü almaya gün içinde daha sonra yeniden gelmek üzere Nettle ile sözleşti. Daisy'nin pastil kutusunu ve alacağı parfümün parasını ödeyip kardeşiyle birlikte çıktı. Daisy'nin yüzüne baktığında, kız kardeşinin her zaman canlı olan hayal gücünün sihirli formüller ve çok gizli malzemelerle ilgili düşüncelerle dolu olduğunu anladı.

"Lillian bu sihirli parfümden biraz kullanmama izin vereceksin, değil mi?"

"Her zaman vermiyor muyum?"

"Hayır."

Lillian gülümsedi. Kız kardeşler birbirlerine rakip gibi davranmalarına ve zaman zaman çekişmelerine rağmen, birbirlerinin en güvenilir müttefikleri ve en yakın arkadaşlarıydılar. Çirkin sokak köpeklerine, sinir bozucu çocuklara ve tamir edilmesi veya atılması gereken eşyalara tapan Daisy haricinde, Lillian'ı bu hayatta sadece birkaç kişi seviyordu.

Bu kadar samimi olmalarına rağmen çok da farklıydılar. Daisy idealist, hayalperest ve bazen çocuk gibi muzip, zaman zaman da tilki kadar kurnaz olan kararsız bir kişilikti. Lillian ise, dünya ile arasına bir savunma duvarı çeken, sivri dilli, kural tanımaz ve yıkıcı bir mizaha sahipti ancak kendi çevresindeki insan topluluğuna tamamen sadıktı, özellikle de *süs bitkilerine*. Bu, geçen sezon balo ve akşam partilerinde bir kenarda otururken tanıştığı kız grubunun kendilerine koydukları isimdi. Lillian, Daisy, arkadaşları Annabelle Peyton ve Evangeline Jenner birbirlerine koca bulma konusunda yemin etmişlerdi. Çabaları, iki ay önce Annabelle'in Bay Simon Hunt ile yaptığı muhteşem evlilikle sonuç vermişti ve şimdi sırada Lillian vardı. Fakat kimi bulacakları veya onu nasıl elde edecekleri hakkında planları yoktu.

"Elbette parfümü denemene izin vereceğim," dedi Lillian.

"Tanrı bilir karşılığında ne isteyeceksin."

"Bana deliler gibi âşık olacak yakışıklı bir dük, *elbette*," diye cevap verdi Daisy.

"Soylular arasında, yakışıklı ve çekici erkeğin ne kadar az olduğunu fark ettin mi?" diye sordu Lillian küçümsercesine. "Çoğu kıt zekâlı, eski kafalı ya da ağzında kanca varmış gibi görünen suratlara sahip."

Daisy hafifçe gülüp bir kolunu onun beline doladı. "Doğru beyefendiler dışarıda bir yerde ve biz onları bulacağız."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu Lillian dalga geçercesine.

Daisy muzip bir tavırla gülümseyerek, "Çünkü sihir bizim tarafımızda," dedi.

Stony Cross Park, Hampshire

Leydi Olivia Shaw çalışma odasının kapısından, "Bowmanlar geldi," diye bildirdiğinde, ağabeyi çalışma masasında bir yığın hesap defterinin içine gömülmüş durumdaydı. Öğlen güneşi, sade ahşap odadaki tek süs olan dikdörtgen şeklindeki uzun vitray camlardan içeriye sızıyordu.

Marcus yani Lord Westcliff, koyu kahve gözlerinin üzerindeki siyah kaşlarını çatarak bakışlarını işinden ayırdı ve, "Desene kargaşa başlıyor," diye mırıldandı.

Livia güldü. "Sanırım kızlarından bahsediyorsun? O kadar da kötü değiller, yanılıyor muyum?"

"Daha da kötüsü," dedi Marcus kısa ve öz şekilde, parmaklarının arasında unuttuğu kalemin mürekkebinin eline bulaştığını görünce kaşlarını daha da bir çattı. "Tanışmak zorunda kaldığım en kötü huylu iki genç bayan. Özellikle de büyük olanı."

"Onlar Amerikalılar," diye üsteledi Livia. "Onlar hoşgörüyle karşılanmalı, değil mi? Bizim sonsuz cemiyet kurallarımızın listesindeki her ayrıntıyı bilmeleri beklenemez- "

"Detaylar konusunda onları hoş görebilirim," diye

chatlak!/vero

sertçe araya girdi Marcus. "Senin de bildiğin gibi, Bayan Bowman çay fincanını tutarken serçe parmağını yanlış açıyla havaya kaldırdı diye onu kınayacak biri değilim. Ancak uygar dünyanın neresine gidersen git nahoş bulanacak belirli davranışlar mevcuttur."

Davranışlar mı? diye düşündü Livia. Bu konuşma şimdi ilginç hale gelmişti işte. Livia hoşlanmadığı çalışma odasına doğru adım attı, burası ona merhum babasını hatırlatıyordu.

Sekizinci Westcliff Kontu'yla ilgili hiçbir hatıra güzel değildi. Babaları bulunduğu ortamdaki tüm oksijeni zehirleyen, sevimsiz ve de zalim bir adamdı. Hayatındaki her şey ve herkes kontu hayal kırıklığına uğratmıştı. Üç çocuğu arasında, sadece Marcus onun muhteşem standartlarına yaklaşabilmişti. Kont ona ne ceza verirse versin, istekleri ne kadar imkânsız veya yargısı ne kadar haksız olursa olsun, Marcus hiç şikâyet etmemişti.

Livia ve kız kardeşi Aline, büyük kardeşlerinin sürekli okulda en yüksek notu alma çabalarından, seçtiği sporlarda rekorları kırmasından ve herkesin yapabileceğinden daha sert bir şekilde kendini yargılamasından dolayı dehşete düşmüşlerdi. Marcus bir atı eğitebilen, kadril dansını yapabilen, matematiksel teori üzerine ders verebilen, bir yarayı sarabilen ve at arabasının tekerleğini değiştirebilecek türden bir adamdı. Ama yine de bunca başarılarına ve yeteneğine rağmen, babalarından övgü dolu tek bir söz duymamıştı.

Livia geçmişe bakınca yaşlı kontun niyetinin, biricik oğlundan bütün şefkat ve merhamet izlerini söküp atmak olduğunu fark etti. Aslında bir süre başarılı da olmuştu. Fakat beş sene önce yaşlı kontun ölümüyle Marcus, ol-

ması için yetiştirildiği adamdan çok farklı bir adam haline gelmişti. Livia ve Aline, ağabeylerinin onları dinlemek için asla meşgul olmadığını ve ne kadar önemsiz şeylerden bahsederlerse bahsetsinler yardıma hazır olduğunu keşfetmişlerdi. Marcus sempatikti, sevecendi, anlayışlıydı ve gerçekten muhteşemdi. Üstelik hayatının büyük bir kısmında, bu özelliklerin hiçbiri su yüzüne çıkmamıştı.

Her şeye rağmen Marcus bir parça da baskıcıydı. Aslında... *çok* baskıcıydı. Konu sevdiklerine geldiğinde Marcus, onları en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yapmalarına yönlendirmek için ufacık bir vicdan azabı bile duymazdı. Ne yazık ki bu onun en çekici özelliklerinden biri değildi. Eğer Livia onun kusurlarını listelerse Marcus'un kendi yanılmazlığı konusunda asap bozucu bir inancı olduğunu da fark ederdi.

Livia çekici kardeşine şefkatle gülümserken fiziksel olarak oldukça babalarına benzemesine rağmen, ona nasıl taptığını da merak ediyordu. Marcus keskin yüz hatlarına, geniş bir alna ve ince dudaklara sahipti. Babasıyla benzer olarak kuzguni siyah saçları, geniş bir burnu ve çıkık çenesi vardı. Hepsinin bileşimi ise yakışıklılıktan ziyade çekiciydi, yine de kadınların dikkatini kolayca çeken bir yüzdü. Babalarından farklı olarak, Marcus'un dikkat çekici kara gözleri çoğunlukla keyiften parıldardı ve esmer yüzünde ışıldayan bir gülümsemeye sahipti.

Livia'nın ona doğru yaklaşmasıyla Marcus koltuğuna yaslandı ve parmaklarını birbirine kenetleyip sert karnına dayadı. Eylül'ün başında olmalarına rağmen, aşırı sıcak sebebiyle Marcus ceketini çıkarmış ve siyah tüylerle gölgelenen esmer kollarındaki kasları gösterircesine gömleğinin kollarını kıvırmıştı. Orta boyluydu ve hırslı bir sporcunun güçlü fiziğiyle oldukça formundaydı.

chatlakl/vero

Söz konusu edepsiz Bayan Bowman ile ilgili daha fazlasını duymaya hevesli olan Livia masanın kenarına yaslanıp Marcus'a baktı. "Bayan Bowman'ın seni bu kadar kızdıracak ne yaptığını merak ediyorum," dedi yüksek sesle. "Hadi söyle Marcus. Eğer söylemezsen aklıma zavallı Bayan Bowman'ın yapabildiklerinden çok daha kötü şeyler gelecek."

"Zavallı Bayan Bowman mı?" diye söylendi Marcus."Lütfen sorma Livia, bunu anlatamam."

"Çıkar ağzından baklayı Marcus," diye emretti Livia, "yoksa ağza alınmayacak yöntemlerle sana işkence ederim."

Marcus alaylı bir ifadeyle bir kaşını kaldırdı. "Bowmanlar çoktan geldiğine göre, bu tehdit oldukça komik kaçıyor."

"O zaman tahmin edeyim. Bayan Bowman'ı birisiyle mi yakaladın? Bir beyefendinin onu öpmesi için izin mi veriyordu, yoksa daha mı *kötü*?"

Marcus dalga geçercesine çarpık bir gülümsemeyle cevap verdi. "Hayır. Bir erkek ona baktığında, eminim içinden haykırarak aksi yöne kaçmak ister."

Erkek kardeşinin Lillian Bowman hakkında bir hayli sert olduğunu sezen Livia kaşlarını çattı. "Oldukça hoş bir kız Marcus."

"Hoş bir yüz karakterdeki kusurları örtmeye yetmez."

"Hangileri mesela?"

Marcus alay edercesine bir ses çıkardı, sanki Bayan Bowman'ın kusurları sıralanamayacak kadar çok fazlaydı. "Bir kere çıkarcı."

"Sen de öylesin hayatım," diye mırıldandı Livia.

Marcus küçümsercesine baktı. "Baskıcı."

"Senin gibi."

"Kibirli."

"Sen de öyle," dedi Livia açıkça.

Marcus artık ona öfkeyle bakıyordu. "Benim değil, Bayan Bowman'ın kusurlarını tartıştığımızı sanıyordum."

Livia masum bir tavırla, "Ancak ortak noktanız çokmuş gibi görünüyor," diye itiraz etti. "Yani uygunsuz davranışlarından bahsederken onu taviz verdiği bir durumda yakalamadığını mı söylüyorsun?"

"Ben sadece onu bir beyefendiyle yakalamadığımı söyledim."

"Marcus, buna ayıracak zamanım yok," dedi Livia sabırsızca. "Bowmanlar'ı karşılamak zorundayım ve sen de öylesin ama çalışma odasından çıkmadan önce, bana o kızın ne yaptığını anlatmanı istiyorum!"

"Anlatılamayacak kadar saçma."

"Bacaklarını iki yana açarak ata mı biniyordu? Sigara mı içiyordu? Çıplak halde gölde mi yüzüyordu?"

"Pek sayılmaz." Marcus huysuzlanarak masanın diğer ucundaki stereoskopu aldı, kocasıyla birlikte New York'ta yaşayan kız kardeşi Aline'den bir hediyeydi. Stereoskop yeni bir icattı, akçaağaçtan ve camdan yapılmıştı. Stereo kart - ikili bir fotoğraf - lenslerin arkasından bakıldığında, görüntü birleşerek üç boyutlu bir hal alıyordu. Görüntülerin derinlikleri ve detayları oldukça şaşırtıcıydı. Örneğin bir ağacın dalları, bakanın burnuna değecekmiş gibi görünüyordu ve bir uçurum, her an sonunuz olacakmışçasına bir gerçeklikle iki yana açılıyordu. Marcus stereoskopu gözlerine yaklaştırdı ve abartılı bir konsantrasyonla Roma'daki Kolezyum'un görüntüsünü incelemeye başladı.

chatlak!/vero

Tam Livia sabırsızlıktan patlamak üzereyken Marcus en sonunda mırıldanmaya başladı, "Bayan Bowman'ı iç çamaşırlarıyla beysbol oynarken gördüm."

Livia öylece ona bakıyordu. "İç çamaşırlarıyla mı? Deri top ve yassı sopalarla oynanan oyundan mı bahsediyorsun?"

Marcus'un dudakları sabırsızca büküldü. "Burayı en son ziyaretinde oldu. Simon Hunt ve ben at sürüyorduk, Bayan Bowman ve kız kardeşi, arkadaşlarıyla birlikte malikânenin kuzeybatısındaki çayırda oyun oynuyorlardı. Dört hanımının dördü de iç çamaşırlarıyla ordaydılar ve ağır eteklerle oynamanın zor olduğunu söylediler. Sanırım yarı çıplak koştukları için bahane bulmaya çalışıyorlardı. Anlayacağın Bowman kardeşler birer hedonist."

Livia kahkahasını bastırmak için pek başarılı olmayan bir hareketle eliyle ağzını kapadı. "Şimdiye kadar bunu anlatmadığına inanamıyorum!"

Marcus sertçe stereoskopu indirerek, "Keşke unutabilseydim," diye cevap verdi. "Kızının çıplak görüntüsü zihnimde tazeliğini hâlâ koruyorken Thomas Bowman'ın gözlerine nasıl bakacağımı ancak Tanrı bilir."

Livia erkek kardeşinin yüzündeki hatlarda mana ararken şaşkınlığı hâlâ geçmemişti. Marcus'un 'kızları' değil de 'kızı' dediğini kaçırmamıştı - Marcus'un sadece birini fark ettiği belliydi, dikkat ettiği sadece Lillian'dı.

Livia Marcus'u oldukça iyi tanıdığından, bu olaydan hoşlandığını tahmin ediyordu. Erkek kardeşinin ahlâki değerleri güçlü olmasına rağmen, ukalalıktan uzak ve tatlı bir mizacı vardı. Marcus hiç metres tutmamış olmasına rağmen, Livia birkaç gizli ilişkisi ile ilgili dedikoduları işitmişti. Hatta kontun dışarıdan tutucu görünmesine karşılık, yatakta oldukça maceraperest olduğunu en azından bir ya da iki kişiden duymuştu. Fakat bazı sebeplerden ötürü erkek kardeşi, bu sonradan görme, gözü pek Amerikalı kızdan rahatsız oluyordu. Livia, Marsden ailesinin Amerikalılara karşı olan ilgisinin Marcus'u da tesiri altına alıp almadığını merak ediyordu. Ne de olsa Aline öyle biriyle evlenmişti ve kendisi de New York'lu Gideon Shaw ile yeni evlenmişti.

Livia kurnazca, "İç çamaşırlarıyla çekici miydi?" diye sordu.

"Evet," dedi Marcus düşünmeden ve sonra kaşlarını çattı. "Yani *hayır* demek istedim. Yani onun çekici olup olmadığına karar verecek kadar uzun bakmadım. Elbette bir çekiciliği varsa tabii..."

Livia kahkaha atmamak için yanağının içini ısırıyordu. "Hadi ama Marcus, otuz beş yaşında sağlıklı bir adamsın. Yani Bayan Bowman iç çamaşırları içinde dururken onu gözetlemedin mi?"

"Ben gözetlemem Livia, bir şeye iyice bakarım ya da bakmam. Gözetlemek çocuklar ve sapkınlar içindir."

Livia acıyan bakışlarla onu süzdü. "İyi, böyle bir deneyime katlanmak zorunda kaldığın için gerçekten çok ama çok üzgünüm. Umalım da Bayan Bowman, bu ziyaretinde seni şoka uğratmamak için karşına kıyafetle çıksın."

Marcus bu alaya karşılık kaşlarını çattı. "Yapacağından şüpheliyim."

"Kıyafetle duracağından mı şüphelisin, yoksa seni şoka uğratmasından mı?"

"*Yeter* Livia!" diye gürledi Marcus.

Livia kıkırdayarak, "Gel de aşağıya gidip Bowmanlar'ı karşılayalım," dedi.

chatlak!/vero

"Bunun için zamanım yok," dedi Marcus sertçe. "Sen onları karşıla ve benim adıma özür dile."

Livia şaşkınlıkla öylece ona bakıyordu. "Yapamazsın. Ahh Marcus gelmelisin! Daha önce senin bu kadar kaba olduğunu hiç görmedim."

"Bunu sonra telafi ederim. Tanrı aşkına, neredeyse bir ay burada kalacaklar, telafi etmek için bolca vaktim olacak. Şu Bowman kızı hakkında konuşmak beni deli etti, onunla aynı odada bulunma düşüncesi şu anda sinirlerimi bozuyor."

Livia, Marcus'un hiç hoşlanmadığı bir şekilde ona bakıyordu. "Hımm. Hoşlanmadığın insanlara karşı nasıl tepki verdiğini görmüştüm ama her zaman medeni olmayı başarabilmişsindir. Fakat bazı sebeplerden ötürü, Bayan Bowman seni fena kışkırtmış durumda. Aslında nedeni üzerine bir teorim var."

"Yaa?" Marcus'un gözlerinde oyunbaz bir parıltı vardı.

"Hâlâ üzerinde çalışıyorum ve kesin bir sonuca vardığım zaman sana da söyleyeceğim."

"Tanrı yardımcım olsun. Hadi *git* Livia ve misafirleri karşıla."

"Sen de bir yarasa gibi bu odaya saklanacaksın, öyle mi?"

Marcus ayağa kalkarak önden gitmesi için ona kapıyı gösterdi. "Evin arka kapısından çıkacağım ve uzun bir süre ata bineceğim."

"Ne kadar uzun?"

"Akşam yemeğine kadar."

Livia öfkeyle iç çekti. Akşam yemeği oldukça mühimdi, yarın resmi olarak başlayacak olan ev partisi için bir başlangıçtı. Misafirlerin çoğu gelmişti, birkaçı da gelmek üze-

reydi. "Geç kalmasan iyi olur," diye uyardı Livia. "Şimdilik ev sahibi rolünü üstleniyorum ama bu, bütün her şeyle benim ilgileneceğim anlamına gelmiyor."

Marcus ciddiyetle, "Asla geç kalmam," diye cevap verdi ve darağacında sallanmaktan son anda kurtulan bir adamın neşesiyle hızla yürüyüp gitti.

chatlak!/vero

chatlak!/vero

2

Marcus atını bahçelerin ötesindeki işlek orman yoluna doğru yönlendirerek malikâneden uzaklaştı. Çukur kalan yolu ve inişli çıkışlı patikayı aştı, kuru çimlerle kaplı arazileri arkasında bırakana dek atını dörtnala sürdü. Sık ağaçlıkları, rengârenk çiçeklerle bezeli çayırları ve bataklıkları ile Stony Cross Park, Hampshire'daki en verimli arazilere sahipti. Kraliyet için av sahası olarak ayrıldığından, arazi İngiltere'de ziyaret edilen en ünlü yerlerden biri haline gelmişti.

Sürekli ziyaretçi akınına uğraması Marcus'un amacına da uyuyordu. Av ve sevdiği sporlar için yeterli arkadaşı oluyor, ayrıca ekonomik ve siyasi manevralarını da bu sayede yapabiliyordu. Marcus bu partilerde her türlü işini hallediyordu, önemli işlerine destek olması için güvenilir bir politikacıyı ya da söz sahibi birini ikna edebiliyordu.

Bu partinin diğer partilerden bir farkı olmamalıydı ancak son birkaç gündür, Marcus'un içinde artan huzursuzluk sebebiyle canı sıkılıyordu. Fevkalade mantıklı bir adam olduğundan, son zamanlarda moda olan psişik önsezilere ya da ruhsal saçmalıklara inanmıyordu ama sanki Stony Cross Park'taki atmosfer değişmiş gibiydi. Havada tuhaf bir gerginlik vardı, tıpkı fırtına önceki sessizlik gibiydi bu.

Marcus huzursuz ve sabırsız hissediyordu, hiçbir fiziksel uğraş da onun bu artan endişesini yatıştıracakmış gibi görünmüyordu.

Bu akşamı ve Bowmanlar ile samimi olmak zorunda kalacağını düşündükçe rahatsızlığının endişeyle bilendiğini hissediyordu. Onları davet ettiğine pişmandı. Aslında onları başından def etmesine karşılık, Thomas Bowman ile yapacağı işten memnuniyetle vazgeçebilirdi. Ne var ki onlar buradaydı ve neredeyse bir ay burada kalacaklardı.

Marcus, Thomas Bowman ile onun sabun fabrikasını geliştirmek için Liverpool'a ya da belki Bristol'a üretim fabrikası açma konusunda görüşme niyetindeydi. Eğer Marcus'un parlamentodaki liberal görüşlü müttefikleri yanılmıyorsa, sabun vergisinin önümüzdeki birkaç sene içinde iptal edileceği neredeyse kesindi. Bu gerçekleştiğinde, sabun sıradan vatandaşlar tarafından bile rahatça alınabilecekti. Bu, halk sağlığı açısından ve Bowman'ın onun ortaklığını kabul etmesi durumunda Marcus'un banka hesabı açısından da iyi olacaktı.

Ama Thomas Bowman'ın ziyaretinin, kızlarının varlığına da katlanmak anlamına geldiği gerçeğinden kaçış yoktu. Lillian ve Daisy, koca avı için İngiltere'ye gelen Amerikalı kadınların canlı birer örneğiydiler. Cemiyet, gevşek aksanlarıyla kendilerinden abartılı şekilde bahseden ve sürekli bir şeyleri elde etmeye çalışan hırslı bayanların tarruzu altındaydı. Bunlar ailesinin parasıyla bir asilzadeyi satın almaya çalışan ve çoğunlukla başarılı olan, terbiyesiz, gürültücü ve kendini beğenmiş genç hanımlardı.

Marcus, Bowman kardeşler ile Stony Cross Park'a yaptıkları önceki ziyaretlerinde tanışmıştı ve ikisi hakkında da iyi bir izlenim elde etmemişti. Lillian ve arkadaşlarından

chatlak!/vero

- *süs bitkileri*, kendilerine böyle diyorlardı (ne de gurur duyulacak bir şey!) - evlenmek için bir asilzadeyi tuzağa düşürme planları yaptıkları zaman hiç hoşlanmamıştı. Marcus tuzağın açığa çıktığı anı asla unutmayacaktı. Marcus Lillian'a, "Tanrım! Sizi hiçbir şey utandıramaz mı?" diye sormuştu. Ve o da utanmaz bir şekilde, "Varsa bile henüz bunun ne olduğunu bilmiyorum," demişti.

Lillian'ın küstahlığı, onu Marcus'un tanıdığı diğer bayanlardan farklı kılıyordu. Bu ve iç çamaşırlarıyla oynadıkları beysbol oyunu, onu Lillian Bowman'ın muzır biri olduğuna ikna etmişti. Ve biri hakkında bir kez hüküm verdi mi kolay kolay fikrini değiştirmezdi.

Marcus kaşlarını çatarak Lillian ile başa çıkmanın en iyi yolunu düşünüyordu. Kız onu ne kadar kızdırırsa kızdırsın soğukkanlı ve önyargısız olacaktı. Şüphesiz Lillian'ın onu pek kızdıramadığını görmek de kızı çileden çıkaracaktı. Kızın sinir olduğunu gözünde canlandırınca göğsündeki sıkışıklığın biraz rahatladığını hissetti. Evet, ondan kaçınmak için elinden geleni yapacaktı ve şartlar ikisinin aynı odada bulunmasını gerektiriyorsa ona soğuk bir nezaketle davranacaktı.

Bayan Mercedes Bowman kızlarının odasının girişinde durmuş, onlara dik dik bakarak konuşuyordu. "Kızlar sizden en azından iki saat uyumanızı istiyorum, böylece akşam için kendinize gelmiş olursunuz. Lord Westcliff'in akşam yemeği genelde geç saatte başlar ve gece yarısına kadar sürer, sizin masada esnemenizi istemiyorum."

"Peki anne," dedi kızlar, masum bir tavırla annelerine bakıyorlardı.

Bayan Bowman bitmek bilmez siniriyle oldukça öfkeli

ve hırslı bir kadındı. Bir tazı bile onun incecik bedeninin yanında şişman kalırdı. Endişeli ve sert konuşmaları çoğunlukla hayatındaki tek amacına yönelikti; her iki kızının da muhteşem bir evlilik yaptıklarını görmek. "Ne olursa olsun, bu odadan çıkmayacaksınız," diye devam etti sertçe. "Lord Westcliff'in malikânesinde gizli gizli dolaşmak yok, macera ya da olay çıkarmak yok. Aslında güvende olduğunuzdan ve *uyuduğunuzdan* emin olmak için kapıyı kilitlemeyi düşünüyorum."

"Anne," diye itiraz etti Lillian, "eğer dünyada Stony Cross'tan daha sıkıcı bir yer varsa ayakkabılarımı yerim. Başımızı nasıl bir derde sokabiliriz ki?"

Mercedes gözlerini kısarak, "Siz havadan bile dert çıkarırsınız," dedi. "Bu yüzden ikinizi de yakından izleyeceğim. En son ziyaretimizdeki davranışlarınızdan sonra, yeniden davet edildiğimize hâlâ şaşkınım."

"Ben değilim," diye cevap verdi Lillian ilgisizce. "Westcliff'in babamın fabrikasında gözü olduğu için burada olduğumuzu herkes biliyor."

"*Lord* Westcliff," diye uyardı Mercedes tıslayarak. "Ondan bahsederken saygılı ol Lillian! O İngiltere'deki en varlıklı lord. Soyu- "

Daisy alayla araya girip, "Kraliçeninkinden bile daha eskiye dayanıyor," dedi, birçok kez aynı lafları duymuştu. "Ve Britanya'daki en eski kont, bu da onu- "

Lillian gözlerini tavana dikerek, "Avrupa'daki en gözde bekâr yapıyor," diyerek cümleyi tamamladı. "Belki de bütün dünyadaki. Anne, Westcliff'in ikimizden biriyle evleneceğini sanıyorsan gerçekten delirmiş olmalısın."

"O deli değil," dedi Daisy kız kardeşine, "sadece New Yorklu."

chatlak!/vero

New York'ta Bowmanlar gibi bir sürü aile vardı - muhafazakâr şehre ya da modern topluluğa uymayı beceremeyen sonradan zenginler. Bu sonradan görme aileler, fabrika ya da madencilik gibi sanayilerden servet kazanmışlardı fakat yine de çok arzuladıkları cemiyete girmeye hak kazanamıyorlardı. New York sosyetesi tarafından böylesine reddedilmiş olmanın verdiği yalnızlık ve utanç, Mercedes'in hırsını her şeyden fazla körüklüyordu.

Mercedes oldukça sert bir biçimde devam etti. "Geçen ziyaretimizdeki uygunsuz davranışlarınızın tümünü Lord Westcliff'e unutturacağız. Her zaman mütevazı, sessiz ve ağırbaşlı olacaksınız. Ayrıca tüm o süs bitkisi işleri de olmayacak. O rezil Annabelle Peyton'dan uzak durmanızı istiyorum ve bir de şu- "

"Evie Jenner," dedi Daisy, "ve artık adı Annabelle Hunt oldu anne."

"Annabelle, Westcliff'in en yakın arkadaşıyla evlendi," diye dikkat çekti Lillian. "Bunun, onunla görüşmeye devam etmemiz için de mükemmel bir sebep olduğunu düşünüyorum anne."

"Bunu düşüneceğim." Mercedes ikisine de şüpheyle bakıyordu. "Bu arada, sizden uzun ve sessiz bir uyku çekmenizi istiyorum. İkinizden de ufacık bir çıt bile duymak istemiyorum, anladınız mı?"

"Peki anne," dedi kızlar koro halinde.

Kapı kapandı ve dışarıdan kapının sertçe kilitlendiği duyuldu.

Kız kardeşler sırıtarak birbirlerine baktılar. "Beysbol olayını öğrenmemesi çok iyi," dedi Lillian.

Daisy ciddiyetle, "Şimdiye kadar ölmüş olurduk," diye kabul etti.

Lillian, makyaj masasının üzerindeki işlemeli küçük bir kutudan tel toka alıp kapıya gitti. "Küçük şeyler için bu kadar üzülmesi çok acı, değil mi?"

"Bayan Astor'ın salonuna domuz yavrusunu gizliden içeriye soktuğumuz zamandaki gibi."

Lillian bu anıya gülümseyerek kapının önünde eğildi ve tel tokayı kilide soktu. "Annemin onu savunmak için yaptığımız bu şeyden neden hoşlanmadığını merak ediyorum. Bayan Astor'ın annemi partisine davet etmemesinden sonra bir şey yapılması gerekiyordu."

"Sanırım annemin kızma sebebi, çiftlik hayvanlarının birinin evine sokmanın daha sonraki partilere misafir olarak davet edilmemizi az da olsa etkileyeceğini düşünmesiydi."

"Beşinci Cadde'deki depoda bulunan havai fişekleri patlatmamız kadar kötü olduğunu sanmıyorum."

"Satıcının o kadar kaba davranmasına karşılık bunu yapmak zorundaydık."

Tel tokayı kilitten çeken Lillian, ustalıkla tokayı büktü ve tekrar soktu. Gözlerini kısarak tokayı döndürdü ve sonra yüzünde zafer gülümsemeyle Daisy'ye baktı. "Sanırım bu sefer çok daha hızlıydım."

Ancak kız kardeşi ona gülümsemedi. "Lillian, eğer bu sene koca bulursan... her şey değişecek. Sen değişeceksin. Artık macera olmayacak, eğlence olmayacak ve ben de yalnız kalacağım."

"Aptal olma, ben değişmeyeceğim ve sen de yalnız kalmayacaksın," dedi Lillian kaşlarını çatarak.

"Hesap vermen gereken bir kocan olacak," dedi Daisy, "ve o da benimle birlikte muziplik yapmana izin vermeyecek."

chatlak!/vero

chatlak!/vero

"Hayır, hayır, hayır..." Lillian ayağa kalktı ve umursamaz bir hareketle elini salladı. "Benim böyle bir kocam olmayacak. Ondan uzaktayken yaptıklarımı fark etmeyecek ya da umursamayacak bir adamla evleneceğim. Tıpkı babam gibi bir adamla."

"Babam annemi çok mutlu ediyormuş gibi görünmüyor. Onların hâlâ âşık olup olmadıklarını merak ediyorum?" diye sordu Daisy.

Lillian kapıya yaslandı ve soruyu düşünürken kaşlarını çattı. Anne babasının evliliklerinin aşk evliliği olup olmadığını merak etmek daha önce aklına hiç gelmemişti. Nedense bunu hiç düşünmemişti. İkisi de tamamen kendine yetiyormuş gibi görünüyordu. Lillian'ın bildiği kadarıyla nadiren kavga ederler, birbirlerine sarılmazlar ve pek az konuşurlardı. Fakat yine de aralarında gözle görülür bir tatsızlık yoktu. Birbirlerinden oldukça farklıydılar, aralarında ne tutku ne de mutluluk vardı.

Lillian elinden geldiğince küçümsercesine konuşarak, "Aşk romanlar içindir canım," dedi. Kapıyı yavaşça açtı, koridorun bir sağına bir soluna bakıp Daisy'ye geri döndü. "Temiz. Hizmetçilerin girişinden çıkalım mı?"

"Evet, sonra da malikânenin batı tarafından ormana girelim."

"Neden ormana?"

"Annabelle'in benden ricasını hatırlıyor musun?"

Lillian ilk başta anlamamışçasına baktı ama sonra gözlerini devirdi. "Yüce Tanrım, Daisy böyle saçma bir iş yerine daha iyi bir şey düşünemez misin?"

Küçük kardeşi gözleri parıldayarak ona baktı. "İstemiyorsun, çünkü bu Lord Westcliff'in yararına."

"Kimsenin yararına değil, sadece aptalca bir iş," diye cevap verdi Lillian, çileden çıkmıştı.

Daisy kararlı bir ifadeyle ona bakıyordu. "Ben Stony Cross'un dilek kuyusunu bulmaya gideceğim," dedi büyük bir nezaketle, "ve Annabelle'in benden istediğini yapacağım. Eğer istersen sen de bana eşlik edebilirsin ya da canın ne istiyorsa onu yap. Ama," - badem şeklindeki gözleri tehdit edercesine kısılmıştı - "o tozlu eski parfüm dükkânlarına ve aktarlara göz gezdirip onca zaman beni beklettikten sonra, az da olsa bana hoşgörülü davranmaya borçlu olduğunu düşünüyorum."

"Pekâlâ, seninle geleceğim," diye söylendi Lillian, "eğer gelmezsem onu asla bulamazsın ve ormanda kaybolursun." Yeniden koridorun bir sağına bir soluna bakıp boş olduğundan emin olduktan sonra, Lillian yolun sonundaki hizmetçilerin girişine yollandı. Kardeşler parmak uçlarında sessizce yürüyorken ayakları kalın halının üzerinde hiç ses çıkarmıyordu.

Lillian her ne kadar Stony Cross Park'ın sahibini sevmiyor olsa da buranın görkemli bir malikâne olduğunu kabul etmek zorundaydı. Avrupa stiline göre inşa edilmişti; muhteşem kale, bal rengindeki taşlardan yapılmış, dört bir tarafı gökyüzüne doğru yükselen hoş kulelerle çevrelenmişti. Uçurumun üzerine kurulup Itchen Nehri'ne bakan yapı, bahçelerle ve vahşi ormanların içinde bulunan meyve bahçeleriyle sarılıydı. Malikâne on beş nesil boyunca Westcliff ailesinin olmuştu ve Lord Westcliff'in mal varlığı bununla da kalmıyordu. İngiltere ve İskoçya'daki neredeyse 200.000 dönüm arazi onun kontrolündeydi, mülklerinin arasında iki şato, üç köşk, beş ev ve Thames'e bakan bir de villa olduğu söyleniyordu. Ancak ailenin gözbebeği şüphesiz Stony Cross Park'tı.

Malikânenin etrafından geçen kardeşler, onları perde-

chatlak!/vero

chatlak!/vero

leyecek uzun porsuk ağaçlarının yanından gitmeye özen gösterdiler. Çok yıllık sedir ağaçları ve meşelerle kaplı sık ormana girdiklerinde, güneş ışıkları dalların arasından süzülüyordu.

Daisy büyük bir coşkuyla kollarını havaya savurup, "Ahh, bu yere bayıldım!" dedi.

"Belli," dedi Lillian gönülsüzce. Ancak İngiltere'de, sonbahar başlangıcı çiçeklerle kaplı buradan daha güzel bir yer olmayacağını kabul etmek zorundaydı.

Dikkatlice yürüyen Daisy, yolun yanına itilmiş bir kütüğün üzerine sıçradı. "Stony Cross Park'ın hanımı olmak için Lord Westcliff ile evlenmeye değer, ne dersin?"

Lillian kaşlarını kaldırdı. "Onun kendini beğenmiş yorumlarına katlanmak ve emirlerine itaat etmek için mi?" Bundan hoşlanmayarak yüzünü ekşitti.

"Annabelle, Lord Westcliff'in aslında düşündüğünden daha hoş bir adam olduğunu söylüyor."

"İki hafta önce olanlardan sonra bunu söylemek *zorunda*."

Kardeşler sessizliğe bürünmüşlerdi. İkisi de yakın zamanda gerçekleşen korkunç olayı düşünüyorlardı. Annabelle ve eşi Simon Hunt, Lord Westcliff ile ortak oldukları lokomotif fabrikasını geziyorken meydana gelen korkunç bir patlama neredeyse canlarını alıyordu. Lord Westcliff, onları kurtarmak için her şeyi göze alıp yanan binaya girip ikisini de sağ salim dışarı çıkartmıştı. Doğal olarak, Annabelle Westcliff'i bir kahraman gibi görüyordu ve hatta bir keresinde onun kibrinin çekici olduğunu bile söylemişti. Lillian ise buna karşılık, Annabelle'in hâlâ yuttuğu dumanın etkisinde olduğunu söylemişti.

Daisy kütüğün üzerinden atlarken, "Sanırım Lord

Westcliff'e şükran borçluyuz," dedi. "Ne de olsa Annabelle'in hayatını kurtardı ve düşünürsen bizim pek de öyle geniş bir arkadaş çevremiz yok."

"Annabelle'i kurtarması bir tesadüftü. Westcliff'in hayatını riske atmasının tek sebebi iş ortağını kaybetmek istememesi," dedi Lillian aksice.

"Lillian!" Birkaç adım önde olan Daisy şaşkınlıkla ona doğru döndü. "Bu kadar acımasız olamazsın. Tanrı aşkına, kont arkadaşımızı ve kocasını kurtarmak için yanan bir binaya girdi. Bu adam seni etkilemek için daha ne yapmalı?"

"Westcliff'in ufacık da olsa beni etkilemeyi umursadığını sanmıyorum," dedi Lillian, kendi sesindeki iç karartıcı tını nedeniyle yüzünü astı ama yine de konuşmaya devam etti. "Daisy ondan hoşlanmama sebebim, onun da açıkça *benden* hoşlanmamasından başka bir şey değil. Kendini her bakımdan benden üstün görüyor; manevi, sosyal ve akli... ahh, burnunu kaf dağından indirmeli!"

Bir müddet sessizce yürüdüler, sonra Daisy yolun kenarında yetişen menekşelerden koparmak için durdu. Saç tokasına menekşeleri sıkıştırmaya çalışırken, "Lord Westcliff'e iyi davranmayı hiç düşündün mü?" diye mırıldandı ve ekledi, "belki kibar bir şekilde cevap vererek seni şaşırtabilir."

Lillian sertçe başını iki yana salladı. "Hayır, muhtemelen kırıcı bir şey söyleyecektir ve sonra da kendini beğenmiş ve memnun bir ifadeyle bakacaktır."

"Aslında ben senin..." diye konuşmaya başladı Daisy ama dalgın bir ifadeyle sustu. "Su sesi duyuyorum, dilek kuyusu yakınlarda olmalı!"

Lillian, nemli çayırlarla kaplı yolda aceleyle giden küçük

chatlak!/vero

kardeşini takip ederken, "Ahh, ne harika," dedi ve isteksizce gülümsedi. Islak çayır, mavi-mor yıldız çiçekleriyle, sazlıklarla ve altın rengi başaklarla kaplıydı. Yolun kenarında, güneş ışığı damlaları gibi görünen sarı kantaronlar hâkimdi. Lillian huzur verici atmosferin tadını çıkararak adımlarını yavaşlattı ve derin derin nefes aldı. Dilek kuyusuna yaklaşırken hava yumuşamış ve nem artmıştı.

Yazın başında *süs bitkileri* dilek kuyusunu ziyaret ettiği zaman, her biri köpüren suya toplu iğne atmıştı. Ve Daisy, Annabelle adına daha sonra gerçekleşmesi için gizemli bir dilekte bulunmuştu.

Daisy, "İşte burada," diyerek cebinden incecik bir metal parçası çıkardı. Patlama olduğunda küçük metal parçalar adeta misket gibi havada savrulmuştu ve Daisy, Westcliff'in omzuna yapışmış bir tanesini Annabelle'den almıştı. Westcliff'e karşı ufacık bir sempati duymayan Lillian bile bu korkunç metal parçası karşısında yüzünü ekşitmişti. "Annabelle bana bunu kuyuya atmamı ve ona dilediğim dileğin aynısını Lord Westcliff için dilememi söyledi."

"Bu dilek neydi? Bana hiç söylemedin," dedi Lillian.

Daisy alaylı ve keyifli bir gülümsemeyle ona baktı. "Bu ortada değil mi canım? Annabelle'in gerçekten ona âşık biriyle evlenmesini diledim."

"Ahh." Annabelle'in evliliğini ve aralarındaki bağlılığı düşündü Lillian, dileğin tutmuş olduğunu anladı. Daisy'ye hem şefkat hem de öfke dolu gözlerle bakarak izlemek için geride durdu.

"Lillian," diye itiraz etti kardeşi, "yanımda durmalısın. Eğer ikimiz de dileğe odaklanırsak kuyunun ruhu dileği daha çabuk kabul edecektir."

Lillian alçak sesle güldü. "Orada bir ruhun olduğuna

gerçekten inanmıyorsun, değil mi? Yüce Tanrım, nasıl bu kadar batıl inançlı olabiliyorsun?"

"Daha yeni bir şişe sihirli parfüm alan kişi mi- "

"Ben onun sihirli olduğuna falan inanmıyorum. Sadece kokusu hoşuma gitti!"

Daisy şakayla karışık, "Ahh Lillian," diye söylendi ve devam etti; "olasılıklara izin vermekten ne zarar gelir? Mucizevi bir şey olmadan hayatımıza devam edeceğimizi inanmayı kabul etmiyorum. Şimdi gel de Lord Westcliff için dilek dileyelim. Sevgili Annabelle'i o yangından kurtarmasının ardından, en azından bunu yapabiliriz."

"Tamam, tamam. Yanında duracağım ama sadece düşme diye seni tutmak için." Kız kardeşinin yanına gelen Lillian, bir kolunu kız kardeşinin ince omuzlarına dolayıp çamurlu suya baktı.

Daisy sıkıca gözlerini kapatıp parmaklarını metal parçasına doladı. "Yürekten istiyorum," diye fısıldadı, "ya sen Lillian?"

"Evet," diye mırıldandı Lillian ancak o tam olarak Lord Westcliff'in gerçek aşkı bulmasını dilemiyordu. Dileği biraz farklıydı; *Ben, Lord Westcliff'in onu dize getirecek bir kadınla tanışmasını istiyorum*. Bu düşünce dudaklarında tatminkâr bir gülümsemenin oluşmasını sağladı. Daisy küçük metal parçasını kuyuya attı ve nesne derinliklerde kayboldu.

Daisy ellerini çırparak memnun bir ifadeyle geriye doğru döndü. "İşte bu kadar. Westcliff'in kimle olacağını görmek için sabırsızlanıyorum!"

"Artık o her kimse, ben o zavallı kıza acıyorum," diye cevap verdi Lillian.

Daisy başıyla malikâne tarafını işaret etti. "Eve mi?"

Daha evvel Annabelle'in söylediği bir fikri tartışma-

chatlak!/vero

ya başladılar ve sohbet hemen bir plana dönüşüverdi. Bowmanlar'ın acilen onları İngiltere sosyetesinden kişilerle tanıştıracak bir desteğe ihtiyaçları vardı. Aslında bu kişi güçlü, etkili ve de oldukça ünlü biri olmalıydı, öyle ki onayı bütün soylular tarafından da kabul edilmeliydi. Annabelle'e göre, kontun annesi Kontes Westcliff'ten başka kimse bu tarife uymuyordu.

Avrupa'yı dolaşmaya düşkünmüş gibi görünen kontes, nadiren ortaya çıkardı. Oğlunun işadamları ve aristokrasiden olmayan kişilerle arkadaşlık kurmasını küçümsediğinden, Stony Cross Malikânesi'nde misafirlerin arasına pek az karışırdı. Bowman kardeşlerin hiçbiri resmen kontesle tanışmamış fakat onunla ilgili oldukça fazla şey duymuşlardı. Eğer dedikodular doğruysa kontes, yabancıları özellikle sevmeyen huysuz bir dinozordu.

Daisy yolda küçük bir taşı sektirerek, "Annabelle'in kontesin bize destek çıkmasını sağlayacak bir yol olduğunu düşünmesine inanamıyorum. Böyle bir şeyi kesinlikle isteyerek yapmayacaktır," dedi.

"Eğer Westcliff ona derse yapar," diye cevap verdi Lillian ve uzun bir odun parçası alarak dalgınca sürüklemeye başladı. "Belli ki Westcliff isterse kontes her şeyi yapabiliyor. Annabelle bana kontesin, Leydi Olivia'nın Bay Shaw ile evlenmesini onaylamadığını ve düğüne katılmaya niyetli olmadığını söylemişti. Ama Westcliff bunun kız kardeşinin duygularını inciteceğini bildiğinden, annesinin kalmasını ve dahası bunu hoş karşılamasını sağlamış."

"Gerçekten mi?" Daisy meraklı bir ifadeyle ona bakıyordu. "Bunu nasıl yaptığını merak ettim."

"Evin beyi olmakla. Amerika'da kadınlar evle ilgilenir ama İngiltere'de her şey erkeklerin etrafında dönüyor."

"Hımm. Bu pek hoşuma gitmedi."

"Evet, biliyorum." Lillian sustu ve sonra usulca konuşmaya devam etti; "Annabelle'e göre İngiliz bir koca, menüleri, mobilya düzenlerini, perdelerin renklerini... kısaca *her şeyi* onaylamak zorundaymış."

Daisy şaşkın ve dehşete düşmüş bir ifadeyle ona bakıyordu. "Bay Hunt böyle şeylerle uğraşıyor mu?"

"Hayır. O bir lord değil, sadece işadamı. Ve işadamları çoğunlukla böyle saçmalıklarla vakit kaybetmezler. Ama sıradan bir lordun ev ile ilgili her şeyi incelemek için oldukça zamanı vardır."

Taş sektirmeyi bırakan Daisy, kaşlarını çatarak Lillian'a baktı. "Merak ediyorum da... neden biz bir soyluyla evlenip yıkık dökük eski bir evde yaşamaya ve o sümüksü İngiliz yemeklerini yiyip kesinlikle bize saygı duymayacak bir grup hizmetçiye emir vermeye çalışmaya bu kadar kararlıyız?"

Lillian buz gibi bir sesle, "Çünkü annemin istediği bu, çünkü New York'ta kimse ikimizden biriyle evlenmeyecek," diye cevap verdi. Modern New York cemiyetinde, yeni servet edinmiş erkeklerin kolaylıkla evlenebildikleri bir gerçekti. Ancak normal soydan gelen bayanlar, ne asilzadeler tarafından ne de cemiyette daha iyi bir yer edinmek isteyen sonradan zengin olan beyler tarafından isteniyorlardı. Bu yüzden tek çözüm, zengin eşlere ihtiyacı olan üst sınıftaki erkeklerin bulunduğu Avrupa'da koca avlamaktı.

Daisy'nin kaş çatması alaylı bir gülümsemeye dönüştü. "Ya burada da kimse bizi almazsa?"

"O zaman biz de Avrupa ile Amerika arasında mekik dokuyan bir çift kız kurusu olur çıkarız."

Daisy bu fikre gülerken uzun saç örgüsünü arkaya attı.

chatlak!/vero

Onların yaşındaki bayanlar için bırakın saçı açık tutmayı, şapkasız çıkmak bile uygun değildi. Ne var ki Bowman kardeşlerin ikisi de öyle gür ve siyah buklelere sahiplerdi ki son moda olan topuzla bile saçlarının toplanmaları bir çileye dönüşüyordu. En azından her biri için üç dizi tel toka gerekiyordu ve bir keresinde, resmi bir akşam için hoş görünmek adına yapılan onca çekiştirmenin ardından Lillian'ın hassas kafa derisi sabaha kadar ağrımıştı. Sırf bu yüzden, birçok kez Annabelle Hunt'ı kıskanmıştı. Onun her zaman muhteşem görünen açık renkli hafif bukleleri vardı ve kendi saçlarının da böyle olmasını hayal ediyordu. Şu an Lillian saçlarını ensesinde toplamış ve cemiyette hiç hoş karşılanmayacak biçimde sırtına dökülmesine izin vermişti.

"Annesinin bize yardım etmesini sağlaması için Westcliff'i nasıl ikna edeceğiz?" diye sordu Daisy. "Onun böyle bir şeyi kabul etmesi olanaksızmış gibi görünüyor."

Lillian gerinip odun parçasını ormana fırlattı ve avucundaki tozu temizledi. "Hiçbir fikrim yok. Annabelle bizim adımıza söylemesi için Bay Hunt'ı ikna etmeye çalıştı ama o da arkadaşlıklarını suiistimal edeceğini söyleyerek bunu reddetti."

"Keşke Westcliff'i bir şekilde zorlayabilseydik. Bir şekilde onu tuzağa düşürüp şantaj yapalım," dedi Daisy.

"Eğer biri saklamaya çalıştığı bir şey varsa ona şantaj yapabilirsin. Ve ben, o kısa boylu, sıkıcı ve yaşlı Westcliff'in şantaja değer bir şey yaptığından şüpheliyim."

Daisy bu tanımlamaya kıkırdadı. "O kısa boylu, sıkıcı ve yaşlı bir adam falan değil!"

"Annem onun otuz beş yaşında olduğunu söyledi. Bence oldukça yaşlı, sence değil mi?"

"Yirmisinde olan çoğu erkeğin Westcliff'in yarısı kadar bile formunda olmadığına bahse girerim."

Konu ne zaman Westcliff'e gelse Lillian tepeden tırnağa sinirlendiğini hissediyordu. Kontun adı geçince sinir olmasının bir nedeni yoktu aslında. Sert bir şekilde omuzlarını silkti ve Daisy'nin yorumunu önemsemedi.

Eve yaklaşırlarken uzaktan çocukların oyun sesi gibi gelen neşeli bağrışlar duydular. Lillian seyislerin olduğu tarafa bakarak, "Bu da ne?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama birileri iyi vakit geçiriyormuş gibi görünüyor. Hadi bakalım."

"Fazla vaktimiz yok," diye uyardı Lillian. "Eğer annem gittiğimizi anlarsa- "

"Çabuk oluruz. Ahh, lütfen Lillian!"

Tereddüt ederken bile seyislerin olduğu taraftan kahkaha sesleri ve bağrışlar geliyordu, Lillian'ın merakı daha da arttırmıştı.

Umarsızca Daisy'ye gülümsedi. "Seninle oraya kadar yarışacağım," dedi ve hızla koşmaya başladı.

Daisy de eteklerini toplayıp onu takip etti. Daisy'nin bacakları Lillian'ın bacaklarından kısa olmasına rağmen, bir buzağı gibi hafif ve çevikti. Ahırın olduğu yere vardıklarında, neredeyse Lillian'a yetişmişti. Uzun bir bayırı çıktıktan sonra nefes nefese kalan Lillian, etrafı düzgünce çitlerle çevrelenmiş çayırı dolandı ve on iki ile on altı yaşları arasındaki beş çocuğun biraz ötedeki küçük bir arazide oyun oynadıklarını gördü. Kıyafetlerinden seyis yamağı oldukları belli oluyordu. Çizmeleri çayırın yanındaydı ve çıplak ayakla koşuyorlardı.

"Görüyor musun?" diye sordu Daisy hemen.

Grubu izleyen Lillian, içlerinden birinin uzun yassı bir

chatlak!/vero

chatlak!/vero

sopayı havaya savurduğunu gördü ve sevinçle kahkaha attı. "Beysbol oynuyorlar!"

Bir yassı sopa, bir top ve elmas şeklinde düzenlenen dört sayı kalesinden oluşan oyun, Amerika ve İngiltere'de popüler olmasına rağmen New York'ta bir saplantı haline gelmişti. Her sınıftan kızlar ve erkekler bu oyunu oynuyorlardı, Lillian hâlâ beysbol oynadıkları piknikleri özlemle hatırlıyordu. Kaleleri turlayan bir seyis yamağını izlerken sıcak anılar onu sarmıştı. Arazinin bu amaçla kullanıldığı belliydi, çünkü sayı kaleleri yere iyice kazılmış ve aralarındaki alan çimensiz hale gelecek şekilde çiğnenmişti. Lillian oyunculardan bir tanesinin, *süs bitkileriyle* oynadığı talihsiz oyun için yassı sopaları ona ödünç veren delikanlı olduğunu fark etti.

"Sence bizim de oynamamıza izin verirler mi?"diye sordu Daisy umutla.

"Olmaması için sebep göremiyorum. Şu kızıl kafalı çocuk, daha önce bize sopaları ödünç veren çocuk değil mi? Adının Arthur olduğunu sanıyorum."

O anda top hızla vurucuya gitti ve o da kısa, mükemmel bir kavisle karşılık verdi. Yassı sopa deri topa sertçe çarpmış ve hızla kız kardeşlere doğru gelmeye başlamıştı. Lillian öne doğru koşarak çıplak elleriyle topu yakaladı ve ilk sayı kalesinde bekleyen çocuğa büyük bir ustalıkla fırlattı. Çocuk ona şaşkınlıkla bakarak refleks olarak topu hemen yakaladı. Diğer çocuklar da çayırın yanında duran iki bayanı fark ettiklerinde, ne yapacaklarını bilmez halde donup kalmışlardı.

Lillian gözlerini kızıl saçlı çocuğa dikerek öne doğru yürüdü. "Arthur? Beni hatırladın mı? Haziran ayında buradaydım, sen bize sopaları ödünç vermiştin."

Çocuğun yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi kayboldu. "Ahh evet, Bayan... Bayan..."

"Bowman." Lillian kardeşini gösterdi. "Bu da kız kardeşim Daisy. Merak ediyoruz, acaba bizim de oynamamıza izin verir misiniz? Sadece birkaç dakika?"

Ortalık birden sessizleşmişti. Lillian, sopaların ona ödünç verilmesinin kabul edilebilir olduğunu ama diğer seyis yamaklarıyla oyun oynamasının başlı başına bir sorun olduğunu anladı. "Bu oyunda çok kötü değilizdir. İkimiz de bu oyunu New York'ta birçok defalar oynadık. Eğer oyununuzu yavaşlatacağımızı düşünüyorsanız- "

"Ahh, sorun bu değil Bayan Bowman," diye itiraz etti Arthur, yüzü de saçı gibi kırmızıya dönmüştü. Şüpheyle arkadaşlarına bir göz atıp sonra dikkatini yeniden toplamayı başardı. "Sadece sizin gibi hanımefendiler yapamaz... ve biz çok yoğunuz bayan."

"Şu an boşsunuz, değil mi?" diye karşı çıktı Lillian.

Çocuk tereddüt içerisinde onu başıyla onayladı.

"Ee, o zaman biz de boşuz. Sadece küçük bir beysbol oyunu. Ahh, lütfen oynamamıza izin verin, asla kimseye söylemeyiz!" dedi Lillian.

"Ona tükrük atışını göstereceğini söyle," dedi Daisy yarım ağızla, "ya da yaban arısını." Çocukların tepkisiz yüzlerine bakan Lillian bunu kabul etti, imalı bir ifadeyle kaşlarını kaldırarak, "Topu iyi fırlatırım," dedi. "Hızlı atış, tükrük atışı, yaban arısı atışı. Amerikalılar nasıl atar görmek istemez misiniz?"

Bunun onların ilgisini çektiğini görebiliyordu. Fakat Arthur çekingen bir ifadeyle konuşmaya başladı; "Bayan Bowman, eğer biri ahır yerinde sizin beysbol oynadığınızı görürse büyük olasılıkla biz suçlanırız ve sonra- "

chatlak!/vero

"Hayır, suçlanmayacaksınız. Size söz veriyorum, eğer biri bizi yakalarsa bütün sorumluluğu biz alacağız. Onlara size hiç şans tanımadığımızı söyleyeceğim," dedi Lillian.

Bütün grup şüpheyle onlara bakmalarına rağmen, Lillian ve Daisy başlarının etini yiyip onlara yalvardılar ve çocuklar en sonunda onları oyuna aldı. Derisi yıpranmış topu alan Lillian, parmaklarını esnetip eklemlerini çıtlattı ve atıcının yerine geçerek Castle Kayası'nın orada duran vurucuyla karşı karşıya geldi. Ağırlığını sol ayağına vererek atış pozisyonunu alıp büyük bir hızla topu fırlattı. Vurucu ıskalayıp topu kaybederken top, keskin bir çarpmayla tutucunun elinde yerini aldı. Lillian'ın bu atışı sonucunda hayranlık belirten birkaç ıslık duyuldu. Arthur'un, "Bir kız için iyi bir kol!" yorumu ise gülmesini sağladı. "Şimdi bayan, bu bahsettiğiniz yaban arısı atışı nedir, söyler misiniz?"

Ona geri fırlatılan topu yakalayan Lillian, yeniden vurucuyla karşı karşıya geldi. Bu sefer topu ilk iki parmağıyla tutuyordu, geriye çekildi ve kolunu havada kavis aldırıp bileği ile topu ileri fırlattı. Son manevra topun Castle Kayası'na giderken sertçe içe doğru ivme kazanmasını sağlamıştı. Vurucu ıskaladı ama yine de yaban arısı atışını beğendiğini söyledi. Bir sonraki atışta, vurucu en sonunda topla buluşup topu Daisy'nin sevinçle koştuğu arazinin batı tarafına gönderdi. Daisy hızla topu yakalamak için havaya sıçrayan üçüncü kaledeki oyuncuya doğru gitti.

Birkaç dakika içinde, tempolu oyun oyuncuların tamamen kendilerini kaybetmelerine sebep oldu. Hepsinin tavırları, atışları ve koşuları rahatladı. Seyis yamakları gibi yüksek sesle kahkaha atıp bağıran Lillian, çocuksu özgürlüğün nasıl bir şey olduğunu anımsamıştı. Kısa süreliğine

de olsa, İngiltere'ye ayak bastıkları andan itibaren onları boğan sayısız kuralları ve sıkıcı görgü kurallarını unutmak tarif edilemez bir şeydi. Ve güneşli gün tek kelimeyle muhteşemdi fakat New York'a kıyasla, ciğerlerini doldurduğu hava daha yumuşak ve ferahtı.

Arthur ona topu atması için elini havaya kaldırdı. "Vuruş sırası sizde. Vuruşunuz da atışınız kadar iyi mi bir görelim."

"Değil," dedi Daisy hemen ve Lillian, çocukların büyük bir zevkle gülmesini sağlayan bir el hareketi yaptı.

Maalesef bu doğruydu. İsabetli atışlarına karşılık Lillian, vuruşta hiç de iyi değildi. Üstün bir vurucu olan Daisy ise bunu göstermekten büyük zevk alıyordu. Sopayı alan Lillian, sol eliyle sapını bir çekiç gibi tuttu ve sopayı omzunun üstüne kaldırarak atışı bekledi. Top atıldığında gözlerini kısıp elinden geldiğince topa vurmaya çabaladı. Top sopanın tepesinden geçip tutucunun başına çarptığındaysa hayal kırıklığına uğradı.

Çocuk topu almaya gidemeden, top görünmeyen bir güç tarafından atıcıya geri fırlatıldı. Lillian, Arthur'un yüzünün kireç gibi beyaz olduğunu görünce aklı karıştı ve sebebini merak ederek arkasına döndü.

Tutucu büyük bir dikkatle ziyaretçiye bakarken nefes almıyormuş gibi görünüyordu, sebebi ise çayırın çitlerine yaslanan Lord Westcliff'ten başkası değildi.

chatlak!/vero

3

Lillian sessizce küfrederek can sıkıcı bir ifadeyle Westcliff'e baktı. O da dalga geçercesine bir kaşını kaldırarak cevap verdi. Üzerinde tüvit ekose ceketi olmasına rağmen, güneşten yanmış güçlü boynunu sergilercesine gömleğinin yakası açıktı. Önceki karşılaşmalarında Westcliff her zaman kusursuz ve bakımlı bir halde olmuştu. Ancak bu sefer gür siyah saçları rüzgârdan karışmış ve tıraş olması gerekiyordu. Ne var ki bu görüntüsü Lillian'ın içinin ürpermesine sebep oldu ve anlam veremediği bir zayıflıkla dizlerinin bağı çözüldü.

Ondan hoşlanmamasına rağmen Lillian, Westcliff'in oldukça çekici bir adam olduğunu kabul etmek zorundaydı. Yüz hatları kimi yerlerinde çok geniş kimi yerlerinde çok keskindi ama klasik yakışıklı tarifinin ötesinde, yüzünde belirgin bir keder vardı. Sadece birkaç erkek böyle köklü bir iktidara ve göz ardı edilemeyecek kadar güçlü bir kişiliğe sahipti. Otoritesinden dolayı bir hayli rahattı, aynı zamanda bir beyden başka bir şey olamayacağı aşikârdı. Otoriteye karşı koymaya yatkın olan Lillian ise Westcliff'i şu anda oldukça çekici bulmuştu.

Westcliff'in değer biçen bakışları, onun dağılmış saçlarından korsesiz bedeninde geziniyor, serbest kalan ve şekli

belli olan göğüslerini de inceliyordu. Seyis yamaklarıyla birlikte beysbol oynamaya cesaret ettiği için ona kızıp kızmayacağını merak eden Lillian, hemen onun bu bakışlarına karşılık verdi. Aşağılarcasına bakmaya çalıştı ancak Westcliff'in atletik bedeni midesinin sinir bozucu biçimde sarsılmasına neden olmuşken hiç de kolay değildi. Daisy haklıydı, Westcliff'in görüntüsüyle âşık atacak genç birini bulmak zordu.

Hâlâ Lillian'ın bakışlarının hedefi olan Westcliff, yavaşça yaslandığı çayırın çitinden çekildi ve onlara doğru yaklaştı.

Lillian istemsizce geriledi ama derhal konumunu korudu. Bir bayana göre oldukça uzundu ama Westcliff ondan yaklaşık on santim daha uzundu ve aralarında en azından otuz kilo fark vardı. Lillian neredeyse simsiyah gibi görünen kahverengi gözlere bu kadar yakından bakarken, aralarındaki bu farkı hissetmek canını sıkmıştı.

Sesi derinden ve kadife gibi çıktı. "Dirseklerinizi içte tutmalısınız."

Azarlanmayı bekleyen Lillian hazırlıksız yakalanmıştı. "Ne?"

Kont, onun sağ elinde tuttuğu sopaya bakarken gözleri hafifçe kısılmıştı. "Dirseklerinizi içeride tutun. Savurma açısını azaltırsanız sopaya daha rahat hâkim olursunuz."

Lillian kaşlarını çattı. "Uzmanı olmadığınız bir konu yok mu sizin?"

Kont'un koyu gözleri keyifle parıldıyordu, soruyu iyice düşünüyormuş gibiydi. "Islık çalamıyorum," dedi en sonunda, "ve mancınıkta hedef tutturmam zayıftır."

Lillian merakla sordu; "Mancınık nedir? Ayıca ıslık çalamamakla ne demek istiyorsunuz? Herkes ıslık çalabilir."

Westcliff harika bir şekilde dudaklarını büzdü ve sessizce üfledi. Öyle yakın duruyorlardı ki Lillian, alnına değen nefesinin temasıyla tenine yapışan birkaç ince saçın kıpırdadığını hissetti. Şaşkınlıkla gözlerini kırpıp bakışlarını dudaklarına, sonra da gömleğinin açık yakasına indirdi. Güneş yanığı teni yumuşak ve sıcak görünüyordu.

"Gördünüz mü? Hiçbir şey çıkmıyor. Yıllardır deniyorum."

Lillian, ona biraz daha sertçe üflemesini ve dilinin ucunu dişlerinin altına bastırmasını söylemek istedi ama Westcliff'e içinde 'dil' kelimesinin geçtiği bir cümleyi söylemek şu anda pek mümkün değildi. Bunun yerine ona öylece baktı ve Westcliff onu omuzlarından tutup Arthur'a doğru çevirdiğinde irkildi. Çocuk elinde unuttuğu topla birkaç metre ötede durmuş, huşu içinde kontu izliyordu.

Lillian, Westcliff'in çocukları azarlayıp azarlamayacağını merak ederek hemen konuşmaya başladı. "Arthur ve diğerlerinin suçu yok. Bizi oyuna almalarını ben söyledim- "

"Buna şüphem yok," dedi kont omzunun üzerinden, "muhtemelen onlara reddetme şansı tanımamışsınızdır."

"Onları cezalandırmayacak mısınız?"

"Boş zamanlarında beysbol oynadıkları için mi? Hayır." Westcliff ceketini çıkarıp yere attı ve yakında duran tutucuya dönüp, "Jim, iyi bir delikanlı ol ve birkaç topta oyuncuya yardım et," dedi.

"Peki lordum!" Çocuk bir hışımla sayı kalelerinin ötesindeki boş yeşil alana geçti.

Westcliff onun arkasına geçerken Lillian, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Vuruşunuzu düzeltiyorum. Sopayı kaldırın Bayan Bowman," diye ciddi bir şekilde cevapladı Westcliff.

Lillian arkasına dönüp şüpheyle ona bakarken Westcliff gülümsedi, gözleri meydan okurcasına parlıyordu.

"Bu ilginç olacak," dedi Lillian, o esnada gözleri sahanın diğer ucunda gülmemek için kendini tuttuğundan yüzü kızarmış olan Daisy'ye takıldı. "Benim atışım gayet iyi," diye söylendi Lillian, hemen arkasında duran kontun bedenini hissetmekten ötürü rahatsızdı. Adamın elleri dirseklerine kayıp daha da yakınlaştıklarını fark edince gözleri kocaman açıldı. Kontun alçak sesli mırıldanmaları kulağına ulaştığında, beklenti içinde tutuşmaya hazırdı Lillian. Yüzünün ve boynunun, tıpkı bedeninin diğer kısımları gibi kızardığını hissedebiliyordu.

"Ayaklarınızı biraz daha açın," dedi Westcliff, "ve ağırlığınızı sadece birine vermeyin. Güzel. Şimdi ellerinizi biraz daha kendinize doğru çekin. Sopa sizin için birkaç santim uzun olduğundan, sopayı tamamen kavramak zorundasınız- "

"Ben alttan tutmayı seviyorum."

"Sopa sizin için çok uzun," diye ısrar etti kont, "bu yüzden topa vurmadan önce sopayı savuruşunuz- "

Westcliff sopanın sapındaki ellerini ayarlamaya çalışırken Lillian, "Ben uzun sopayı seviyorum," diye itiraz etti. "Ne de olsa ne kadar uzun o kadar iyi."

Uzakta duran bir seyis yamağı kıs kıs gülünce dikkati dağıldı ve ona şüpheyle baktıktan sonra Westcliff'e döndü. Kontun yüzü ifadesizdi fakat gözlerinde bir kahkaha parıltısı belirmişti. "Komik olan nedir?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Westcliff uysalca ve Lillian'ı yeniden atıcıya çevirdi. "Dirsekleri aklınızda tutun. Evet.

Şimdi bileklerinizin dönmesine izin vermeyin, sabit tutun ve tek hareketle sopayı savurun... hayır, hayır, böyle değil." Sağ eliyle onun ellerini kavramış ve yumuşak bir kavisle savurma hareketini göstererek onu sersemletmişti. Kontun dudakları Lillian'ın kulağının hemen yanındaydı. "Farkı görebiliyor musunuz? Yeniden deneyin... bu daha iyi, değil mi?"

Lillian'ın kalbi, baş döndüren bir etkiyle hızla atmaya başlamıştı. Arkasında duran adamın elbisesinin ince katlarından sızan sıcaklığı sebebiyle çok garip hissediyordu. Westcliff'in iri elleri onun ellerini tamamen örtüyordu, parmaklarının üzerindeki nasırları görünce şaşırdı.

"Bir kez daha," dedi Westcliff. Elleri ellerini sıkıştırıyordu, kolları aynı hizadayken Lillian onun gerilmiş kaslarını hissedebildi. Birden bunaldığını ve bunun fiziksel etkinin ötesine geçeceğini hissetti. Ciğerler sanki acı içerisinde genişliyormuş gibiydi. Hızlı hızlı nefes alıp verdi ve bir tane daha aldı ve sonra aniden bedeninin serbest kaldığını hissetti.

Geri çekilen Westcliff dikkatle ona bakıyordu, pürüzsüz alnı bir kaş çatmasıyla kırışmıştı. Simsiyah irislerini gözbebeklerinden ayırt etmek kolay değildi fakat Lillian, onun gözbebeklerinin sanki güçlü bir ilacın etkisiyle irileştiği izlenimine kapılmıştı. Sanki bir şey sormak istiyor gibiydi ama onun yerine, kısaca başını salladı ve vurucunun yerinde durması gerektiğini işaret etti. Westcliff tutucunun yerini aldı ve öne doğru eğilip Arthur'a işaret verdi.

"Önce kolay bir atış," diye seslendi ve endişesi yok olmuş gibi görünen Arthur da başıyla onu onayladı.

"Peki lordum!"

Arthur harekete geçip rahat ve düz bir atış yaptı. Kararlılıkla gözlerini kısan Lillian, sopayı sertçe tutup vuruş pozisyonunu aldı ve daha güçlü vurabilmek için kalçalarını savurdu. Topu ıskalamasına öfkelenmişti, Westcliff'e dönüp imalı bir bakış attı ve, "Evet, tavsiyeniz gerçekten çok işe yaradı," diye mırıldandı.

"Dirsekler," diye hatırlattı Westcliff ve topu Arthur'a geri yolladı. "Yeniden deneyin." Lillian iç çekerek sopayı kaldırdı ve bir kez daha atıcıyla karşı karşıya geldi.

Arthur kolunu gerdi ve bir kez daha topu fırlattı.

Lillian büyük bir çabayla sopayla ilgili şeyleri aklına getirdi ve beklenmedik şekilde sopayı doğru bir açıyla savurdu. Sopayla deri top arasında sert teması hissettiğinde, şok edici bir sarsıntı yaşadı. Güçlü bir *pat* sesiyle top havaya fırlayıp Arthur'un üstünden geçti ve arka taraftakilere ulaştı. Lillian zafer nidasıyla bağırarak sopayı yere attı ve ilk sayı kalesine koşup etrafında tur atıp ikinciye yöneldi. Göz ucuyla Daisy'nin topu kapmak için karşı taraftan hızla koştuğunu ve neredeyse aynı hızla topu yakınındaki çocuğa attığını gördü. Top Arthur'a atılırken adımlarını çabuklaştıran Lillian, uçarcasına üçüncü kaleyi de turladı.

Gözlerine inanamayarak Westcliff'in topu yakalamak için pozisyon aldığını ve son nokta olan Castle Kayası'nda beklediğini gördü. *Nasıl yapabilmişti*? Ona topu nasıl atacağını gösterdikten sonra şimdi de onu oyun dışı mı bırakacaktı?

Lillian hızla kaleye doğru koşarken, "Çekilin yolumdan!" diye bağırdı. O topu yakalamadan kaleye ulaşmaya kararlıydı. "Durmayacağım!"

Westcliff yüzünde bir gülümsemeyle kalenin tam önünde durarak, "Ahh, ben sizi durdururum," diye güvence verdi. "Haydi yolla, Arthur!"

chatlak!/vero

Eğer yapmak zorunda kalırsa onu *geçeceketi*. Lillian bir savaşçı gibi haykırarak bütün bedeniyle ona çarptı ve tam bu esnada Westcliff'in parmakları topu kavradı. Westcliff ayakta durmak için çabalayabilirdi ama yapmadı. Üzerinde Lillian ile birlikte sırt üstü yumuşak toprağa düştü. Bej rengindeki büyük bir toz bulutunun arasında kalmışlardı. Lillian ellerini onun göğüne dayayarak doğruldu ve öfkeyle ona baktı. İlk başta Westcliff'in nefesinin kesildiğini sandı ancak hemen sonra kahkahalara boğulduğunu anladı.

"Hile yaptınız!" diye itiraz etti Lillian fakat bu tepki, onun daha çok kahkaha atmasına neden olmuş gibi görünüyordu. Lillian soluk soluğa kalarak konuşmaya çalıştı; "Sizin... kalenin önünde... durmamanız gerekiyordu... pis hilekâr!"

Hâlâ kahkahalarla gülen Westcliff, paha biçilmez bir sanatsal eseri tutuyormuşçasına topu uzattı. Lillian topu alıp yana fırlattı. "Ben *dışarıda değilim*," dedi ona, vurguyu attırmak için parmağını onun sert göğsüne vurmuştu. Ne var ki ona bir kayayı dürtüyormuş gibi hissettirmişti. "Ben *içerideyim*, beni... duydunuz mu?"

Arthur onlara yaklaşırken onun neşeli sesini duydu; "Aslında bayan- "

Kont konuşacak kadar kendini topladığından, "Asla bir leydiyle tartışma Arthur," diye araya girdi.

Çocuk gülümseyerek, "Peki lordum," dedi.

Daisy keyifle sahanın ucundan gelirken, "Burada bir leydi var mı?" diye sordu. "Ben göremiyorum da."

Kont hâlâ gülümseyerek saçları karışmış Lillian'a bakıyordu, toza bulanmış esmer yüzünde dişleri bembeyaz parlıyordu. Kontun yüzündeki zorba ifadenin yok olup gözlerinin sevinçten parlamasıyla Lillian içinin eridiğini

hissetti, gülüşü nasıl da çekiciydi. Dağılmış saçlarından çözülen bir bukle Westcliff'in çenesine değerken Lillian, istemsiz bir gülümsemenin de kendi dudaklarında belirdiğini fark etti.

"Mancınık nedir?" diye sordu.

"Bir tür sapan. Ortaçağa özgü silahlara ilgi duyan bir arkadaşım var. O..." Westcliff duraksadı, Lillian'ın altında yatarken bedeninde yeni bir gerginliğin oluştuğunu hissetti. "O yakın zamanda eski tasarımı kullanarak bir mancınık yaptı ve benden de ateş için yardım istedi."

Lillian, her daim ağırbaşlı olan Westcliff'in böyle çocuksu maskaralıklara da yeteneği olmasından hoşlanmıştı. Onun üzerinde oturduğunu fark edince kızardı ve kalkmaya çalıştı. Normal konuşmaya çalışarak, "Amacınıza ulaşamadınız mı peki?" diye sordu.

"Yıktığımız duvarın sahibi öyle düşünmüyor gibiydi." Lillian üzerinden kalkarken kont derin bir nefes aldı ve o ayağa kalktıktan sonra bile yerde oturmaya devam etti.

Lillian, Westcliff'in ona neden bu kadar tuhaf baktığını merak ederek elleriyle eteklerindeki tozu temizlemeye çabaladı fakat bu imkânsızdı, çünkü kıyafetleri tepeden tırnağa toz içindeydi. "Ahh Tanrım," diye mırıldandı Daisy'ye. Onun da üstü başı darmadağınıktı ve kirliydi ama kendisininki kadar değildi. "Yürüyüş elbiselerimizin durumunu nasıl açıklayacağız?"

"Annem fark etmeden önce bir hizmetçiden bunları çamaşırhaneye götürmesini isterim. Bir dakika, neredeyse uykudan uyanma vaktimiz geldi!"

"Acele etmek zorundayız," dedi Lillian, ceketini giymiş ve artık onun arkasında duran Westcliff'e bir göz atarak, "lordum, eğer biri size bizi görüp görmediğinizi sorarsa görmediğinizi söyler misiniz?"

chatlak!/vero

chatlak!/vero

"Ben asla yalan söylemem," dedi Westcliff. Lillian çileden çıkmışçasına bir ses çıkararak, "En azından bilgi vermeme konusunda kendinizi tutabilir misiniz?" diye sordu.

"Sanırım bunu yapabilirim."

"Çok yardımseversiniz," dedi Lillian, kesinlikle aksini ifade etmek istemişti. "Teşekkürler lordum. Ve şimdi kusurumuza bakmazsanız koşmak zorundayız. *Gerçekten.*"

"Beni takip edin, bahçe içinden mutfak yanındaki hizmetçi girişine giden bir yol biliyorum," diye öneride bulundu Westcliff.

Kızlar birbirlerine bakarak başlarıyla onu onayladılar ve Arthur ile arkadaşlarına el sallayarak hemen onun peşine düştüler.

Marcus, bu güz bahçesinde Bowman kardeşlere yol gösterirken Lillian'ın onun önünden gitmesine bozulmuştu. Anlamadığı bir nedenden ötürü, genç kız onun fiziksel önderliğini kabul etmiyor gibi görünüyordu. Marcus gizliden ona bakarken ince muslin elbisesinin altında hareket eden bacaklarına dikkat etti. Yürüyüşü, çoğu bayanın sergilediği kadınsal salınışa benzemeksizin esnek ve hızlıydı.

Marcus oyun süresince ona karşı sergilediği açıklanamaz hareketlerini sessizce tartmaya başlamıştı. Kızın yüzündeki sevinç karşı konulamazdı. Tabii böyle hareketli ve canlı olmak onun pozisyonundaki genç bir bayana göre hiç de uygun değildi. Genç hanımların utangaç, mütevazı ve ölçülü olmaları gerekiyordu fakat ona göre Lillian, göz ardı edilemeyecek kadar çetindi.

Onun neşeli ve heyecanlı görüntüsü, Westcliff'in önceden tatmadığı birkaç duyguyu uyandırmıştı. Lillian hatırladığından daha hoştu ve o zorlu inatçılığıyla öyle eğlenceliydi ki Westcliff onun sunduğu mücadeleye karşı koyamamıştı. Ve şu an onun arkasında gidip dönüşlerine uyum sağlarken, Lillian'ı gizli bir köşeye çekip eteklerini yukarıya sıyırma isteğinin oldukça farkındaydı.

Westcliff huzursuzca bu düşünceleri zihninden uzaklaştırıp genç kızı izlemeye devam etti. Lillian'ın üstü başı kirlenmiş ve saçları dağınıktı ama her nasılsa, o üstündeyken yerde yattıkları zamanı düşünmeden edemiyordu. Lillian çok hafifti ve pek de kadınsı hatları olmayan zayıf bir kızdı. Pek de onun tercih ettiği kız tipi değildi fakat ince belini ellerinin arasında tutmayı, üzerindeyken kalçalarını avuçlamayı çok istemişti ve bir de...

"Bu taraftan," dedi Westcliff kısık sesle, Lillian Bowman'ı geçti ve evden görünmelerini engelleyen çitlere ve duvarlara doğru ilerledi. Bowman kardeşleri, güller, olağanüstü ortancalar ve keman şeklinde beyaz taş süslerle kaplı eski duvarın bitişiğindeki yoldan götürüyordu.

"Bunun kestirme yol olduğuna emin misiniz?" diye sordu Lillian. "Sanırım diğer yol daha kısa olurdu."

Kararlarının sorgulanmasına alışık olmayan Marcus, Lillian'a sert bir bakış attı. "Kendi malikânemdeki bahçe yollarını bilirim Bayan Bowman."

"Siz benim ablama bakmayın Lord Westcliff," dedi Daisy arkalarından. "O sadece yakalanırsak olacaklar için endişeleniyor. Anladığınız üzere uyumamız gerekiyordu ve annem bizi odaya kilitledi ve sonra- "

"Daisy," diyerek lafa karıştı Lillian, "kont bunu duymak istemeyecektir."

"Bilâkis," dedi Marcus, "kendi adıma sizin oradan nasıl kaçabildiğinizi merak ettiğimi söylemek zorundayım. Pencereden mi?"

chatlak!/vero

chatlak!/vero

"Hayır, kilidi açtım," diye cevap verdi Lillian.

Marcus bu bilgiyi zihninin bir köşesine not etti ve dalga geçercesine, "Bunu nasıl yapacağınızı görgü okulunda mı öğrettiler?" diye sordu.

"Biz görgü okuluna gitmedik," dedi Lillian. "Kilitleri açmayı kendim öğrendim. Çocukken birçok kez kilitli kapılar ardında bulundum."

"Çok şaşırtıcı."

"Sanırım siz hiç cezalandırmaya değer bir şey yapmamışsınızdır," dedi Lillian.

"Aslında defalarca cezalandırıldım ama nadiren odaya kilitlendim. Babam suçlarım için beni kırbaçlamanın daha iyi ve tatmin edici olduğunu düşünürdü."

"Kulağa bir canavarmış gibi geliyor," diye yorum yaptı Lillian.

Daisy derin bir soluk alarak araya girdi; "Lillian, ölülerin ardından kötü konuşmamalısın."

"Hayır, o bir canavardı," dedi Marcus Lillian'ın sözlerine katılarak.

Malikânenin yan tarafına, döşeli kaldırım taşlarının bulunduğu çitin ağzına geldiler. Marcus kızlara sessiz olmalarını işaret etti, boş yola bir göz atıp ardıç ağacının yanından devam etmelerini ve oradan sola dönmelerini işaret etti. "Mutfak girişi orada. İçeri girip ikinci kata çıkmak için sağ taraftaki merdivenleri kullanacağız, sonra da size odanıza çıkan koridoru göstereceğim."

Kızlar tatlı bir gülümsemeyle ona bakıyorlardı. İki yüz de hem aynıydı hem de çok farklıydı. Daisy'nin elmacık kemikleri belirgindi ve egzotik kahverengi gözleriyle eski moda porselen bebeklerin tatlılığına sahipti. Lillian'ın yüzü daha uzundu ve yana yatık gözleriyle kediye benziyordu,

ayrıca Westcliff'in kalbini huzursuzca çarptıran dolgun ve çekici dudakları vardı.

Lillian konuşurken Marcus dudaklarını izliyordu. "Teşekkür ederim lordum. Oyun konusunda sessiz kalacağınıza dair size güvenebilir miyim?"

Eğer Marcus farklı bir adam olsaydı bu durumu avantajına kullanıp biraz flörtle değerlendirebilirdi ama bunun yerine başıyla onu onaylayıp, "Güvenebilirsiniz," diye cevap verdi.

Yolun hâlâ boş olduğunu görmek için bir kez daha dikkatlice baktı ve sonra da üçü ardıç ağacının arkasındaki saklanma yerinden çıktılar. Tam mutfak girişiyle çit ağzı arasında bir yere varmışlardı ki birden malikâne tarafından sesler gelmeye başladı. Birileri onların olduğu tarafa doğru yaklaşıyordu.

Daisy adeta ceylan gibi sekerek hemen mutfak girişine ulaştı. Ancak Lillian, aksi tarafa doğru kaçarak yeniden ardıç ağacının arkasındaki gizlenmeye yerine geçti. Üç ya da dört kişinin oluşturduğu küçük bir grup yolun başında göründüğünde, düşünmeye vakti kalmayan Marcus da onu takip etti. Ardıç ile çit arasındaki dar oyuğa Lillian'ı sıkıştıran Marcus, kendi malikânesinde misafirlerinden saklandığı için durumu bir parça komik bulmuştu. Ama üstü başı toz içindeyken toplum içine çıkmak övündüğü bir şey değildi. Birden Lillian'ın kollarının, ceketinin omuzlarını kavradığını ve onu kuytuya çektiğini hissedince düşünceleri altüst oldu. Lillian onu kendine doğru çekiyordu. Titriyordu kız, *korkudan* diye düşündü ilk başta. Koruma içgüdüsüyle kollarını ona doladı fakat hemen sonra, Lillian'ın sessizce güldüğünü anladı. Düştükleri durum karşısında öyle anlaşılmaz bir hisse kapılmıştı ki Lillian, kontun omzuna doğru tiz soluklarını bastırmaya çalışıyordu.

Marcus soran gözlerle ona gülümsedi ve sağ gözünün üzerine düşen çikolata tonundaki bir saçı geriye doğru itti. Mis kokulu kalın iğne yapraklı ardıcın dalları arasındaki küçük aralıktan hızla dışarıya doğru baktı. İş meselelerini tartışırken yolda yavaşça ilerleyen adamların kim olduğunu fark eden Marcus, Lillian'ın kulağına fısıldamak için başını eğdi; "Sessiz olun. Babanız."

Refleks olarak parmaklarını Marcus'un ceketine yapıştırırken Lillian'ın gözleri kocaman açıldı ve kahkahası yok oldu. "Ahh hayır, beni bulmasına izin vermeyin! Kesin anneme söyler."

Marcus güven verircesine başını sallayıp çenesini eğdi, koluyla onu sarmaya devam ederken ağzı kızın şakaklarındaydı. "Bizi görmeyecekler. Onlar geçer geçmez sizi yolun karşısına götüreceğim."

Lillian ardıç yapraklarının arasından bakarken sessizce durdu. İnsanların bir kucaklama olarak anlayabileceği şekilde, Kont Westcliff'in bedenine kenetlendiğinin farkında değil gibiydi. Marcus ona sarılıp şakaklarına doğru nefes alıp verirken tarifi zor bir kokuyu fark etti; oyun sırasında almadığı belli belirsiz çiçeksi bir kokuydu. Marcus, kanının akışını hızlandıran ve keyif veren Lillian'ın boynundaki kokuya odaklandığını fark etti. Ağzı sulandı. Birden diliyle bu narin beyaz tene dokunmak istedi, elbisesinin yırtıp kızı boynundan ayaklarına kadar öpmek istedi.

Kolları, Lillian'ın ince bedenini sıkıştırırken serbest eli zorlayıcı bir içgüdüyle kalçalarını aradı, nazik ama baskıyla kızı kendine doğru çekti. Lillian'ın boy oranı kusursuzdu, öyle uzundu ki bedenlerini birbirine uydurmak için çok az bir ayarlama gerekiyordu. Tamamen tahrik olmuş, kanı adeta tutuşmuştu. Ona bu şekilde rahatlıkla sahip olabilirdi, sadece eteklerini yukarı sıyırıp bacaklarını aralaması yeterdi. Onu şu anda istiyordu. Sırtının mükemmel çizgisini bozan korsesi olmadan, ince elbisenin altındaki bedeninin doğal kavislerini hissedebiliyordu. Lillian, Marcus'un dudaklarının boynuna değdiğini hissedince sarsıldı ve şaşkınlıktan nefesi kesildi.

"Ne... ne yapıyorsunuz?"

Çitin diğer tarafındaki dört kişi durmuş üretim üzerine sohbete dalmışlardı. Marcus'un zihni ise üretim üzerine tamamen farklı düşüncelerle dolup taşıyordu. Diliyle kurumuş dudaklarını ıslatarak başını kaldırdı ve Lillian'ın yüzündeki şaşkınlığı gördü. Aklını başına toplamaya çalışarak derin bir soluk verdi. "Üzgünüm, bu koku... nedir bu?"

"Koku mu?" Lillian tamamen şaşırmış gibi bakıyordu. "Parfümümden mi bahsediyorsunuz?"

Marcus'un dikkati, kızın dudaklarını görmesiyle dağıldı. Tarifsiz bir tatlılığı vaat eden, yumuşak, ipeksi dudaklar tam karşısındaydı. Lillian'ın kokusu durmaksızın burnunu istila ediyor, bedeni fevkalade dürtülerin oluşturduğu yeni bir dalgayla yükseliyordu. Kalbi emsalsiz bir güçle gümbürderken bedeni sertleşti ve erkekliği derhal buna uyum sağladı. Lillian'a sarılma hissine karşı koyma çabası ellerinin titremesine sebep olmuştu. Gözlerini kapatıp yüzünü yüzünden çekti ama kendini büyük bir arzuyla burnunu kızın boynuna sürterken buldu. Lillian onu biraz itip sertçe kulağına fısıldadı. "Sizin *neyiniz* var?"

Marcus başını çaresizce iki yana salladı. "Üzgünüm. Çok üzgünüm," diye inledi. Ağzı kızın ağzını kavradı ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi onu öpmeye başladı.

tarayan :ırmak chatlak!
düzenleyen :vero :))

Bir adamın onun iznini almadan öpmesi Lillian'ın hayatında bir ilkti. Westcliff onu sıkıca tutana kadar Lillian debelenip durdu. Westcliff, toz, at ve açık hava kokuyordu ama Lillian'a göre yeni biçilmiş samanı hatırlatan tatlı ve kuru bir tat da vardı. Lillian'ın dudakları aralanana kadar coşkuyla araştırmalarına devam eden dudaklarının baskısı arttı. Lillian bu şekilde öpüşmeyi hiçbir zaman hayal bile etmemişti. Derin, nazik, sabırsız okşayışlar, gözlerini kapatıp ayakta durabilmek için Westcliff'in göğsüne yaslanana kadar bütün gücünü tüketmişe benziyordu. Westcliff onun bu zayıflığından yararlandı ve aralarındaki ufacık mesafeyi kapatana dek onu kendine çekti. Kızın bacakları, onun kasıklarının sert baskısıyla derhal aralandı.

Westcliff'in dilinin ucu, kızın dişlerini ve arkasındaki ipeksi ıslaklığı keşfeden bir sıcaklıkla ağzının içinde oyun oynuyordu. Lillian bu yakınlıktan şoka uğrayarak geriledi fakat Westcliff kızın başını kavradı. Lillian ise diliyle ne yapacağını bilemiyordu. Beceriksizce onu geriye doğru çekerken Westcliff, onunla oyun oynayıp onu sinir ediyor, dürtüyor ve tadını çıkarıyordu. Buna, Lillian'ın boğazında bir inilti yükselip çılgınca onu itene kadar devam etti.

Westcliff'in dudakları dudaklarından ayrılmıştı. Lillian,

babasının ve arkadaşlarının ardıcın diğer tarafında durduklarının farkında olarak nefesini kontrol etmeye çalıştı ve sık yeşil yaprakların arasından onların karanlık gölgelerine baktı. Adamlar, bahçe girişine gizlenmiş kucaklaşan çiftten habersiz yol boyunca ilerliyordu. Onların gidişiyle rahatlayan Lillian, kesik kesik soluk verdi. Westcliff'in ağzının narin boynunda ilerlediğini hissedince, kalbi göğsünden çıkacak gibi atmaya başladı. Lillian onun kolları arasında kıvranırken, içinde kor bir sıcaklık hızla yükselip onu sardı.

"Lordum siz aklınızı mı kaçırdınız?" diye fısıldadı.

"Evet. Evet. Bana ağzınızı verin... dilinizi... evet." Dudakları kadifemsi bir dokunuşla dudaklarını geri aldı ve yeniden yağmacı, şehvetli bir öpücüğe savruldular. Westcliff'in dudakları sıcak ve hareketliydi, tensel bir baskıyla onunkileri yönetirken nefesi Lillian'ın yanağını yalıyordu. Lillian'ın dudakları ve çenesi ise Westcliff'in kirli sakalları yüzünden kaşınıyordu.

Dudaklarını kurtarmaya çalışarak, "Lordum," diye fısıldadı yeniden, "Tanrı aşkına bırakın beni!"

"Tamam. Çok üzgünüm... sadece bir kez daha..." Westcliff onu bir kez daha aynı ıslaklıkla öpmeye çalışırken Lillian, elinden geldiğince onu sertçe itti ama Westcliff'in göğsü bir mermer kadar sertti.

"Bırak beni, seni sersem!" Lillian vahşice debelenerek ondan kurtulabildi. Ayrıldıktan sonra bile bütün bedeni onun okşayışlarından dolayı karıncalanıyordu.

Öylece birbirlerine bakarlarken Lillian, Westcliff'in yüzünden şehvet duygularının dağıldığını ve ne yaptığını farkına vararak kara gözlerinin kocaman açıldığını gördü. "Aman Tanrım!" diye inledi Westcliff.

chatlak!/vero

Lillian, Westcliff'in ona bakış tarzından hoşlanmamıştı, sanki Medusa'nın lanetli başını görmüş gibiydi. Lillian kaşlarını çatarak ona baktı ve, "Odama kendi başıma da gidebilirim," dedi sertçe. "Ve sakın peşimden gelmeye kalkmayın. Bugün yeterince sizden yardım aldım."

Arkasını dönüp yolun karşısına geçerken Westcliff onun arkasından ağzı açık şekilde bakakalmıştı.

Tanrı'nın yardımıyla Lillian, anneleri kızlarını uyandırmaya gelmeden önce odasına varabildi. Aralık kapıdan içeriye sızıp kapıyı kapadı ve aceleyle elbisesinin düğmelerini açmaya başladı. Çoktan iç çamaşırlarıyla kalan Daisy ise kapıya gitti ve kilidi düzeltip yeniden kilitlemek için bükülmüş tel tokayı kapı topuzunun altına soktu.

"Nerede kaldın?" diye sordu Daisy iş başındayken. "Seni beklemediğim için umarım bana kızmamışsındır. Buraya gelip çabucak kendime çeki düzen vermemin iyi olacağını düşündüm."

Lillian dalgın bir tavırla kirli çamaşırlarını çıkarırken, "Kızmadım," dedi. Elbisesini dolabının en alt kısmına koyup üzerini kapadı. Keskin bir *tak* sesi Daisy'nin kapıyı yeniden kilitlediğini belli etti. Lillian çabucak yüzünü ve kollarını yıkayarak temiz bir havluyla kurulandı.

Birden kapı kilidi döndü ve kızlar panikleyerek birbirlerine baktılar. Koşar adımlarla yataklarına gidip yerleşmişlerdi ki anneleri odaya girdi. Tanrı'ya şükür perdeler kapalıydı ve odada Mecedes'e kızların yaptıklarını gösterecek yeterli ışık yoktu. "Kızlar?" diye şüpheyle sordu anneleri. "Artık kalkma vakti."

Daisy gerinip yüksek sesle esnedi. "Hımm... güzel bir uyku çektik. Kendimi *öyle* yenilenmiş hissediyorum ki."

"Ben de," dedi Lillian tok bir sesle. Başı yastığa gömülüydü ve kalbi güm güm atıyordu.

"Şimdi banyo yapıp elbiselerinizi giymelisiniz. Hizmetçiler küveti getirsin diye zili çalacağım. Daisy, sen sarı ipek elbiseni giyiyorsun. Lillian, sen de omuzlarında altın sarısı işlemeler olan yeşil elbiseni giyiyorsun."

"Peki anne," dedi kızlar bir ağızdan.

Mercedes kapının yanındaki odaya gidince Daisy doğruldu ve Lillian'a merakla baktı. "Neden dönmekte bu kadar geciktin?"

Lillian sırt üstü yatıp bahçede olanları düşünerek tavana bakmaya başladı. Her zaman ondan hoşlanmadığını gösteren Westcliff'in böyle davrandığına inanamıyordu. Hiçbir mantığı yoktu. Kont önceden ona karşı ilgili olduğunu hiç mi hiç göstermemişti. Aslında, bu akşamüzeri ilk kez birbirlerine medeni davranabildiklerini göstermişlerdi. Düşünceler zihnini meşgul etmeye devam ederken, "Westcliff ve ben birkaç dakika saklanmak zorunda kaldık. Babam da o tarafa gelen grubun içindeydi," dedi Lillian.

"Ahh, aman Tanrım!" Daisy bacaklarını yatağın kenarından sallandırmış, dehşete kapılmış bir ifadeyle Lillian'a bakıyordu. "Ama babam sizi görmedi, değil mi?"

"Hayır."

"Bu iyi." Daisy söylenmemiş çok şeyin olduğunu anlarcasına hafiften kaşlarını çattı. "Lord Westcliff'in bizi ele vermemesi centilmenceydi, değil mi?"

"Centilmenceydi, evet."

Daisy'nin dudakları ani bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sana sopaya nasıl vuracağını gösterdiğinde, hayatımda gördüğüm en komik şey olduğunu düşündüm. Ona sopayla vuracağından emindim!"

chatlakl/vero

Lillian yatağından kalkıp perdeleri açarken, "İstedim," diye cevap verdi. Ağır damasko kumaşı kenara çekerken akşam güneşi odayı istila etti ve havada süzülen toz zerreciklerinin parıldamasına sebep oldu. "Westcliff üstünlüğünü ispatlamak için bahane arıyordu."

"Yaptığı şey bu muydu? Bence daha çok kollarını sana dolamak için bahane arıyor gibiydi."

Yorum karşısında şaşıran Lillian, kısık gözlerle ona baktı. "Neden böyle bir şey söyledin?"

Daisy omuz silkti. "Sana olan bakışlarında bir şey vardı."

"Ne gibi?" diye diretti Lillian, panik hissi adeta küçük kelebek kanatları gibi içinde çırpınmaya başlamıştı.

"Sanki seninle şey... *ilgileniyormuş* gibiydi."

Lillian bir kaş çatmasıyla telaşını gizledi. "Kont ve ben birbirimizden hoşlanmıyoruz. Onun ilgilendiği tek şey babamla bir iş yapmak," dedi sertçe. Durdu ve gün ışığında parlayan parfüm şişesinin olduğu makyaj masasına gitti. Parmaklarını armut şeklindeki kristal şişeye doladı ve başparmağıyla tıkacını okşamaya başladı.

"Ama," dedi aceleyle, "sana anlatmam gereken bir şey var Daisy. Westcliff ve ben çitlerin arkasında beklerken bir şey oldu..."

"Evet?" Daisy'nin ifadesi merakla aydınlanmıştı.

Maalesef annesi geri gelmek için o anı seçti ve peşinden de banyoyu hazırlamak için aceleyle tekerlekli küveti çeken iki hizmetçi geldi. Anneleri başlarında dururken Lillian'ın gizlice Daisy ile konuşmasının imkânı yoktu. Ama bu bir yandan da iyiydi, çünkü durumu düşünmesi için Lillian'a daha çok zaman vermişti. Parfüm şişesini akşam için kullanacağı el çantasına koyarken Westcliff'in

gerçekten parfümden etkilenip etkilenmediğini merak ediyordu. Onun böyle tuhaf davranmasını sağlayan *bir şey* olmuştu. Ne yaptığını fark ettikten sonraki yüzünün ifadesini düşününce, Westcliff'in de kendi davranışı karşısında şaşkınlığa uğradığını anladı.

Tek mantıklı yok parfümü test etmekti. Konuşmak için ilk önce bunu denemesi gerekiyordu. Bu deneyine yardımcı olmak için gönüllü olacak arkadaşlarını düşününce, Lillian'ın dudakları alaycı bir gülümseme ile yukarı doğru kıvrıldı.

Süs bitkileri her zaman dans boyunca kenarda oturduklarından, yaklaşık bir yıldır birbirlerini tanıyorlardı. Lillian geçmişe bakınca, arkadaş olmalarının neden bu kadar uzun sürdüğüne karar veremiyordu. Belki sebeplerden biri, Annabelle'in bal rengi saçları, parlak mavi gözleriyle çok güzel ve şehvetin beden bulmuş hali olmasıydı. Böyle tanrıça gibi bir varlığın, basit ölümlülerle arkadaş olmaya tenezzül edeceğini kimse hayal edemezdi. Diğer taraftan, Evangeline Jenner oldukça çekingen biriydi ve sohbeti kısmen de olsa zorlaştıran bir kekemeliği vardı.

Lakin sonunda hiçbirinin birbirlerinden üstün olmadığı anlaşılınca, birbirlerine koca bulmak için bir grup oluşturmuşlar ve işe Annabelle ile başlamışlardı. Her ne kadar Simon Hunt onun tuzağa düşürmek istediği bir asilzade olmasa da işbirlikleri, Annabelle'e bir koca bulmada başarı sağlamıştı. Lillian başta bu evlilik için kaygılanmasına rağmen, Annabelle'in Hunt ile evlenmekle doğru bir seçim yaptığını kabul etmek zorundaydı. Artık sıra evlenmemiş en büyük *süs bitkisi* olarak Lillian'daydı.

Kardeşler banyolarını yapıp saçlarını yıkadılar ve hizmetçiler, onların giyinmelerine yardımcı olmak için oda-

chatlak!/vero

nın iki ayrı ucuna geçti. Annelerinin talimatlarını uyarak Lillian, yarım kollu, açık deniz mavisi ipek elbisesi ve omuzlardan sarı işlemelerle tutturulan korsaj giymişti. Sevmediği korse, belini iki santim inceltirken hafif bir dekolte oluşturarak göğüslerini de alttan destekliyordu. Makyaj masasına götürüldü ve bir hizmetçi karışık saçlarını fırçalayıp güzel bir şekle sokmak için tokalarken kafa derisinin acısına dişlerini sıktı. Bu arada Daisy de fırfırlı korsajı ve tereyağı rengindeki elbisesini giyiyor, bağcıkları bağlanıyor ve göğüsleri alttan desteklenip aynı işkencelere maruz kalıyordu.

Anneleri ise başlarında dolanıp uygun davranmaları üzerine endişeli bir konuşma yapıyordu. "Sakın unutmayın, İngiliz beyler çok konuşan kızlardan hoşlanmazlar ve sizin fikirlerinize önem vermezler. Bu yüzden, ikinizden de mümkün olduğunca uysal ve sessiz olmanızı istiyorum. Sakın spordan da bahsetmeyin! Bir beyefendi sizin beysbol ve kır oyunlarına devam ettiğinizi duymaktan hoşlanıyormuş gibi görünebilir ama içten içe erkek meselelerini tartışan bir kızı küçümser. Ve bir beyefendi sizle ilgili bir soru sorarsa o soruyu ona çevirmenin bir yolunu bulun, böylece size kendi tecrübelerini anlatma fırsatı bulacaktır."

"Stony Cross Park'ta *korkunç* bir akşam daha," diye mırıldandı Lillian. Daisy onu duymuş olmalıydı, çünkü odanın diğer tarafından bir kıkırdama geldi.

"Bu ses de neydi? Benim tavsiyelerimi dikkate alıyor musun Daisy?" diye sordu hemen Mercedes.

"Tabii ki anne. Bir an düzgün nefes alamadım da. Sanırım korsem çok sıkı."

"O zaman derin nefes alma."

"İpleri biraz gevşetemez miyiz?"

"Hayır. Bir İngiliz centilmeni ince belli kızları tercih eder. Şimdi nerede kalmıştım... ahh evet, yemek süresince eğer konuşma esnasında bir sessizlik olursa..."

Westcliff'in malikânesinde kaldıkları süre boyunca, farklı şekillerde tekrarlanacak olan bu derse zorla katlanan Lillian ise öylece aynaya bakıyordu. Bu akşam Westcliff ile yüz yüze gelmekten ötürü tedirgin hissediyordu. Westcliff'in esmer yüzünün hayali zihninde belirince gözlerini kapadı.

Hizmetçi saçını fazla sıkı tokaladığını düşünerek, "Affedersiniz küçük hanım," diye mırıldandı.

"Sorun değil," diye cevap verdi Lillian hüzünlü bir gülümsemeyle, "sertçe çekin, sağlam bir başım vardır."

Daisy'nin cevabı diğer taraftan geldi; "Bu hafif kalır."

Hizmetçi saçlarını kıvırıp tokalamaya devam ederken Lillian'ın düşünceleri yine Westcliff'e kaymıştı. O öpüşme hiç olmamış gibi mi davranacaktı? Yoksa bunun için onunla konuşacak mıydı? Bu ihtimal karşısında yerin dibine geçti. Evlendiğinden beri Simon Hunt'ın yakın arkadaşı olduğundan, Westcliff ile ilgili çok şey bilen Annabelle ile konuşması gerektiğini fark etti.

Son toka da saçına takılırken kapı çalındı. Dirseklere kadar gelen beyaz eldivenlerini çekiştiren Daisy, Mercedes'in kapıyı hizmetçilerden birinin açması gerektiği itirazlarını önemsemeyerek kapıya bakmaya gitti. Daisy'nin kapıyı açıp Annabelle Hunt'ı görmesiyle çığlık atması bir oldu. Lillian oturduğu yerden kalkıp üzerine atıldı ve üçü kucaklaştı. İki ailenin de kaldığı, Londra'daki Rutledge Oteli'nde birbirlerini görmeyeli sadece birkaç gün olmuştu. Yakında Huntlar, Mayfair'de yapılmakta olan yeni evlerine taşına-

chatlak!/vero

caklardı ama kızlar her fırsatta birbirlerinin süitlerini ziyaret edip durmuşlardı. Mercedes arada sırada, Annabelle'in kızları kötü etkilediği ile ilgili endişelerini açığa vurarak buna itiraz etmişti ancak durum tam tersi olduğundan bu oldukça komik bir iddiaydı.

Her zamanki gibi Annabelle, üzerine tam oturan, önden bağlamalı ipek şeridine uyan açık mavi saten elbisesinin içinde büyüleyici görünüyordu. Elbisesinin rengi onun koyu mavi gözlerinin rengini derinleştirmiş ve onun şeftali-krem rengindeki tenini öne çıkartmıştı.

Annabelle parlayan gözlerle onlara bakmak için geri çekildi. "Londra'dan buraya yolculuk nasıl geçti? Hiç macera yaşadınız mı? Hayır, yaşamış olamazsınız. Daha geleli bir gün bile- "

"Olabiliriz," diye mırıldandı Lillian dikkatle ve annelerinin onları dinleyebileceğini aklında tutarak devam etti; "Bir konu hakkında seninle konuşmak zorundayım- "

Mercedes hoşlanmadığını belirten tiz bir sesle, "Kızlaar!" diyerek araya girdi, "akşam için daha hazırlıklarınız bitmedi."

"Ben hazırım anne!" dedi Daisy hemen. "Bak, hepsi bitti. Eldivenlerimi bile taktım."

"Benim de tek ihtiyacım olan çantam," diye ekledi Lillian, makyaj masasına gidip krem rengi küçük çantayı aldı ve ekledi; "işte, ben de hazırım."

Mercedes'in ondan hoşlanmadığını bilen Annabelle tatlı bir şekilde gülümsedi. "İyi akşamlar Bayan Bowman. Lillian ve Daisy'nin benimle birlikte aşağıya gelmelerine izin vereceğinizi umuyorum."

Mercedes mesafeli bir tonla, "Korkarım ben hazır olana dek beklemek zorundalar," diye cevap verdi. "Benim iki

masum kızımın uygun bir şaperonun gözetimine ihtiyaçları var."

"Annabelle bizim şaperonumuz olur," dedi Lillian zekice. "Hatırlarsanız, o artık saygıdeğer evli bir hanımefendi."

Anneleri, "Ben *uygun* bir şaperon- " diye itiraz etmeye kalksa da itirazı, kızların odadan çıkıp kapıyı kapatmasıyla yarıda kaldı.

"Olur şey değil!" dedi Annabelle ve gülerek, "ilk kez biri bana 'saygıdeğer evli bir hanımefendi' dedi. Bu beni biraz sıkıcı yapar, değil mi?"

Lillian koridorda ilerlerken kollarını ona dolayarak, "Eğer sıkıcı olsaydın o zaman annem seni onaylardı," diye cevap verdi.

"Ve bizim de seninle işimiz olmazdı," diye ekledi Daisy.

Annabelle gülümsedi. "Ama eğer ben süs bitkilerinin şaperonuysam bazı kurallar koymak zorundayım. İlk başta, eğer yakışıklı genç bir beyefendi tek başınıza sizinle birlikte bahçede yürümek isterse..."

"Kabul etmemeli miyiz?" diye sordu Daisy.

"Hayır, sadece bana söyleyin ki ben de sizi idare edebileyim. Ve eğer, sizin masum kulaklarınıza uygun olmayan herhangi bir dedikodu kırıntısı duyarsanız..."

"Önemsemeyelim mi?"

"Hayır *her kelimesini* dinlemeli ve sonra hemen bana söylemelisiniz."

Lillian gülümsedi ve iki koridorun birleşiminde durdu. "Evie'yi bulmaya çalışmalı mıyız? O bizle olmadığı sürece bu resmi bir süs bitkisi toplantısı olmaz."

"Evie, teyzesi Florence ile birlikte aşağıda," diye cevap verdi Annabelle.

chatlak!/vero

İki kardeş bu haberi coşkuyla karşıladı. "O nasıl? Nasıl görünüyor?"

"Ahh, onu görmeyeli neredeyse bir asır oldu!"

"Evie oldukça iyi görünüyor," dedi Annabelle ciddileşerek, "ama biraz zayıflamış ve biraz da keyifsiz gibi."

"Öyle muamele gördükten sonra kim olmaz?" dedi Lillian öfkeyle.

Hiçbiri annesinin ailesi tarafından gözden uzakta tutulan Evie'yi haftalardır görmemişti. Evie azıcık sınırı aşsa ceza olarak odaya kilitleniyordu ve ancak teyzesinin sıkı gözetimi altında dışarı çıkabiliyordu. Arkadaşları, böyle kırıcı ve şefkatsiz akrabalarla birlikte yaşamının Evie'nin kekemeliğine bir katkı sağlayamayacağını düşünüyorlardı. İşe bakın ki *süs bitkileri* arasında böyle katı kuralları hak eden en son kişi Evie'ydi. O doğuştan çekingendi ve asaletin saygınlığını taşıyordu. Bildikleri kadarıyla, Evie'nin annesi kendinden alt sınıftaki biriyle evlenerek ailesine başkaldırmıştı. Doğum yaparken öldükten sonra da kızı onun cezasını çekmek zorunda kalmıştı. Ve Evie'in nadiren görme fırsatı elde ettiği babası pek varlıklı değildi ve muhtemelen yaşayacak fazla zamanı da kalmamıştı.

Lillian karamsar bir şekilde, "Zavallı Evie," diye devam etti, "evlenmesi için sıradaki süs bitkisi olarak kendi sıramı seve seve ona verebilirim. Onun kaçışa benden daha çok ihtiyacı var."

Annabelle konu üzerindeki fikrini açıkça belirterek, "Evie daha hazır değil," dedi. "Çekingenliğini yenmeye çalışıyor ama bu zamana kadar bir beyefendiyle sohbet edebilmiş değil. Ayrıca..." Güzel gözlerinde muzip bir ifade belirdi ve kolunu Lillian'ın ince beline dolayıp, "sen artık bekleyemeyecek kadar yaşlandın hayatım," dedi.

Lillian buna karşılık numaradan acıklı bir ifadeyle ona baktı ve Annabelle kahkahalara boğuldu.

"Bana anlatmak istediğin nedir?" diye sordu Annabelle.

Lillian başını iki yana salladı. "Evie bize katılana kadar bekle, yoksa her şeyi baştan almak zorunda kalacağım."

Alt kattaki kabul salonuna geldiklerinde, şık misafirler gruplar halinde sohbet ediyordu. Hanımlar modaya uygun renklerdeki elbiseleriyle bir kelebek sürüsü gibi görünüyorlardı. Erkekler ise her zamanki gibi siyah takım elbiselerini ve beyaz gömleklerini giymişlerdi ama aralarındaki farklılık, takımlarına uygun giydikleri desenli yelekler ve kravatlarla sağlanıyordu.

Lillian Annabelle'e, "Bay Hunt nerede?" diye sordu.

Annabelle kocasından bahsedilince hafifçe gülümsedi. "Sanırım kontu ve birkaç arkadaşıyla birlikte." Evie'yi görünce bakışları sabitleşti. "İşte Evie orada ve şansa bakın, teyzesi Florence her zamanki gibi başında beklemiyor."

Bakışları altın çerçeveli manzara resmine odaklanmış olan Evie, tek başınaydı ve derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. Çekingen duruşu, kendini bu toplantının bir parçası gibi hissetmediği ya da bir parçası olmak istemediğini ifade ediyordu. Kimse Evie'yi fark etmemesine rağmen o çok güzeldi - belki Annabelle'den bile daha fazla - ama bu tamamen alışılmadık bir şekildeydi. Evie çilliydi, yuvarlak iri mavi gözlerin yanı sıra dolgun dudaklara ve kızıl saçlara sahipti. Sahip olduğu doğal göz alıcı görünüşü nefes kesiciydi fakat giymeye mecbur kaldığı oldukça kapalı kıyafetler tamamen sadeydi. Dahası omuzlarının çökük duruşu, onu pek de çekici göstermiyordu.

chatlak!/vero

Lillian öne doğru ilerledi, Evie'nin eldivenli elini tutup onu çekiştirdi ve, "Gel," diye fısıldadı.

Evie'nin gözleri onu görmesiyle birlikte ışıldamaya başladı. Evie duraksayıp köşede varlıklı dul kadınlarla sohbet eden teyzesine bir göz attı. Florence'ın bunu fark edemeyecek kadar sohbete daldığını tespit eden dört kız, adeta kaçak mahkûmlar gibi salondan sıvışıp aceleyle koridorun ucuna doğru yöneldiler. "Nereye gidiyoruz?" diye fısıldadı Evie.

"Arka terasa," diye cevap verdi Annabelle.

Evin arka tarafına gittiler ve büyük taşlarla döşeli terasa açılan Fransız kapılardan dışarıya çıktılar. Evin cephesi boyunca uzanan teras, aşağıdaki muhteşem bahçelere bakıyordu.

Lillian Evie'ye sarılarak, "Evie," diye çığlık attı. "Seni öyle özledim ki! Ailenden seni kaçırmak için düşündüğümüz bütün kötü planları bir bilsen. Neden seni ziyaret etmemize izin vermediler?"

"Be-beni küçümsediler," dedi Evie boğuk bir sesle. "Şimdiye dek bu-bunu hiç bu kadar fark etmemiştim. Babamı görmeye çalışmamla başladı her şey. Beni yakaladıktan sonra ne-neredeyse aç ve susuz günlerce odada kilitli tuttular. Bana nankör ve itaatsiz olduğumu, sonunda haddimi aştığımı söylediler. Onlara göre ben annemin yaptığı korkunç ha-hatadan başka bir şey değilim. Florence Teyze onun ölümünün benim suçum olduğunu söylüyor."

Lillian şaşkınlık içinde ona bakmak için geri çekildi. "Sana bunu söyledi mi? Bu sözleri?"

Evie onaylarcasına başını salladı.

Lillian hiç düşünmeden, Evie'nin rengini atmasını sağlayan birkaç küfür savurdu. Lillian'ın tartışmaya açık ye-

teneklerinden bir tanesi de bir denizci kadar akıcı şekilde küfür edebilmesiydi. Sebebi de bir zamanlar limanlarda çamaşırcı olarak çalışan büyükannesiyle çok vakit geçirmiş olmasıydı.

"Bunun do-doğru olmadığını biliyorum," diye mırıldandı Evie, "yani an-annem doğumda öldü ama bunun benim hatam olmadığını biliyorum."

Bir kolunu Evie'nin omuzlarına atan Lillian, onunla birlikte terastaki en yakın masaya yürürken Annabelle ve Daisy de peşlerinden geliyorlardı. "Evie, seni bu insanlardan kurtarmak için ne yapabiliriz?"

Kız çaresizce omzunu silkti. "Babam ço-çok hasta. Onunla birlikte yaşayıp yaşamayacağımı sordum ama o hayır dedi. Ayrıca, annemin ailesinin beni almak için gelmelerini önleyemeyecek kadar zayıf."

Dört kız bir müddet sessizliğe büründüler. Dile getirmedikleri oldukça nahoş bir gerçek söz konusuydu; Evie kendi rızasıyla ailesinin gözetiminden ayrılacak yaşta olsa bile bu, evli olmayan bir bayan için oldukça riskli bir durumdu. Evie babasının ölümüne kadar mirasını alamazdı ve bu esnada kendini geçindirmesinin de bir yolu yoktu.

"Benimle ve Bay Hunt ile birlikte Rutledge'de yaşayabilirsin," dedi Annabelle birden, oldukça kararlıydı. "Eğer istemezsen kocam onların seni almasına izin vermez. O güçlü bir adamdır ve- "

"Hayır." Daha Annabelle cümlesini bitirmeden Evie başını salladı. "Bunu as-asla sana yapamam... ahh *asla*. Ve ne kadar tuhaf şe-şeylerin... söyleneceğini tahmin edebilirsin." Çaresizce başını iki yana sallamaya devam etti. "Bir şey düşünüyorum... Florence Teyze'nin benim onun oğluyla ev-evlenmem gerektiği ile ilgili bir fikri var. Yani

kuzenim Eustace ile. O fena bir adam değil ve benim diğer akrabalarımdan uzakta yaşamama da izin verecektir."

Annabelle burun kıvırdı. "Hımm. Kuzenlerin evlendirilmesi gibi şeylerin günümüzde hâlâ yapıldığını biliyorum ama bu biraz fazla gibi olmuyor mu? Kan bağı hiç de öyle- "

"Bir saniye," dedi Daisy şüpheyle Lillian'ın yanına gelerek, "biz Evie'nin kuzeniyle daha önceden tanıştık. Lillian, Winterboune'daki baloyu hatırlıyor musun?" Gözleri suçlarcasına kısılmıştı. "Sandalyeyi kıran kişi değil mi o Evie?"

Evie, Daisy'nin sorusunu belirsizce mırıldanarak doğruladı.

"Yüce Tanrım!" diye bağırdı Lillian, "onunla evlenmeyi düşünemezsin Evie!"

Annabelle şaşkın bir ifadeyle bakıyordu. "O sandalyeyi nasıl kırdı? Kötü huylu biri mi? Sandalyeyi mi fırlattı?"

"Üzerine *otururak* kırdı," diyerek kaşlarını çattı Lillian.

"Kuzen Eustace biraz i-iri kemikli," diye itiraf etti Evie.

"Kuzen Eustace'ın benim parmaklarımdan daha çok çenesi var," dedi Lillian sabırsızca. "Ve balo boyunca ağzını doldurmakla öyle meşguldü ki başını kaldırıp sohbet etme zahmetine bile girmedi."

"Onun elini sıktığımda, elimde yarısı yenmiş bir tavuk budu vardı," diye ekledi Daisy.

"Onu tuttuğunu unutmuştu," dedi Evie özür dilercesine. "Hatırladığım kadarıyla eldivenini mahvettiği için senden özür dilemişti."

Daisy kaşlarını çattı. "İnan bana bu, onun tavuğun geri kalanını neresinde sakladığı kadar bile ilgilendirmiyor beni."

Evie'nin yalvaran bakışlarına maruz kalan Annabelle, kardeşlerin artan öfkelerini yatıştırmaya çalıştı. "Fazla zamanımız yok. Uygun bir zamanda kuzen Eustace'ı tartışırız. Bu arada Lillian hayatım senin bize anlatacakların yok muydu?"

Bu etkili bir taktikti. Evie'nin üzgün ifadesini görmesiyle yumuşayan Lillian, geçici de olsa Eustace konusundan vazgeçti ve oturmaları için kızlara masayı gösterdi. "Her şey Londra'da bir parfümeriyi ziyaret etmekle başladı..." Daisy'nin tek tük müdahaleleri eşliğinde Lillian, Bay Nettle'ın parfüm mağazasına olan ziyaretini, satın aldığı karışımı ve sihirli parfümü anlattı.

"İlginç," diye yorum yaptı Annabelle eleştirel bir gülümsemeyle. "Bugün sıktın mı? İzin ver de bir koklayayım."

"Bir dakika, hikâyemi daha bitirmedim." Lillian el çantasından çıkardığı parfüm şişesini masanın ortasına koydu. Şişe terastaki meşalelerin ışıklarıyla parlıyordu. "Size bugün olanları anlatmalıyım." Hikâyesine, ahırın arkasındaki beysbol oyununu ve Westcliff'in aniden ortaya çıkışını anlatmakla devam etti. Anabelle ve Evie kuşkuyla dinliyordu ama kontun da oyunda yer aldığını duyunca her ikisinin gözleri de kocaman açıldı.

"Lord Westcliff'in beysbolu sevmesi şaşırtıcı değil," diye yorum yaptı Annabelle. "Böyle aktivitelere çok düşkün bir adamdır ama işin aslı, onun seninle oynamak istemesi..."

Lillian birden gülümsedi. "Öyle görünüyor ki nefreti, yanlış yaptığım şeyleri açıklamak için kahredici bir dürtüye yenik düştü. Sopaya nasıl vuracağımı söylemekle başladı ve sonra o..." Yüzündeki gülümseme soldu ve tenine yayılan sıcaklıktan kızardığını fark ederek rahatsız oldu.

Daisy, "Sonra o, kollarını sana doladı," diyerek masaya çöken sessizliği bozdu.

"O, *ne*?" diye sordu Annabelle, şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

"Sadece sopayı nasıl tutacağımı gösterdi." Lillian'ın siyah kaşları burun kemiğinin üzerinde bitişecek kadar çatılmıştı. "Her neyse, oyunda olanlar o kadar önemli değil fakat oyundan sonra olanlar şaşırtıcı. Westcliff, Daisy'yi ve beni kestirme yoldan eve götürüyordu ama babam ve onun birkaç arkadaşı da yolda yürüyorlardı. Bu yüzden Daisy önden sıvıştı fakat kont ile ben çitlerin arkasında beklemek zorunda kaldık. Ve orada birlikte beklerken..."

Diğer kızlar öne eğilmiş ve gözlerini kırpmadan ona bakıyorlardı.

"Ne oldu?" diye sordu Annabelle.

Lillian kulak uçlarına kadar kızardığını hissediyordu, sözlerin dudaklarından güçlükle dökülmesi şaşırtıcıydı. Ters ters küçük parfüm şişesine bakarken, "Beni öptü," diye mırıldandı.

"Yüce Tanrım," diye bağırdı Annabelle, Evie tepki veremeyecek kadar şaşırmış görünüyordu.

"Biliyordum işte!" dedi Daisy.

"Nereden biliyordun- " diye tartışmaya başlayacaktı Lillian ama Annabelle hemen araya girdi.

"Bir kez mi yoksa birden fazla mı?"

Şehvetle dudaklarının öpücüklerle birleştiğini düşünen Lillian biraz daha kızardı. "Birden fazla."

"Na-nasıldı?" diye sordu Evie.

Lillian, arkadaşlarının Lord Westcliff'in hünerleri üzerine rapor isteyeceklerini bir an olsun düşünmemişti. Yanakları ile boynunun kızarmasına ve ellerinin karıncalanmasına sinirlenen Lillian, cevap vermek için zihnini yokladı. Hemen Westcliff'in silueti canlı bir şekilde gözlerinin önünde belirdi; bedeninin sıkılığı, sıcak ve istekli ağzı. Lillian'ın içi adeta erimiş bir demir gibi sıvı hale geçti ve birden kendine gerçeği itiraf edemedi.

"Korkunçtu," dedi, ayakları gergince masanın altında kıpırdıyordu, "Westcliff, hayatımda karşılaştığım en berbat öpüşen insan."

"*Ahh!*" Daisy ve Evie de hayal kırıklığıyla iç geçirdiler.

Ne var ki Annabelle şüpheli bakışlarla Lillian'ı inceliyordu. "Bu çok tuhaf. Westcliff'in bir kadını hoşnut etmede uzman olduğuna dair birkaç duyum almıştım."

Lillian çekimser bir mırıldanmayla karşılık verdi.

"Aslında," diye devam etti Annabelle, "yaklaşık bir hafta önce hanımlarla iskambil oynuyorduk ve benim masamda oturanlardan bir tanesi, Westcliff'in yatakta diğer aşığına kıyasla onu perişan edecek kadar iyi olduğunu söyledi."

"Kim söyledi bunu?" diye üsteledi Lillian.

Annabelle, "Sana söyleyemem, bu aramızda bir sır," dedi.

"Buna inanmıyorum," diye cevap verdi Lillian aksice, "geldiğim yerde bile kimse, bu tarz şeyleri toplum içinde anlatacak kadar pişkin değildir."

Annabelle belli belirsiz kibirli bir bakış attı ona. "Evli kadınlar, bekâr kızlara göre daha çok duyum alırlar."

"Lanet olsun," dedi Daisy kıskançlıkla.

Masa bir kez daha sessizliğe bürünürken Annabelle'in keyifli bakışları Lillian'ın yere dikilmiş gözlerine kilitlendi. Lillian bakışlarını kaçırdığı için kendine kızıyordu. Annabelle aniden beliren bir neşeyle, "Sen aklındaki söylesene. Gerçekten Westcliff o kadar kötü mü öpüşüyor?" diye sordu.

"Ahh, sanırım pek değil," diye kabul etti Lillian isteksizce, "ama sorun bu değil."

Evie konuşmaya başladı, gözleri merak içerisinde ışıldıyordu. "So-sorun ne peki?"

"Westcliff'i nefret ettiği kızla, *yani* benimle öpüşmeye iten *bu parfümün* kokusuydu." Lillian parıldayan küçük şişeye dikkatle bakıyordu.

Dört kız da huşu içinde şişeyi incelemeye başladı.

"Gerçek olamaz," dedi Annabelle inanmayarak.

Lillian, "Gerçekten," diye ısrar etti.

Daisy ve Evie ise sessizliklerini koruyor ve adeta tenis maçı izler gibi bir ona bir diğerine bakıyorlardı.

"Lillian, senin gibi bir kızın, yani tanıdığım en mantıklı kızın parfümünün afrodizyak olduğunu söylemesi gerçekten çok şaşırtıcı- "

"Afro *ne*?"

"Aşk iksiri yani," dedi Annabelle, "Lillian, eğer Westcliff seninle ilgileniyorsa nedeni senin parfümün değildir."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Annabelle kaşlarını kaldırdı. "Bu parfüm tanıdığın diğer erkeklerde de aynı etkiyi yarattı mı?"

"Fark etmedim," diye itiraf etti Lillian isteksizce.

"Ne zamandır kullanıyorsun?"

"Yaklaşık bir haftadır ama ben- "

"Ve etkilenen terk erkek kont mu?"

"Bundan etkilenecek başkaları da vardır," diye itiraz etti Lillian, "sadece daha koklama fırsatı bulamadılar." Arkadaşlarının inanmadığını görünce bir iç çekti. "Tuhaf olduğunun farkındayım. Bugüne kadar Bay Nettle'ın bu parfüm için söylediklerinin bir kelimesine bile inanmamıştım. Ancak size yemin ederim, kont kokuyu aldığı an..."

Annabelle meraklı bakışlarla ona bakıyordu, bunun doğru olup olmadığını merak ettiği aşikârdı.

Sessizliği bozan Evie oldu. "Ba-bakabilir miyim Lillian?"

"Elbette."

Adeta patlayıcı bir maddeymiş gibi dikkatle parfüme uzanan Evie, şişenin kapağını açıp çilli burnuna doğru götürdü ve kokladı. "Ben hi-hiçbir şey hissetmiyorum."

"Acaba sadece erkekleri mi etkiliyor?" dedi Daisy yüksek sesle.

"Benim de merak ettiğim bu," dedi Lillian yavaşça, "eğer içinizden biri parfümü sıksa, Westcliff benden etkilendiği gibi ondan da etkilenir mi?" Konuşurken doğruca Annabelle'e bakıyordu.

Onun ne demek istediğini anlayan Annabelle, dehşete düşmüş bir ifade takındı. "Ahh hayır. Ben evli bir kadınım Lillian ve kocama da çok aşığım. Ufacık da olsa, onun en yakın arkadaşını ayartmaya niyetim yok!"

"Elbette onu ayartmayacaksın. Sadece biraz parfümü üzerine sıkıp onun yanına gideceksin ve sonra senden etkilenip etkilenmediğine bakacaksın," dedi Lillian

Daisy coşkuyla atıldı; "Ben yaparım! Aslında bu gece hepimiz parfümü sıkalım ve erkeklerin ilgisini çekip çekmeyeceğimize bir bakalım."

Evie bu fikir karşısında kıkırdarken Annabelle gözlerini devirdi. "Ciddi olamazsın."

Lillian ona pervasız bir gülüş attı. "Denemekten bir zarar gelmez, değil mi? Bunun bilimsel bir deney olduğunu düşün. Teoriyi kanıtlamak için kanıt topluyoruz o kadar."

Annabelle, iki genç kızın üzerlerine birkaç damla parfüm sıktığını görünce dudaklarından bir inleme yükseldi.

"Bu hayatımda yaptığım en aptalca şey. İç çamaşırlarımızla beysbol oynamaktan bile daha saçma."

Lillian iç çamaşırları için uygun isim bulma üzerine uzunca süren tartışmalarına devam ederek, "Paçalı donlarımızla," dedi hemen.

"Ver şunu bana." Annabelle azap çeken bir ifadeyle şişeyi almak için elini uzattı.

Lillian büyük bir memnuniyetle Annabelle'in parfümü kulaklarının arkasına sıkışını izlerken, "Biraz daha sık," diye tavsiyede bulundu. "Ve biraz da boynuna."

"Ben çoğunlukla parfüm kullanmam, Bay Hunt ten kokumu seviyor," dedi Annabelle.

"Belki Gece Leydisi'ni de sever."

Annabelle dehşete düşmüş bir ifadeyle ona baktı. "Adı bu mu?"

"Gece açan bir orkideden almış adını," diye açıklamada bulundu Lillian.

"Ahh, sanmıyorum," dedi Annabelle dalga geçercesine, "korkarım adını bir fahişeden almış."

Lillian bu yorumu önemsemeyerek şişeyi ondan aldı. Kendi boynuna ve bileklerine de parfüm sıktıktan sonra, şişeyi çantasına koyup masadan kalktı. "Şimdi," dedi tatminkâr bir ifadeyle arkadaşlarına bakarak, "Westcliff'i bulalım."

5

Kendine yönelik toplu saldırıdan habersiz olan Westcliff, eniştesi Gideon Shaw ile arkadaşları Simon Hunt ve Lord St. Vincent ile çalışma odasında oturuyordu. Yemek başlamadan önce konuşmak için bir odaya çekilmişlerdi. Maun ağacından yapılan masanın arkasındaki koltuğa yaslandı ve cep saatine bir göz attı. Saat sekiz olmuştu, Marcus ev sahibi olduğundan kalabalığa karışma vakti gelmişti. Ne var ki hâlâ oturuyor ve yerine getirmesi gereken fakat hiç de hoş olmayan bir görevi olan bir adam gibi kaşlarını çatarak saatine bakıyordu.

Lillian Bowman ile konuşmak zorundaydı. Bugün onun yanındayken adeta bir deli gibi davranmış, ona sarılıp sapkın bir tutkunun çılgın patlamalarıyla onu öpmüştü... Düşüncesi bile koltuğunda huzursuzca yer değiştirmesini sağladı.

Marcus'un açık sözlü tabiatı, durumla doğrudan başa çıkmasını gerektiriyordu. Bu ikilemi çözecek tek bir olası yol vardı; davranışı için özür dilemeli ve bir daha böyle bir şeyin olmayacağına dair ona güvence vermeliydi. Bir ay boyunca bu kadınla karşılaşmamak için kendi evinde saklanıp duramazdı. Tüm bu olanı biteni önemsememeye çalışmak mümkün değildi.

Marcus, çitlerin arkasındaki o andan itibaren başka bir şey düşünemez olmuştu - yasak olana el uzatması şaşırtıcıydı ve daha şaşırtıcı olanı, o sinir bozucu cadalozu öpmekle elde ettiği ilkel tatmindi.

"Saçma," dedi St. Vincent, masanın köşesinde oturmuş stereoskopa bakıyordu. "Manzara ve anıt resimlerini kim takar ki?" St. Vincent uyuşuk bir şekilde devam etti; "Senin kadınları gösteren stereo kartlara ihtiyacın var Westcliff. İşte o zaman bu şey bakmaya değer olur."

Marcus tatsız bir şekilde, "Sen onların gerçek halini yeterince gördün sanıyorum," diye cevap verdi. "St. Vincent kadın anatomisiyle sence de fazla meşgul değil misin?"

"Nasıl senin hobilerin varsa benim de kendi hobilerim var."

Marcus, eniştesinin ifadesiz yüzüne ve bu atışmadan keyiflenmiş gibi görünen Simon Hunt'a bir göz attı. Baylar hem karakter olarak hem de soyları bakımından oldukça alakasızlardı. Tek ortak noktaları Marcus ile arkadaş olmalarıydı. Gideon Shaw zamanının asilerindendi, bir 'Amerikan aristokratıydı' ve hırslı bir Yanki deniz kaptanının büyük torunuydu. Simon Hunt bir girişimciydi, bir kasabın akıllı oğluydu ve bir iş adamıydı, ayrıca her konuda güvenilir biriydi. St. Vincent ise karaktersiz bir hilekâr ve kadın düşkünüydü. Her zaman gözde partilerde ve toplantılarda boy gösterirdi, sohbetler tartışılması gereken anlamlı ve değerli bir şeye dönüşünce ki ona göre 'sıkıcı' oluncaya kadar kalır ve sonra da yeni cümbüşler bulmak için ayrılırdı.

Marcus hayatı boyunca St. Vincent kadar insani erdemleri hor gören biriyle karşılaşmamıştı. Vikont neredeyse ne demek istediğini hiç söylemezdi ve birine karşı şefkat duyduğu anda, bunu ustalıkla ört bas ederdi. Kayıp ruh, insanlar ona böyle diyordu ve öyle görünüyordu ki St. Vincent artık geri dönülmez bir yoldaydı. Muhtemelen Hunt ve Shaw, eğer Marcus ile arkadaş olmasaydı St. Vincent'ı hoş karşılamazlardı.

Marcus da St. Vincent ile aynı okula gittikleri günlerin hatırasını taşıyor olmasaydı, onunla pek işi olmazdı. St. Vincent, Marcus'u beladan kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmış, yardımlarıyla iyi bir arkadaş olduğunu defalarca Marcus'a ispat etmişti. Ayrıca o, Marcus ne zaman bir kavgaya girişse her zaman yanında olan ilk kişi olmuştu.

St. Vincent da ebeveynleri tarafından küçümsenmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu, çünkü kendi babası da Marcus'unkinden farklı değildi. İki çocuk kara mizahlarıyla kederlerini paylaşmışlar ve birbirlerine yardım etmek için ellerinden ne geliyorlarsa yapmışlardı. Okulu bitirdikleri yıllar sonrasında, St. Vincent'ın karakteri oldukça aşınmıştı ama Marcus ne geçmiş günleri unutacak ne de arkadaşına sırtını dönecek biri değildi.

St. Vincent Gideon Shaw'ın yanındaki koltuğa oturduğunda, iki adam bir aradayken ilginç bir kare oluşturmuştu. İkisi de sarışındı ve doğaları gereği yardımseverdi fakat görünüş bakımından oldukça farklıydılar. Shaw kibar ve yakışıklıydı, kim görürse görsün aklını çelecek muhteşem bir gülüşe sahipti. Yüz hatları, zengin olmasına rağmen hayatın cilveleri sayesinde oldukça yıpranmıştı. Hayat ona hangi zorluklarla gelirse gelsin, zekâsı ve aklıyla bunların üstesinden gelebilmişti.

Ne var ki St. Vincent egzotik bir güzelliğe sahipti. Kedi gözlerine benzeyen açık mavi gözleri vardı ve dudakları güldüğünde bile acımasızlığını belli ediyordu. Birçok

chatlak!/vero

Londralının sahip olmak için uğraştığı kayıtsız tavra, o devamlı suretle ve doğal olarak sahipti. Ayrıca, herhangi bir süsün onun bakışlarındaki altın parlaklığını dağıtacağını düşündüğünden, genellikle iyi bir terzinin elinden çıkmış sade ve siyah bir takım elbise giymeyi tercih ediyordu.

St. Vincent aralarında olduğundan, sohbet engel olunamaz biçimde sürekli kadınlara geliyordu. Üç gün önce Londra cemiyetinde isim yapmış evli bir leydi, St. Vincent ile sözde ilişkilerini bir yere vardırmak amacıyla intihara teşebbüs etmişti. Vikont bu skandalın ortasında Stony Cross Park'a kaçmak için uygun zamanı ancak bulabilmişti. "Saçma bir melodram gösterisiydi," diye dalga geçti St. Vincent, uzun parmaklarıyla kanyak bardağının kenarıyla oynuyordu. "Aslında bileklerini şapka iğnesiyle kaşırken kestiği ve ona yardım etmesi için hizmetçisini çağırdığı söyleniyor." Tiksintiyle başını iki yana salladı. "Aptal. İlişkimizi gizli tutmak için onca acıya katlandıktan sonra böyle bir şeyi yaptı. Şimdi Londra'daki herkes ve kocası da olanları biliyor. Peki bundan ne kazanacak? Eğer ondan ayrı kalmakla beni cezalandırmak istiyorsa kendisi yüz kat daha fazla acı çekecek. İnsanlar her zaman kadınları suçlu bulurlar, özellikle bu kadın evliyse."

Marcus, olaya mantıklı yaklaşarak, "Kocasının tepkisi ne oldu? Bir misilleme yapabilir mi?" diye sordu.

St. Vincent'ın nefret dolu bakışları derinleşti. "Adamın yaşı kadının yaşının iki katı, ayrıca yıllardır karısına dokunduğundan şüpheliyim. Karısının şanı uğruna benimle düello yapma riskine gireceğini sanmıyorum. Kadın boynuzlu koca damgasını ondan uzakta tuttuğu sürece, adam onun her istediğini yapmasına izin verecekti ama bunun yerine, küçük aptal akılsızlığını ifşa etmek için her şeyi yaptı."

Simon Hunt soğuk bakışlarla sorarcasına ona baktı ve, "İlişkinize, sadece onun akılsızlığı olarak görmen oldukça ilginç," dedi yumuşak bir sesle.

Lambanın ışığı St. Vincent'ın zeki hatlarında oyun oynuyordu, vurgulu bir şekilde yanıtladı; "Öyle ama. Ben sır tutan biriyimdir ancak o değil." Dünyadan bezmiş bir şekilde iç çekerek başını iki yana salladı. "Beni ayartmasına asla izin vermemeliydim."

"O mu seni ayarttı?" diye sordu Marcus dalga geçercesine.

"Bütün kutsal saydığım her şey adına sana yemin ederim..." dedi ve sustu St. Vincent. "Bir dakika, ben hiçbir şeyi kutsal saymam. Ancak kadının bu ilişkiyi azmettirdiğini söylüyorsam bana inanmak zorundasın. Ben nereye gitsem o da oraya geldi, sonra kocasından ayrı yaşadığını söyleyerek ne zaman istersem onu ziyaret edebileceğimi belirten notlar gönderdi. Ben onu istemiyordum bile, ona dokunmadan bana bela olacağını biliyordum. Ancak onu reddetmek kötü olacağından evine gittim ve beni koridorda çıplak bir halde karşıladı. Ne yapmalıydım?"

Gideon Shaw yüzünde hafif bir gülümsemeyle, "Gidebilirdiniz?" diye öneride bulundu, eğlenceli bir şov sergileyen bir sirk hayvanıymışçasına vikonta bakıyordu.

"Gitmeliydim," dedi St. Vincent hüzünlü bir sesle, "ama bir kadını kesinlikle geri çeviremezdim. Ve uzun süredir bir kadınla yatmıyordum, en azından bir hafta olmuştu ve ben- "

Marcus bir kaşını kaldırarak, "Bir hafta biriyle yatmamak için oldukça uzun bir süre mi?" diyerek sözünü kesti.

"Sen öyle olmadığını mı söylüyorsun?"

"St. Vincent, eğer bir adam haftada birden fazla bir kadınla yatmaya vakit bulabiliyorsa, onun yapacak pek bir işi yok demektir. Senin..." Marcus sustu, en uygun ifadeyi arıyordu, "cinsel ilişkilerinin yerini tutacak yığınla sorumluluğun var." Bu sözleri göze çarpan bir sessizlikle karşılandı. Shaw'a bir göz atan Marcus, enişteşinin birden sigarasının külünü kristal kül tablasına boşaltmakla meşgul olduğunu gördü ve kaşlarını çattı. "Sen her iki kıtada işleri olan bir iş adamısın Shaw. Kesinlikle bu fikrime katılıyorsundur."

Shaw belirsizce gülümsedi. "Lordum, benim 'cinsel ilişkim' kesinlikle kız kardeşiniz olan karımla kısıtlı olduğundan, bu konuda ağzımı sıkı tutmamın iyi olacağına inanıyorum."

St. Vincent miskince gülümseyerek, "Böyle ilginç bir konuda ağzını sıkı tutman çok ayıp," dedi ve bakışlarını, hafiften kaşlarını çatan Simon Hunt'a çevirdi. "Hunt, sen fikrini söyleyebilirsin. Bir erkek ne kadar sıklıkla bir kadınla sevişmeli? Haftada bir defadan çok olması bağışlanamaz bir açgözlülük mü?"

Hunt, Marcus'a özür dilercesine bir bakış attı. "Her ne kadar St. Vincent ile aynı fikirde olmayı istemesem de..."

Marcus ısrar ederken kaşlarını çattı. "Aşırı seksin sağlık için kötü olduğu biliniyor, tıpkı aşırı yemek ve içmek..."

"Tam da benim harikulade gecemi tarif ettin, Westcliff," diye mırıldandı St. Vincent sırıtarak ve dikkatini yeniden Hunt'a verdi. "Sen ve karın ne kadar sıklıkla- "

"Yatak odamda olanlar tartışmaya açık değildir," dedi Hunt sertçe.

"Ama karınla haftada birden çok beraber oluyorsundur?" diye ısrar etti St. Vincent.

"Kahretsin, evet," diye mırıldandı Hunt.

"Öyle olmalı, Bayan Hunt gibi güzel bir kadınla olunca," dedi St. Vincent açıkça ve Hunt'ın ona nasıl baktığını görünce kahkahayı patlattı. "Ahh öyle öfkeyle bakma, senin karın benim isteyeceğim dünyadaki en son kişi. Senin o balyoz büyüklüğündeki yumruklarının altında ezilmek gibi bir isteğim hiç yok. Evliliklerinde mutlu olan kadınlar asla ilgimi çekmez, tabii evliliklerinde mutsuz olanların çok kolay olmasının konuyla ilgisi yok." Yeniden Marcus'a baktı. "Öyle görünüyor ki bu fikri savunan tek kişi sensin Westcliff. Demek ki sıkı çalışma ve kendini disiplin etmek gibi değerler, bir erkeğin yatağındaki kadının sıcak bedenine rakip olamaz."

Marcus kaşlarını çattı. "Bundan daha önemli şeyler var."

St. Vincent, bir ayağı çukurdaki büyükbabasından almak istemediği bir derse maruz kalan asi delikanlının abartılı sabrıyla, "Ne gibi?" diye sordu. "Sanırım 'toplumsal ilerleme' gibi şeyler diyeceksin?" Gözleri kurnazlıkla parıldadı. "Söylesene Westcliff, şeytan seninle şu andan itibaren İngiltere'deki bütün öksüzleri doyuracağını ama karşılığında, bir daha asla bir kadınla yatmayacağına dair bir pazarlık yapsaydı hangisini seçerdin? Öksüzleri mi yoksa zevkini mi?"

"Ben asla varsayımlara dayalı sorulara cevap vermem."

St. Vincent kahkaha attı. "Tam da düşündüğüm gibi. Öyle görünüyor ki öksüzlere yazık oldu."

"Ben öyle bir şey- " diye konuşmaya başladı Marcus ama sabırsızca sustu. "Önemli değil. Konuklarım bekliyor. Siz burdaki saçma muhabbete devam mı edeceksiniz, yoksa benimle birlikte kabul salonuna mı geleceksiniz?"

Hunt oturduğu koltuktan hemen kalkarak, "Ben seninle geliyorum, karım beni arıyordur," dedi.

Shaw da ayağa kalkarak, "Benimki de," dedi.

St. Vincent muzip bir ifadeyle Marcus'a bir bakış attı. "Tanrı beni bir kadına yüzük takmaktan ve daha da kötüsü bundan hoşnut olmaktan korusun."

Kesinlikle Marcus'un da katıldığı bir düşünceydi bu.

Dört adam çalışma odasından yavaşça çıkarken Marcus, meraklı gözlerle Hunt'a bakmaktan kendini alamadı. Hunt, Marcus'un tanıdığı kendini tamamen işine adamış tek bekâr olmuştu ve hiç beklenmedik bir anda, kendini evlilik ağının ortasında buluvermişti. Hunt'ın özgürlüğüne ne kadar düşkün ve kadınlarla olan ilişkisinde bile ne denli mesafeli olduğunu bilen Marcus, Hunt'ın seve seve üstünlüğünü teslim etmesine şaşırmıştı. Ve bu kişi, ilk başta basit ve bencil bir koca avcısından öte görünmeyen Annabelle gibi bir kadındı. Ancak çiftin arasında alışılmadık bir bağın olduğu açıktı ve Marcus bile Hunt'ın kendine doğru kişiyi seçtiğini kabul etmek zorunda kalmıştı.

Koridorun aşağısına doğru giderlerken, "Hiç pişmanlık yok mu?" diye mırıldandı Hunt'a, Shaw ve St. Vincent da yavaşça onları takip ediyorlardı.

Marcus gibi av ve sporla ilgilenen esmer bir adam olan Hunt, yüzünde bir gülümseme ve soran gözlerle ona döndü. "Ne için?"

"Eşin seni parmağında oynattığı için?"

Bu soru, Hunt'ın alaycı bir ifadeyle sırıtmasına neden oldu ve başını iki yana salladı. "Westcliff karımın beni parmağında oynattığı tek bir yer var. Ve hayır, hiç pişmanlık duymuyorum."

"Sanırım evlilikte rahatlık da var," dedi Marcus. "El altında senin ihtiyaçlarını karşılayacak bir kadının olması iyi bir şey. Şüphesiz bir eşin, bir metresten daha ekonomik olduğuna değinmiyorum bile. Ayrıca doğacak varislerini de düşününce..."

Hunt, Marcus'un durumu mantığa dayandırması sebebiyle güldü. "Ben rahat olduğu için Annabelle ile evlenmedim. Ayrıca sana, onun bir metresten daha ucuz olduğu güvencesini veremem. Doğacak varislere gelince, ona evlenme teklifi ettiğimde bu aklımdaki en son şeydi."

"O zaman neden yaptın?"

"Sana söyledim ama sen kısa süre önce bana... sahi nasıl demiştin? Ahh, 'aşırı duygusallıkla havayı kirletişime' tanık olmak istemediğini söyledin."

"Ona âşık olduğuna inanıyorsun."

"Hayır," diye itiraz etti Hunt rahat bir tavırla, "ben ona âşığım."

Marcus omuz silkti. "Eğer buna inanmak senin için evliliği daha hoş kılıyorsa, öyle olsun."

"Tanrım, Westcliff..." diye mırıldandı Hunt, yüzünde meraklı bir gülümsemeyle, "sen hiç âşık olmadın mı?"

"Elbette. Yaradılış ve fiziksel görünüş açısından diğerlerine göre daha uygun gördüğüm bazı kadınlara."

"Hayır, hayır, hayır. 'Uygun' birisini bulmandan bahsetmiyorum. Ben tamamen çaresizlikle, özlemle, coşkuyla içini dolduran bir kadına kendini kaptırmaktan bahsediyorum."

Marcus ona aşağılarcasına bakıyordu. "Böyle saçmalıklara ayıracak zamanım yok."

Hunt kahkahasıyla onu kızdırdı. "O zaman aşk, senin evlilik kararında bir etken olmayacak?"

chatlak!/vero

"Kesinlikle hayır. Evlilik değişken duygularla karar verilemeyecek kadar önemli bir mevzu."

"Belki de sen haklısındır," diye kabul etti Hunt kolaylıkla. O kadar kolay söylemişti ki sanki ona inanmıyor gibiydi. "Senin gibi bir adam mantık evliliği yapmalı. Bunun üstesinden nasıl geleceğini merak ediyorum."

Kabul salonlarından birine vardıklarında, Livia yemek salonundaki resmi geçit töreni için konuklarını hazırlıyordu. Marcus'u görür görmez bunca kalabalıkla onu tek başına bıraktığı için kaşlarını çatarak ona baktı. Marcus da pişman olmadığını belli edercesine onun kınayan bakışlarına karşılık verdi. Marcus ilerlerken Thomas Bowman ve eşi Mercedes'in hemen sağında bittiklerini gördü.

Başındaki seyrek saçları telafi eden süpürge gibi gür bıyıklı ve oldukça tıknaz olan Bowman ile Marcus tokalaştı. "İyi akşamlar," diye mırıldandı Marcus ve başını Mercedes Bowman'ın eli üzerine eğdi. Kadın öyle zayıftı ki eldivenin altındaki eklemleri dilimlenmiş havuç gibi duruyorlardı. Onun nazarında Mercedes, oldukça rahatsız edici, asabi ve girişken bir kadındı. "Sizi karşılamaya gelemediğim için lütfen özrümü kabul edin," diyerek sözlerine devam etti Marcus. "Ve sizleri yeniden Stony Cross Park'ta görmenin ne kadar hoş olduğunu söylememe izin verin."

"Ahh lordum," dedi Mercedes titrek sesiyle, "bir kez daha sizin bu eşsiz malikânenizde kalmaktan çok mutluyuz! Ve karşılama kısmına gelirsek sizin yokluğunuzu hiç hissetmedik, ayrıca bir yığın endişeleri ve sorumlulukları olan sizin gibi önemli bir beyefendi, sayısız isteğe karşı ancak zaman bulabiliyordur." Kollarından bir tanesi, Marcus'a peygamberdevesini hatırlatan şekilde hareket etti. "Ahh iki güzel kızımın da tam şurada durduklarını

görüyorum- " Kızlara seslenip gelmeleri için el işareti yaparken sesi de yükselmişti. "*Kızlaar*! Kızlaar, bakın kimi buldum. Gelin de Lord Westcliff'e merhaba diyin!"

Marcus bir şey belli etmemeye çalışırken yakınlarında olan birkaç kişinin kaşlarını kaldırdıklarını gördü. Mercedes'in gösterdiği yere bakan Marcus, bu öğleden sonra ahırın arkasındaki alanda üstleri toz içinde oyun oynadığı Bowman kardeşleri gördü. Bakışları, omuzlarından altın rengindeki işlemelerle tutturulan korsajıyla soluk yeşil bir elbise giymiş olan Lillian'a kaydı. Asi düşüncelerini kontrol edemeden, bu işlemeleri açıp yeşil elbisenin aşağıya düştüğünü ve krema gibi beyaz göğüslerin ve omuzların ortaya çıktığını hayal etti.

Daha sonra Marcus bakışlarını Lillian'ın yüzüne çevirdi. Kuzguni siyah parlak saçları, ince boynunun taşıması için çok güç görünen dağınık bir topuzla düzgünce tepesinde toplanmıştı. Saçlarının iyice geriye doğru çekilmesiyle gözleri, her zamankinden daha çok kedi gözlerine benzemişti. Lillian ona bakarken yanakları hafiften kızardı ve dikkatle başıyla selam verdi. Öyle görünüyordu ki istediği en son şey Marcus'un yanına gelmekti ve Marcus onu suçlamıyordu.

"Kızlarınızı çağırmanıza gerek yok, Bayan Bowman," diye mırıldandı, "onlar arkadaşlarıyla iyi vakit geçiriyorlar."

"Arkadaşları," dedi Mercedes küçümseyerek, "eğer şu ahlâksız Annabelle Hunt'ı ima ediyorsanız, sizi temin ederim ki ben buna göz yum- "

"Benim nazarımda Bayan Hunt oldukça saygın bir konumdadır," dedi Marcus ve kadına soğuk bir bakış attı.

Bu cümleyle geri adım atan Mercedes'in rengi hafiften

chatlak!/vero

attı ama hemen kendini toparladı. "Eğer *üstün* hükmünüzle Bayan Hunt'ı saygıdeğer buluyorsanız, ben buna kesinlikle razı olurum lordum. Aslında her zaman şöyle düşünmüşümdür- "

Thomas Bowman kızlarıyla ya da onların kimle arkadaş olduklarıyla çok az ilgilenerek, "Westcliff," dedi ve araya girdi, "son konuşmamızda gündeme gelen iş meselelerini konuşmaya ne zaman fırsatımız olur?"

"Yarın, eğer size de uygunsa tabii," diye cevap verdi Marcus. "Kahvaltıdan sonra atlarla sabah gezintisi düzenledik."

"Ata binmem ama kahvaltıda görüşürüz."

El sıkıştılar ve Marcus abartısız bir reveransa geçip yanlarından uzaklaştı ve onun ilgisini bekleyen diğer misafirlerine döndü. Hemen sonra yeni gelen biri gruba katıldı ve konuklar o ufak bedene yer açmak için derhal geri çekildiler. Georgiana yani Leydi Westcliff'e... Marcus'un annesine. Kadının yüzünde bir hayli pudra vardı, gümüş rengi saçları da gösterişli bir şekilde toplanmıştı. Bilekleri, boynu ve kulakları muhteşem mücevherlerle donatılmıştı. Bastonu bile parlıyordu, tutma yeri elmaslarla süslenmişti.

Bazı yaşlı kadınlar dışarıdan sert görünür ama altın gibi kalpleri olurdu. Kontes Westcliff pek bu tarz kadınlardan değildi. Onun kalbi - varlığı da oldukça tartışma konusuydu - kesinlikle altından ya da biçimlendirilebilir bir maddeden yapılmamıştı. Fiziksel açıdan bakılacak olursa kontes güzel bir kadın değildi ve hiç de olmamıştı. Eğer pahalı kıyafetleri basit bir çuvalla değiştirilecek olsaydı, kolaylıkla yaşlı bir sütçüye benzetilebilirdi. Kadının yuvarlak bir suratı, küçük bir ağzı, kuş gibi gözleri ile belirli şekli ve bo-

yutu olmayan bir burnu vardı. En belirgin özelliği, sürpriz doğum günlerinde 'kazara' sürprizleri bozan çocuklara özgü oyunbozan tavrıydı.

Marcus yüzünde alaylı bir gülümsemeyle annesine bakarak, "İyi akşamlar leydim," dedi ve ekledi, "bu akşam bize katılmaya karar verdiğiniz için onur duyuyoruz." Genelde kontes bu gibi kalabalık akşam yemeklerinden kaçınır ve üst kattaki özel odalarından birinde tek başına yemeyi tercih ederdi. Öyle görünüyordu ki bu gece değişiklik yapmak istemişti.

Kontes bakışlarını odada gezdirirken, "Bu kalabalıkta ilginç misafirlerin olup olmadığını görmek istedim," diyerek biraz sertçe cevap verdi. "Ama görüyorum ki her zamanki ahmak takımı."

Gruptan birkaç gergin kıkırdama ve gülme sesi geldi, çünkü onlar yorumun şaka niyetiyle yapıldığını düşünmeyi tercih etmişlerdi.

Marcus, Bowman kardeşleri düşünerek, "Birkaç kişi takdim edilene dek fikirlerinizi kendinize saklayabilirsiniz," diye cevap verdi. Eleştiri düşkünü annesi, bu uslanmaz çiftte eğlencenin sonu olmadığını görecekti.

Marcus öncelik sırasına bağlı kalıp kontesle birlikte yemek salonuna geçerken diğer alt sınıftakiler de onları takip etti. Stony Cross Park'taki akşam yemekleri bolluk içinde olmasıyla meşhurdu ve bu seferki de farklı değildi. Balık, av eti, kümes hayvanları ve sığır etinden oluşan sekiz çeşit ana yemek, masada taze çiçekler eşliğinde servis ediliyordu. Konuklar ilk başta kaplumbağa çorbası, gebere otlu ızgara somon, kremalı levrek ve karides soslu leziz dülger balığı ile yemeklerine başladılar. Ana yemekte biberli geyik eti, sebze garnitürlü jambon, hafif kızarmış rosto ile çıtır

çıtır ördek eti vardı ve daha da fazlası masalara gelip gidiyordu. Dikkatli uşaklar tarafından devamlı doldurulan şarap bardakları sayesinde herkesin yüzü kızarmıştı. Akşam yemeği bademli turta, limonlu puding ve pirinçli sufle ile dolu tabaklarla sona ermişti.

Tatlıdan kaçınan Marcus, bir kadeh Porto şarabını yudumlayıp arada sırada Lillian Bowman'a kaçamak bakışlar atarak kendini eğlendiriyordu. Çok nadir olan sakin ve sessiz durduğu zamanlarda, Lillian Bowman adeta ağırbaşlı genç bir prenses gibi görünüyordu. Fakat konuşmaya başlar başlamaz - çatalını sallayıp hiç çekinmeden erkeklerin sözünü kesiyordu - o asalet kaybolup gidiyordu. Lillian fazlasıyla açık sözlüydü, ayrıca söylediklerinin dinlenecek kadar ilginç ve değerli olduğundan çok emindi. Diğerlerinin fikirlerinden etkilenmiş gibi görünmek için hiçbir girişimde bulunmuyordu ve başkalarına karşı da saygılı davranmıyordu.

Gelenek üzerine erkeklere şarap, kadınlara ise çay servisi yapıldı ve biraz sohbet edildikten sonra konuklar dağıldı. Marcus, Huntlar ile birlikte küçük bir grupla büyük salona doğru yavaşça yürürken Annabelle'in biraz tuhaf davrandığını fark etti. Annabelle neredeyse dirsekleri birbirlerine değecek şekilde ona yakın yürüyordu ve malikânenin içi oldukça soğuk olmasına rağmen neşeyle yelpazesini sallıyordu. Marcus, onun tarafından gelen büyük hava akımlarının arasından ona şüpheyle bakarak, "Burası sizin için çok mu sıcak Bayan Hunt?" diye sordu.

"Ya evet... siz de sıcaklığı hissediyor musunuz?"

"Hayır." Marcus, Annabelle'in neden birden yelpazesini sallamayı bırakıp şüpheyle ona baktığını merak ederek gülümsedi.

"*Bir şey* hissediyor musunuz?" diye sordu.

Marcus şaşırarak başını iki yana salladı. "Sizi neyin endişelendirdiğini sorabilir miyim Bayan Hunt?"

"Ahh, hiçbir şey. Ben sadece bendeki değişikliği fark edip etmediğinizi merak etmiştim."

Marcus soğuk bir tavırla incelercesine ona baktı ve, "Saçınız," diye tahminde bulundu. İki kız kardeşle büyüdüğünden, ne zaman dış görünüşleri ile ilgili onun fikirlerini sorup ona nedenini açıklamayı reddetseler, bunun çoğunlukla saç şekilleriyle alakalı olduğunu öğrenmişti. En iyi arkadaşının karısının görünüşünü tartışmak biraz tuhaf olsa da Annabelle ona kardeş gözüyle bakıyor gibi görünüyordu.

Annabelle onun cevabına üzülerek gülümsedi. "Evet. Eğer biraz tuhaf davranıyorsam beni bağışlayın lordum. Korkarım şarabı biraz fazla kaçırdım."

Marcus usulca güldü. "Belki de gece havası biraz zihninizi tazeler."

Yanlarına gelen Simon Hunt son yorumu duydu ve elini karısının beline koydu. Gülümseyerek dudaklarını Annabelle'in şakağına değdirdi. "Seni arka terasa götürebilir miyim?"

"Evet, teşekkür ederim."

Hunt'ın bedeni sabit olduğu halde kafası biraz daha eşine doğru yanaştı. Annabelle kocasının yüzündeki tutuk ifadeyi görememesine rağmen, Marcus bunu hemen fark etmişti ve neden Hunt'ın birden huzursuz ve ilgisi dağılmış olduğunu merak etti. "Affedersin Westcliff," diye mırıldandı Hunt ve yersiz bir aceleyle karısını çekiştirip hızlı adımlarla uzaklaştı.

Marcus şaşkın bir ifadeyle başını iki yana salladı ve giriş salonundan aceleyle çıkan çifti izledi.

Daisy suratsız bir şekilde, Lillian ve Evie ile birlikte yemek salonundan çıkarken, "Hiçbir şey olmadı. Kesinlikle hiçbir şey olmadı," dedi. "İki beyefendinin arasında oturdum ama onlar ufacık bile olsa benimle ilgilenmediler. Ya bu parfüm sahte ya da onların ikisi de anosmi."

Evie boş bir ifadeyle ona baktı. "Ben... ben korkarım bu kelimeyi bi-bilmiyorum..."

"Eğer senin de babanın bir sabun fabrikası olsaydı bilirdin," dedi Lillian keyifsizce, "koku alamama rahatsızlığı."

"Ahh. O zaman akşam yemeğindeki benim arkadaşlarım da anosmi olmalı, çünkü hiçbiri beni fark etmedi. Peki ya sen, Lillian?"

"Aynı," diye cevap verdi Lillian, aklı karışmış ve öfkelenmişti, "sanırım bu parfüm pek de işe yaramıyor. Ama Lord Westcliff'i etkilediğinden eminim..."

"Daha önceden ona bu kadar yaklaşmış mıydın?" diye sordu Daisy.

"Elbette hayır!"

"O zaman benim tahminim, sana bu kadar yakın olmak onun başını döndürdü."

emin duruşuna kadar, onunla ilgili her şey asil soyunun bir sonucuydu. Lillian'ın içinden gizliden ona yanaşıp en zayıf yerine vurma isteği geçti, kızgınlıkla haykırması nasıl da hoşuna giderdi.

Westcliff başını çevirdi ve bakışları Lillian'a takılmadan önce üç kıza da kibar bir ilgiyle baktı. Sonra gözlerindeki bakış kibarlıktan uzaklaştı ve yerini, Lillian'ın nefesini kesen bir yırtıcılık aldı. Lillian ise muhteşem siyah takımın altına gizlenen gergin kasların hissini hatırlamaktan kendini alamadı.

Evie soluk vererek, "Ko-korkunç," dediğini duydu ve Lillian birden keyiflenerek ona bir bakış attı.

"O sadece bir erkek canım. Eminim herkes gibi o da pantolonunu bacağına giydirmesi için hizmetçilerine emir veriyordur."

Daisy onun saygısızlığına kahkaha atarken Evie ise dehşete düşmüş bir şekilde bakıyordu.

Westcliff'in kolondan uzaklaşıp onlara doğru gelmesi Lillian'ı şaşırtmıştı. "İyi akşamlar hanımlar. Umarım yemekleri beğenmişsinizdir."

Dili tutulan Evie sadece başını sallarken Daisy ise neşeyle cevap verdi; "Harikaydı lordum."

"Güzel." Evie ve Daisy ile konuşuyor olmasına rağmen

chatlak!/vero

Lillian onun koluna girdi, Westcliff onu salonun karşısına doğru götürürken tuhaf biçimde kırılgan hissediyordu. Aralarındaki sessizlik garip ve soru işaretleriyle doluydu. Westcliff her zaman onu kışkırtırdı fakat şimdi onu savunmasız hissettirecek bir hünere sahipmiş gibi görünüyordu - ve Lillian bundan hiç hoşlanmamıştı. Geniş bir kolonun arkasına geçen Westcliff, ona doğru döndü ve Lillian'ın eli onun kolundan düştü.

Westcliff'in ağzı ve gözleri ondan birkaç santim yukarıdaydı, karşı karşıya durduklarında bedenleri kusursuz biçimde birbirine uyum sağlıyordu. Lillian'ın nabzı hızla atmaya başladı ve teni, sanki ateşe çok yakınmış gibi yanmaya başladı. Westcliff onun değişen rengini fark edince, gece karası gözlerinin üzerindeki kalın kaşları hafiften indi.

"Bayan Bowman," diye mırıldandı, "size temin ederim bugün olanlara rağmen benden korkmanızı gerektirecek bir şey yok. Eğer bir itirazınız yoksa bu konuyu, rahatsız edilmeyeceğimiz bir yerde sizinle tartışmak istiyorum."

"Elbette," dedi Lillian. Onunla tek başına bir yerde olmak, iki aşığın buluşmasındaki rahatsız edici imayı taşıyordu - elbette bu kesinlikle söz konusu bile olamazdı. Ancak yine de düşüncelerini mantıklı tutmakta zorlanıyor gibiydi. "Nerede buluşalım?"

"Oturma odasının açıldığı serada."

"Evet, nerede olduğunu biliyorum."

"Beş dakika içinde orada buluşalım mı?"

"Peki." Lillian yüzünde fevkalade kayıtsız bir gülümsemeyle ona baktı, sanki gizli buluşmalara alışkındı. "İlk ben gideceğim."

Lillian giderken Westcliff'in bakışlarını sırtında hissetti, gözden kaybolana dek onu izlediğini biliyordu.

6

Lillian seraya girdiğinde, onu ilk karşılayan portakalların kokusu oldu. Limonlar, defneler ve mersin ağaçları da ılık serayı mis kokularıyla dolduruyorlardı. Dikdörtgen binanın ahşap zemini, alt kattaki ocağın sıcaklığını odaya dağılmasını sağlayan ızgaralarla sağlamlaştırılmıştı. Yıldızların ışıkları üstteki cam tavandan ve parıldayan pencerelerden içeriye süzülüyor, tropikal bitkiler sıralanmış olan iskeleyi aydınlatıyordu.

Sera, karanlığı dağıtan dışarıdaki meşale ışıklarıyla loştu. Ayak seslerini duyan Lillian gelenin kim olduğunu görmek için hemen arkasını döndü. Huzursuz olduğu duruşuna yansımış olmalıydı ki Westcliff, alçak ve rahatlatıcı bir sesle konuşmaya başladı; "Sadece benim. Eğer başka yerde görüşmek isterseniz- "

Lillian, "Hayır," diyerek lafını kesti. İngiltere'deki en nüfuzlu erkeklerden birinin kendisine 'sadece benim' demesini duymaktan keyif almıştı. "Serayı seviyorum. Burası malikânedeki en sevdiğim yer."

Westcliff ağır adımlarla ona yaklaşarak, "Benim de insana eşsiz bir mahremiyet sunuyor," dedi.

"Yalnız kalmaya pek fırsatınız olmuyordur, değil mi? Stony Cross Park'taki işlerle..."

chatlak!/vero

"Yalnız kalmak için fırsat yaratıyorum."

"Peki yalnız olduğunuzda neler yapıyorsunuz?" Adeta bir rüyadaydı, serada Westcliff ile konuşuyor, loş ışığın aydınlattığı sert ama biçimli yüzünü seyrediyordu.

Tok bir sesle soruyu cevapladı Marcus; "Kitap okurum, yürüyüş yaparım, arada sırada gölde yüzerim."

Lillian aniden seranın karanlık olmasına sevindi, çünkü onun çıplak bedenini suya dalarken hayal edince yüzü kızarmıştı.

Bu sessizlikteki rahatsızlığı fark eden ve bunu yanlış yorumlayan Westcliff sertçe konuşmaya başladı. "Bayan Bowman, bugün olanlar için sizden özür dilemek zorundayım. Davranışlarımı açıklayamayacak kadar şaşkınım, sadece bir daha asla tekrarı olmayacak bir delilik anı olduğunu söyleyebilirim."

Lillian 'delilik' kelimesini duyunca biraz gerildi. "Pekâlâ, ben de özrünüzü kabul ediyorum," dedi.

"Ne olursa olsun, hiçbir şekilde sizi arzulamadığım gerçeğiyle içinizi rahatlatabilirsiniz."

"Anlıyorum, bu kadarı yeterli lordum."

"Terk edilmiş bir adada, sadece ikimiz kalsak bile hiçbir şekilde size yaklaşmak aklımın ucundan geçmez."

"Farkındayım, daha fazla devam etmenize gerek yok."

"Ben sadece yaptığım şeyin tamamen bir gerçeklikten kopuş hali olduğunu açıklamak istiyorum. Siz benim ilgimi çeken kadın tipinde değilsiniz."

"Peki."

"Aslında- "

Lillian kaşlarını çatarak, "Kendinizi *yeterince* açıkladınız lordum," diyerek sözünü böldü. Şüphesiz kabul ettiği en sinir bozucu özür olduğunu düşünüyordu. "Ama... babamın da her zaman dediği gibi dürüst bir özür ancak bir bedelle dilenir."

Westcliff dikkatle ona baktı. "Bedel?"

Aralarındaki hava gerilimle doldu. "Evet lordum. Birkaç söz söyleyip sonra olanları unutmak sizin için çok kolay, değil mi? Fakat gerçekten yaptığınız şeyden dolayı üzgünseniz bunu telafi etmeye çalışırsınız."

"Yaptığım tek şey sizi öpmekti," diye itiraz etti Westcliff, sanki kız olayı fazla abartıyordu.

"Benim rızam olmadan," dedi Lillian anlamlı bir şekilde. İtibarı zedelenmiş gibi bir tavır takınmıştı. "Belki sizin romantik davranışlarınızı hoş karşılayacak bazı kadınlar vardır ancak ben onlardan biri değilim. Ayrıca ben, yakalanıp iznim olmadan zorla öpülmeye de alışkın de- "

"Siz de karşılık verdiniz," diye sertçe cevap verdi Westcliff.

"Yapmadım!"

"Siz- " Yararsız bir tartışma olduğunu anlayan Westcliff sözünü yarıda kesti ve usulca küfretti.

Lillian sevimli bir şekilde sözlerine devam etti; "Ama sizi bağışlayıp yaptığınızı unutmayı isterim. Eğer..." Bilerek sözünü yarım bırakmıştı.

"Eğer?" diye sordu Westcliff aksice.

"Eğer benim için küçük bir şey yaparsanız."

"Peki nedir bu?"

"Önümüzdeki sezon için annenizden, bana ve kız kardeşime yardımcı olmasını isteyeceksiniz."

Westcliff dehşete düşmüş bir ifadeyle gözlerini açtı. Bu fikir ne sebeple olursa olsun mantıklı değildi. "Hayır."

"Ayrıca bize İngiliz görgü kurallarından birkaç şey de öğrete- "

chatlak!/vero

"Hayır."

"Yardıma ihtiyacımız var," diye ısrar etti Lillian. "Kardeşim ve ben yardım olmadan cemiyette yükselemeyiz. Kontes nüfuzlu ve saygın bir kadın. Onun onayı başarımızı garantileyecektir. Bana yardım etmesi için onu ikna edecek bir yol düşünebileceğinizden emi- "

Westcliff, "Bayan Bowman," diye araya girdi soğuk bir sesle, "Kraliçe Victoria'nın kendisi bile sizin gibi iki yabani yumurcağı asilzadeye çeviremez. Bu mümkün değil. Ve babanızı memnun etmenin karşılığında, annemi sizin yarattığınız bir cehenneme itme fikri beni hiç de cezbetmiyor."

"Bunu diyeceğinizi biliyordum." Lillian hislerini takip edip büyük bir riske girmeli miyim diye merak ediyordu. *Süs bitkileri* bu akşamki parfüm deneylerinde başarısız olmasına rağmen, onun hâlâ Westcliff'i büyüleme gibi bir şansı var mıydı? Eğer yoksa hayatının en büyük aptallığını yapmış olacaktı. Derin bir nefes alarak ona yaklaştı. "Çok güzel, bana başka bir seçenek bırakmadın. Eğer bana yardım etmeyi kabul etmiyorsan Westcliff, ben de bugün olanları herkese anlatırım. Şunu söyleyebilirim ki insanlar, kendine hâkim Lord Westcliff'in kendini beğenmiş vahşi Amerikalı bir kıza karşı kendini kontrol edemediğini duyunca çok eğleneceklerdir. Ve sen de bunu inkâr edemezsin, çünkü asla yalan söylemezsin."

Westcliff bir kaşını kaldırıp kızı olduğu yere sindiren bir bakış attı. "Çekiciliğinizi fazla abartıyorsunuz Bayan Bowman."

"Öyle mi? O zaman kanıtlayın."

Şüphesiz Westcliff'in engin soyundaki lordlar, asi köylülerle başa çıkarken şu anda yüzünde bulunan ifadeyi takınıyorlardı. "Nasıl?"

İçinde bulunduğu durumda rüzgâra karşı bile dikkatli olması gereken Lillian, cevap vermeden önce yutkundu. "Kollarınızı bana dolamanızı istiyorum, tıpkı bugünkü gibi. Ve sonra, bu sefer kendinizi kontrol etme şansınızı elde edip etmeyeceğinizi göreceğiz."

Westcliff'in gözlerindeki küçümseme kızın mücadelesinin ne kadar yersiz olduğunu gösteriyordu. "Bayan Bowman, öyle görünüyor ki şunu açıklığa kavuşturmam şart... ben sizi arzulamıyorum. Bugün olanlar kesinlikle bir hataydı. Bir daha asla olmayacak bir hata. Şimdi müsaadenizle konuklarımın- "

"Korkak."

Westcliff tam uzaklaşıyordu ki bu söz, onun ani bir öfke dalgasıyla kızın yanına geri gelmesini sağladı. Lillian, bunun ona nadiren (eğer söylendiyse) söylenen bir itham olduğunu düşündü.

"Ne dediniz siz?"

Lillian onun soğuk bakışlarının etkisiyle bütün bedeninin sarsıldığını hissetti. "Bana dokunmaya korktuğunuz belli. Kendinizi kontrol edememekten korkuyorsunuz."

Kont bakışlarını ondan çekerek başını hafifçe salladı, karar vermeye çalışıyor gibiydi. Ancak bakışlarını yeniden ona çevirdiğinde, gözlerine tam bir düşmanlık hâkimdi. "Bayan Bowman, size sarılmak *istemediğimi* anlamak sizin için çok mu zor?"

Lillian, eğer Westcliff ona karşı koymada kararlı davranırsa bu sarılmanın asla gerçekleşmeyeceğini anladı. Bu düşünceden cesaret alarak ona biraz daha yanaştı ve adamın bedeninin gerildiğini gördü. "Sorun isteyip istememeniz değil, bunu yaptığınızda beni bırakıp bırakamayacağınız."

chatlak!/vero

"İnanılmaz," dedi Westcliff sinsice gülerek.

Lillian, onun meydan okumasına karşılık vermesini beklerken gülümseyerek öylece durdu. Westcliff aralarındaki mesafeyi kapatır kapatmaz Lillian'ın yüzündeki gülümseme solup gitti. Dudakları anlaşılmaz biçimde yanmaya ve kalbi boğazında atmaya başladı. Westcliff'in kararlı yüzüne bir bakmakla onun bu meydan okumaya karşılık vereceği anlaşılıyordu. Lillian ona, deneyip kendisinin yanıldığını göstermekten başka seçenek bırakmamıştı. Ve eğer Westcliff bu sınavı geçerse Lillian bir daha onun yüzüne bakamayacaktı. *Ahh, Bay Nettle* diye düşündü içinden, *sizin sihirli parfümünüz iyi iş çıkarmak zorunda.*

Westcliff isteksizce hareket ederek kollarını ona doladı. Lillian'ın kalp atışlarındaki gerginlik ciğerlerindeki havayı söküp atmışa benziyordu. Westcliff'in iri ellerinden biri, gergin sırtındaki kürek kemiklerinin arasına yerleşirken diğeri beline baskı yapıyordu. Sanki Lillian patlayıcı bir maddeden yapılmış gibi Westcliff aşırı bir dikkatle ona dokunuyordu. Ve bedenini bedenine yaklaştırdığında, genç kızın kanı damarlarında deli gibi akmaya başladı. Lillian'ın avuçları onun ceketinin arkasına yerleşene dek elleri uygun bir yer aradı. Avuçlarını boynuna koyduğunda, Lillian ellerinin altındaki kumaştan onun gergin kaslarının esnekliğini hissedebiliyordu.

"İstediğiniz bu mu?" diye mırıldandı Westcliff, alçak sesi Lillian'ın kulaklarına tutkulu bir şiir gibi geldi.

Sıcak nefesi saç diplerini karıncalandırdığında, Lillian pabuçlarının içindeki ayak parmaklarının kıvrıldığını hissetti. Oyunu kaybettiğini anlarken üzüldü ve utandığını hissetti, hiçbir şey söylemeden sadece olumlu anlamda başını salladı. Westcliff onu bırakmanın ne kadar kolay olduğunu ona gösterecekti ve sonra Lillian sonsuza dek onun acımasız alaylarına maruz kalacaktı. "Beni artık bırakabilirsiniz," diye fısıldadı, dudakları kendini hor görürcesine büzülmüştü.

Ancak Westcliff hareket etmiyordu. Başı biraz daha aşağıya düştü ve düzensizce nefes alıp vermeye başladı. Lillian, Westcliff'in boynundaki parfüm kokusunu aldığını... uyuşturucu bağımlısıymış gibi yavaş ama hevesini arttıran bir şekilde içine çektiğini fark etti. *Parfüm*, diye düşündü keyifle. Kesinlikle bu onun hayal gücünün ürünü değildi; parfümün sihri yeniden işe yarıyordu. Fakat neden buna karşılık veren tek erkek Westcliff'di? Neden-

Westcliff'in ellerinin baskısıyla titredi ve duruşu bozuldu, düşünceleri yarıda kalmıştı.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Westcliff vahşice. Lillian ne olacağını anlamadan önce Westcliff onu yandaki duvara itti. Westcliff'in öfkeli bakışları, Lillian'ın şaşkın gözlerinde ve aralanan dudaklarında geziniyordu. Sessizce kendine hâkim olmaya çalışıyordu ama birden küfredip sabırsız bir biçimde dudakları birbirine kenetlendi.

Westcliff elleriyle Lillian'ın başının duruşunu ayarladı ve sanki dudakları tadı çıkarılması gereken egzotik bir hassasiyete sahipmiş gibi onu nazikçe ama ısırarak öpmeye başladı. Lillian'ın dizlerinin bağı çözüldü artık zar zor ayakta durabiliyordu. Bu Westcliff'ti, kendine hatırlatmaya çalışıyordu... Westcliff nefret ettiği adamdı... ama Westcliff dudaklarıyla onun dudaklarını mühürlerken Lillian, ona karşılık vermeden edemiyordu. Lillian ona yaslanarak ayaklarının üzerinde yükseldi. Bedenleri birbirine yapıştı, onun sızlayan kasıkları adamın pantolonunun arkasında gizlenen sert şişkinliğe değiyordu. Lillian birden ne yap-

tığını fark edip utanarak kendini geri çekmeye çalıştı ama Westcliff ona izin vermiyordu. Westcliff eliyle onun kalçasını sertçe kavrayıp tutarken dudakları, yanarcasına bir hisle onunkileri yiyip bitiriyor ve dili yanaklarının iç kısmındaki ıslaklığı keşfediyordu. Lillian nefes alamıyor gibiydi... Westcliff'in diğer elinin korsajının ön kısmını araştırdığını hissederken kesik kesik nefes alıp verdi.

Westcliff onun korsajını çekiştirirken, "Seni hissetmek istiyorum," diye mırıldandı. "Her yerini öpmek istiyorum..."

Lillian'ın göğüsleri sıkı korsajın içinde sızlıyorlardı. Korsajı yırtıp atıp dudakları ve elleriyle sızlayan göğüslerini rahatlatması için ona yalvarmak istiyordu. Bunun yerine parmaklarını onun saçlarına doladı ve Westcliff artan bir tutkuyla onu öpmeye başladı.

Aniden bu kuvvetli dürtü sona erdi ve Westcliff dudaklarını ondan çekip Lillian'ı kolona doğru itti. Güçlükle nefes alarak yan duracak şekilde ona doğru döndü ve yumruklarını sıkarak öylece kaldı.

Parfüm çok iyi iş çıkarmıştı. Bir süre sonra Lillian konuşacak kadar kendini toplayabildi. Konuşmaya başladığında, sesi yeni uykudan kalkmış gibi kalın ve çatlaktı. "Şey, ben... ben sanırım cevabımı aldım. Şimdi... yardım ricama gelince..."

Westcliff ona bakmadan, "Bunu düşüneceğim," diye mırıldandı ve seradan çıkıp gitti.

Lillian ertesi sabah, "Annabelle sana ne oldu?" diye sordu. *Süs bitkileri* grubunun diğer üyeleriyle birlikte, arka terasın ücra bir masasında kahvaltı ediyorlardı. "Berbat görünüyorsun. Neden binici kıyafetlerini giyinmedin? Bu sabah senin at süreceğini sanıyordum. Ve neden dün gece birden ortadan kayboldun? Senin hiçbir şey söylemeden ortadan kaybolman- "

Annabelle zarif porselen fincanı sıkıca kavrayıp, "Buna fırsatım olmadı," dedi sertçe. Solgun görünen Annabelle'in mavi gözlerinin etrafında mor halkalar da vardı, konuşmasına devam etmeden önce tatlı çayından büyük bir yudum aldı. "Senin lanet olası parfümün yüzünden, kokusunu alır almaz çılgına döndü."

Lillian şaşkınlık içinde duyduklarını hazmetmeye çalışırken içini bir sıkıntı kapladı. "Parfüm... parfüm Westcliff'i etkiledi mi?"

"Tanrım, Lord Westcliff değil." Annabelle yorgun gözlerini devirdi. "O nasıl koktuğumu umursamadı bile. Tamamen çılgına dönen benim *kocam*. Parfümün kokusunu alır almaz beni odamıza sürükledi ve... nasıl desem, Bay Hunt bütün gece beni uyutmadı. *Bütün gece*," diye tekrarladı, asık suratlı bir tavırla yeniden çayından büyük bir yudum aldı.

chatlak!/vero

"Ne yaptı ki?" diye sordu Daisy ifadesizce.

Parfümü sıkmasına rağmen Lord Westcliff'in Annabelle'e ilgi göstermediğini öğrenmesiyle rahatlayan Lillian, alaycı bir ifadeyle küçük kardeşine baktı. "Ne yaptıklarını sanıyorsun? Birkaç el poker oynadıklarını mı?"

Daisy durumu anlamışçasına, "Hıı," dedi ve utanmaz bir merakla Annabelle'e baktı. "Ama ben sanıyordum ki sen... bunu... Bay Hunt ile yapmaktan hoşlanıyorsun."

"Şey, evet, elbette hoşlanıyorum ama..." Annabelle sustu, yüzü kızarmıştı. "Bu, bir erkek aşırı derecede tahrik olduğunda- " Lillian'ın bile onun söylediklerini pür dikkat dinlediğini fark edince devam edemedi. Grubun tek evli üyesi olduğundan, diğerlerinin fazlasıyla merak ettiği erkekler ve mahrem işler hakkında bilgeye sadece o sahipti. Annabelle genelde çok cana yakındı fakat Bay Hunt ile özel ilişkilerinin detaylarını anlatmada oldukça ketum davranıyordu. Fısıldayarak konuşmaya başladı; "Sadece şunu söyleyebilirim, fiziksel açlığını arttırmak için kocamın bir iksire ihtiyacı yok."

"Bunun parfümden kaynaklandığına emin misin?" diye sordu Lillian. "Belki başka bir şey onu- "

"Parfümden," dedi Annabelle açıkça.

Evie yüzünde şaşkın bir ifadeyle sessizliğini bozdu. "Ama sen parfümü sıktığında ne-neden Lord Westcliff'i etkilemedi? Neden sadece kocanı etkiledi, neden başkasını değil?"

"Ve neden hiç kimse Evie'yi ya da beni fark etmedi?" diye sordu Daisy hoşnutsuz bir ifadeyle.

Annabelle çayını bitirip fincanını yeniden doldurdu ve bir küp şekeri dikkatlice içine attı. Ağırlaşmış gözleri fincanın kenarından Lillian'a bakıyordu. "Peki sen hayatım? Seni fark eden oldu mu?"

"Aslında..." Lillian kendi fincanının içine bakıyordu, "Westcliff fark etti," dedi sertçe. "Şansıma bak ki sadece nefret ettiğim adamı etkileyen bir afrodizyak buldum."

Annabelle çayı neredeyse ağzından püskürtüyordu, Daisy ise kahkahalara boğulmamak için eliyle ağzını kapadı. Annabelle'in öksürük ve gülme krizi yatışınca hafiften sulanmış gözlerle Lillian'a baktı. "İkinizin sürekli kavga ettiğini düşününce, Westcliff'in senden etkilendiğini anladığın zaman nasıl büyük bir şok yaşadığını hayal dahi edemiyorum."

"Ona eğer davranışını telafi etmek istiyorsa kontesin bize yardımcı olmasını sağlamasını söyledim," dedi Lillian.

Daisy, "Harika," diye bağırdı. "Kabul etti mi?"

"Bunu düşünecek."

Annabelle sandalyesinin koluna yaslanarak düşünceli bir tavırla ormanı örten sabah sisini izlemeye başladı. "Anlamıyorum. Neden bu parfüm sadece Bay Hunt ve Lord Westcliff'i etkiliyor? Ve neden ben sıktığım zaman kont fark etmiyor da sen sıktığın zaman- "

"Belki de sihir, gerçek aşkı bulmaya ya-yardımcı oluyordur," diye tahminde bulundu Evie.

"Saçma," dedi Lillian, bu fikre kızmıştı. "Westcliff benim gerçek aşkım değil! Medeni bir şekilde sohbet edemediğim, kendini beğenmiş ahmağın teki. Ve onunla evlenecek kadar bahtsız olan her kadın, yaptığı her şey için ona hesap vererek Hampshire'da çürüyüp gider. Hayır, teşekkür ederim ama ben almayayım."

"Lord Westcliff eski kafalı bir beyefendi değil," dedi An-

chatlak!/vero

nabelle. "Çoğunlukla Londra'daki evinde kalır ve her yere de davet edilir. Onun üstünlük taslayan tavırlarına gelince, sanırım bu konuda onu savunamayacağım. Sadece şunu söyleyebilirim, yakınlaştığınız zaman gardını indiriyor ve çok sempatik bir adama dönüşüyor."

Lillian başını iki yana sallarken dudakları kasılmıştı. "Eğer bu parfümden etkilenen tek kişi o ise, bunu kullanmayı bırakıyorum."

"Ahh sakın!" Annabelle'in gözleri birden muzip bir hal almıştı. "Ona işkence etmeye devam etmek isteyeceğini sanıyorum."

"Evet, parfümü kullan. Parfümünden etkilenen tek kişinin kont olduğuna dair bir kanıtımız yok," dedi Daisy.

Lillian belirsizce gülümseyen Evie'ye bir göz attı. "Yapayım mı?" diye sordu ve Evie de başıyla onu onayladı. "Pekâlâ," dedi Lillian, "eğer Lord Westcliff'e eziyet çektirme gibi bir şansım varsa bunu kaçırmak istemem." Binici eteğinin cebinden parfüm şişesini çıkardı. "Biraz daha kullanmak isteyen var mı?"

Annabelle dehşete düşmüş bir ifadeyle bakıyordu. "Hayır. Onu benden uzak tut."

Diğer iki kız çoktan ellerini uzatmışlardı. Lillian gülümsedi, bolca bileklerine ve kulaklarına sürmesi için Daisy'ye verdi. Daisy memnun bir ifadeyle, "Dün gece sıktığımın iki katı. Eğer benim gerçek aşkım yakınlarda bir yerdeyse bana koşarak gelecektir," dedi.

Evie de şişeyi aldı ve biraz boynuna sürdü. "İ-işe yaramasa da kokusu çok hoş," diye yorum yaptı.

Lillian şişeyi yeniden cebine koyarak ayağa kalktı. Binici kıyafetinin çikolata rengindeki eteklerini düzeltti. Eteğin uzun kısmının yürürken düğmelenmesi gerekiyordu ama

at üstündeyken, eteğin uzun kat kısmını açıp bacaklarını düzgün bir şekilde örtmeliydi. Saçları sımsıkı örülerek ensesinde toplanmıştı ve başında kenarları tüyle kaplı küçük bir şapka vardı. "Binicilerin ahırda toplanma vakti geldi." Kaşlarını kaldırarak, "Hiçbiriniz gelmiyor musunuz?" diye sordu Lillian.

Annabelle dokunaklı bir biçimde ona baktı. "Dün geceden sonra olmaz."

"Ben ata iyi binemem," dedi Evie özür dilercesine.

"Lillian ve ben de," dedi Daisy, uyarırcasına ablasına bakıyordu.

"Ben biniyorum," diye itiraz etti Lillian, "ata bir erkek gibi iyi bindiğimi gayet biliyorsun."

"Sadece bir *erkek* gibi bindiğinde," diye sertçe karşılık verdi Daisy. Annabelle ve Evie'nin kafalarının karıştığını görünce açıklama yapmaya girişti. "New York'tayken Lillian ve ben çoğunlukla erkeklerin bindiği gibi ata binerdik. Gerçekten öylesi daha güvenli ve çok daha rahat. Kendi arazimizde bindiğimiz ve eteklerimizin altında binici pantolonlarımızı giydiğimiz sürece anne ve babamız bunu pek umursamazdı. Çok ender zamanlarda toplulukta erkekler de varsa kadın eyerine binerdik - ama ikimiz de bunda başarılı değiliz. Lillian bir erkek gibi ata bindiğinde engelleri atlamada bir harikadır. Fakat benim bildiğim kadarıyla, hiçbir zaman yan eyerde engelden atlamadı. Ve yan eyerdeki denge tamamen farklıdır ve kasların kullanımı da aynı değildir. Stony Cross Park'taki engeller de- "

"Yeter Daisy," diye mırıldandı Lillian.

" -oldukça zorlu olacaktır ve ben kesinlikle eminim ki-"

"Kapa çeneni," dedi Lillian öfkeyle.

chatlakl/vero

"-ablam boynunu kıracaktır," diye bitirdi Daisy ve öfkeli bakışlarını Lillian'ın yüzüne dikti.

Annabelle bu bilgi karşısında sıkıntılı görünüyordu. "Lillian canım-"

"Gitmek zorundayım," dedi Lillian kısaca, "geç kalmak istemiyorum."

"Lord Westcliff'in engellerinin bir acemiye uygun olmadığını biliyorum."

"Ben acemi değilim," dedi Lillian dişlerini sıkarak.

"Üzerlerinde demir setler olan bazı zor engeller var. Simon yani Bay Hunt, beni bu engeller yapıldıktan sonra alana götürdü ve bu engelleri nasıl aşacağımı bana gösterdi. İnan bana pek de kolay değil. Eğer oturma pozisyonun iyi değilse- "

Lillian soğuk bir sesle, "İyi olacağım," diyerek araya girdi. "Tanrım, Annabelle ben senin bu kadar ödlek olduğunu bilmezdim."

Şimdiye kadar Lillian'ın sivri diline alışmış olan Annabelle, onun meydan okuyan yüzünü inceledi. "Neden kendini tehlikeye atıyorsun?"

"Şimdiye kadar benim hiçbir mücadeleden geri kalmayacağımı öğrenmiş olmalıydın."

"Ve bu hayran olunacak bir özellik canım," dedi Annabelle yatıştırıcı bir tonla, "tabii anlamsız işlere kalkışmadığın sürece."

İkisi ilk defa tartışmaya bu kadar yakındı. "Bak," dedi Lillian sabırsızca, "eğer düşersem bana istediğini söylersin ve ben de her kelimesini dinlerim. Ancak bugün hiç kimse benim ata binmeme engel olamaz."

Arkasını dönüp uzaklaşırken arkasından Annabelle'in

öfkeyle bağırdığını ve Daisy'nin mırıldandığını duydu; "Ne de olsa boynu kırılacak olan o."

Lillian gittikten sonra Daisy özür dilercesine Annabelle'e baktı. "Üzgünüm. Lillian böyle sert konuşmak istemedi. Onun nasıl olduğunu bilirsin."

"Senin özür dilemene gerek yok," dedi Annabelle alaycı bir ifadeyle. "Üzgün olması gereken Lillian ama sanırım en başından umursamamam gerekirdi."

Daisy omuz silkti. "Davranışlarından ötürü, kardeşimin sonuçlarına katlanması gerektiği anlar oluyor. Fakat onun sevdiğim özelliklerinden biri de yanlış yaptığı ortaya çıktığında, bunu kabul edip hareketlerini yargılamasıdır."

Annabelle gülümsedi. "Ben de onu çok seviyorum Daisy, körü körüne kendini tehlikeye atmasına ya da bu durumda tehlikeye dörtnala koşmasına izin veremeyecek kadar çok hem de. Engel atlamanın ne kadar tehlikeli olduğunu anlamadığı belli. Westcliff tecrübeli bir binici ve bu yüzden alanı da kendi yeteneğine göre düzenledi. İyi bir binici olan kocam bile bunun ölüme meydan okumak olduğunu söylüyor. Lillian'ın yan eyerle engel atlamaya alışık olmadığı halde bunu denemesi..." Bir kaş çatmasıyla alnı kırıştı. "Düşerek kendisine zarar vermesinin düşüncesine bile dayanamam."

Evie yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. "Ba-Bay Hunt terasta, Fransız kapıların yanında duruyor."

Kızların üçü de Annabelle'in binici kıyafetleri içerisindeki esmer kocasına baktı. Bay Hunt üç beyefendinin yanında duruyor, hepsi de Hunt'ın yaptığı esprilere - ki şüphesiz bazıları anlamsızdı - gülüyorlardı. Hunt dürüst bir adamdı ve bu yüzden Stony Cross Park'taki çoğu kişi tarafından seviliyordu. Uşaklar da yiyecek tabakları ve taze

chatlak!/vero

sıkılmış meyve suları sürahileriyle masa aralarında dolaştıklarında, Hunt, masalarda oturan konuklara dudaklarında küçümser bir gülümsemeyle bakıyordu. Fakat Annabelle'i görünce alaycı gülümsemesi değişti ve Daisy'yi az da olsa hüzünlendiren bir şefkate dönüştü. Sanki çift arasında elle tutulamayan ama asla kopmayacak olan güçlü bir bağ varmış gibiydi.

"Affedersiniz," diye mırıldandı Annabelle ayağa kalkarken. Annabelle kocasının yanına gider gitmez Bay Hunt onun elini alıp avucuna bir öpücük kondurdu. Annabelle'in huzursuz yüzüne bakarken elini tutmaya devam etti ve başını ona doğru eğdi.

Daisy Evie'ye, "Sence ona Lillian'dan mı bahsediyordur?" diye sordu.

"Umarım öyledir."

"Ahh, Bay Hunt duruma gizliden el koymalı," dedi Daisy inleyerek, "ufacık bir ima bile Lillian'ı bir katır gibi inatçı yapar."

"Bay Hunt'ın çok ihtiyatlı olacağını sanıyorum. İş meselelerinde etkili bir aracı olmasıyla biliniyor, değil mi?"

Daisy biraz daha iyi hissederek, "Haklısın," diye cevap verdi. "Annabelle ile de başa çıkabiliyor." Sohbet ederlerken Daisy, Evie ile birlikte yalnız olmalarına rağmen tuhaf bir olayın gerçekleştiğini de göz ardı edememişti. Evie rahatlamış görünüyordu ve kekemeliği de yok olmuş gibiydi.

Evie elindeki fincana odaklanıp dirseğini masaya dayadı, çok hoş ve rahat bir şekilde masaya doğru eğildi. "Sence ikisinin arasında olanlar nedir? Yani Lillian ile Lord Westcliff arasında."

Daisy, ablası için endişelenerek hüzünlü bir gülümse-

meyle ona baktı. "Sanırım dün olanlar, Lord Westcliff'i çekici bulduğunu fark etmesini sağladığı için onu korkuttu ve bunu da çok iyi şekilde gizliyor. Çoğunlukla böyle durumlar onun tam gaz ilerlemesini ve düşüncesizce hareket etmesini sağlar, bu yüzden bugün gidip at üstünde ölmeye kararlı."

"Ama bu onu neden korkutuyor ki?" Evie'nin ifadesi şaşkınlıkla gölgelendi. "Kont gibi birisinin ilgisini çektiği için Lillian'ın memnun olduğunu sanıyordum ben."

"Eğer bir şey olursa bunun sürüp gideceğini bildiğinden. Ve Lillian'ın Westcliff gibi güçlü bir adam tarafından ezilmeye niyeti yok." Daisy derin bir iç çekti. "Onun adına bunun olmasını ben de istemiyorum."

Evie isteksiz bir razı gelişle başıyla onu onayladı. "Sanırım kont, Lillian'ın renkli kişiliğini hoş görmede zorlanacaktır."

"Elbette," dedi Daisy tuhaf bir gülümsemeyle, "Evie, sanırım buna dikkat çekmem pek hoş olmayacak ama son birkaç dakikadır kekelemiyorsun."

Kızıl saçlı kız utangaç gülüşünü eliyle gizledi ve kestane rengi kıvrık kirpiklerinin altından Daisy'ye baktı. "Evden ve ailemden uzakta olduğum her zaman daha iyiyim. Bu, yavaş konuşmayı hatırlamamda ve diyeceklerimi düşünmemde bana yardımcı oluyor. Ama yorgun olduğum ve ya-yabancılarla konuşmak zorunda kaldığım zaman kötü oluyorum. Beni, bir baloya gidip bir oda dolusu tanımadığım insanla karşı karşıya kalmaktan daha çok korkutan hiçbir şey yok."

Daisy yumuşak bir sesle, "Gelecek sefer yabancılarla karşı karşıya kaldığın zaman, onların seninle tanışmayı bekleyen arkadaşların olduğunu düşün," dedi.

chatlak!/vero

Biniciler ahırın önünde toplandığında sabah havası serin ve pusluydu. Yaklaşık on beş beyefendi ve Lillian haricinde iki bayan vardı. Erkekler siyah ceket, binici pantolonu (kahveden hardal rengine kadar her tonu mevcuttu) ve uzun çizme giymişlerdi. Kadınların üzerinde ise belden oturan binici kıyafetleri vardı, kurdelelerle süslenmişti ve bir yanından düğmeli olan etekleri çeşitli biçimlerdeydi. Uşaklar ve seyis yamakları, atları getirip üç binek taşından birinde ata binmeleri için binicilere yardım ederek kalabalıkta dolanıyorlardı. Bazı konuklar kendi atlarını getirmeyi tercih ederken diğerleri, Marsden ahırında olanları kullanıyordu. Bir önceki ziyaretinde ahırları dolaşan Lillian, bekleyen konuklar için dışarıya çıkarılan iyi eğitilmiş güzel atları incelemekteydi.

Lillian, Bay Winstanley (çekici hatları ama zayıf çenesi olan kahverengi saçlı bir gençti), Lord Hew ve Lord Bazeley ile birlikte bir binek taşının yanında duruyordu. Beyefendiler atların getirilmesini beklerken hoş bir sohbete dalmışlardı. Sohbete pek ilgi göstermeyen Lillian, ahırın karşı tarafında Westcliff'in biçimli bedenini gördüğünde boş boş etrafa bakınıyordu. İyi bir terzinin elinden çıkmış ceketi, birçok kez giyildiğinden dolayı biraz eskimişti ve çizmelerin derisi de yıpranmıştı.

Birden Westcliff'in sert sesini hatırladığında kulaklarına kan hücum etti. *Her yerini öpmek istiyorum*. İçindeki kıpırtılardan rahatsız olan Lillian, Westcliff'in daha önceden dışarıya çıkarılmış atına doğru gidişini izledi. Lillian daha önceden duymuştu bu atı, Brutus adlı hayvandan neredeyse her at muhabbetinde bahsediliyordu. İngiltere'de Brutus'e hayran olmayan tek bir avcı bile yoktu. Muhteşem yaradılışlı Brutus siyah renkteydi, akıllı ve güçlü bir

hayvandı. Eyeri geniş ve yüksek olan atın omuzları oldukça kaslıydı. Bu yapısı, sert arazilerde ve engellerde rahatça koşmasını sağlıyordu. Brutus toprak zeminde bir asker gibi disiplinliydi ve havadayken adeta kanatları varmış gibi süzülüyordu.

"Brutus olduğu sürece Westcliff'in ikinci bir ata ihtiyacı olmadığı söyleniyor," diye yorum yaptı konuklardan biri.

Binek taşında bekleyen Lillian, merakla konuşan kişiye bir göz attı. "Bu ne demek?"

Kahverengi saçlı adam şaşkın biçimde gülümsedi, sanki bu herkesin bildiği bir şeydi. "Av günü," diye açıklama yapmaya başladı, "bir avcı çoğunlukla sabah bir ata biner ve öğleden sonra da bunu daha hızlı bir atla değiştirir. Ancak öyle görünüyor ki Brutus'de iki atın canlılığı ve gücü var."

"Sahibi gibi," dedi başka biri ve hepsi gülmeye başladı.

Lillian etraftaki manzaraya bir göz atarken Westcliff'in Simon Hunt ile sohbete daldığını gördü. Simon Hunt, kontun kaşlarının çatılmasına sebep olan bir şey anlatıyordu. Efendisinin yanında duran Brutus, yer değiştirip sertçe kontu burnuyla dürtüyor ve Westcliff onun burnunu okşayarak sakinleştiriyordu.

Dün beysbolda oynayan seyis yamaklarından biri, parlak gri renkteki atı getirdiğinde Lillian'ın dikkati dağıldı. Lillian basamağa çıkarken çocuk gizliden ona göz kırptı. O da göz kırparak çocuğun eyerin sıkılığını ve yan eyerin dengesini kontrol etmesini bekledi. Boyu on üç karıştan uzun olmayan kusursuz bir bayan atıydı bu. Lillian beğenen gözlerle incelerken gri atın canlı, sıkı ve son derece zarif olduğuna kanaat getirdi.

chatlak!/vero

"Adı ne?" diye sordu Lillian, sesini duymasıyla birlikte atın kulakları ona doğru dikildi.

"Starlight, küçük hanım. Onunla iyi anlaşacaksınız, Brutus'ten sonra ahırdaki en iyi attır."

Lillian atın ipeksi boynunu okşadı. "Sen bir beyefendiye benziyorsun Starlight. Bu aptal eyer can sıksa da seni rahatlıkla süreceğimi umuyorum."

At, rahatlatıcı bir sakinlikle ona bakmak için başını arkaya çevirdi.

"Lordum, eğer ata binerseniz size Starlight'ın verilmesini bana tembih etti küçük hanım," dedi seyis yamağı, Westcliff'in kendisinin onun için at seçmesinden etkilenmişti.

Lillian ayağını üzengiye koyup üç topuzlu eyerin üzerine çıkarken, "Ne kadar da kibar," diye mırıldandı. Ağırlığını sağ kalçasına ve sağ bacağına vererek oturmak zorundaydı. Sağ bacağı eyer kaşında dururken sol bacağı doğal olarak üzengiye doğru uzatılacaktı. Lillian bir müddet sonra alışık olmadığı pozisyon yüzünden bacağının ağrıyacağını biliyordu. Ama yine de Lillian, dizginleri alıp bir kez daha Starlight'ı okşamak için öne eğildiğinde heyecandan titrediğini fark etti. Ata binmeyi seviyordu ve bu at kendi ahırlarındakilerden çok daha iyiydi.

"Ee... küçük hanım..." dedi seyis yamağı alçak bir tonla ve Lillian'ın eteğini utanarak gösterdi. Lillian artık atın üzerindeydi ve sol bacağı tamamen ortaya serilmişti.

"Teşekkürler," dedi ve eteğin bacaklarını örtmesi için kalçasındaki büyük katı açtı. Her şeyin olması gerektiği gibi hazırlandığına memnun olarak, binek taşından çıkmak için atı kibarca dürttü. Starlight hemen buna cevap verdi, çizmesinin hafif baskısına oldukça duyarlıydı.

Lillian ormana doğru giden binici grubuna katılırken engelleri atlama düşüncesinin, içinin beklentiyle doldurduğunu hissedebiliyordu. Yirmi engel olduğunu duymuştu. Hepsi de ormana ve araziye açılan yola zekice yerleştirilmişti. Üstesinden geleceğine emin olduğu bir mücadeleydi. Bu eyerde olsa bile sağlam bir oturuşu vardı ve kalçası, onun dengesini koruyan kıvrık sıçrama topuzuna dayanıyordu. Dahası atı iyi eğitilmiş bir hayvandı, güçlüydü ama hafif koşuştan dörtnala koşmaya geçerken oldukça itaatkârdı.

Lillian arazi başlangıcına yaklaştığında ilk engeli gördü. Üçgen şeklindeki kafes, yaklaşık bir metre yüksekliğinde ve iki metre genişliğindeydi. "Bu bize pek sorun yaratmaz, değil mi Starlight?" diye mırıldandı. Bekleyen binici grubuna doğru yavaşça yürümeye başladılar. Ancak onlara ulaşmadan önce Lillian, bir binicinin ona doğru geldiğini fark etti. Gelen Westcliff'ten başkası değildi. Siyah atın üzerinde, rahat ve küçük hareketlerle atı idare ediyordu. Bu sahne, Lillian'ın kolundaki tüylerin diken diken olmasına ve ensesinin karıncalanmasına neden oldu. Kontun at üstünde oldukça havalı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Diğer beylerin giydiği binici eldivenlerinden Westcliff'te yoktu. Lillian tenine değen nasırlı parmakları hatırlayarak güçlükle yutkundu ve Westcliff'in üzengideki ellerine bakmamaya çalıştı. Dikkatle yüzüne baktığında, onun hoşuna gitmeyen bir şeyler olduğunu anladı; siyah kaşlarının arası çizgilenmiş ve çenesi de boyun eğmez bir tavırla kasılmıştı.

Lillian kaygısız bir tavırla gülümsedi. "Günaydın lordum."

chatlak!/vero

"Günaydın," diye sakin bir cevap geldi. Devam etmeden önce kelimelerini özenle seçiyormuş gibi görünüyordu. "Atınızdan memnun musunuz?"

"Evet müthiş. Öyle görünüyor ki onu seçtiğiniz için size teşekkür etmek zorundayım."

Westcliff'in dudakları hafiften büzüldü, sanki bunun hiçbir önemi yoktu. "Bayan Bowman, yan eyerde tecrübeli olmadığınız dikkatimi çekti."

Lillian'ın dudaklarındaki gülümseme kayboldu ve birden kaskatı olduğunu hissetti. Lillian, Simon Hunt'ın birkaç dakika önce Westcliff ile konuştuğunu hatırlayarak bu işin içinde Annabelle'in parmağının olduğunu öfkeyle fark etti. *Her şeye burnunu soktuğu için ona lanet olsun*, diye içinden sövdü ve kaşlarını çattı. "Ben hallederim," dedi tersçe.

"Korkarım bir misafirime kendi güvenliğini tehlikeye atması için izin veremem."

Lillian bakışlarını üzengiyi sıktığı eldivenli parmaklarına indirdi. "Westcliff, buradaki herkes gibi ben de ata çok iyi binerim. Ve size ne söylenirse söylensin, ben yan eyerlere tamamen yabancı değilim. Bu yüzden eğer beni yalnız bırakırsanız- "

"Eğer bunu daha önceden bilseydim, sizi arazide dolaştırıp yeteneğinizi görmek için vakit ayırabilirdim ama artık çok geç."

Lillian tüm dikkatini Westcliff'in sözlerine, tonundaki sertliğe ve otoriter havasına verdi. "Bugün ata binemeyeceğimi mi söylüyorsunuz?"

Westcliff öylece ona bakıyordu. "Engelli arazide değil. Malikânedeki başka bir yerde binebilirsiniz. Eğer isterseniz hafta içi bir ara sizin yeteneklerinizi görürüm ve başka

sefere engelli arazide binebilirsiniz. Fakat bugün buna izin veremem."

Başkasının ona neyi yapıp neyi yapmayacağını söylemesine alışkın olmayan Lillian, bu ithamlar karşısında dilini güçlükle tuttu ve olanca sakinliğiyle cevap verdi. "Sağlığım için endişelenmeniz takdire şayan lordum ama size bir öneri sunmak istiyorum. İlk iki ya da üç engelde beni izleyin. Eğer başaramayacak gibi görünürsem sizin kararınıza uyacağım."

"Güvenlik konusunda pazarlığa oturmam," dedi Westcliff. "Kararıma *şimdi* uyacaksınız Bayan Bowman."

Westcliff adil davranmıyordu, sadece onun üzerindeki gücünü göstermek için böyle yapıyordu. Lillian öfkesini kontrol etmeye çalışırken yüzündeki kasların seğirdiğini hissetti.

"Engellerden atlayabilirim," dedi ona sertçe, "ve bunu sana kanıtlayacağım."

tarayan:ırmak
(chatlak!)

düzenleyen: vero
:))

Westcliff harekete geçmeden önce Lillian eyerin üzerine eğildi ve çizmeleriyle Starlight'ın yanlarına vurdu. Atın aniden öne atılmasına uyum sağlayarak Lillian'ın ağırlığı da yön değiştirdi. Lillian kalçalarını eyerin topuzuna iyice dayarken oturuşunun zayıfladığını ve bedeninin döndüğünü hissetti. Starlight engele yaklaşırken hırsla kalçalarının konumunu düzeltti. Lillian, atın ön ayaklarının ve korkunç bir güçle arka kısmının da yerden yükseldiğini hissetti. Üçgen bariyerin üzerinden geçerken bu ona anlık da olsa uçma heyecanını yaşattı fakat yere indiklerinde, ağırlığını sağ bacağına verip kötü bir şekilde üzengiyi çekerek oturuşunu korumak zorunda kaldı. İstediğini yapmayı başarmıştı.

Lillian yüzünde zafer gülümsemesiyle atı döndürdüğünde, bu ani atlayışın sebebini merak eden diğer binicilerin şaşkın bakışlarını fark etti. Gök gürültüsü gibi gelen toynak sesleri eşliğinde, siyah bir figürün aniden yanında bitmesine şaşırdı. Lillian kabaca eyerinden alınıp sert bir zemine oturtulduğu sırada, şaşkınlıktan ne itiraz etmeye ne de kendini savunmaya fırsat bulabilmişti. Westcliff'in kaya gibi sert baldırlarının üzerinde karşı koymaya çalışarak birkaç metre öteye taşınmıştı, sonra Westcliff atını dur-

durmuş ve onunla birlikte yere inmişti. Lillian'ın omuzları ezici bir tutuşa maruz kalırken Westcliff'in kurşun rengi yüzü birkaç santim üzerindeydi.

Westcliff Lillian'ı hafiften sallayarak, "Böyle ahmakça bir gösteriyle beni ikna edebileceğini mi sandın?" diye gürledi. "Atlarımı kullanmak konuklarım için sunduğum bir ayrıcalıktır ve sen bu ayrıcalığı yitirdin. Şu andan itibaren ahıra ayak basmayı bile düşünme, yoksa bizzat kendim seni malikâneden sepetlerim."

Westcliff'inkine eş bir öfkeyle yüzü bembeyaz kesilen Lillian, kısık ama titrek bir sesle cevap verdi. "Çek ellerini üzerimden seni orospu çocuğu." Lillian, küfür karşısında Westcliff'in gözlerinin kısıldığını görünce memnun oldu. Ancak Westcliff'in öldürücü tutuşu gevşemedi ve solukları, sanki ona şiddet uygulamak istermişçesine saldırgan bir tavırla derinleşti. Birbirlerine düşmanca bir ifadeyle bakıp öylece dururken aralarındaki sıcaklık artmaya devam etti. İkisi de yakınlarındaki topluluğun şaşkın bakışlarından habersiz, birbirlerine düşmanca bakmaya devam ettiler.

Hoş bir erkek sesi onların sesiz ve öldürücü sohbetini ustalıkla yarıda kesti.

"Westcliff bir eğlence düzenlediğini bana söylemedin, yoksa erkenden gelirdim."

"Sen karışma St. Vincent," diye cevabı yapıştırdı Westcliff.

"Ahh, hayal bile etmiyorum. Sadece duruma el koyma tarzına yorum yapmak istedim. Çok diplomatik, hatta hoş."

Beyefendinin iğnelemesi Westcliff'in Lillian'ı sertçe bırakmasına neden oldu. Lillian birkaç adım geriledi ama hemen marifetli eller onu belinden yakaladı. Lillian şaş-

chatlak!/vero

kın bir ifadeyle kötü şöhretli, hovarda ve çapkın Sebastian, yani Lord St. Vincent'ın etkileyici yüzüne baktı.

Artan günışığı sisi dağıtmış ve açık kehribar parıltılarıyla St. Vincent'ın altın renkli saçlarına değiyordu. Lillian birçok kez onu uzaktan görmüştü ama hiç tanışmamışlardı. Ve St. Vincent katıldığı balolarda her zaman *süs bitkilerine* mesafeli durmuştu. Uzaktan etkileyici biriydi, yakından ise yüz hatlarının egzotik güzelliği nefes kesiciydi. St. Vincent'ın gözleri onun hayatında gördüğü en ilginç gözlerdi. Açık mavi gözler kedi gözleri gibiydi ve koyu kirpiklerle çevrelenmişti ve koyu kumral kaşlarıyla etkisi daha bir artıyordu. Yüz hatları güçlüydü ama zarifti ve teni saatlerce güneşin altında kalmış gibi parlıyordu. Lillian'ın beklediğinin aksine, St. Vincent hiç de ayyaş gibi değildi, ayrıca gülüşü ustalıkla öfkesini dağıtmayı başarmıştı. Çekiciliğin bu kadarı kanun dışı sayılmalıydı.

St. Vincent bakışlarını Westcliff'in öfkeli yüzüne çevirerek bir kaşını kaldırdı ve, "Suçluyu malikâneye götüreyim mi lordum?" diye sordu.

Kont başıyla onu onayladı. "Pişman olacağım şeyler söylemeden önce onu gözümün önünden çek," diye mırıldandı.

"Çekinme hadi söyle," diye karşılık verdi Lillian.

Westcliff ona doğru bir adım attı, yüzündeki ifade ürkütücüydü.

St. Vincent hemen Lillian'ı arkasına çekti. "Westcliff konukların bekliyor. Bu büyüleyici dramadan hoşlandıklarından emin olmama rağmen atlar da huzursuz olmaya başlıyor."

Kont yüzündeki ifadeyi kontrol altına almak için mücadele etti ve başıyla malikâneyi göstererek St. Vincent'a onu götürmesi için sessizce emir verdi.

"Onu atımla götürebilir miyim?" diye sordu St. Vincent nazikçe.

"Hayır," dedi Westcliff kaya gibi sert bir sesle, "eve kadar yürüyebilir."

St. Vincent iki sahipsiz atı alması için hemen bir seyise işaret etti. Bir kolunu Öfke dolu Lillian'a uzatırken açık renkli gözleri ışıl ışıl ona bakıyordu. "Bu sizin cezanız ve ben de gardiyanınız olma niyetindeyim."

Lillian eteğinin uzun kısmını düğmelerken, "*Onunla* beraber olmaktansa her gün işkence görmeyi tercih ederim," dedi.

St. Vincent ve Lillian uzaklaşırken, Westcliff'in sesini duymasıyla Lillian'ın kaskatı kesilmesi bir oldu. "Giderken buzluğun yanında durman gerekebilir, Bayan Bowman'ın serinlemeye ihtiyacı var."

Marcus duygularını düzene sokmak için çabalarken delici gözlerle Lillian Bowman'ın arkasından bakıyordu. Genelde herhangi bir durumdan kolaylıkla sıyrılıp mantıklı bir şekilde durumu değerlendirirdi. Ancak son birkaç dakikadır bütün kontrolünü kaybetmişti.

Lillian meydan okurcasına atı engele doğru sürdüğünde, Marcus onun eyerdeki anlık denge kaybını görmüş ve içi Lillian'ın düşeceği korkusuyla dolmuştu. O hızda düşseydi omurgasını ya da boynunu kırabilirdi, üstelik izlemekten başka bir şey yapamayacak kadar çaresizdi. Marcus korkudan buz kesmiş ve başı dönmeye başlamıştı fakat o küçük aptal güvenli bir şekilde yere indiğinde, bütün korkusu büyük bir öfkeye dönüşmüştü. Onun yanına gitmeye bilinçli bir biçimde karar vermemişti ama birden ikisi de yere inmiş ve Lillian'ın küçük omuzları da onun elle-

chatlak!/vero

rinin altında belirivermişti. Aslında onun yapmak istediği tek şey, onu kollarının arasında rahatlatıp öpmek ve sonra da onu parçalara ayırmaktı.

Gerçek şu ki Lillian'ın güvenliğinin ona çok şey ifade etmesi... bu, Marcus'un düşünmek istediği bir konu değildi.

Kaşlarını çatarak Brutus'un dizginlerini tutan seyisin yanına gitti ve dizginleri ondan aldı. Marcus düşüncelere daldığından, Simon Hunt'ın konuklara kontun öncülük etmesini beklemeden engellere doğru ilerlemelerini sessizce söylemesini pek fark etmemişti.

Simon Hunt at üstünde onun yanına geldi, yüzü ifadesizdi. "Ata binecek misin?" diye sordu sakince.

Buna cevaben, Marcus dilini hafiften şaklatıp eyerinde doğruldu. "Bu kadın dayanılmaz," diye söylendi ama bakışları Hunt'a tam aksini söylüyordu.

"Engeli atlaması için onu kışkırtmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu Hunt.

"Ona tam tersini yapmasını emrettim. Beni duymuş olmalısın."

"Evet, ben ve herkes seni duyduk," dedi Hunt tatsız bir şekilde. "Benim sorum senin izlediğin yolla ilgili Westcliff. Bayan Bowman gibi bir kadının emirden çok yumuşak bir yaklaşımı tercih ettiği belli. Dahası, seni daha önce anlaşma yaparken gördüm ve ikna gücünle Shaw hariç kimse yarışamaz. Eğer iyi düşünseydin, bir dakikadan az bir sürede senin emrini yerini getirmek için ona tatlı sözler söyler ve onun gururunu okşayabilirdin. Fakat bunun yerine sen, onun efendisi olduğunu kanıtlamak istercesine bütün üstünlüğünü kullandın."

"Daha önce senin abartma huyunu hiç fark etmemiştim," diye mırıldandı Marcus.

"Ve şimdi de," diye ciddiyetle devam etti Hunt, "onu St. Vincent'ın şefkatli kollarına attın. Tanrı bilir, daha malikâneye ulaşmadan onun namusunu kirletmeye kalkışacaktır."

Marcus ona sert bir bakış attı, öfkesi ani bir endişeyle yok olmuştu. "Yapmaz."

"Neden?"

"O kız onun tipi değil."

Hunt nazikçe kahkaha attı. "St. Vincent'ın tercih ettiği bir tip mi var? Hepsinin kadın olması haricinde, ben onun kovaladıklarının arasında bir benzerlik görmedim. Esmer, sarışın, tombul, zayıf... St. Vincent marifetlerinde tamamen tarafsız."

"Lanet olsun," dedi Marcus ağzının kenarından. Hayatında ilk kez, için için kıskanmanın ne demek olduğunu tecrübe ediyordu.

Lillian sessizce yürümeye odaklanmıştı. Tek istediği doğruca Westcliff'in yanına gidip ona saldırmaktı. "Kendini beğenmiş kibirli *aptal-* "

Lillian, St. Vincent'ın, "Şüphesiz," dediğini duydu. "Westcliff çok sinirlidir ve sizi savunmak için onunla başa çıkamazdım. Onu kılıçla yenebilirim ama yumruklarla asla."

"Neden?" diye mırıldandı Lillian, "siz Westcliff'den daha uzunsunuz."

"Hayatımda karşılaştığım en güçlü sağ bileği olan insandır kendisi. Ve maalesef benim de yüzümü korumaya çalışmak gibi bir huyum var ve bu da beni yumruklara açık bir hedef haline getiriyor."

Cümlelerindeki belirgin kibir Lillian'ın kahkaha atma-

chatlak!/vero

sına neden olmuştu. Öfkesi geçtiğinden yanındaki adamın yüzünü düşündü; bu yüzü korumak istediği için kimse St. Vincent'ı kınayamazdı. "Kont ile sık sık kavga eder misiniz?"

"Küçükken okulda kavga ederdik. Westcliff her şeyi fazlasıyla kusursuz yapardı. Ben de onun havasının fazla abartılı olmadığından emin olmak için ara sıra onunla mücadele etmek zorunda kalmıştım. İşte geldik... bahçe yolundan gidelim mi?"

Lillian onun hakkında duyduğu sayısız hikâyeyi hatırlayarak duraksadı. "Bunun mantıklı olacağından emin değilim."

St. Vincent gülümsedi. "Hiçbir şekilde sizden yararlanmayacağıma dair şerefim üzerine söz versem?"

Lillian bunu düşünerek olumlu anlamda başını salladı. "O halde tamam."

St. Vincent onu küçük bir koruya ve yaşlı porsuk ağaçlarıyla gölgelenmiş çakıl kaplı bir patikaya yönlendirdi. "Size şunu söylemeliyim ki şerefim tamamen lekelendiği için verdiğim hiçbir sözün değeri yok," diye yorum yaptı sıradan bir şekilde.

"O zaman ben de size sağ bileğimin Westcliff'inkinden on kat daha güçlü olduğunu söylemeliyim."

St. Vincent gülümsedi. "Söylesenize canım, sizle kontun arasındaki düşmanlığın sebebi nedir?"

Bu sıradan sevgi sözüne şaşıran Lillian, onu azarlamayı düşündü ama sonra bunu önemsememeye karar verdi. Ne de olsa, malikâneye kadar ona eşlik etmek için sabah gezintisinden vazgeçmesi büyük incelikti. "Korkarım bu ilk görüşte nefret," diye cevap verdi. "Ben Westcliff'in kendini beğenmiş bir hödük olduğunu düşünüyorum, o da

benim kötü huylu yaramaz bir çocuk olduğumu düşünüyor." Omuz silkti. "Belki de her ikimiz de haklıyız."

"Ben her ikinizin haksız olduğunu düşünüyorum," diye mırıldandı St. Vincent.

"Şey, aslında biraz yaramazımdır," diye itiraf etti Lillian.

St. Vincent'ın dudakları bastırılmış bir keyifle seğirdi. "Öyle misiniz?"

Lillian başıyla onu onayladı. "Başıma buyruk olmayı seviyorum ve bir şeyi elde edemezsem son derecede aksi olurum. Limanda çamaşırcı olan büyükanneme çektiğimi sık sık söylerler."

St. Vincent, bir çamaşırcıyla bağlantılı olma fikrinden hoşlanmışa benziyordu. "Büyükannenize yakın mıydınız?"

"Ahh, o mükemmel yaşlı bir kadındır. Küfürbaz ve enerji doludur, genellikle bahsettiği şeyler karnınız ağrıyana kadar kahkaha atmanızı sağlar. Ahh... affedersiniz... sanırım bir beyefendinin karşısında 'karın' kelimesini kullanmamam gerekiyordu."

"Şaşırdım," dedi St. Vincent ciddiyetle, "ama üstesinden gelebilirim." Duyulmayacağından emin olmak istercesine etrafına bakındı ve fısıldayarak konuşmaya başladı; "Biliyor musunuz, ben de gerçekten bir beyefendi değilim."

"Siz bir vikontsunuz, değil mi?"

"Bir beyefendi olmakla bunun pek bir alakası yok. Soyluluk hakkında çok şey bilmiyorsunuz, değil mi?"

"İstediğimden çok daha fazlasını bildiğime inanıyorum."

St. Vincent yüzünde meraklı bir gülümsemeyle ona

chatlak!/vero

baktı. "Sizin içimizden biriyle evlenme niyetiyle buraya geldiğinizi düşünüyordum. Yanılıyor muyum, yoksa siz ve küçük kardeşiniz unvanlı kocalar avlamak için koloniler-den buralara gelen bir çift prenses değil misiniz?"

"*Koloniler* mi?" diye tekrarladı Lillian kınayan bir gülümsemeyle. "Sanırım duymadınız lordum, biz *devrimi* kazandık."

"Ahh, o günün gazetesini okumayı unutmuş olmalıyım. Ama sorumun cevabı?"

Lillian biraz utanarak, "Evet, anne ve babamız koca bulmak için bizi buraya getirdi. Ailemize soylu kanı aşılamak istiyorlar," diye cevap verdi.

"Sizin istediğiniz bu mu?"

Westcliff'i düşünerek, "Bugünkü tek amacım, bir soylu kanın kökünü kurutmak," diye mırıldandı.

"Ne kadar da vahşisiniz," dedi St. Vincent neşeyle gülerek. "Westcliff sizi yeniden kızdırırsa vay haline. Aslında onu uyarmayı düşünüyorum- " St. Vincent, Lillian'ın yüzündeki ani acıyı görmüş ve kesik kesik nefesini duyunca susmuştu.

Lillian'ın sağ bacağına bir ağrı saplanmıştı ve eğer St. Vincent'ın kolları belini sarmasaydı yere düşecekti. Bacağını tutarak titrek bir sesle, "Ahh, lanet olsun," dedi. Sağ bacağındaki kasılma yüzünden dişlerini sıkarak söylenmeye başladı; "Lanet olsun, lanet olsun- "

St. Vincent yavaşça onu yere oturtarak, "Ne oldu?" diye sordu. "Kramp mı?"

"Evet..." Rengi atan ve titreyen Lillian, bacağını tutarken yüzü acıdan kırışmıştı. "Ahh Tanrım, çok acıyor!"

St. Vincent endişeyle kaşlarını çatarak ona doğru eğildi ve hızla alçak bir sesle konuşmaya başladı. "Bayan Bowman bir süreliğine benim şöhretim hakkında duyduğunuz her şeyi görmezden gelmeniz mümkün mü? En azından sadece size yardım etmemi sağlayacak kadar?"

Lillian gözlerini kısarak ona baktığında, onun acısını dindirmekten başka bir şey istemediğini gördü ve başını salladı.

"Akıllı kız," diye mırıldandı St. Vincent ve onun kıvranan bedenini yarı oturur pozisyona getirdi. Eli büyük bir ustalıkla eteklerinin altına kayarken Lillian'ın dikkatini dağıtmak için aceleyle konuşmaya başladı. "Sadece bir dakika sürecek. Tanrı yardımcımız olsun da kimse bunu görmesin. İnsanların kramp bahanesinin klasik olduğunu kabul edeceklerinden şüphe- "

"Umrumda değil," diye soluk verdi Lillian, "sadece şu ağrıyı dindirin."

Lillian, St. Vincent ağrıyan kasını bulmaya çalışırken bacağından yukarıya kayan elinin sıcaklığını iç çamaşırının ince kumaşından hissedebiliyordu. "İşte burası. Nefesinizi tutun canım." Söz dinleyen Lillian, onun avcunun güçlü bir şekilde kasın üzerinde hareket ettiğini hissetti. Bacağındaki yakıcı ateş yüzünden neredeyse bağıracaktı fakat birden ağrı geçti ve o da rahatladı.

Gevşeyerek St. Vincent'ın koluna yaslanan Lillian, uzun bir soluk verdi. "Teşekkürler. Bu çok iyi geldi."

St. Vincent, kızın eteğini ustalıkla bacaklarına örterken dudaklarına belirsiz bir gülümseme yerleşti. "Büyük bir zevkti."

Lillian bacağını esneterek, "Daha önce hiç böyle olmamıştı," diye mırıldandı.

"Şüphesiz yan eyerdeki kahramanlığınızın bir sonucu. Kasınızı zorlamış olmalısınız."

chatlak!/vero

"Evet." Kendini itiraf etmeye zorlarken yanaklarına yeniden renk geldi. "Yan eyerle engelden atlamaya alışkın değilim, sadece bir erkek gibi bindiğimde bunu yapabiliyorum."

St. Vincent'ın yüzündeki gülümseme genişledi. "Çok ilginç," diye mırıldandı, "açıkçası Amerikalı kızlarla olan tecrübem çok kısıtlı. Sizlerin bu kadar renkli bir kişiliğe sahip olduğunuzu fark etmemiştim."

Lillian mahcup bir tavırla, "Ben çoğundan daha renkliyimdir," dedi.

St. Vincent da gülümsedi. "Tatlım, her ne kadar burada oturup seninle sohbet etmeyi çok istesem de seni eve geri götürsem çok daha iyi olacak. Umarım daha iyisindir? Tek başına benimle fazla vakit geçirmek senin için iyi olmayabilir." St. Vincent rahatlıkla ayağa kalktı ve onu kaldırmak için aşağıya uzandı.

Lillian, St. Vincent'ın ayağa kaldırmasına izin vererek, "Bana iyilik yapıyormuş gibi görünüyorsunuz," dedi.

St. Vincent ona kolunu uzattı ve Lillian bacağını kontrol ederken onu izledi. "Bacağınız iyi mi?"

"Evet, teşekkür ederim," diye cevap verdi Lillian ve onun koluna girdi. "Çok naziksiniz lordum."

St. Vincent açık mavi gözlerinde beliren tuhaf bir ışıltıyla ona bakıyordu. "Ben nazik değilimdir canım. Ben sadece yararlanmayı planladığım kişilere nazik davranırım."

Lillian kaygısız bir gülümsemeyle, "Sizin yüzünüzden tehlikede miyim lordum?" diye sordu.

St. Vincent'ın yüz ifadesine keyif hâkimken gözleri, rahatsız edercesine niyetini belli ediyordu. "Korkarım öyle."

"Hımm." Lillian, onun tutumunu düşünerek keskin

yüz hatlarını inceledi. St. Vincent birkaç dakika önce onun savunmasızlığından yararlanmaya kalkmamıştı. "Şeytani niyetleriniz çok yakında gibi. Gerçekten endişelensem mi, yoksa endişelenmesem mi merak ediyorum."

St. Vincent'ın verdiği tek yanıt gizemli bir gülümseme oldu.

Lillian, St. Lord Vincent'ın yanından ayrılıp, büyük arka terasın merdivenlerini çıkmaya başladı. Bayanların kahkaha ve heyecanlı gülme sesleri geliyordu. On kadar genç bayan bir masanın etrafına toplanmış, oyuna ya da deneye benzer bir şeye kendilerini kaptırmışlardı. Kızlar çeşitli sıvılarla dolu olan bardak dizisinin üzerine eğilmişti ve gözleri bağlı olan içlerinden biri, parmaklarını dikkatlice bardaklardan birine batırdı. Sonuç her neyse onların kıkırdamalarına ve gülmelerine neden olmuştu. Bir grup varlıklı dul ise yakında oturmuş keyifle onları izliyordu.

Lillian kalabalığın içinde kız kardeşini gördü ve yanına gitti. "Nedir bu?" diye sordu.

Daisy ondan yana dönüp şaşkınlık içinde, "Lillian," diye mırıldandı, bir kolunu ablasına dolayarak, "neden erkenden geldin canım? Engel atlamada zorlandın mı?"

Oyun devam ederken Lillian onu kenara çekip, "Böyle de denebilir," dedi ve sabah olanları anlatmaya başladı.

Daisy siyah gözlerini dehşet içinde devirip, "Yüce Tanrım," diye inledi. "Lord Westcliff'in bu şekilde kendini kaybettiğini hayal edemiyorum ve sana gelince, Lord St. Vincent'ın sana böyle bir şeyi yapmasına nasıl izin verebildin?"

Lillian kendini savunurcasına, "Canım yanıyordu," diye fısıldadı. "Düşünemiyordum. *Hareket* bile edemiyordum.

chatlak!/vero

Eğer senin de bacağına kramp girmiş olsaydı, nasıl bir acı olduğunu bilirdin."

"Lord St. Vincent gibi bir adamın bacağıma dokunmasına izin vereceğime, bacağımı tamamen kaybetmeyi yeğlerim," dedi Daisy usulca. Ancak durumu değerlendirdikten sonra sormadan da edemedi; "Nasıldı?"

Lillian kahkahalara boğuldu. "Nereden bileyim? Bacağımın ağrısı geçtiğinde o da elini çekmişti."

"Ahh, lanet olsun," diyerek kaşlarını hafiften çattı Daisy, "sence birilerine anlatır mı?"

"Nedense anlatacağını sanmıyorum. Hakkında söylenenlere rağmen bir beyefendiye benziyor." Konuşmasına devam ederken Lillian kaşlarını çatmıştı. "Bugün Lord Westcliff'e göre daha bile beyefendiydi."

"Hımm. Peki o yan eyere binemediğini nasıl öğrenmiş?"

Lillian öfkeyle ona baktı. "Aptalı oynama Daisy. Annabelle'in kocasına, onun da Westcliff'e söylediği çok belli."

"Bundan Annabelle'i sorumlu tutmazsın umarım. Her ne kadar böyle olsa da o olayları büyütme niyetinde değildi."

Lillian sertçe, "Çenesini kapalı tutmalıydı," dedi.

"Eğer eyerden düşersen kendine zarar verirsin diye korktu. Hepimiz korktuk."

"Ama düşmedim!"

"Düşebilirdin."

Lillian duraksadı, "Eninde sonunda şüphesiz düşerdim," diye dürüstçe itirafta bulunurken artık kaşları çatık değildi.

"O zaman Annabelle'e kızmayacaksın?"

"Elbette hayır. Westcliff'in hayvanca davranışından dolayı onu sorumlu tutmak adil olmaz," dedi Lillian

Rahatlamış görünen Daisy, onu kalabalık masaya doğru çekti. "Gel canım, bu oyunu denemelisin. Aptalca ama oldukça eğlenceli." Kızların hepsi de bekârdı ve yaşları onlu yaşlar ile yirmi beş arası değişiyordu. Daisy kuralları anlatırken Evie'nin gözleri bağlıydı ve diğerleri dört bardağın yerini değiştiriyordu. "Gördüğün gibi," dedi Daisy, "bir bardak sabunlu suyla, biri temiz su ve diğeri de mavi çamaşır suyuyla dolu, sonuncusu ise boş. Bardaklar senin nasıl bir erkekle evleneceğini gösteriyor."

Bütün kızlar Evie'nin bardaklardan birine dikkatlice dokunuşunu izliyorlardı. Parmağını sabunlu suya sokan Evie'nin gözlerini açtılar, o sonuca üzülerek bakarken diğer kızlar kıkırdıyordu.

"Sabunlu suyu senin fakir biriyle evleneceğin anlamına geliyor," diye açıklama yaptı Daisy.

Evie parmağını silerek neşeyle konuşmaya başladı; "Sanırım evlenecek olmam da iyi bir şey."

Sıradaki kızın gözleri bağlanırken, dudaklarında engel olamadığı bir gülümsemeyle heyecanla bekliyordu. Bardakların yerleri değiştirildi ve kız bardaklara dokundu. Neredeyse bir tanesini deviriyordu ve sonra parmaklarını mavi suya batırdı. Seçimine bakarken oldukça memnun görünüyordu. "Mavi su senin ünlü bir yazarla evleneceğin anlamına geliyor!" Daisy Lillian'a dönüp, "Şimdi sen dene!" dene.

Lillian şüpheli bir tavırla kardeşine bir göz attı. "Gerçekten buna inanmıyorsun değil mi?"

"Ahh, hemen eleştirme. Sadece eğleniyoruz!" Daisy gözbağını aldı ve Lillian'ın gözlerini bağlamak için parmak uçlarında yükseldi.

chatlak!/vero

Görme yetisi elinden alınan Lillian'ı masanın yanına götürdüler. Etrafındaki genç bayanların yüreklendirici çığlıklarına gülüyordu. Önündeki bardakların yer değiştirdiği seslerinden belli oluyordu ve Lillian elleri yarı havada bekliyordu. "Eğer boş bardağı seçersem ne olur?" diye sordu.

Hemen yanından Evie'nin sesi geldi. "Bir kı-kız kurusu olarak ölürsün!" dedi ve herkes kahkahalara boğuldu.

"Ağırlıklarına bakmak için bardakları kaldırmak yok," diye uyardı biri kıkırdayarak. "Eğer kaderinde varsa boş bardaktan kaçışın yok!"

Lillian, "Şu an boş bardağı *istiyorum*," diye cevap vermesi kızların kahkaha atmasını sağlamıştı. Bardağın düzgün yüzeyini bularak parmaklarını yukarıya kaydırdı ve saf suyun içine batırdı. Büyük bir alkış ve gülüşmeler olunca, "Ben de mi bir yazarla evleniyorum?" diye sordu.

"Hayır, sen temiz suyu seçtin," dedi Daisy. "Zengin ve yakışıklı bir koca sana doğru geliyor hayatım!"

Lillian sonuca bakmak için göz bağını indirirken uçarı bir tavırla, "Ahh, ne rahatladım," dedi. "Şimdi sıra sende mi?"

Küçük kardeşi başını iki yana salladı. "İlk deneyen bendim. İki kez bardakları devirdim ve ortalığı karıştırdım."

"Peki bu ne demek? Hiç evlenmeyecek misin?"

"Ben sakarım demek," dedi Daisy neşeyle. "Kaldı ki kim bilir? Belki benim kaderim daha yazılmamıştır. İyi haber *senin kocanın* yolda olması."

Lillian, "Eğer öyleyse piç kurusu çok gecikti," diye karşılık vermesi Daisy ve Evie'nin gülüşmesine sebep oldu.

9

Maalesef Lillian ve Lord Westcliff arasındaki münakaşa çabucak ev halkına ulaşmıştı. Akşamüzeri haberler Mercedes'in kulağına da geldi ve sonuçları hiç de hoş olmadı. Öfkeden gözü dönen Mercedes, titreyerek kızının odasında durmaksızın aynı alanda yürüyüp duruyordu.

"Lord Westcliff hakkında uygunsuz yorumlar yapmış olsaydın belki göz ardı edilebilirdi," dedi Mercedes, sıska kollarını sinirden sallayıp duruyordu. "Ama kontun bizzat kendisiyle tartışman ve herkesin gözü önünde ona itaat etmemen... bizi ne duruma düşürdüğünün farkında mısın? Sadece kendi evlilik şansını yok etmekle kalmadın, ayrıca kardeşinin geleceğini de mahvettin!"

Lillian utandığını hissederek köşede oturan Daisy'ye özür dilercesine bir bakış attı. Daisy onun içini rahatlatmak istercesine başını hafiften iki yana salladı.

"Eğer böyle yabani bir yaratık gibi davranmakta ısrar edersen," diye devam etti Mercedes, "o zaman sıkı önlemler almaya mecbur kalacağım Lillian Odelle!"

Lillian, nefret ettiği diğer adını duyunca kanepeye kendini bıraktı. Bu adın kullanımı her zaman korkunç bir cezanın habercisiydi.

"Önümüzdeki hafta ben yanında olmadan bu odadan

chatlak!/vero

dışarıya çıkmayacaksın," dedi Mercedes sertçe. "Sen akıllı bir insan gibi davrandığını bana kanıtlayana dek, her hareketini, her tavrını ve ağzından çıkacak her kelimeyi yakından takip edeceğim. Bu ortak bir ceza olacak, çünkü nasıl sen benim yanında olmamdan memnun değilsen ben de sürekli yan yana olacağımızdan ötürü hoşnut olmayacağım. Ancak sanırım başka seçeneğim yok. Eğer bana itiraz edecek olursan cezanı ikiye katlarım ve bu iki hafta eder! Yanında olmadığım zamanlarda odada kalacaksın, ya kitap okursun ya da akılsız tavırlarını düşünürsün. Beni anladın mı Lillian?"

"Evet, anne." Bir hafta boyunca yakından izleneceğinin söylenmesi Lillian'a kafes hayvanı gibi hissettirmişti. İtiraz etme hissini bastırdı ve gözlerini çiçek desenli halıya dikti.

"Bu akşam yapacağın ilk iş," diye sürdürdü sözlerini Mercedes, gözleri beyaz yüzünde parlıyordu, "sabah çıkardığın sıkıntı yüzünden Lord Westcliff'ten özür dilemek. Bunu benim gözümün önünde yapacaksın böylece ben de- "

"Ahh olamaz." Lillian hemen ayağa kalktı, asi bir tavırla annesine bakıyordu. "Hayır. Sen ya da bir başkası ondan özür dilememi sağlayamaz. Ölürüm daha iyi."

"Dediğimi yapacaksın." Mercedes'in sesi en üst notadan çıkıyordu. "Alçakgönüllü, perişan bir tavırla konttan özür dileyeceksin, yoksa burada kaldığımız sürece bu odadan dışarıya adımını bile atamazsın!"

Lillian tam ağzını açmıştı ki Daisy aceleyle araya girdi. "Anne, lütfen özel olarak Lillian ile konuşabilir miyim? Sadece bir dakikalığına. *Lütfen.*"

Mercedes bir kızından diğerine öfkeyle baktı ve neden

bu ele avuca sığmaz çocuklarla lanetlendiğini merak edercesine başını iki yana sallayarak hızla odadan çıktı.

"Bu sefer çok kızgın," diye mırıldandı Daisy sessizce. "Annemi hiç böyle görmemiştim. Onun dediğini yapmak zorundasın."

Lillian dik dik ona baktı. "Ben o kendini beğenmiş hödükten özür dilemeyeceğim!"

"Lillian bundan sana bir zarar gelmeyecek. Sadece birkaç kelime söyleyeceksin. Gerçekten söylemene de gerek yok. Sadece şunları; 'Lord Westcliff, ben-' "

"Yapmayacağım," diye tekrarladı Lillian duygusuzca, "ve bu bana, yani gururuma zarar verecek."

"Odaya kapanıp herkesin eğleneceği balo ve akşam yemeklerini kaçırmaya değer mi? Lütfen inat etme! Lillian sana söz veriyorum, Lord Westcliff'ten korkunç bir intikam almana yardım edeceğim. Sadece şimdilik annemin dediğini yap, tartışmayı kaybedebilirsin ama savaşı sen kazanacaksın." Daisy çaresizce onu ikna etmek için başka arayışlar peşindeydi. "Ayrıca Lord Westcliff'i, ziyaret boyunca senin kilitli kalmandan daha fazla hiçbir şey mutlu edemez. Onu kızdırmaktan veya ona işkence etmekten mahrum kalacaksın. Bu zevki ona tattırma Lillian!"

Belki de onu ikna edecek en etkili şey buydu. Lillian kaşlarını çatarak kardeşinin fildişi rengindeki yüzüne ve zekâ fışkıran gözlerine baktı. Onun umarsız maceralarına katılmayı en çok isteyen kız kardeşinin, nasıl olup da ona en mantıklı sebepleri de sunan aynı kişi olduğuna şaşırması ilk değildi. Çoğu kişi genelde Daisy'nin muzipliklerine aldanır, asla o büyüleyici küçük yüzünün gerisinde uzanan zekâyı tahmin edemezdi.

"Her ne kadar kelimeler boğazıma düğümlense de," dedi Lillian sertçe, "bunu yapacağım."

chatlakl/vero

Daisy büyük bir rahatlıkla soluk verdi. "Ben senin aracın olacağım ve anneme senin kabul ettiğini, onun da daha fazla seni azarlamamasını yoksa her an fikrini değiştireceğini söyleyeceğim."

Lillian gözlerini kapadı, özür dilemek zorunda kalacağı zaman Lord Westcliff'in kibirli tavrını gözünde canlandırdı. Lanet olsun, bu dayanılmazdı. Lillian öfkeden kuduracak Lord Westcliff'ten alacağı intikam sahnelerini düşünerek eğlendi. Bu hayallerin hepsi, Lord Westcliff'in ondan merhamet dilemesiyle sonuçlanıyordu.

Bir saat sonra Bowman ailesi, Thomas Bowman'ın öncülüğünde odalarından çıktı. Gidecekleri yer, yine dört saat sürecek olan yemeğin yeneceği büyük salondu. Büyük kızının utanç verici tavrından yeni haberdar olan Thomas, oldukça öfkeliydi ve sinirden bıyıklarını oynatıp duruyordu.

Kısa kollu, kabarık eflatun rengi ipek elbisesinin içinde Lillian, ailesinin arkasından kararlı adımlarla yürüyor ve babasının kızgın sözlerine maruz kalıyordu.

"İşime engel olduğun an, seni New York'a sepetlerim. Şimdiye kadar İngiltere'deki koca avının pahalı ve yararsız olduğunu zaten kanıtladın. Seni uyarıyorum kızım, eğer tavırların kont ile olan görüşmelerimi mahveder- "

Mercedes öfkelenerek, "Olmayacağına eminim," diye araya girdi, çünkü unvan sahibi damat hayali yok olup gitmek üzereydi. "Lillian, Lord Westcliff'ten özür dileyecek hayatım ve her şey yoluna girecek. Göreceksin." Mercedes bir adım geride kalarak omzunun üzerinden büyük kızına tehdit dolu bir bakış attı.

Lillian'ın bir yarısı vicdan azabıyla diğer yarısı ise öfkeden kavruluyordu. Babası onun işlerini bozma ihmalinden dolayı kızgındı, aksi takdirde onun tavırlarını ufacık bile olsa umursamazdı. Onun kızlarından istediği tek şey canını sıkmamalarıydı. Eğer üç erkek kardeşi olmasaydı, Lillian bir erkeğin ilgisi ne demek hiç bilmeyecekti.

Thomas Bowman durdu ve çakır gözleriyle Lillian'a öfkeyle baktı. "Uygun bir şekilde konttan özür dilediğinden emin olmak adına, akşam yemeğinden önce kütüphanede bizimle görüşmesi için onun hoşgörüsüne sığındım. İşte o zaman ondan özür dileyeceksin, hem beni hem de onu memnun edeceksin."

Lillian dehşet içerisinde açılmış gözlerle babasına baktı. Westcliff'in onu küçük düşürecek bir ders vermek için senaryo hazırlayıp hazırlamadığını merak ederken öfkeden yanıyordu. "Onunla neden görüşmek istediğinizi biliyor mu?" diye sormaya cesaret etti.

"Hayır. Benim adı çıkmış kötü huylu kızımdan bir özür bekleyeceğini de sanmıyorum. Ama tatmin edici bir özür sergilemezsen New York'a giden gemiden İngiltere'ye son kez bakarsın."

Lillian, babasının sözlerini saçma bir tehditten ibaret olduğunu düşünecek kadar aptal değildi. Ses tonu oldukça ikna ediciydi ve İngiltere'den, en kötüsü Daisy'den ayrılma düşüncesi...

"Evet efendim," dedi çenesini sıkarak.

Aile sessizce koridorda ilerlemeye devam etti.

Lilly durumu düşünürken kardeşinin küçük elinin elini kavradığını hissetti. "Hiçbir şey olmayacak," diye fısıldadı Daisy, "hemen söyle ve- "

"Sessiz olun!" diye bağırdı babaları ve elleri hemen ayrıldı.

Asık suratlı bir ifadeyle düşüncelere boğulan Lillian,

chatlak!/vero

kütüphaneye giden ailesine eşlik ederken etrafındakilere pek dikkat etmiyordu. Kapı hafif aralıktı ve babası, eşine ve kızlarına öncülük etmeden önce kapıya hafifçe vurdu. Burası, yerden yirmi karış yüksekliğinde, portatif merdivenleri, binlerce kitapları barındıran yüksek ve alçak kemerleriyle hoş bir kütüphaneydi. Deri, parşömen kâğıdı ve yeni mumlanmış mobilya kokusu, odanın havasını ağırlaştırmıştı.

Ellerini eskimiş masaya dayayan Lord Westcliff, başını kâğıt yığınlarının üzerinden kaldırıp baktı. Doğruldu ve Lillian'ı görünce gözleri kısıldı. Siyah, sade ve mükemmel bir takım giyinen lord, geriye taranan siyah saçları ve kusursuzca bağlanmış boyun bağıyla bir İngiliz beyefendisinin mükemmel bir resmiydi. Lillian için, önünde duran adamla ahırın arkasındaki beysbol sahasında onu yere düşüren neşeli ve kaba adamı bağdaştırmak imkânsızdı.

Thomas Bowman, eşine ve kızlarına yer göstererek sert bir şekilde konuşmaya başladı. "Benimle burada görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim lordum. Size söz veriyorum uzun sürmeyecek."

"Bay Bowman," dedi Westcliff kısık bir sesle, "bu özel görüşmenin ailenizle birlikte olacağını bilmiyordum."

"Korkarım 'özel' kelimesi bu durumda biraz abartılı," dedi Thomas dokunaklı bir tavırla. "Öyle görünüyor ki kızlarımdan biri size saygısızlık etmiş. Bu yüzden size pişmanlığını sunmak istiyor." Elini Lillian'ın sırtına koyarak onu konta doğru hafifçe itti. "Söyle hadi."

Westcliff kaşlarını çatmıştı. "Bay Bowman buna gerek yo- "

Thomas, Lillian'ı biraz daha öne iterek, "Kızımın konuşmasına izin verin," dedi.

Lillian bakışlarını Westcliff'inkilere sabitlediğinde, kütüphanedeki atmosfer sessiz ama kurşun kadar ağırdı. Westcliff biraz daha kaşlarını çattı ve bu manzara karşısında Lillian, onun özrünü istemediğini anladı. En azından bu şekilde, babası onur kırıcı şekilde bunu yapması için zorlarken değil. Her nasılsa bu, Lillian'ın özür dilemesini kolaylaştırdı.

Lillian zorla yutkundu ve Westcliff'in kara gözlerinin derinliklerinde oynaşan ışıltıya baktı. "Bugün olanlar için üzgünüm lordum. Siz cömert bir ev sahibisiniz ve bu sabah benim size gösterdiğim saygıdan daha fazlasını hak ediyorsunuz. Engel atlama konusunda sizin kararınıza karşı çıkmamalıydım ve o şekilde size karşılık vermemeliydim. Umarım pişmanlığımı kabul eder ve sözlerimin samimi olduğuna inanırsınız."

"Hayır," dedi Westcliff yumuşak bir sesle.

Lillian ilk başta onun özrünü reddettiğini düşünerek şaşkınlıkla bakakaldı.

"Özür dilemesi gereken siz değil, benim Bayan Bowman," diye devam etti Westcliff. "Sizin fevri hareketleriniz benim tarafımdan gösterilen zorbalık yüzünden oldu. Küstahlığıma bu şekilde karşılık verdiğiniz için sizi kınayamam."

Lillian şaşkınlığını gizlemeye çalıştı fakat Westcliff onun beklediğinin tam aksini yaptığından, bu hiç de kolay değildi. Gururunu ezmek için Westcliff'in eline büyük bir fırsat geçmişti ve o bunu yapmamayı seçmişti. Lillian bunu anlayamıyordu. Westcliff ne tür bir oyun çeviriyordu?

Westcliff'in bakışları kibarca onun şaşkın yüz hatlarında gezindi. "Ama bu sabah olanların çok fena olduğunu söylemeliyim," diye mırıldandı, "sizin güvenliğiniz için çok endişelenmiştim. Öfkem bu yüzdendi."

chatlak!/vero

Lillian öylece ona bakarken göğsüne yerleşen öfke topunun dağılmaya başladığını hissediyordu. Nasıl da kibardı! Ve oyun oynuyormuş gibi de görünmüyordu. Westcliff oldukça sempatik ve kibardı. Lillian'ı bir rahatlama dalgası sararken gün boyu ilk kez derin bir nefes aldı. "Bu sadece sizin öfkenizden kaynaklanmadı, siz itaatsizliği de sevmezsiniz."

Westcliff yüzünde hafif bir gülümsemeyle, "Hayır, sevmem" diye itiraf etti. Gülümseyişi yüzünün hatlarını yumuşatmış, her zamanki tavrını yok etmiş ve göz alıcı cazibesini ortaya çıkarmıştı. Lillian tenini saran tuhaf ve hoş bir ürperti hissetti.

"Yeniden atlarınıza binmeme izin var mı?" diye sormaya cesaret etti.

Annesinin "*Lillian*!" diye çıkıştığını duydu.

Westcliff'in gözleri keyiften ışıldıyordu, sanki onun cesaretinden hoşlanmış gibiydi. "Ben bu kadar ileri gitmezdim."

Westcliff'in bakışlarındaki keyfi yakalayan Lillian, onların daimi geçimsizliğinin neredeyse tutkuyla harmanlanmış bir arkadaşlığa dönüştüğünün fark etti. Yüce Tanrım. Westcliff'in ağzından çıkan birkaç tatlı sözle neredeyse bir aptala dönmüştü.

Mercedes barışı sağladıklarını görerek coşkuyla konuşmaya başladı. "Ahh sevgili Lord Westcliff, ne kadar yüce ruhlu bir centilmensiniz öyle! Ve hiç de zorba biri değilsiniz. Benim söz dinlemez küçük meleğim için endişelendiğinizden dolayı böyle davrandınız demek, bu da sizin oldukça cömert biri olduğunuzun bir kanıtı."

Kont şüpheli bakışlarla Lillian'ı süzerken gülümsemesi alaylı bir hal aldı, sanki 'söz dinlemez küçük melek' ifadesinin ona uyup uymadığını düşünüyor gibiydi. Mercedes'e kolunu uzatarak tatlı bir ifadeyle, "Yemek salonuna kadar size eşlik edebilir miyim Bayan Bowman?" diye sordu.

Herkesin Lord Westcliff'in ona eşlik ettiğini görecek olması fikriyle havalara uçan Mercedes, mutluluktan iç çekerek kontun koluna girdi. Çalışma odasından yemeğin düzenleneceği salona kadar olan yolculuklarına başladıkları anda, Mercedes Hampshire ile ilgili bunaltan izlenimlerini aktarmaya girişti. O kadar uzun ve ayrıntılıydı ki Lillian ile Daisy'nin endişeyle birbirlerine bakmalarına sebep oldu. Lord Westcliff büyük bir kibarlık ve zarif tavırlarla tüm bu yorumları kabul etti. Ve Lillian hayatında ilk kez, görgü kurallarının gerektirdiklerini yapmamasının daha önceden düşündüğü gibi pek de zekice olmadığını fark etti. Kesinlikle sıkıcı ve çekingen olmak istemiyordu ama biraz ağırbaşlı olmaktan kimseye zarar gelmezdi.

Şüphe yoktu ki Lord Westcliff, salona geldiklerinde Bowmanlar'ın yanından ayrılmakla büyük bir rahatlığa kavuşmuştu fakat bunu ne sözleriyle ne de hareketleriyle dile getirdi. Sadece, hemen onlara iyi akşamlar diledi ve kısa bir reverans geçip kız kardeşi Leydi Olivia ve kocası Bay Shaw'ın bulunduğu grubun yanına gitti.

Daisy Lillian'a kocaman açılmış gözlerle ona bakıyordu. "Neden Lord Westcliff sana bu kadar kibar davrandı?" diye fısıldadı. "Neden anneme kolunu uzatıp buraya kadar bize eşlik etti? Ve annemin sonsuz gevezeliklerini dinledi?"

Lillian, "Ufacık bir fikrim yok," diye fısıldayarak cevap verdi. "Ama acıya dayanıklı olduğu belli."

Simon Hunt ve Annabelle odanın karşı tarafındaki bir grubun yanındaydılar. Dalgın bir tavırla gümüş-mavi elbisesinin belini düzelten Annabelle, kalabalığa bir göz atıp

chatlak!/vero

Lillian'ın bakışlarını yakaladı ve yüzünü astı. Yaşanan olayları duyduğu belliydi. *Üzgünüm*, dedi Annabelle dudaklarını oynatarak. Lillian onu rahatlatırcasına olumlu anlamda başını sallayıp, *Sorun yok*, diyerek aynı biçimde sessiz bir mesaj yolladığında rahatlamış göründü.

En nihayetinde konuklar yemek salonuna geçmeye başladı. Bowmanlar ve Huntlar alt sınıftan oldukları için sıranın en sonundaydılar. Lillian, babasının gizliden, "Para her zaman yükselmeyi beraberinde getirir," dediğini duydu ve babasının bu sınıf kurallarına pek sabrı olmadığını tahmin etti. Lillian'ın aklına, kontes olmadığında Lord Westcliff ve kız kardeşi Leydi Olivia'nın düzenlemeleri pek resmi yapmadığı, konukların yemek salonuna gelişigüzel şekilde girmelerine izin verdikleri geldi. Ne var ki yemeğe kontes de katılıyorsa geleneklere sıkı sıkıya bağlı olunuyordu.

Öyle görünüyordu ki konukların sayısı kadar uşak vardı. Hepsi kadife siyah pantolon, hardal rengi bir yelek ve güvercin kuyruğu modeli mavi bir ceket giymişlerdi. Ustalıkla konuklara yerlerini gösteriyor ve bardaklara şarap koyuyorlardı.

Lillian, Lord Westcliff'in masasının sağ tarafına sadece üç sandalye uzağına oturtulunca şaşırdı. Ev sahibine yakın bir yere oturmak büyük bir lütuftu ve nadiren unvansız bekâr bir kıza bahşedilirdi. Uşağın bir hata yapıp yapmadığını merak ederek yanındaki konukların yüzlerine dikkatlice bir göz attı ve onların da onun varlığına şaşırdıklarını gördü. Kontes bile, masanın ucunda oturuyordu ve kaşlarını çatmış ona bakıyordu.

Lord Westcliff masanın başına geçtiğinde, Lillian soran gözlerle ona baktı.

Westcliff bir kaşını kaldırıp, "Biraz kaygılı görünüyorsunuz Bayan Bowman, bir sorun mu var?" diye sordu.

Muhtemelen doğru cevap, utanıp bu beklenmedik şeref için ona teşekkür etmekti. Ancak Lillian onun yüzüne (mum ışığında hatları oldukça yumuşaktı) bakarken kendini uygunsuz bir samimiyetle cevap verirken buldu. "Neden masanın başına yakın bir yere oturduğumu merak ediyorum. Bu sabah olanlardan sonra, ben arka terasta bir yerde oturmayı bekliyordum."

Konuklar, Lillian'ın kont ile aralarındaki sürtüşmeyi ortaya sermesini şaşkınlıkla izlerken ani bir sessizlik oldu. Ama Westcliff usulca güldü ve bakışlarını Lillian'a yönelterek hepsini şaşırttı. Bir dakika içinde diğerleri de zorla gülmeye başlamıştı.

"Dert açmaya meyilli olduğunuzu bildiğimden, sizi gözümün önünde, ulaşabileceğim bir yerde tutmanın daha güvenli olduğu sonucuna vardım Bayan Bowman."

Westcliff'in tavrı oldukça normal karşılandı. Biri ancak çok dikkat ederse sesindeki kinayeyi anlayabilirdi. Fakat Lillian, tuhaf bir şekilde içinin dalgalandığını, adeta sıcak bir bal gibi bu hissin bedenine yayıldığını hissedebiliyordu.

Lillian soğuk şampanya bardağını dudaklarına götürerek yemek salonuna bir göz attı. Daisy masanın sonuna doğru bir yere oturtulmuş canlı bir şekilde sohbet ediyordu, sözlerini vurgulamak için ellerini sallarken neredeyse şampanya kadehini devirecekti. Annabelle bir sonraki masadaydı ve kalabalık erkek hayranlarının ona bakmasından hoşnut gibi görünüyordu. Her iki tarafındaki beyler de böyle cazibeli bir hanımın yanına oturmakla ne kadar şanslı olduklarının sevincini yaşıyordu ama birkaç sandal-

chatlak!/vero

ye ötede oturan Simon Hunt, hükümran bir erkeğin kötü bakışlarıyla onları inceliyordu.

Evie, teyzesi Florence ile Lillian'ın anne ve babası, en uzak masadaki konukların arasındaydılar. Her zamanki gibi Evie yanındaki beylerle pek konuşmuyor, tabağına bakarken tutuk ve gergin görünüyordu. *Zavallı Evie*, diye düşündü Lillian acıyarak. *Bu lanet çekingenliğin için bir şeyler yapmak zorundayız.*

Bu konu üzerine evlenmemiş erkek kardeşlerini düşünen Lillian, onlardan birini Evie ile evlendirme olasılığını düşündü. Belki Lillian, kardeşlerinden birini İngiltere'ye gelmesi için teşvik edebilirdi. Tanrı biliyor ya herhangi biri bile Evie için kuzen Eustace'dan daha iyi koca olurdu. Büyük ağabeyi Raphael ve ikiz kardeşleri Ransom ile Rhys vardı. Onlar gibi güçlü bir genç grubu daha bulunamazdı. Diğer taraftan Bowman erkekleri, muhtemelen Evie'yi korkutabilirdi. Onlar iyi huylu çocuklardı ama hiç de zarif ya da medeni değillerdi.

Uşaklar ilk yemeği getirdiklerinde Lillian'ın düşünceleri de dağıldı. Kaplumbağa çorbasıyla dolu kâseler, ıstakoz soslu kalkan, kerevit ve garnitürlü alabalıkla dolu gümüş tabaklar masaları donattı. Yine uzun bir akşam yemeği faslıyla yüzleşen Lillian, iç çekmemek için kendini zor tuttu ve Westcliff'in kurnaz bakışlarının onu süzdüğünü gördü. Ama hiçbir şey demiyordu ve sessizliği bozan yine Lillian oldu.

"Av atınız Brutus, oldukça iyi bir hayvana benziyor lordum. Ne kırbaç ne de mahmuz kullanmamanız dikkatimi çekti."

Etrafındaki konuşmalar aniden kesilince Lillian yine bir pot kırıp kırmadığını merak etti. Belki de evlenmemiş bir

kızın, biri sormadan konuşması uygun değildi fakat Westcliff çabucak cevap verdi. "Hayvanlarıma nadiren kırbaç ya da mahmuz kullanırım Bayan Bowman. Çoğunlukla onlar olmadan istediğim sonuçlara ulaşabiliyorum."

Lillian, malikânedeki herkes ve her şey gibi, bir atın da muhtemelen sahibine itaat etmeme gibi bir düşünceye sahip olamayacağını düşündü. "Çoğu safkana göre oldukça tutarlı bir kişiliği varmış gibi görünüyor."

Westcliff, bir uşak tabağına alabalık koyarken sandalyesine yaslandı, titreyen ışıklar siyah saçlarında oynaşıyordu. Lillian parmakları altındaki siyah buklelerin hissini hatırlamaktan alıkoyamadı kendini.

"Brutus aslında bir kırma. Bir safkan ve İrlanda atı karışımı."

"Gerçekten mi?" Lillian şaşkınlığını gizlemek için ufacık bir çaba sarf etmedi. "Ben sizin sadece safkan atlara bindiğinizi sanıyordum."

"Çoğu kişi safkan atları tercih eder," diye kabul etti kont. "Ama bir av atında güçlü bir sıçrama kabiliyeti ve yön değiştirme gücü olmalıdır. Brutus gibi kırma bir hayvanda, safkan bir atın hızı ve İrlanda atının atletik gücü mevcut."

Masadaki diğerleri dikkatle konuşmayı dinliyordu. Westcliff konuşmasını bitirdiğinde, bir beyefendi şevkle şunları eklemeden edemedi; "Brutus muhteşem bir hayvan. Tutulma'nın oğlu değil mi? Arap atının etkisi hemen göze çarpıyor..."

"Bir kırmaya binmeniz sizin açık görüşlü olduğunuzu gösteriyor," diye mırıldandı Lillian.

Westcliff hafiften gülümsedi. "Açık görüşlü olabilirim, bazen."

"Bunu duymuştum ama şimdiye kadar hiç şahit olmamıştım."

Konuklar, Lillian'ın tahrik edici yorumları karşısında yeniden sustular. Westcliff ise sinirlenmek yerine belirgin bir ilgiyle Lillian'a bakıyordu. Bu ilgi, ondan hoşlanan bir adamın duyduğu ilgi miydi, yoksa onun kişiliğini tuhaf bulan bir adamın ilgisi miydi buna karar vermek oldukça zordu.

"Her zaman olaylara mantık çerçevesinde yaklaşmaya çalışmışımdır. Bu bazen gelenekleri göz ardı etmeye de neden oluyor."

Lillian dalga geçercesine ona gülümsedi. "O zaman geleneksel kuralları her zaman mantıklı bulmuyorsunuz?"

Westcliff başını hafiften iki yana salladı ve şarabından bir yudum aldı, kristal bardağın kenarından ona bakarken gözleri ışıldıyordu.

Başka bir beyefendi, Westcliff'in liberal görüşleri hakkında espriler yaptı ve bir sonraki yemeğe geçildi. Gümüş tabaklardaki bir dizi tuhaf şey coşkuyla karşılandı. Toplam yirmi tane olan bu şeylerin dört tanesi masa başına, diğerleri aralıklarla konumlanan küçük masa kanatlarına konuldu. Uşaklar ve baş kâhya yemeği dilimlemeye başladığından, baharatlı et kokusu havayı doldurdu. Misafirlerin beklentisi artmış, hevesle tabaklardakilere bakıyorlardı. Lillian sandalyesinde biraz kımıldanarak en yakınındaki servis tabağına bir göz attı. Fırınlanmış kafatasını görerek tanınmaz haldeki bir hayvanın yüzüne baktığını anladı ve korkuyla geri çekildi.

Çatal bıçakların düşme sesini duyunca da şaşkınlıktan irkildi. Bir uşak onun sakarlığını hemen fark edip temiz çatal ve kaşık koyup yere düşenleri aldı.

"Bu nedir?" diye sordu Lillian, gözlerini bu iğrenç manzaradan alamıyordu.

Leydilerden biri küçümseyen bir tonla, "Buzağı başı," diye cevap verdi. "Muhteşem bir İngiliz yemeğidir. Sakın bana hiç denemediğinizi söylemeyin?"

Lillian soğukkanlı davranmaya çalışarak hiçbir şey demeden başını iki yana salladı. Lillian, uşak buharı üstünde buzağının çenesini yarıp dilini dilimlerken geri çekildi.

"Bazıları dilin en lezzetli yer olduğunu söyler," diye devam ediyordu leydi, "diğerleri ise beynin çok lezzetli olduğuna dair yemin eder. Ama ben en lezzetli yerin şüphesiz gözler olduğunu düşünüyorum."

Lillian'ın gözleri bu açıklamalar karşısında sıkı sıkıya kapanmıştı. Safranın boğazına kadar tırmandığını hissediyordu. İngiliz yemeklerini hiç beğenmemişti fakat iğrenç bulduğu yemeklerin hiçbiri, bu buzağının kellesi kadar ona berbat gelmemişti. Gözlerini yarı açarak odaya bir göz gezdirdi. Her yerde buzağı kelleleri parçalanıyor ve kesiliyor, beyinler servis tabaklarına konuyor, diller ince ince dilimleniyordu...

Lillian kusacaktı.

Yüzünden kanın çekildiğini hissederek, birkaç lokmanın tabağına resmi bir şekilde konmasını şüpheyle izleyen Daisy'ye doğru baktı. Lillian yavaşça peçetesiyle ağzını kapadı. Hayır. Kusmayacaktı. Ama kellenin yoğun kokusu dört bir yanını sarmıştı, çatal bıçakların seslerini ve konukların beğeni dolu mırıldanmalarını duyunca mide bulantısı daha da arttı. Küçük bir tabak önüne konmuştu, içinde birkaç dilim bir şey vardı. Aniden peltemsi göz bebeklerinin, tabağında tembelce durduğunu gördü.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı Lillian, alnı ter içindeydi.

chatlak!/vero

Soğuk bir ses mide bulantısının oluşturduğu sisten ona ulaştı. "Bayan Bowman?"

Çaresizlikle sesin olduğu yere döndü ve Lord Westcliff'in kayıtsız yüzünü gördü. "Evet lordum?" dedi boğuk bir sesle.

Lord Westcliff alışılmadık bir özenle sözlerini seçiyor gibi görünüyordu. "Biraz tuhaf görünen ricamdan dolayı beni bağışlayın ama şu an malikânede bulunan ender kelebek türlerine bakmanın tam zamanı. Sadece akşamları ortaya çıkıyorlar, kozalarından ayrılma vakti gelmek üzere. Belki hatırlarsınız, özel konuşmamızda size bahsetmiştim."

"Kelebek?" diye tekrarladı Lillian, mide bulantısına karşı zorlukla yutkunarak.

"Size ve kız kardeşinize yeni kozaları göstermeme izin verirsiniz umarım. Bu özel yemekten mahrum kalacağımız için üzgünüm fakat yemeğin geri kalanında size eşlik etmek için tam zamanında döneceğiz."

Birkaç konuğun çatalı havada kalmıştı ve Westcliff'in bu garip ricası karşısında hepsi şaşkınlıkla bakıyordu.

Westcliff'in onu yemek salonundan çıkarmak için bir bahane uydurduğunu ve görgü kuralları uğruna kız kardeşinin de onlara eşlik edeceğini anlayan Lillian, başını evet anlamında salladı. "Kelebekler," diye tekrarladı nefesi kesilerek, "evet, onları görmeyi çok isterim."

Masanın sonundan Daisy'nin, "Ben de," dediği duyuldu. Hevesle ayağa kalktı ve sandalyelerinden nazikçe kalkmaları için yanındaki beyefendileri de mecbur etti. "Hampshire'ın böceklerine olan ilgimizi hatırlamanız ne büyük incelik lordum."

Westcliff, sandalyesinden kalkmasına yardımcı olmak

için Lillian'ın yanına geldi. "Ağzınızdan nefes alın," diye fısıldadı. Yüzü tebeşir rengi kesilen ve terleyen Lillian da onun dediğini yapmaya çabaladı.

Bütün bakışlar onların üzerindeydi. "Lordum," dedi Lord Wymark, "bahsettiğiniz kelebeklerin hangi türden olduğunu sorabilir miyim?"

Hafif bir duraksama yaşadı ama sonra Westcliff, ciddi bir tartışma havasıyla cevap verdi. "Mor beneklilerden... şey soluk kanatlılardan."

Wymark kaşlarını çattı. "Böcek bilimine oldukça ilgiliyim lordum. Northumberland'de bulunan sarı kanatlıları duymuştum ama soluk kanatlıları hiç bilmiyorum."

Westcliff ölçülü bir biçimde duraksadı ama cevabı gecikmedi. "Bu melez bir tür. *Morpho purpureus practicus*. Bildiğim kadarıyla sadece Stony Cross çevresinde bulunuyor."

Wymark kalkmaya hazırlandı ve peçetesini masaya koyarak hevesle konuştu; "Eğer müsaade ederseniz ben de bu kolonilere bir göz atmak isterim. Yeni bir melezi keşfetmek her zaman değer- "

"Yarın akşam," dedi Westcliff emir verircesine. "Soluk kanatlılar insan varlığına oldukça duyarlılar. Böyle narin bir türün zarar görmesini istemem. İkişerli ya da üçerli gruplar halinde onları görmenin daha iyi olduğu kanısındayım."

"Peki lordum," dedi Wymark. Sandalyesine yeniden oturduğunda canının sıkıldığı belli oluyordu. "O zaman yarın akşam."

Lillian minnetle Westcliff'in bir koluna, Daisy de diğer koluna girdi ve büyük bir nezaketle yemek salonundan çıktılar.

tarayan: ırmak(chatlak!)
düzenleyen: vero

10

Lillian, Westcliff onu dışarıdaki seraya çıkardığında neredeyse kusacaktı. Gökyüzü çöken karanlıkla mor erik rengini almıştı, yıldızlar ve yeni yakılan meşalelerin alevleriyle etraf aydınlanıyordu. Temiz tatlı akşam havası yüzüne çarptığında, Lillian derin derin nefes aldı. Westcliff arkası uzun bir banka onu oturturken mesafeli bir şefkatle Daisy'ye de yer gösterdi ama o bir kolona yaslanmış gülüyordu.

Daisy gözlerinden akan yaşları silerek, "Ahh... güzel Tanrım..." diye soluk verdi, "yüzün Lillian, bezelye gibi yeşile dönmüştü. Herkesin önünde bütün yediklerini çıkaracağını sandım!"

"Ben de," dedi Lillian titreyerek.

"Buzağı kafasına düşkün olmadığınızı anladım," diye mırıldandı Westcliff onun yanına oturarak. Ceketinden beyaz yumuşak bir mendil çıkarıp Lillian'ın alnındaki terleri silmeye başladı.

"Ağzıma atmadan önce bana öylece bakan hiçbir şeyi sevmiyorum."

Daisy yeniden konuşacak kadar nefesini düzenlemişti, "Ahh, böyle deme. Sadece sana bir müddet baktı," dedi ve bir kez daha gülmeye başladı.

Lillian kahkaha atan kardeşine ters ters baktı ve yavaşça gözlerini kapadı. "Tanrı aşkına bunu yapmak zo- "

"Ağzınızdan nefes alın," diye hatırlattı Westcliff ona, mendili Lillian'ın yüzünde dolanıyordu. "Başınızı aşağıya eğmeye çalışın."

Lillian onun dediğine uyarak alnını dizlerine dayadı. Westcliff'in elinin, soğuk ensesinde büyük bir hassasiyetle gerilmiş boynuna masaj yaptığını hissetti. Westcliff'in parmakları sıcak ve hafiften sertti, öyle maharetle ovuyordu ki mide bulantısı neredeyse geçmişti. Nereye dokunacağını çok iyi biliyor gibiydi, parmak uçları ense ve omuzlarındaki en hassas yerleri buluyor, ağrıyı dağıtıyordu. Westcliff'in parmakları altında Lillian, bedeninin gevşediğini ve nefesinin düzene girip rahatladığını hissetti.

Daha sonra Westcliff'in onu doğrulttuğunu hissedince itiraz iniltisini bastırmak zorunda kaldı. Kendini aşağılarcasına Westcliff'in onu okşamaya devam etmesini istiyordu. Bütün akşam Westcliff'in eli ensesinde öylece oturmak istiyordu. Ve sırtında... ve her yerinde. Solgun yanaklarına değen kirpikleri kalktı ve Westcliff'in yüzünün ona ne kadar yakın olduğunu görünce gözlerini kırpıştırdı. Onun yüzüne her baktığında, bu hatların ona daha da çekici gelmesi oldukça tuhaftı. Parmakları, onun düz burnunda, ağzının sert ve yumuşak çevresinde gezinmeyi istemekle titredi. Tabii bir de yeni çıkan çekici sakallarında. Hepsi bir arada yakışıklılığını gözler önüne seriyordu. Ancak en çekici olanı siyah kadifemsi gözleriydi, meşale ışığıyla sıcacıktı ve çarpıcı elmacık kemiklerini gölgelendiren düz kirpiklerle çevriliydi.

Lillian, Westcliff'in kelebekler hakkındaki yaratıcılığını

chatlak!/vero

hatırlayarak biraz keyiflendi. Westcliff'in şakadan hiç anlamayan bir adam olduğunu düşünmüştü, aslında onu nasıl da yanlış yargılamıştı. "Ben sizi hiç yalan söylemez diye düşünüyordum," dedi.

Westcliff'in dudakları seğirdi. "Seçenekler arasında, sizin yemek masasında rahatsızlanacağınızı görmek ve sizi çabucak oradan çıkarmak için yalan söylemek olduğundan, iki kötü şeyden en az kötü olanı seçtim. Şimdi daha iyi misiniz?"

"Daha iyiyim, evet." Lillian, onun koluna yaslandığını ve eteğinin bir bacağını kısmen örttüğünü fark etti. Westcliff'in bedeni sert ve sıcaktı, onunkine uyumu kusursuzdu. Lillian aşağıya baktı ve onun pantolonunun kumaşının sert kaslarını sımsıkı sardığını fark etti. Bir bayana yakışmayan şekilde içinde bir merak uyandı, avcunu Westcliff'in bacağına koymamak için sıktı. "Soluk kanat oldukça yaratıcıydı," dedi bakışlarını Westcliff'in yüzüne çevirerek, "ama ona bir de Latince ismi uydurmak çok iyiydi."

Westcliff gülümsedi. "Her zaman Latincemin bir işe yaramasını ummuşumdur." Lillian'ın konumunu azıcık değiştirip ceketinin cebine uzandı ve saatine bir göz attı. "Yaklaşık on beş dakika içinde yemek salonuna döneceğiz. O zamana kadar buzağı kafası servisi de bitmiş olur."

Lillian yüzünü asıp, "İngiliz yemeklerinden nefret ediyorum," dedi. "Bütün o peltelerden, marmelatlardan, pudinglerden ve servis edilene kadar pörsüyen av etinden de nefret ediyorum- " Westcliff'in gülmekten sarsıldığını hissetti ve ona doğru döndü. "Komik olan nedir?"

"Kendi yemek masamdan kaçacak kadar beni korkutuyorsunuz."

"Kaçmalısınız!" diye cevap verdi Lillian, artık Westcliff kahkahasını bastıramıyordu.

"Affedersiniz," dedi Daisy yaklaşarak, "ama ben bu fırsatı şey için kullanacağım... ee... ahh, bunun için en uygun kelime hangisi bilmiyorum. Sizinle yemek salonunun girişinde buluşuruz."

Westcliff kolunu Lillian'ın belinden çekti ve varlığını bir süredir unuttuğu Daisy'ye baktı.

"Daisy- " dedi Lillian huzursuzca, kız kardeşinin onları yalnız bırakma niyetinde olduğundan şüpheleniyordu.

Daisy onu umursamadan yüzünde muzip bir gülümsemeyle gitti ve Fransız kapıların arasından el salladı.

Lillian meşale ışıkları altında Westcliff ile otururken gergin olduğunu fark etti. Dışarıda kelebekler olmamasına rağmen midesinde bir hayli vardı. Westcliff ona doğru döndü ve kolunu bankın başına uzattı.

"Bu sabah kontes ile konuştum," dedi, dudaklarında hâlâ gülümseme hâkimdi.

Lillian onu cevaplamak için oldukça yavaştı, zihninde beliren Westcliff'in ona doğru eğildiği ve yumuşak dilini ağzına kaydırdığı hayali çaresizce kovmaya çalışıyordu. "Ne hakkında?" diye diyebildi şaşkınlıkla.

Westcliff imalı bir bakışla soruyu yanıtladı.

"Ahh," diye mırıldandı Lillian, "yardım için, benim ricamdan bahsediyor olmalısınız."

"Buna rica mı diyoruz?" Westcliff, Lillian'ın yüzüne gelen bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırmak için uzandı. Parmak ucu kulak memesinin kıvrımına değdi. "Hatırladığım kadarıyla bu daha çok şantaja benziyordu." Westcliff, Lillian'ın narin kulak memesine dokunuyor ve başparmağı karıncalanan yüzeyini okşuyordu. "Hiç küpe takmıyorsunuz. Neden?"

chatlak!/vero

"Ben..." Lillian'ın nefesi birden düzensizleşti ve, "kulaklarım çok hassastır," diyebildi. "Kıskaçlı küpeler de canımı yakıyor ve bir iğneyle onları delme düşüncesi de..." Westcliff'in orta parmağının kulağının dışında gezinip incelediğini hissedince soluğu kesildi. Westcliff başparmağıyla onun çenesini, çenesinin altındaki yumuşaklığı okşadı ve Lillian yanaklarına ateş bastığını fark etti. Birbirlerine çok yakın oturuyorlardı, Westcliff parfümün kokusunu almış olmalıydı. Westcliff'in onun yüzünü böyle sevgiyle okşamasının tek açıklaması buydu.

"Tenin ipek gibi," diye mırıldandı. "Ne konuşuyorduk? Ahh, evet kontes. Önümüzdeki sezon size ve kız kardeşinize yardımcı olması için kontesi ikna ettim."

Şaşkınlıktan Lillian'ın gözleri kocaman açıldı. "Yaptınız mı? Nasıl? Ona zorbalık mı ettiniz?"

"Altmış yaşındaki annesine zorbalık edecek bir adam gibi mi görünüyorum?"

"Evet."

Westcliff hafif bir kahkaha attı. "Daha farklı yöntemlerim var," diye bilgilendirdi onu, "tabii siz daha onları görmediniz."

Lillian'ın anlayamadığı bir ima vardı sözlerinde ama içi beklentiyle dolmuştu. "Bana yardım etmesi için onu neden ikna ettiniz?" diye sordu.

"Çünkü sizi onun üzerine yıkmaktan büyük zevk alacağımı düşündüm."

"Şey, eğer benden bir salgın hastalık gibi bahsedecekseniz- "

Westcliff, "Ve," diyerek araya girdi, "bu sabah size karşı kaba davrandıktan sonra bunu telafi etmek zorunda olduğumu hissettim."

"Bütün suç sizin değildi," dedi Lillian gönülsüzce, "sanırım bir şekilde ben de buna sebep oldum."

"Bir şekilde," diye onayladı onu Westcliff, parmakları onun kulağından parlak saç diplerine kaymıştı. "Sizi uyarmalıyım ki annemin bunu koşulsuz onaylamadı. Eğer onu zorlarsanız derhal kaçar. Bu yüzden size tavsiyem, ona saygılı davranmaya çalışın."

"Nasıl davranacağım?" diye sordu Lillian, Westcliff'in parmaklarının nazik keşfine artık dayanamıyordu. Sersemce Westcliff'in onu öpmesini diliyordu. Ve bunu çok istiyordu, öyle çok istiyordu ki dudakları titremeye başlamıştı.

Westcliff onun sorusu üzerine gülümsedi. "Ne yaparsanız yapın, sakın- " Birden susup etrafına bakındı, sanki birisinin yaklaştığını fark etmiş gibiydi. Lillian ise ağaçların ve taş yola dökülen yaprakların hışırtısından başka bir şey duymamıştı. Ancak bir dakika içinde zayıf, kıvrak bir beden meşale ışığını kesti ve sarı renk saçlar ziyaretçinin St. Vincent olduğunu belli etti. Westcliff hemen elini Lillian'dan çekti ve büyü bozuldu.

St. Vincent'ın yürüyüşü hızlı ama sakindi, elleri ceketinin derin ceplerindeydi. Banktaki çifti görünce gülümsedi ve bakışları Lillian'ın yüzüne odaklandı.

Şüphesiz, sürgün edilen bir meleğin yüzüne ve şafak vaktindeki gökyüzünün renginde gözlere sahip olan böylesine yakışıklı bir adam, pek çok kadının rüyalarını süslüyordu. Elbette kocalar tarafından da lanetleniyordu.

Lillian, Westcliff ile St. Vincent'a bakınca pek arkadaş gibi görünmüyorlar diye düşündü. Açık sözlü, prensipli doğasıyla kont, kesinlikle arkadaşının aksi huylarından hoşlanmıyor olmalıydı. Ama her durumda olduğu gibi, bu

chatlak!/vero

özel arkadaşlık da birbirlerine zarar vermekten ziyade bu farklı huylar sayesinde güçleniyor olmalıydı.

St. Vincent önlerinde durarak sessizce konuşmaya başladı; "Sizi daha önceden bulabilirdim ama soluk kanatlılar sürüsünün saldırısına uğradım." Sesi fısıldarcasına alçaktı. "Sizi korkutmak istemem ama uyarmak zorundayım, beşinci yemek için ciğer servis etmeye hazırlanıyorlar."

Lillian üzülerek, "Buna katlanabilirim. Zorlandığım tek şey hayvanların olduğu şekilde servis edilmesi," dedi.

"Elbette zorlanırsın canım. Bizler barbarız, buzağı kafalarını gördüğünüz için korkmakta haklısınız."

"Siz vejetaryen mısınız?" diye sordu Lillian, son zamanlarda sık duyduğu bir kelimeydi.

St. Vincent göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle cevap verdi. "Hayır tatlım ben yamyamım."

Westcliff, Lillian'ın şaşırdığını görünce uyarırcasına, "St. Vincent," dedi.

Vikont yüzsüz bir tavırla sırıtmaya devam ediyordu. "Sizle karşılaştığım iyi oldu Bayan Bowman. Biliyorsunuz ki Westcliff ile baş başa kalmanız sizin için güvenli değil."

"Değil mi?" diye geçiştirdi Lillian, içinden eğer St. Vincent onunla kont arasındaki yakın ilişkiyi bilseydi, böyle üstün körü bir yorum yapmazdı diye geçirdi. Lillian Westcliff'e bakamıyordu fakat yanındaki erkeğin aniden gerildiğini hissetmişti.

"Kesinlikle hayır," diye ona güvence verdi St. Vincent. "Dışarıdan dürüst görünenler yalnızken en kötü şeyleri yapanlardır. Oysa benim gibi günahkâr bir adamın yanındayken kesinlikle güvenli ellerde olursunuz. Bu yüzden benim gözetimim altında yemek salonuna dönmelisiniz. Kontun aklından ne tür şehvetli düşüncelerin geçtiğini yalnızca Tanrı bilir."

Lillian kıkırdayarak banktan kalktı, Westcliff'in rahatsız olmuş görüntüsünün tadını çıkarıyordu. Westcliff de ayağa kalkarken hafifçe kaşlarını çatarak arkadaşına baktı.

St. Vincent'ın uzattığı koluna giren Lillian, onun neden buraya kadar geldiğini merak etti. St. Vincent'ın ona ilgi duyması mümkün müydü? Kesinlikle hayır. Evlilik çağındaki masum kızların, St. Vincent'ın romantik hikâyelerinde kesinlikle yer almadığı herkes tarafından bilinirdi ve Lillian'ın onun ilgi duyacağı bir tip olmadığı aşikârdı. Ama yine de kendini, biri İngiltere'deki en gözde erkeklerden ve diğeri de en uygun bekâr olan iki beyefendi ile yalnız olmanın tadını çıkarıyorken buldu. Şu an onun yerinde olmak için canını verebilecek kaç kızın olduğunu düşününce gülümsemeden edemedi.

St. Vincent, Lillian'ı Westcliff'ten uzaklaştırıp konuşmaya başladı; "Hatırladığım kadarıyla, arkadaşımız Westcliff, ata binmeyi size yasakladı fakat bir fayton turuna bir şey demedi. Yarın sabah çevreyi gezmek için bana eşlik eder misiniz?"

Lillian bu daveti düşünürken, Westcliff bu durum için bir şey söyler diye bir süre bekledi. Elbette söyledi.

Arkalarından kontun sert sesi geldi. "Bayan Bowman yarın sabah meşgul olacak."

Lillian karşılık vermek için ağzını açtı ama St. Vincent kapıyı açarken bunu bana bırak dercesine ona muzip bir bakış attı. "Neyle meşgul olacak?" diye sordu.

"O ve kız kardeşi kontesle görüşecekler."

St. Vincent Lillian'a kapıdan içeriye girmesine yardımcı olurken, "Ahh, o ne muhteşem yaşlı bir ejderhadır," dedi. "Ben kontesle her zaman iyi geçinmişimdir. Size tavsiye vermeme izin verin. Her ne kadar aksini iddia etse de poh-

pohlanmaktan hoşlanır. Birkaç övgüyle ona her istediğinizi yaptırabilirsiniz."

Lillian omzunun üzerinden Westcliff'e bir bakış attı. "Bu doğru mu lordum?"

"Bilmiyorum, çünkü ben onu hiç pohpohlamam."

"Westcliff yağcılığın ve cazibenin zaman kaybı olduğunu düşünür," dedi St. Vincent Lillian'a.

"Farkındayım."

Bunun üzerine St. Vincent kahkaha attı. "O zaman bu fayton gezisini bir gün sonraya alıyorum. Bu uygun mudur?"

"Evet, teşekkür ederim."

"Mükemmel," dedi St. Vincent, saygısız bir tavırla şunu eklemeden de edemedi; "tabii Westcliff, Bayan Bowman'ın programına itiraz etmezse?"

"Hiçbir itirazım yok," dedi Westcliff açıkça.

Elbette olmaz, diye düşünüyordu Lillian nefretle. Westcliff'in, konuklarının Lillian'ın yemek masasını mahvedişini izlemelerini önlemediği zamanlarda onu yanında istemediği açıktı.

Daisy'nin yanına geldiklerinde, Daisy St. Vincent'ı görünce kaşlarını kaldırdı ve kibarca sordu; "Siz de nereden çıktınız?"

St. Vincent memnun bir ifadeyle, "Eğer annem hayatta olsaydı, o bu sorunuza cevap verebilirdi," diye yanıt verdi. "Ama onun da bildiğinden şüpheliyim."

"St. Vincent," Westcliff bu akşam ikinci kez onu uyarıyordu, "bunlar masum kızlar."

"Öyleler mi? Ne ilginç. Çok güzel, o zaman ben de uygun cümleler bulayım. Masum kızlarla ne tür konulardan bahsedilir?"

"Öyle bir konu neredeyse hiç yok," dedi Daisy suratını asarak ve St. Vincent bir kahkaha attı.

Yeniden yemek salonuna girmeden önce Lillian durdu ve Westcliff'e, "Yarın saat kaçta kontesle görüşeceğiz? Ve nerede?" diye sordu.

Westcliff'in bakışları parlak ve soğuktu. Lillian, St. Vincent'ın onu fayton gezisine davet ettiği andan itibaren Westcliff'in moralinin bozulduğunu fark etmeden geçememişti. Ama bu onu neden huzursuz ediyordu ki? Westcliff'in onu kıskanması çok komik olurdu, çünkü Lillian, Westcliff'in dünyada ilgi göstereceği en son kişiydi. Tek mantıklı açıklama, St. Vincent ona zarar vermeye kalkar diye endişe duyması ve meydana gelecek bir sıkıntıyla baş etmek istememesiydi.

"Saat onda Marsden salonunda," dedi.

"Sanırım ben bu odayı bilmi- "

"Sadece birkaç kişi bilir. Üst kattaki salon, sadece ailemiz kullanır."

"Ahh." Lillian memnun olduğunu fakat kafasının karıştığını hissederek onun gözlerine öylece baktı. Westcliff ona nazik davranmıştı fakat aralarındaki ilişki daha arkadaşlık olarak bile düşünülemezdi. Lillian, ona karşı artan merakını içinden söküp atabilmeyi ne çok isterdi, Westcliff'i kendini beğenmiş bir bencil olarak düşündüğünde her şey çok daha kolaydı. Ama o, mizah anlayışını, duyarlılığını ve şaşırtıcı merhametini ortaya koyunca Lillian'ın düşündüğünden çok daha karışık biri haline gelmişti.

"Lordum," dedi Lillian gözlerine bakarak, "ben... ben sanırım size bunun için teşekkür et- "

Westcliff sertçe, "Hadi içeri girelim," diyerek araya gir-

chatlak!/vero

di, onun yanından uzaklaşmaya hevesli olduğu belliydi. "Yeterince oyalandık."

Ertesi sabah Daisy, "Gergin misin?" diye fısıldadı, o ve Lillian annelerinin peşinden Marsden salonuna doğru gidiyorlardı. Mercedes özel olarak kontes ile görüşmeye çağırılmamış olmasına rağmen, bu ziyarete dâhil olmaya kararlıydı.

"Hayır," diye cevap verdi Lillian, "çenemizi kapalı tuttuğumuz sürece korkulacak bir şey olmayacağına eminim."

"Onun Amerikalılardan nefret ettiğini duymuştum."

"Her iki kızının da Amerikalılar ile evlenmiş olması çok yazık," dedi Lillian açıkça.

"Sessiz olun, ikiniz de,"diye fısıldadı Mercedes. Yakasında iri elmas broşu ile gümüş gri elbisesini giyen Mercedes, elini sıkıp kapıya hafifçe vurdu ama içeriden ses gelmedi. Daisy ve Lillian, kaşlarını kaldırarak birbirlerine baktılar. Kontesin onlarla görüşmekten vazgeçip vazgeçmediğini merak ediyorlardı. Mercedes ise kaşlarını çattı ve daha güçlü şekilde bir kez daha kapıya vurdu.

Bu sefer ahşap kapının ötesinden ürkütücü bir ses geldi. "Kapıya çekiç gibi vurmayı kesin ve içeri gelin!"

Saygılı bir ifade takınan Bowmanlar odaya birer birer girdi. Burası, çiçekli mavi kâğıtlarla kaplı duvarları ve aşağıdaki bahçe manzarasını gözler önüne seren büyük camlarıyla küçük ama sevimli bir salondu. Kontes Westcliff pencerenin yanındaki koltukta oturuyordu, boynu pembe incilerle, parmakları ve bilekleri de mücevherlerle doluydu. Gümüş rengi parlak saçlarının aksine düşük kaşları siyah ve kalındı, gözlerine hiç uyum sağlamıyorlardı. Hem yüz hem de beden açısından çizgileri olmayan bir kadındı;

yüzü de bedeni de yuvarlaktı. Sessizce duran Lillian, Lord Westcliff'in babasının bakışlarını almış olduğunu düşündü, çünkü az da olsa annesine benzemiyordu.

Kontes Mercedes'e sertçe bakarak, "Ben iki kişi bekliyordum," dedi. Aksanı, kek üzerindeki beyaz krema gibi belirgindi. "Neden üç kişisiniz?"

Mercedes huzursuz olmuşçasına başıyla selam verdi, yüzünde yağcı bir gülümsemeyle, "Ekselansları," diye konuşmaya başladı, "ilk önce benim bu iki meleğimi kabul etmekle Bay Bowman'ı ve beni nasıl onurlandırdığınızı söylememe izin ver- "

"Sadece bir düşese 'Ekselansları' denir," dedi kontes, adeta yerçekiminin etkisiyle dudaklarının köşeleri aşağıya çekilmişti. "Benimle dalga geçme niyetinde misiniz?"

"Ahh, hayır ekse... leydim," diye düzeltti Mercedes çabucak ama yüzü kireç gibi olmuştu. "Dalga geçmiyorum. Asla! Ben sadece- "

Kontes amirane bir tavırla, "Kızlarınızla yalnız konuşacağım. Onları almak için iki saat içinde gelirsiniz," dedi.

"Peki leydim!" dedi ve Mercedes odadan çıktı.

Lillian, karşı koyamadığı kahkahasını gizlemek için boğazını temizleyerek Daisy'ye bir göz attı. O da annesinin kolayca sepetlendiğine şahit olduğundan, gülmemek için çabalıyordu.

"Ne kaba bir ses," diye yorum yaptı kontes, boğazını temizlediği için Lillian'a kaşlarını çatmış bakıyordu. "Bir daha onu yapmamaya çalış."

"Peki leydim," dedi Lillian, elinden geldiğince yumuşak başlı davranıyordu.

Kontes, "Yaklaşın," diye emretti, kızlar dediğini yaparken birinden diğerine bakıyordu. "Dün akşam ikinizi de

chatlak!/vero

izledim ve gerçekten yakışıksız davranışlara şahit oldum. Önümüzdeki sezon için size yardımcı olmam söylendi ama bana göre, oğlum hayatımı zorlaştırmak için elinden geleni yapmaya karar vermiş. Bir çift beceriksiz Amerikalı kıza yardımcı olmakmış! Sizi uyarıyorum, eğer söylediğim tek bir kelimeye bile uymazsanız her ikinizi de Avrupalı uyduruk birer aristokratla evlendiririm ve Avrupa'nın en ücra köşesine çürümeye yollamadan rahat etmem."

Lillian oldukça etkilenmişti, duyduğu tehditlerin içinde bu en iyisiydi. Daisy'ye bir göz attığında, kız kardeşinin ciddi bir tavır takındığını gördü.

"Oturun," diye emretti kontes.

Kontesin parıltılı parmaklarıyla işaret ettiği sandalyelere hızla oturdular. Koltuğun yanındaki küçük masaya uzanan kontes, siyah mürekkeple yazılmış parşömen kâğıtlarını aldı. Bir eliyle küçük kelebek gözlüğünü burnunun ucuna yerleştirirken, "Bir liste yaptım," diye bilgilendirdi onları. "İkinizin dün akşam yaptığı hataların listesi. Şimdi bunları tek tek inceleyeceğiz."

Daisy dehşet içerisinde, "Nasıl bir listeyi dolduracak kadar uzun olabilir?" diye sordu. "Akşam yemeği sadece dört saatti. Bu zaman içerisinde kaç tane hata yapmış olabiliriz ki?"

Kontes parşömen kâğıtları üzerinden onlara sertçe bakarak katlı kâğıdı açmaya başladı. Liste adeta akordeon gibi açıldı... açıldı... açıldı ve sonunda listenin ucu yere değdi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Lillian.

Bu sözü duyan kontes kaşlarını iyice çattı. "Eğer bu kâğıtta küçücük bir yer kalsaydı, bu edepsizliği de yazardım," dedi Lillian'a.

Lillian uzun bir iç çekmeyi bastırarak sandalyesine gömüldü.

"Dik oturun lütfen," dedi kontes. "Bir leydi hiçbir zaman sırtının sandalyeye değmesine izin vermez. Şimdi bir giriş yapalım; ikinizin de el sıkma gibi çok kötü bir huyu var. İtici bir biçimde birinin gözüne girmeye çalışıyormuşsunuz gibi görünüyor. Herkesçe kabul gören el sıkışmak değil, tanıştırıldığınızda sadece başla selam vermektir ve bu da iki leydi birbirleriyle tanıştırılıyorsa olur. Selam vermeye gelince, birçok kez görmüş olsanız bile tanıştırılmadığınız bir beyefendiye kesinlikle selam veremezseniz. Ne ortak arkadaşınızın evinde size birkaç iltifat etmiş bir beyefendiye, ne de sıradan bir şekilde tanıştırıldığınız birine selam verebilirsiniz. Kısa konuşma bir tanışıklığı ifade etmez, bu yüzden selam vermenize de gerek yoktur."

"Peki ya beyefendi size bir yardımda bulunmuşsa?" diye sordu Daisy. "Düşen bir eldiveninizi almışsa ya da bunun gibi bir şey yapmışsa."

"Teşekkürlerinizi iletebilirsiniz ama daha sonra karşılaştığınızda selam veremezsiniz, çünkü resmi bir şekilde tanıştırılmamışsınızdır."

"Bu kulağa hiç hoş gelmiyor," diye yorum yaptı Daisy.

Kontes ona aldırmadı bile. "Şimdi akşam yemeğine gelelim. İlk şarabınızdan sonra başka bir tane daha isteyemezsiniz. Ev sahibi akşam yemeği boyunca şarap sürahilerini masalarda dolaştırıyorsa bu sadece beyefendiler içindir, leydiler için değil." Bunları söylerken dik dik Lillian'a bakıyordu. "Dün akşam sizin şarap bardağınızın yeniden doldurulmasını istediniz Bayan Bowman. Bu çok kaba."

"Ama Lord Westcliff tek söz bile etmeden doldurdu," diye itiraz etti Lillian.

chatlak!/vero

"İstenmeyen dikkatleri kendinize çekmenizi önlemek içindi."

"Ama neden..." Lillian, kontesin korkutucu ifadesini görünce sustu. Bir kuralın her ayrıntısını öğrenmek için ne kadar çok sorarsa, bu görüşmenin öğleden sonraya o kadar fazla sarkacağını fark etti.

Kontes masa geleneğini açıklamaya devam ediyordu, bunların arasında kuşkonmazın nasıl kesileceği ve bıldırcın ya da av hayvanlarının nasıl yeneceği de vardı. "...sütlü pelte ve puding kaşıkla değil çatalla yenir ve hiç hoşuma gitmeyen bir diğer şey ise ikinizin de kroketlerinizde bıçak kullanmasıydı." Sanki utanç içerisinde boyunlarını bükmeleri gerekiyormuş gibi eleştirel bir tavırla onlara bakıyordu.

"Kroket nedir?" diye sormaya cesaret etti Lillian.

Daisy dikkatlice, "Sanırım üzerlerinde yeşil sos olan, kahverengi börek gibi olan şeyler," dedi.

"Ben onları sevmiştim," dedi Lillian.

Daisy yüzünde alaycı bir gülümsemeyle ona bakıyordu. "Onların neyden yapıldığını biliyor musun?"

"Hayır ve bilmek de istemiyorum!"

Kontes bu atışmayı önemsemedi. "Bütün kroketler, börekler ve diğer mayalı yiyecekler sadece çatalla yenir, asla bıçak kullanılmaz." Durdu ve nerede kaldığını görmek için listesine bir göz attı, kuş gibi gözleri yazıları okurken kısılıyordu. "Ve şimdi," dedi, imalı bir şekilde Lillian'a bakarak, "buzağı kafasına gelince..."

Lillian inleyerek bir eliyle gözlerini kapadı ve sandalyesinde biraz daha kaydı.

11

Lord Westcliff'in her zamanki hızlı yürüyüşüne alışkın olanlar, onun çalışma odasından üst kattaki salona ağır ağır gidişini gördüklerinde biraz şaşırmışlardı. Parmaklarının arasında bir mektup vardı, son birkaç dakikadır aklı onda yazılanlardaydı. Ancak gelen haber önemli olmasına rağmen, Westcliff'in dalgınlığının sebebi sadece bu değildi.

Her ne kadar Marcus bunu inkâr etmeyi çok istese de Lillian Bowman'ı görme ihtimaliyle içi mutlulukla doluydu. Ayrıca onun, annesiyle nasıl başa çıktığını görmeyi de çok istiyordu. Kontes sıradan bir kızı kolayca sindirebilirdi ama Lillian'ın buna dayanacağını düşünüyordu.

Lillian. Marcus, dağılan kibritleri aceleyle toplamaya çalışan bir çocuğun heyecanıyla iradesini kontrol altına almaya çalıştı. Doğuştan sezgilerden şüphe duyardı, özellikle kendi sezgilerinden ve itibarını tehdit eden herkesten ve her şeyden nefret ederdi. Marsden nesli, karamsar olmalarıyla ünlüydü, ağırbaşlı erkeklerden oluşan nesil ağır düşüncelerle meşguldü. Marcus'un babası olan eski kont nadiren gülümserdi. Güldüğü zaman da çoğunlukla öncesinde çok kötü bir olay olurdu. Yaşlı kont kendini, biricik oğlundaki uçarılığı ve sevgi kırıntısını yok etmeye adamış

chatlak!/vero

ve tam olarak başarılı olmasa da büyük bir etki yaratmıştı. Marcus'un varlığı acımasız beklentiler ve görevlerle şekillenmişti. Ve en son ihtiyacı olan şey de dikkat dağınıklığıydı, özellikle de asi bir kız yüzünden.

Lillian Bowman, Marcus'un flört etmek için bile düşüneceği genç bir kız değildi. Marcus Lillian'ın, İngiliz aristokrasi sınırları içerisinde mutlu bir şekilde yaşayacağını hayal dahi edemiyordu. Onun saygısızlığı ve bencilliği, Marcus'un dünyasına kaynaşması için kati bir maniydi. Dahası Marcus'un her iki kız kardeşinin Amerikalılar ile evlendiğini herkes bildiğinden, Marcus'un bir İngiliz leydi ile ailenin ünlü soyunu devam ettirmesi zorunluydu.

Marcus, her sezon gelen sayısız genç bayandan biriyle evleneceğini düşünmüştü, bu bayanların hepsi de birbirlerine öyle benziyorlardı ki içlerinden bir tanesini diğerlerinden ayırt etmek onun için neredeyse imkânsızdı. Bu çekingen, zarif kızlardan biri onun amacına uyardı ama yine de Marcus hiçbir zaman onlardan birine ilgi duyamamıştı. Oysa Lillian Bowman, ilk gördüğü andan itibaren kafasını kurcalıyordu, üstelik bunun için hiçbir mantıklı sebebi de yoktu. Lillian ne onun tanıdığı kadınlardan çok daha güzeldi ne de kusursuzdu. Lillian sivri dilliydi, dik kafalıydı ve inatçı doğası bir bayandan ziyade bir erkeğe daha çok uyuyordu.

Marcus ikisinin de kararlı insanlar olduklarını ve karakterlerinin çatışmaya programlandığını biliyordu. İkisi arasında at binme üzerine yaşanan uyuşmazlık, birlikte olmalarının imkânsız olduğunu gösteren mükemmel bir örnekti. Ne var ki bu, Marcus'un Lillian Bowman'ı hayatında tanıdığı diğer kadınlardan daha çok istediği gerçeğini değiştirmiyordu. Her ne kadar onun cazibesine karşı

koymaya çalışsa da Lillian'ın tazeliği ve gösterişten uzak halleri onu daha çok çekiyordu. Marcus geceleri onunla ilgili rüyalar görmeye başlamıştı; onunla oynuyor, sarılıyor, Lillian zevkten inleyene kadar onun sıcak ve titreyen bedenini alıkoyuyordu. Lillian'ın ıslak saçlarının Marcus'un göğsüne ve omuzlarına yayıldığı, nehirde çıplak bedeniyle ona doğru yüzdüğü hayaller de görüyordu. Kimisinde ise adeta bir köle kızıymış gibi ona tarlada sahip oluyor ve güneşten yanmış çayırlarda yuvarlanıyordu.

Marcus bugüne kadar bitmek bilmez bir tutku ne demek tatmamıştı. Onun ihtiyaçlarını gidermeye gönüllü olan birçok kadın vardı. Birkaç mırıldanma, yatak odasının kapısının gizliden çalınması yeterdi ve Marcus kendini bir çift davetkâr kolun arasında bulurdu. Ancak Marcus'a sahip olamadığı birinin yerine, başka bir kadını kullanmak doğru gelmiyordu.

Marcus aile salonunun önüne geldiğinde, annesinin Bowman kardeşlere ders verdiğini duydu ve yarı açık kapının orada bekledi. Annesi, kız kardeşlerin akşam yemeklerinde servis yapan uşaklarla konuşma alışkanlıklarından şikâyet ediyordu.

"Ama bana servis yapan birine neden teşekkür etmemem gerekiyor?" diye Lillian'ın zekice bir tereddütle sorduğunu duydu.

"Nasıl bindiğiniz ata ya da tabağınızı koyduğunuz masaya teşekkür etmiyorsanız, bir hizmetçiye de teşekkür edemezsiniz."

"İyi ama biz hayvanları ya da cansız eşyaları tartışmıyoruz, değil mi? Bir uşak bir insandır."

"Hayır," dedi kontes soğuk bir sesle, "bir uşak sadece bir hizmetkârdır."

"Ve bir hizmetkâr da bir insandır," dedi Lillian inatla.

Yaşlı kadın çileden çıkmış bir tavırla konuşmaya başladı; "Bir uşakla ilgili görüşünüz ne olursa olsun, akşam yemeğinde ona teşekkür edemezsiniz. Hizmetkârlar böyle bir tenezzülü ne beklerler ne de isterler. Eğer siz, yaptığınız yorumlara gönülsüzce de olsa karşılık vermeleri için onları zorlamada ısrar ederseniz, onlar sizin hakkınızda kötü düşüneceklerdir... tıpkı herkes gibi. Böyle ters ters bakarak beni aşağılamaya kalkmayın Bayan Bowman! Siz zengin bir aileden geliyorsunuz, elbette New York'taki konağınızda hizmetkârlarınız vardır!"

"Evet," dedi Lillian küstahça, "ama biz bizimkilerle konuşuyoruz."

Marcus kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. Marcus bu zamana kadar kontes ile laf yarışına giren hiç kimseyi (eğer olduysa) duymamıştı. Hafiften kapıyı tıklattı ve odaya girdi. Böyle yaparak olası söz düellosunu da engellemiş oluyordu. Lillian ona bakmak için sandalyede arkasına döndü. Fildişi rengindeki kusursuz teni, elmacık kemiklerinin kızarmasıyla renklenmişti. Tepesine toplanan kömür karası örgülü saçları, onu yaşlı göstermeliydi ama aksine gençliğini vurgulamıştı. Lillian oturduğu koltukta hareket etmemesine rağmen, sabırsızlık havası onu sarmış gibiydi. Bu hali Marcus'a, dersten kaytarıp kaçmaya hevesli okul çocuklarını hatırlatıyordu.

"İyi günler," dedi Marcus kibarca, "umarım görüşmeniz iyi gidiyordur?"

Lillian dalga geçercesine ona bir bakış attı.

Marcus gülmemeye çalışarak annesine reveransa geçti. "Leydim, Amerika'dan bir mektubunuz var."

Annesi dik dik ona bakıyordu, mektubun Aline'den geldiğini bilmesine rağmen cevap bile vermedi.

İnatçı sürtük, diye düşündü Marcus, içi soğuk bir öfkeyle dolmuştu. Kontes, alt tabakadan bir adamla evlendiği için kızını asla affetmeyecekti. Aline'in kocası McKenna, bir zamanlar seyis yamağı olarak ailenin yanında çalışıyordu. Ancak onlu yaşlarındayken McKenna, para kazanmak için Amerika'ya gitmiş ve zengin bir fabrikatör olarak İngiltere'ye geri dönmüştü. Ne var ki kontesin gözünde McKenna'nın başarısı onun geçmişini hiçbir zaman değiştiremezdi ve bu yüzden McKenna ile kızının evliliklerine şiddetle karşı çıkmıştı. Aline'in mutluluğu kontes için hiçbir şey ifade etmiyordu. Kontes bu konu için ikiyüzlü de davranmıştı; eğer Aline'in McKenna ile sadece gönül ilişkisi olsaydı kontes bunu dert etmezdi fakat onun eşi olmak bağışlanamaz bir suçtu.

Marcus mektubu ona vermek için öne gelerek, "Derhal içindekileri öğrenmek isteyeceğinizi sanıyorum," diye devam etti.

Marcus annesinin çehresinden gerildiğini anlayabiliyordu. Yaşlı kadın elleri kucağında duruyordu ve gözleri öfkeden adeta buz kesmişti. Marcus ise annesinin önemsememeyi çok istediği gerçekle onu yüzleştirmekten zevk alıyordu.

Kontes kırılgan bir sesle, "Neden haberleri bana söylemiyorsun?" diye öneride bulundu. "Söylemeden bu odadan çıkmayacağın belli."

"Çok iyi." Marcus mektubu cebine koydu. "Tebrik ederim leydim, artık büyükannesiniz. Leydi Aline, ikinci John McKenna adında sağlıklı bir oğlan dünyaya getirmiş." Sesindeki alayı saklamadan ekledi; "Eminim kızınızın ve bebeğinin iyi olduğunu öğrenmek istersiniz."

Marcus, Bowman kardeşlerin şaşkınlıkla birbirlerine

baktıklarını gördü, açıkçası havada hâkim olan düşmanlığın sebebini merak ediyorlardı.

"Eski seyis yamağımızın büyük kızımdan bir adaş sahip olması ne güzel," diye yorum yaptı kontes iğneleyici bir sesle. "Eminim bu yapacakları veletlerin sadece başlangıcıdır. Ne yazık ki hâlâ kontluk için bir varis yok ve bunun, senin sorumluluğun olduğuna inanıyorum. Çok yakında soylu bir gelinle evleneceğin haberini vermek için benim yanıma gel Westcliff ve ben de mutlu olduğumu söyleyeyim. O zamana kadar tebrik edilecek bir neden görmüyorum."

Westcliff, ne annesinin Aline'in doğum haberini soğuk karşılamasına cevap vermiş ne de onun sinir bozucu varis bekleme planlarına yorum yapmıştı ama sert çıkışmamak için kendini zor tutuyordu. Bu sinir harbinin ortasında Lillian'ın ilgili bakışlarını fark etti.

Lillian öylece ona bakarken dudaklarında muzip bir gülümseme hâkimdi. Marcus bir kaşını kaldırıp alaylı bir ifadeyle, "Sizi eğlendiren bir şey mi oldu Bayan Bowman?" diye sordu.

"Evet," diye mırıldandı Lillian, "karşınıza çıkan ilk cahil kızla evlenmemenizin bir mucize olacağını düşünüyordum sadece."

"Seni küstah!" diye bağırdı kontes.

Marcus, kızın aşağılamasına gülümserken göğsündeki gerginlik de yumuşadı. "Sizce yapmalı mıyım?" diye sordu ciddiyetle, sanki bu soru düşünmeye değerdi.

"Ahh evet," diye güvence verdi Lillian, gözlerine afacan bir parıltı hâkimdi. "Marsden soyunun yeni kana ihtiyacı var. Bence aile, aşırı bilgili olma tehlikesiyle karşı karşıya."

"Aşırı bilgili mi?" diye tekrarladı Marcus, kızın üstüne atılıp onu bir yere götürmekten başka bir şey istemiyordu. "Bu izlenime nereden kapıldınız Bayan Bowman?"

"Hımm bilmem ki," dedi dalgın bir tavırla ve ekledi; "belki de puding yenirken kaşık mı yoksa çatal mı kullanılır konusuna verdiğiniz fevkalade önemden kaynaklanıyordur."

"Görgü kuralları, aristokrasinin tek ilgi alanı değildir Bayan Bowman." Marcus her şeye rağmen biraz gururla söylemişti bu sözleri.

"Bana kalırsa lordum, davranış ve kurallarla alakalı aşırı kaygı, birinin fazlaca vakti olduğunun güçlü bir göstergesidir."

Marcus onun küstahlığına gülümsedi. "Yıkıcı ama mantıklı. Karşı çıkacağımdan emin değilim."

Kontes, "Şunun küstahlığını cesaretlendirme Westcliff," diye uyarıda bulundu.

"Pekâla, ben sizi Sisifos'un göreviyle baş başa bırakıyorum."

Marcus Daisy'nin, "Bu da ne demek?" dediğini duydu.

Lillian gülen gözleriyle Marcus'un bakışlarına takılı kalırken cevap verdi. "Öyle görünüyor ki Yunan mitolojisi derslerini dinlememişsin canım. Sisifos, büyük bir kayayı yeraltı dünyasında sonsuza kadar bir tepenin en yüksek noktasına taşımayla cezalandırılan bir ruhmuş ama zirveye her ulaştığında kaya tekrar aşağı düşüyormuş."

"O zaman kontes Sisifos ise," diye mantık yürütüyordu Daisy, "sanırım biz de..."

"Kayasınız," dedi Leydi Westcliff ve kızların kahkaha atmasını sağladı.

chatlak!/vero

Marcus reveransa geçip odadan çıkarken Lillian tüm dikkatini yaşlı kadına vererek, "Görevimize devam edelim leydim. Aşağı yuvarlanırken sizi ezmemeye çalışacağız," dedi.

Lillian öğleden sonranın geri kalanında tamamen üzgün bir haldeydi. Daisy'nin dediğine göre, kontesten ders almak ruha pek de iyi gelmiyordu fakat Lillian'ın sıkıntısının sebebi, huysuz yaşlı bir kadınla fazlaca vakit geçirmekten daha derinmiş gibi görünüyordu. Lord Westcliff'in yeni doğan yeğeniyle ilgili havadislerle Marsden salonuna girdikten sonra olanlarla ilgiliydi. Westcliff haberler karşısında oldukça mutlu görünüyordu fakat annesinin bunu kötü karşılamasına hiç şaşırmamıştı. Hemen sonrasında olan düşmanca bakışmalar ise kontesin de belirttiği gibi Westcliff'in 'soylu bir gelinle' evlenmesinin ne kadar önemli olduğunu Lillian'a göstermişti.

Soylu bir gelin... bir kroketi nasıl yiyeceğini bilen ve ona servis eden uşağa teşekkür etmeyi asla düşünmeyen biri. Bir beyefendiyle konuşmak için odanın karşı tarafına geçme gafletinde bulunmayan ama uysalca durup beyefendinin ona yaklaşmasını bekleyen biri. Westcliff'in gelini, kül rengi sarı saçları, gül goncası dudakları olan ve tatlı huylu, zarif bir İngiliz çiçeği olacaktı. Lillian bu hayali kıza karşı kin duydu. Westcliff'in, unvanına kolaylıkla uyum sağlayacak bir kızla evlenecek olması neden onun canını sıkıyordu ki?

Lillian kaşlarını çatarak geçen akşam kontun onun yüzüne nasıl dokunduğunu anımsadı. Kesinlikle onda gözü olmayan bir adamın sergilediği zarif ama tamamen uygunsuz bir okşamaydı. *Parfümün etkisiydi*, diye düşündü Lillian üzülerek. Westcliff'in, kendisine karşı ilgisinden dolayı ona işkence etmekten zevk alacağını düşünmüştü Lillian ama bunun yerine kendisi zarar görüyordu. İşkence gören kendisiydi. Ne zaman Westcliff ona baksa, dokunsa veya gülse, Lillian daha önceden hiç tatmadığı duyguları tadıyordu. İmkânsızı istemesini sağlayan acı bir özlem duyuyordu.

Herkes bunun saçma bir eşleşme olduğunu düşünürdü; Westcliff ve Lillian... özellikle de Westcliff'in soylu bir varis dünyaya getirme gibi bir sorumluluğu varken. Westcliff'ten farklı olarak seçici olmaya gücü yetmeyen ve mal varlığı azaldığı için Lillian'ın servetine ihtiyaç duyacak unvanlı beyler de vardı. Kontes'in yardımıyla Lillian uygun bir aday bulup onunla evlenir ve bu bitmek bilmez koca avı sürecini de tamamlamış olurdu. Fakat aklına yeni bir düşünce geldi; İngiliz aristokrasi dünyası oldukça küçüktü, Lillian büyük olasılıkla Westcliff ve onun İngiliz eşi ile tekrar tekrar karşılaşacaktı. Bu ihtimal çok can sıkıcıydı, hatta korkunçtu.

Özlemin yerini kıskançlık almıştı. Lillian, Westcliff'in evlenmek zorunda olduğu bir kadınla asla mutlu olamayacağını biliyordu. Westcliff kadından sıkılacak ve ona zulmedecekti, devamlı sükûnet onu fena halde sıkardı. Westcliff'in onunla mücadele eden, onun ilgisini çeken birine ihtiyacı vardı. Soğuk asaletinin altında gömülü kalan sıcak insana ulaşabilecek biri olmalıydı bu kişi. Onu kızdıran, ona sataşan ve onun kahkaha atmasını sağlayan biri.

"Benim gibi biri," diye fısıldadı Lillian mutsuz bir halde.

chatlak!/vero

12

O akşam bir balo düzenlendi. Güzel bir akşamdı, kuru ve serin hava açık pencerelerden içeriye süzülüyordu. Avizelerin ışıkları, adeta parlak yağmur damlaları gibi ahşap zemine saçılıyordu. Orkestra müziği salonu dolduruyor, misafirlerin dedikodu ve kahkahalarına mükemmel bir örtü sunuyordu.

Lillian, ikram edilen panç kadehini krem rengi saten balo elbisesine damlar korkusuyla almaya cesaret edemedi. Elbisesinin sade etekleri, parıltılı katlarıyla yere kadar uzanırken ince beli, satene uyan bir kuşakla sertçe sarılmıştı. Elbisesindeki tek süs, kare yakalı korsajının kenarlarına ustalıkla serpiştirilen boncuklardı. Lillian beyaz eldivenli elinin serçe parmağını çekiştirdiği sırada, gözüne salonun karşı tarafında duran Lord Westcliff ilişti. Siyah takımıyla oldukça çarpıcıydı, beyaz boyun bağı ise bir kılıç kadar muntazamdı.

Her zamanki gibi Westcliff'in etrafını, erkek ve kadınlardan oluşan bir grup çevrelemişti. Bayanlardan biri, gösterişli bedeniyle güzel sarışın bir kadındı, ona yanaşıp Westcliff'in belirsizce gülümsemesini sağlayan bir şey mırıldanıyordu. Westcliff soğukkanlılıkla etrafı inceliyor, topluluğu değerlendiriyordu... ve sonunda Lillian'ı gördü.

Westcliff onu da değerlendirircesine baştan aşağıya süzdü. Lillian onun varlığını öyle net hissediyordu ki aralarında sanki on metre yok gibiydi. Odanın karşı tarafında duran adamın açıkça bakışından rahatsız olan Lillian, ona kısaca başıyla selam verdi ve diğer tarafa döndü.

Daisy onun yanına gelerek, "Ne oldu?" diye sordu. "Oldukça dalgın görünüyorsun."

Lillian alaycı bir gülümsemeyle cevap verdi. "Kontesin bize söylediği her şeyi hatırlamaya çalışıyorum," diye yalan söyledi. "Ayrıca hepsini aklımda tutmaya çalışıyorum. Özellikle de selam verme kurallarını. Eğer biri bana reverans yaparsa, çığlık atıp odanın diğer tarafına kaçacağım."

"Ben de hata yapmaktan çok korkuyorum," diye cevap verdi Daisy. "Birçok şeyi yanlış yaptığımı bilmeden önce her şey çok daha kolaydı. Bir süs bitkisi olarak, bütün akşam odanın kenarındaki koltuklarda otursaydım, inan çok daha mutlu olurdum." İkisi de duvar boyunca uzanan yarı dairesel koltuğa göz attı. Duvarın her iki tarafı ince sütunlarla desteklenmişti ve kadife kaplı koltuklara uyumluydu. Evie koltuğun en uzak köşesinde tek başına oturuyordu. Pembe elbisesi kızıl saçlarıyla uyumsuzdu ve elindeki kadehi dikkatlice yudumlarken başını hep aşağıda tutuyordu. Duruşundaki her bir detay, kimseyle konuşmak istemediğini vurguluyordu. "Hadi gel de şu zavallı kızı oradan kurtarıp bir tur atalım," dedi Daisy

Lillian onunla aynı fikirde olduğunu belirtircesine gülümsedi ve kız kardeşiyle yürümeye hazırlandı. Fakat hemen kulağının dibinde derin bir ses duyunca ani bir iç çekişle olduğu yerde donakaldı. "İyi akşamlar Bayan Bowman."

Lillian, büyük bir hızla odanın karşı tarafından gelen

Lord Westcliff'ten yana döndü ve şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Lordum."

Westcliff, Lillian'ın elini öptü ve sonra da Daisy'yi selamladı. Bakışları tekrar Lillian'ın gözlerindeydi. Westcliff konuşurken avizelerin ışığı onun siyah saçlarında ve yüzünün geniş hatlarında oynaşıyordu. "Görüyorum ki annemle buluşmanızdan sağ kurtulmayı başarmışsınız."

Lillian gülümsedi. "O buluşmamızdan sağ kurtuldu desek daha doğru olur lordum."

"Kontesin çok eğlendiğine şüphe yok. Karşısında sinmeyen genç bayanlarla nadiren karşılaşır."

"Eğer sizin karşınızda sinmiyorsam lordum, onun karşısında hiç sinmem."

Westcliff, onun bu lafına gülümsedi ve sonra bakışlarını ondan uzaklaştırdı. Kaşlarının ortası hafiften derinleşmişti, sanki ağır bir konuyu tartıyor gibiydi. Sonsuz gibi görünen bir bekleyişten sonra dikkatini yeniden Lillian'a verdi. "Bayan Bowman..."

"Evet?"

"Benimle dans etme şerefini lütfeder misiniz?"

Lillian nefes almayı, hareket etmeyi ve düşünmeyi bırakmıştı. Westcliff daha önce ona dans etme teklifinde hiç bulunmamıştı, hatta nezaketen de olsa sorması gerektiği anlarda bile yapmamıştı. Lillian'ın ondan nefret etme sebeplerinden biri de buydu, çünkü Westcliff'in kendisini üstün gördüğünü ve onu önemsemeyip can sıkıcı bulduğunu biliyordu. Lillian intikam dolu hayallerinde, Westcliff ona dans teklifinde bulunurken ezici bir tavırla onu reddettiğini düşünmüştü. Oysa şu anda şaşkın ve dili tutulmuş durumdaydı.

Daisy'nin, "Affedersiniz, Evie'nin yanına gitmem gerek," dediğini duydu, derin bir nefes aldı. "Bu kontesin hazırladığı bir sınav mı? Derslerimi hatırlayıp hatırlamadığımı görmek için mi yaptırıyor?"

Westcliff bunun üzerine kıkırdadı. Lillian aklını başına toplayarak insanların onlara baktıklarını, kontu eğlendirmek için ne söylediğini bir hayli merak ettiklerini fark etmeden geçemedi. "Hayır," diye mırıldandı Westcliff, "sanırım bu benim hazırladığım bir test, benim şeyi görmem için..." Westcliff, gözlerine bakarken ne söyleyeceğini unutmuş gibiydi. En sonunda, "Sadece bir vals," dedi kibarca.

Lillian onun kollarına atılma arzusuna karşı koyarak başını iki yana salladı. "Ben... ben bunun bir hata olacağını düşünüyorum. Teşekkür ederim ama- "

"Korkak."

Lillian aynı şeyi ona dediği anı hatırladı... ve bu meydan okumaya o da karşı koyamazdı. "Daha önce hiç istememişken neden şimdi benimle dans etmek istediğinizi anlayamıyorum."

Açıklaması istediğinden daha da net olmuştu. Westcliff'in eleştirel bakışları yüzünü incelerken bu kadar dobra olduğu için kendine lanet yağdırdı.

"İstedim," diye mırıldanarak onu şaşırttı Westcliff, "ama olmaması için her zaman iyi bir neden var gibiydi."

"Neden- "

Westcliff, Lillian'ın eldivenli elini tutmak için uzanarak, "Ayrıca," diye onun sözünü kesti, "reddetmeniz kaçınılmaz olacağından sormama gerek yoktu." Westcliff onun elini ustalıkla koluna yerleştirip salonun ortasındaki dans eden çiftlere doğru ilerlemeye başladı.

"Kaçınılmaz olmazdı."

chatlak!/vero

Westcliff şüpheci bir tavırla ona bir göz attı. "Beni kabul edeceğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Edebilirdim."

"Şüpheliyim."

"Şimdi kabul ettim ama değil mi?"

"Etmek zorundaydınız. Bu bir onur borcu."

Lillian kendini gülmekten alamadı. "Ne için lordum?"

"Buzağı kafası," diye ona kısaca hatırlattı Westcliff.

"Öncelikle siz o iğrenç şeyi servis etmeseydiniz ben de kurtarılmak zorunda kalmazdım!"

"Eğer zayıf bir mideniz olmasaydı kurtarılmak zorunda kalmazdınız."

Lillian erdemli bir tavırla, "Bir leydinin yanında vücut parçalarından bahsetmemeniz gerekir, anneniz öyle söyledi," dedi.

Westcliff hafifçe gülümsedi. "Hatamı kabul ediyorum."

Lillian bu münakaşadan hoşlanarak ona tebessüm etti. Fakat ağır vals müziği çalmaya başlayıp Westcliff onu kendine doğru çevirince tebessümü soldu. Kalbi düzensiz bir ritimle atmaya başlamıştı, Westcliff'in ona uzattığı eldivenli ele bakarken elini bir türlü tutamadı. Herkesin gözü önünde Westcliff'in ona sarılmasına izin veremezdi, yüzünün her şeyi açığa çıkaracağından çok korkuyordu.

Bir müddet sonra Westcliff'in fısıldadığını duydu. "Elimi tutun."

Lillian afallamış halde kendini ona itaat ederken buldu, titreyen parmakları onunkilere doğru uzanıyordu.

Başka bir sessizlikten sonra, Westcliff yavaşça, "Diğer elinizi omzuma koyun," dedi.

Lillian beyaz eldivenli elinin yavaşça omzuna yerleşmesini izledi, avcunun altındaki yüzey oldukça sertti.

"Şimdi de bana bakın," diye fısıldadı Westcliff.

Bakışları yavaşça yükseldi, Westcliff'in sıcaklık saçan kahverengi gözlerine bakarken kalbi güm güm atıyordu. Onun gözlerine bakan Westcliff ise onu kendine yakınlaştırmak için valsın ilk dönüş anını kullandı. Daha sonra, adeta bir kırlangıcın havada tembelce süzülüşü gibi salonda dönerek dans edenlerin arasında kayboldular. Tıpkı tahmin ettiği gibi, Westcliff yanlış bir adıma şans vermeyecek biçimde dansa öncülük ediyordu. Bir eli, Lillian'ın sırt boşluğunu sertçe kavrarken diğeri, açık bir şekilde ona rehberlik ediyordu.

Her şey çok basitti. Daha önce Lillian'ın hayatında hiçbir şey bu kadar harika olmamıştı. Evvelinde sanki yüzlerce kez beraber dans etmişler gibi, bedenleri ahenkli bir şekilde hareket ediyordu. Westcliff dans edebiliyordu, öyle ki Lillian'ın hiç denemediği adımlara, ters dönüşlere ve çapraz adımlara öncülük ediyordu. Ve her şey o kadar doğal ve kolaydı ki Lillian salonda turu tamamladığında sessizce bir kahkaha attı. Westcliff'in kolları arasında tüy gibi hafif hissediyordu, dahası akıcı, üzenli ve zarif hareketlerine rahatlıkla uyum sağlayabilmişti. Elbisesinin etekleri onun bacaklarına değiyor, aynı ritmik tekrarlarla bacaklarını önce sarıyor ve sonra da çekiliyordu.

Kalabalık balo salonu yok olmuştu, Lillian kimsenin görmediği çok uzak bir yerde tek başlarına dans ediyorlarmış gibi hissediyordu. Kontun bedenini, sıcak nefesinin yanağına değdiğini hissederek tuhaf bir hayale daldı... hayalinde, Marcus valsın sonrasında onu odasına götürüp kıyafetlerini çıkarıyor ve kibarca onu yatağına yatırıyordu.

Tıpkı önceden söylediği gibi, onun her yerini öpüyordu... onunla sevişiyor ve o uyurken ona sarılıyordu. Lillian daha önce bir erkekle bu şekilde bir yakınlığı hiç arzulamamıştı.

"Marcus..." dedi dalgın biçimde, ismi ağzından istemsizce çıkmıştı. Westcliff hemen ona baktı. Birine ilk adıyla hitap etmek, eğer kişiler evli ya da yakın akraba değillerse, tamamen özele giriyordu ve fazlaca samimiydi. Lillian afacan bir tavırla gülümseyerek uygun bir şekilde lafı çevirdi. "Bu isim hoşuma gitti. Günümüzde pek yaygın değil. Babanızın adı mı?"

"Hayır, anne tarafından tek akrabam olan dayımın."

"Onunla adaş olmaktan memnun musunuz?"

"Babamın olmadığı sürece her isim kabul edilebilir."

"Ondan nefret mi ediyorsunuz?"

Westcliff başını iki yana salladı. "Bundan daha kötü."

"Nefretten daha kötü ne olabilir ki?"

"İlgisizlik."

Lillian belirgin bir merakla ona bakıyordu. "Peki kontes?" diye sormaya cesaret etti. "Ona karşı da ilgisiz misiniz?"

Westcliff'in dudağının bir köşesi gülümsemeyle yukarıya doğru kıvrıldı. "Annemi kocayan dişi bir kaplan gibi görüyorum, dişleri ve pençeleri körelmiş ama hâlâ zarar verebilir. Bu yüzden güvenilir bir mesafeden onunla iletişime geçiyorum."

Lillian alaylı bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Ve bu sabah beni onunla aynı kafese tıktınız!"

"Sizin de kendi dişlerinizin ve pençelerinizin olduğunu biliyordum." Westcliff, Lillian'ın yüzündeki ifadeyi görünce tebessüm etti. "Bu bir iltifattı."

"Bunu söylediğinize sevindim," dedi Lillian tatsız bir şekilde, "aksi halde asla tahmin edemezdim."

Kemanın son notası tatlı bir nameyle valsın sona erdiğini bildirdi ve Lillian üzüldü. Dans edenler pistten çekilip diğerleri onların yerini almak için gelirken Westcliff hâlâ onu tutmaya devam ediyordu. Lillian mahcup bir tavırla durumu fark etti ve hemen geriye doğru bir adım attı. Fakat Westcliff kolunu onun beline daha sıkı sardı ve parmakları içgüdüsel bir hareketle onu yanında tutmak için gerginleşti. Duruma şaşıran ve her şeyin ortaya dökülece-ğini anlayan Lillian nefesinin kesildiğini hissetti.

Westcliff düşüncesizliğini fark ederek onu bırakmak için kendini zorluyordu. Ancak yine de Lillian, ondan yayılan tutkuyu hissedebiliyordu, öyle ki yanan bir ormanın sıcaklığı kadar etkiliydi. Lillian'ın ona karşı hisleri ne kadar samimi olursa olsun, Westcliff'in parfümün kokusundan dolayı böyle garip davranması kesinlikle aşağılayıcı bir düşünceydi.

Lillian ona bakmaya cesaret edemeden boğuk bir sesle, "Haklıydım değil mi?" diye sordu. "Bizim dans etmemiz bir hataydı."

Westcliff o kadar uzun süre cevap vermedi ki Lillian onun bir yanıt vermeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Nihayet, "Evet," dediğinde, bu tek kelime tanımlanamaz biçimde duygu doluydu.

Westcliff'in onu istemeye gücü yetmiyordu ve Lillian'ın emin olduğu kadar o da birlikte olmalarının bir felaket olacağını biliyordu.

Birden Westcliff'in yanında durmak Lillian'ın canını acıtmaya başladı. "O zaman bu vals bizim ilk ve son dansımız sanıyorum," dedi ve hemen ekledi; "İyi akşamlar lordum ve teşekkür ederim."

"Lillian," diye fısıldadı Westcliff.

Ona arkasını döndü ve yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle uzaklaştı. Lillian'ın tüyleri diken diken olmuştu.

Eğer Sebastian, yani Lord St. Vincent tam zamanında onu kurtarmaya gelmeseydi, gecenin geri kalan kısmı Lillian için büyük bir hüsran olurdu. St. Vincent, kadife koltukta Evie ve Daisy'ye katılmadan hemen önce ortaya çıkmıştı.

"Ne muhteşem bir dansçısınız Bayan Bowman."

Westcliff ile beraber vakit geçirdikten sonra, ondan çok daha uzun olan bir adamın yüzüne bakmak Lillian'a uygunsuz gelmişti. St. Vincent ona, karşı koymakta zorlandığı ahlaksız bir keyif vaadiyle bakıyordu. Onun esrarengiz gülüşü, bir arkadaşı ya da bir düşmanı rahatlıkla baştan çıkarabilirdi. Lillian bakışlarını onun hafif çarpılmış boyun bağı düğümünde gezdirdi. Kıyafetinde bir düzensizlik vardı, sanki bir aşığın yatağından kalktıktan sonra aceleyle giyinmiş ve hemen geri döneceğine söz verip gelmiş gibiydi.

Lillian onun rahat iltifatına cevaben gülümsedi ve uygunsuz bir şekilde omuz silkti. Kontesin, leydilerin hiçbir zaman omuz silkmemeleri konusundaki ikazını çok geç hatırlamıştı. "Eğer hoş göründüysem lordum, bu benim değil kontun hüneri sayesindedir."

"Çok alçakgönüllüsünüz canım. Ben Westcliff'i diğer kadınlarla dans ederken de gördüm ve bu etki hiç de aynı değildi. Onunla ilgili görüşlerinizi olumlu bir şekilde düzeltmişe benziyorsunuz. Artık arkadaş mısınız?"

Bu zararsız bir soruydu fakat Lillian bunun altında yatan imayı sezmişti. Bu soruya dikkatlice cevap verirken,

Lord Westcliff'in saçları kestane renginde olan bir kadınla yiyecek masasına gittiğini fark etti. Kadının, kontun ilgisini çektiği için heyecanlandığı belliydi. Bir kıskançlık hançeri Lillian'ın kalbine saplandı. "Bilmiyorum lordum. Muhtemelen sizin arkadaşlık tanımınız benimkiyle uyuşmuyordur."

"Zeki kız." St. Vincent'ın gözleri mavi elmaslar gibiydi, açık renkte ve mükemmel boyutta. "Gelin, sizi yiyecek masasına götürmeme izin verin, böylece tanımlamalarımızı da karşılaştırmış oluruz."

Lillian susuzluktan kavrulmasına rağmen gönülsüzce, "Hayır teşekkür ederim," dedi, aklının rahat olması için Westcliff'ten uzak durmak zorundaydı.

St. Vincent, onun bakışlarını takip ederek kontun bir kadına eşlik ettiğini fark etti. Rahat bir sesle, "Belki de gitmesek daha iyi," diye razı oldu, "şüphesiz sizi benim yanımda görmek Westcliff'i rahatsız edecektir. Ne de olsa sizden uzak durmam konusunda beni uyardı."

"Uyardı mı?" Lillian kaşlarını çatmıştı. "Neden?"

"Sizin tehlikede olmanızı istemiyor, daha doğrusu benimle arkadaş olmakla sizin zarar görmenizi istemiyor." Vikont canı sıkkın bir halde ona yandan bir bakış attı. "Anlarsınız ya şöhretim."

"Westcliff'in kiminle arkadaşlık edeceğime karar verme hakkı yok," diye mırıldandı Lillian, içi ani bir öfkeyle tutuşmuştu. "Kendini beğenmiş ukala, istiyor ki- " Sustu ve kabaran duygularını dizginlemeye çalıştı. "Susadım, yemek masasına gitmek istiyorum. Sizinle."

"Israr ediyorsanız," dedi St. Vincent tatlı bir sesle, "ne içersiniz? Su? Limonata? Panç? Ya da- "

"Şampanya," diye sertçe cevap verdi Lillian.

chatlak!/vero

"Nasıl isterseniz." St. Vincent, onu misafirlerin etrafını çevrelediği uzun masaya götürdü., Westcliff'in onu St. Vincent ile birlikte gördüğü anda hissettiği büyük tatmin duygusunu, Lillian hayatında daha evvel hiç tatmamıştı. Westcliff'in ağzı gerginleşmiş ve kısık gözlerle ona izliyordu. Lillian meydan okurcasına gülümseyerek şampanya bardağını St. Vincent'tan kaptı ve leydilere yakışmayacak bir tavırla tek seferde içti.

Lillian, St. Vincent'ın, "Bu kadar hızlı değil tatlım, şampanya başınıza vuracak," diye mırıldandığını duydu.

"Bir tane daha istiyorum," diye cevap verdi Lillian, dikkatini Westcliff'ten alıp St. Vincent'a dönmüştü.

"Tamam ama birkaç dakika içinde. Yüzünüz biraz kızardı. Etkisi müthiştir fakat şimdilik yeterince içtiğinize inanıyorum. Dans etmek ister misiniz?"

"İsterim." Lillian, boş bardağını yakında tepsiyle bekleyen bir uşağa verirken göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle St. Vincent'a bakıyordu. "Ne tuhaf. Bir süs bitkisi olarak geçirdiğim bir senenin ardından, bir gecede iki dans teklifi alıyorum. Sebebini merak ettim?"

"Şey..." St. Vincent onunla birlikte dans eden kalabalığa doğru yavaşça ilerledi. "Ben arada sırada iyi olabilen kötü bir adamım. Ve arada sırada kötü olabilen iyi bir kız arıyordum."

Lillian neşeyle gülerek, "Peki buldunuz mu?" diye sordu.

"Öyle görünüyor."

"Kızı bulduğunuz zaman ne yapmayı planlıyordunuz?"

St. Vincent'ın gözlerine tuhaf bir kararsızlık hâkimdi. Her şeyi yapabilen bir adam gibi görünüyordu... ve

Lillian'ın şu anki umursamaz haliyle tam da istediği buydu. "Öğreneceksiniz," diye mırıldandı St. Vincent, "ama daha sonra."

St. Vincent ile dans etmek, Westcliff ile dans etmekten çok daha farklı bir tecrübeydi. Ne zarif fiziksel bir uyum, ne de düşünmeden hareket hissi vardı fakat St. Vincent yine de rahat ve başarılıydı. Balo salonunda daireler çizerlerken Lillian'ın kahkaha atmasını sağlayacak kışkırtıcı iltifatlarda bulunuyordu. Ayrıca elleriyle ona destek olurken Lillian'ı saygın biçimde kavramasına rağmen, kadın vücudunu yönlendirmede nedenli usta olduğu belliydi.

"Şöhretinizin ne kadarını hak ederek elde ettiniz?" diye sormaya cesaret etti Lillian.

"Sadece yarısı, bu da beni ayıplamaya yeter."

Lillian muzip bir ifadeyle ona baktı. "Sizin gibi bir adam Lord Westcliff ile nasıl arkadaş olabiliyor? Siz ikiniz çok farklısınız."

"Çocukluk arkadaşıyız, ilk tanıştığımızda sekiz yaşındaydık. Westcliff inatçı bir kişilik olduğundan, ümitsiz bir vaka olduğumu kabul etmemekte son derece ısrarcı."

"Neden ümitsiz bir vaka olasınız ki?"

"Bunun cevabını bilmek istemezsiniz." Lillian'ın bir sonraki sorusunu mırıldanarak kesti. "Vals bitiyor ve yaldızlı duvar süsünün yanında, bizi yakından izleyen bir bayan mevcut. Anneniz değil mi? Sizi onun yanına götürmeme izin verin."

Lillian başını iki yana salladı. "Şimdilik sadece bana eşlik etseniz daha iyi olur. Güvenin bana, annemi tanımak istemezsiniz."

"Elbette isterim. Eğer o da sizin gibiyse onu çekici bulacağıma şüphem yok."

"Eğer annem benim gibiyse fikirlerinizi kendinize saklama nezaketinde bulunmanız için size yalvarıyorum."

St. Vincent onu dans pistinden uzaklaştırırken, "Korkmayın, hoşlanmadığım bir kadınla asla tanışmam," dedi.

Lillian somurtkan bir tavırla, "Bu şekilde son kez yorum yapıyorsunuz," diye mırıldandı.

St. Vincent, Lillian'ı annesinin de içinde bulunduğu dedikodu yapan bir grup bayanın yanına götürürken, "Yarınki fayton gezisinde bize eşlik etmesi için onu da davet edeceğim, çünkü sizin bir şaperona ihtiyacınız var," dedi.

"Benim buna ihtiyacım yok," diyerek itiraz etti Lillian. "Araç kapalı olmadığı ve çok uzağa gitmedikleri sürece erkekler ve kadınlar şaperonsuz da geziye çıkabilir- "

St. Vincent nazik bir ısrarla, "Bir şaperona ihtiyacınız var," diye tekrarladı ve bu Lillian'ın aniden kızarıp utanmasına neden oldu.

St. Vincent'ın bakışlarının onun düşündüğü şeyi gerçekten ima edemeyeceğini düşünerek kıkırdadı. "Yoksa..." Söylemek için uygun kelimeleri bulmaya çalıştı. "Yoksa şerefimi mi lekelersiniz?"

St. Vincent'ın gülüşü, tıpkı ondaki her şey gibi esrarengiz ve rahattı. "Bunun gibi bir şey."

Adeta bir kaşık dolusu marmelat yutmuşçasına, Lillian'ın boğazında tuhaf ama hoş bir his oluştu. St. Vincent, Daisy'nin düşkünü olduğu aşk romanlarındaki ırz düşmanları gibi davranmıyordu; kitaplardaki bıyıklı ve çapkın bakışlı kötü karakterler, bir bakireye saldırıp zorla ona sahip olana kadar asıl şeytani niyetlerini hep saklarlardı. Buna karşın St. Vincent, kendinden uzakta durması için onu uyarmaya oldukça kararlı görünüyordu ve Lillian,

kendi rızası olmadan St. onun bir kızı zorlayacağını hayal dahi edemiyordu.

Annesine St. Vincent'ı tanıştırdığında, Mercedes'in gözlerinde hızla beliren planların ışıltılarını seçebildi. Mercedes soylu olan her erkeği incelerdi, onun için potansiyel koca olduğu sürece yaşı, görünüşü ve namı önemli değildi. Kızlarının unvanlı kişilerle evlendiklerinden emin olana kadar da durmayacaktı. Erkeğin genç ve yakışıklı ya da yaşlı ve bunak olması ufacık da olsa onu endişelendirmiyordu. İngiltere'deki neredeyse bütün lordlar hakkında gizliden bilgi edinen Mercedes, İngiliz aristokrasisi hakkında yüzlerce karakteri zihnine kazımıştı. Mercedes, karşısında duran zarif vikonta bakarken beyninde hakkındakileri bir araya getirmeye çalışıyordu.

Ne var ki birkaç dakika içinde, St. Vincent'ın büyüleyici varlığı karşısında rahatladı. Vikont fayton gezisi için ikna edip onunla şakalaştı ve gururunu okşadı. Kadının her dediğini büyük bir coşkuyla dinledi ve Mercedes kısa süre içinde adeta genç bir kız gibi utanıp kıkırdamaya başladı. Lillian, annesinin başka biriyle bu şekilde konuştuğunu hiç görmemişti. Westcliff, Mercedes'i tedirgin ederken St. Vincent'ın tam aksi yönde etki ettiği açıkça görülebiliyordu. Onda bir kadının - öyle görünüyor ki herhangi bir kadının - kendisini çekici hissetmesini sağlayan bir hüner vardı. St. Vincent, Amerikalı erkeklere göre çok daha nazikti ama İngiliz erkeklere kıyasla çok daha sıcak ve ulaşılabilirdi. Aslında cazibesi oldukça zorlayıcıydı ve bir süre Lillian bile Westcliff'e bakmak için odaya göz atmayı unutmuştu.

St. Vincent, Mercedes'in elini avcuna alıp öptü ve, "Yarına kadar," diye mırıldandı.

Mercedes de şaşkın gözlerle, "Yarına kadar," diye tekrarladı. Hayal kırıklığı annesini içine almadan önce, Lillian gençliğinde onun nasıl göründüğünü gözünde canlandırmaya çalıştı. Birkaç kadın Mercedes'in yanına geldi ve o da sohbet etmek için onlardan yana döndü.

St. Vincent başını Lillian'ın kulağına yanaştırarak, "Şimdi ikinci şampanyanızı içmek ister misiniz?" diye mırıldandı.

Olumlu anlamda başını hafiften sallarken, St. Vincent'ın üzerine sinen karışık ve hoş kokuları teneffüs ediyordu. Pahalı kolonya kokusunu, tıraş sabununun hafif kokusunu ve teninin temiz karanfil kokusunu ayırt edebilmişti.

Vikont yumuşak bir sesle, "Burada mı yoksa bahçede mi?" diye sordu

St. Vincent'ın birkaç dakikalığına onunla baş başa kalmak istediğini anladığında bir parça paniğe kapıldı. Bahçede St. Vincent ile birlikte baş başa... şüphesiz tedbirsiz bir genç kızın düşüşü böyle başlardı. Lillian teklifi düşünerek bakışlarını salonda gezdirdi ve Westcliff'in bir bayanı kollarının arasına aldığını gördü. Tıpkı Lillian ile dans ettiği gibi o kadınla da vals yapıyordu. Ulaşılması imkânsız Westcliff, diye düşündü ve içini bir öfke kapladı. Lillian kafasını dağıtmak istiyordu. Ve rahatlamak. Önünde duran uzun boylu yakışıklı adam bunu sağlayacak gibi görünüyordu.

"Bahçede," diye cevap verdi.

"O zaman on dakika içinde orada buluşuruz. Bir denizkızı fiskiyesi var hemen- "

"Nerede olduğunu biliyorum."

"Eğer dışarıya çıkamazsanız- "

Lillian zorla gülümseyerek, "Çıkarım," diye ona güvence verdi.

St. Vincent uyanık ama şefkatli gözlerle ona bakmak için durdu ve, "Sizi iyi hissettireceğim tatlım," diye fısıldadı.

Lillian, "Yapabilir misiniz?" diye sordu safça, istemsizce yanakları gül rengine kavuşmuştu.

St. Vincent'ın muhteşem gözleri vaatle parladı ve yanından ayrılmadan hemen önce başını belirsizce olumlu anlamda salladı.

chatlak!/vero

13

Lillian onu idare etmesi için Daisy ve Evie'yi ikna etti ve kendilerine çeki düzen verme bahanesiyle onlarla birlikte balo salonundan çıktılar. Acilen uydurdukları plana göre, o ve Lord St. Vincent ile bahçede görüşürken diğerleri arka terasta bekleyecekti. Üçü birden balo salonuna geri geldiklerinde, Mercedes'e bunca zaman boyunca Lillian'ın onlarla birlikte olduğunu söyleyeceklerdi.

Giriş salonuna giderlerken Evie, "Lord St. Vincent ile tek başına görüşmenin güvenli olacağından em-emin misin?" diye sordu.

Lillian kendinden emin bir tavırla, "Oldukça güvenli," diye cevap verdi. "Tabii bazı şeyleri yapmaya cesaret edebilir ama zaten amaç da bu değil mi? Ayrıca, parfümümün onda işe yarayıp yaramayacağını görmek istiyorum."

"Hiç kimsede işe yaramıyor," dedi Daisy suratsızca, "en azından ben sıktığım zaman."

Lillian Evie'ye bir göz attı. "Sende peki canım? Bir umut var mı?"

Daisy onun yerine cevap verdi. "Evie bunu anlamak için kimsenin yeterince yanına yanaşmasına izin vermedi."

"Ben uzunca koklaması için St. Vincent'a fırsat tanı-

yacağım. Kim bilir, bu parfüm adı çıkmış bir çapkını bile etkileyebilir."

"Ama eğer biri sizi görürse- "

Lillian sabırsızca, "Hiç kimse bizi görmeyecek," diyerek araya girdi. "Eğer Londra'da randevuya gizlice gelme konusunda Lord St. Vincent'tan daha tecrübeli bir adam varsa kim oluğunu bilmek isterim."

"Dikkatli olmalısın," diye uyarıda bulundu Daisy, "randevular tehlikeli şeylerdir. Bunlarla ilgili çok şey okudum ve hiçbirinden hayır gelmiyor."

"Çok kısa bir görüşme olacak," diye ona güvence verdi Lillian. "En fazla on beş dakika. Bu kadarcık bir zamanda ne yapılabilir ki?"

Evie karamsar bir tavırla, "Annabelle'in de-dediğine göre çok şey," dedi.

"Annabelle nerede?" diye sordu Lillian, akşama kadar onu hiç görmediğini fark etmişti.

"Sabahleyin kendini iyi hissetmiyordu zavallı şey," dedi Daisy, "biraz mide bulantısı var gibiydi. Korkarım öğlen yemeğinde yediği bir şey ona dokundu."

Lillian yüzünü ekşitip omuz silkti. "Şüphesiz ya yılan balığı ya da tavuk ayağı dokunmuştur."

Daisy ona gülümsedi. "Yapma, mideni bulandıracaksın. En azından Bay Hunt onunla ilgileniyor."

Giriş salonunun sonundaki Fransız kapılardan geçip taş döşemeli boş terasa çıktılar. Daisy, Lillian'dan yana dönüp şakacı bir tavırla ona parmağını sallayarak, "Eğer on beş dakikadan fazla oyalanırsan Evie ile birlikte sana bakmaya geliriz," dedi.

Lillian hafif bir kahkahayla cevap verdi. "Oyalanmam." Göz kırptı ve Evie'nin endişeli yüzüne bakıp gülümsedi.

chatlak!/vero

"İyi olacağım canım. Sadece döndüğüm zaman size anlatacağım ilginç şeyleri düşünün."

"Ko-korktuğum şey de bu ya," diye cevap verdi Evie.

Lillian arka merdivenlerden aşağıya inerken eteklerini tuttu ve alanın etrafındaki aşılmaz duvarlar gibi görünen eski çalı çitlerden geçip bahçelere girmeye cesaret etti. Meşale ışığıyla aydınlatılmış bahçe, sonbaharın renkleri ve kokusuyla harikuladeydi... çiçeklerin ve çimenlerin canlı aroması havanın kokusunu keskinleştiriyordu.

Denizkızı fıskiyesinden gelen su seslerini duyan Lillian, kaldırım taşlı yolu takip etti ve sadece meşaleyle aydınlanan küçük bir alana geldi. Fıskiyenin yanında bir hareketlilik vardı; bir kişi, hayır iki kişi fıskiyenin etrafında bulunan taş banklardan birinde sarmaş dolaş oturuyordu. Lillian şaşkınlık içerisinde iç çekip çitin arkasına gizlendi. Lord St. Vincent onunla burada bulaşmasını söylemişti ama banktaki adam kesinlikle o değildi... değil mi? Lillian merakla çitin köşesinden bakmak için bir-iki adım ileri çıktı.

Öyle görünüyordu ki çift, aşk oyunlarına kendilerini kaptırmıştı ve bir fil sürüsü yanlarından çılgınca koşup gitse bile fark etmeyeceklerdi. Kadının açık kahverengi saçları dağılmış, yarı açılmış elbisesinin sırtından bukleler sallanıyordu. Kadının süt beyazı zarif kolları gevşekçe adamın omuzlarını sarıyordu ve adam elbisesini omzundan kaydırıp beyaz kıvrımı öperken kadın ise kesik kesik iç çekiyordu. Adam başını kaldırarak mahmurlaşmış ateşli gözlerle kadına baktı ve sonra dudaklarını kavramak için öne eğildi. Birden Lillian çifti tanıdı... bunlar Leydi Olivia ve kocası Bay Shaw'dan başkası değildi. Lillian utanmıştı, çitin arkasına doğru geçerken Bay Shaw da elini karısının elbisesinin arkasına kaydırdı. Bu hayatında şahit olduğu en

samimi manzaraydı. Duyduğu en içten sesler... yumuşak soluklar ve aşk sözleriydi, Bay Shaw'ın ateşli nazik kahkahası tüylerini diken diken etmişti.

Lillian buluşma yerleri dolu olduğu için nereye gideceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu. Shawlar'ın arasındaki derin ve tutkulu sevgiye şahit olmak onda tuhaf bir etki yaratmıştı. Evlilikte aşk. Lillian hiçbir zaman kendisi için böyle bir şeyi ummaya cesaret etmemişti.

Birden önünde uzun boylu biri belirdi. Adam yavaşça yaklaşarak bir kolunu onun gergin omuzlarına dolayıp parmakları arasına soğuk şampanya kadehini yerleştirdi. Lillian, "Lordum?" diye fısıldadı.

St. Vincent'ın yumuşak kahkahası içini gıdıklamıştı. "Benimle gelin."

Lillian seve seve St. Vincent'ın onu karanlık bir yola sürüklemesine izin verdi. Bu yol, ortasında kocaman yuvarlak taş bir masanın olduğu aydınlık bir alana çıkıyordu. Alanın ötesindeki armut bahçesi, olgunlaşan meyvelerin hoş kokusuyla havayı doldurmuştu. St. Vincent, kolunu omzunda tutarak hafifçe onu öne doğru çekti ve, "Burada duralım mı?" diye sordu.

Lillian başıyla onaylayıp kalçasını masaya dayadı. Şampanyasını yudumlarken ona bakmaya cesaret edemiyordu. Shawlar'ın özel hallerini neredeyse mahvedeceğini düşünerek iyice kızardı.

"Artık buradayız. Utanmıyorsunuz değil mi?" dedi St. Vincent keyifli bir sesle, "sadece şöyle bir gördük... ahh hadi ama bu hiçbir şey." St. Vincent eldivenlerini çıkardı, Lillian parmaklarının çenesinin altına kayıp yüzünü yukarıya doğru kaldırdığını hissetti. "Nasıl da utanmışsınız. Yüce Tanrım, masum olmanın nasıl bir şey olduğunu

unutmuşum. Gerçi bir zamanlar böyle olduğumdan bile şüpheliyim."

St. Vincent meşalenin ışığında büyüleyiciydi. Güzel elmacık kemiklerinin altında hafif gölgeler vardı ve gür saçları, eski Bizans ikonalarının altın tonlarındaydı. "Ne de olsa onlar evliler," diye devam etti konuşmasına, ellerini Lillian'ın beline koydu ve onu taş masaya oturttu.

Lillian şampanyasını yudumlarken, "Ahh ben... ben onları kınamıyorum," demeye cesaret etti. "Aslında onların ne kadar şanslı olduklarını düşünüyordum. Birlikte çok mutlu görünüyorlar. Ve kontesin Amerikalılara karşı nefretini göz önünde bulundurunca, Leydi Olivia'nın Bay Shaw ile evliliğine izin vermesine şaşırdım."

"Bu Westcliff'in işiydi. Annesinin içten pazarlıklı fikirlerinin, kız kardeşlerinin mutluluğuna engel olmasına izin vermemekte kararlıydı. Kendi skandal geçmişini düşününce, kontesin kızının evleneceği kişi hakkındaki seçimini beğenmemeye aslında pek hakkı yok."

"Kontesin skandal geçmişi mi?"

"Tanrım evet. Azametli tavrı büyük bir rezilliği şahane bir şekilde örtmekte. Onunla bu kadar iyi anlaşmamızın sebebi de bu zaten. Ben onun gençliğinde ilişkiye girdiği adama benziyorum."

Kadeh neredeyse Lillian'ın parmakları arasından kayıp düşecekti. Bardağı yanına koyarak büyük bir şaşkınlıkla St. Vincent'a baktı. "Böyle işlere kalkışacak bir kadın gibi görünmüyor."

"Westcliff ile Leydi Oliva'nın dış görünüşleri arasındaki uyumsuzluğu fark etmediniz mi? Kont ve kız kardeşi Aline meşru evlatlardı ama Leydi Olivia'nın olmadığı herkes tarafından bilinir."

"Ahh."

St. Vincent rahat bir tavırla, "Onun kimle evlendiği düşünülürse, bu ihanet için kimse kontesi suçlayamaz," diye devam etti.

Eski kont kesinlikle ilgilendiği bir konuydu. Çok gizemli bir adamdı ve kimse ondan bahsetmeye gönüllü değildi. Biraz daha anlatması için St. Vincent'ı teşvik etmeyi umarak, "Lord Westcliff bir keresinde bana babasının bir canavar olduğunu söylemişti," dedi.

"Söyledi mi?" St. Vincent'ın gözleri ilgiyle parladı. "Bu tuhaf. Westcliff babasından kimseye bahsetmez."

"Öyle mi? Yani bir canavar mı gerçekten?"

St. Vincent yumuşak bir sesle "Hayır," dedi, "ona canavar demek az kalır, bu kelime bir insanın zalimliğini anlatmaya yetmez. Eski kont tam bir şeytandı. Biraz da olsa onun ne kadar acımasız olduğunu biliyorum, daha fazlasını da bilmek istemem." St. Vincent elleriyle taş masaya yaslanarak düşünceli bir şekilde konuşmasına devam etti. "Pek az kişinin Marsdenler'in ihmalkârlık ve gaddarlıktan oluşan ebeveynlik anlayışından sağ kurtulabileceğini sanıyorum." Başını eğdiğinde yüz hatları gölgelerde kaybolmuştu. "Hayatımın büyük kısmı boyunca Westcliff'in, babasının ondan olmasını istediği adama dönüşmemek için çabalayışını izledim. Ne var ki yüksek beklentilerin yükünü omuzlarında taşıyor... ve bu, çoğunlukla onu isteğinden daha fazla biçimde şahsi seçimlerinde yönlendiriyor."

"Şahsi seçimler derken..."

St. Vincent doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Mesela kiminle evleneceği."

Lillian durumu hemen anlayarak büyük bir dikkatle vereceği cevabı düşündü. "Beni bu konu hakkında uyarma-

nıza gerek yok. Lord Westcliff'in benim gibi biriyle flört etmeyi kesinlikle düşünmeyeceğinin son derece bilincindeyim."

St. Vincent, "Ahh Westcliff bunu düşündü," diyerek onu şaşırttı.

Lillian'ın kalbi neredeyse duracaktı. "Bunu nereden biliyorsunuz? Size bir şey mi söyledi?"

"Hayır ama sizi istediği belli. Ne zaman onun yanında olsanız gözlerinizi sizden ayıramıyor. Ve bu gece ikimiz dans ettiğimizde, yanındaki en keskin nesneyle beni yaralayacakmış gibi bakıyordu. Ama..."

"Ama?" diye diretti Lillian.

"Sonunda Westcliff evleneceği zaman geleneksel bir seçim yapacaktır, yani ondan bir şey beklemeyen uysal ve genç bir İngiliz kızı tercih edecektir."

Elbette. Lillian aksini hiç düşünmemişti ki ama bazen gerçekleri sindirmek kolay olmuyordu. Ayrıca mantıklı olarak düşündüğünde yas tutacağı pek bir şey yoktu. Kaybedeceği bir şeye asla sahip olmamıştı ki. Westcliff kesinlikle ona ne bir söz vermiş, ne de bir sevgi sözü söylemişti. Birkaç öpücük ve vals başarısız bir aşk hikâyesi sayılmazdı.

O zaman neden böyle perişan hissediyordu?

St. Vincent, Lillian'ın yüzündeki ifade değişimini inceledi ve cana yakın bir tavırla gülümsedi. "Geçecek tatlım," diye mırıldandı, "her zaman böyle olur." St. Vincent ona doğru eğildi, ipek gibi narin şakağına değene dek dudaklarını saçlarında gezdirdi. Lillian ise öylece kaldı. Eğer parfümü onu büyüleyecekse kesinlikle bunun şimdi gerçekleşeceğini biliyordu. Bu yakın mesafeden parfümün kokusunu alması kaçınılmazdı. Ancak St. Vincent geri çekilirken onun hâlâ rahat ve sakin olduğunu gördü. Westcliff'in ona karşı sergilemiş olduğu çılgın tutkunun belirtileri St. Vincent'ın ifadesinde yoktu. Öfke patlamasıyla, Lanet olsun, diye düşündü. Sadece yanlış adamı etkileyen bir parfüm ne işe yarar ki?

"Lordum," dedi yumuşak bir sesle, "siz hiç sahip olamayacağınız bir kişiyi istediniz mi?"

"Henüz değil. Ama her zaman bir umut vardır."

Lillian dudaklarında şaşkın bir gülümseme belirdi. "Günün birinde sahip olamayacağınız bir kişiye âşık olmayı mı umuyorsunuz? Neden?"

"İlginç bir tecrübe olur."

"Uçurumdan atlamak gibi bir şey," dedi Lillian alayla, "ama dolaylı yoldan öğrenmek daha çok tercih edilir diye düşünüyorum."

St. Vincent başını hafifçe geriye atarak güldü ve Lillian'a döndü. "Belki de siz haklısınız. Yokluğunuz fark edilmeden önce malikâneye geri dönsek iyi olur benim küçük zeki arkadaşım."

"Ama..." Lillian, bahçedeki buluşmanın kısa bir yürüyüş ve sohbetten ibaret olacağını anladı. "Bu kadar mı? Siz şey yapmayacak..." Hemen hoşnutsuz bir sessizliğe büründü.

Onun önünde duran St. Vincent, ellerini taş masanın üzerine, kızın kalçalarının her iki yanına koydu. Gülümsemesi gizemli ve sıcaktı. "Sanırım sizden yararlanıp yararlanmayacağımı soruyorsunuz?" St. Vincent nefesi onun alnına değene dek başını eğdi. "Beklemeye karar verdim. Bırakalım da biraz daha merak edelim."

Üzgün bir halde, St. Vincent'ın onu hoş bulup bulmadığını merak etti. Tanrı aşkına, bu adam hakkında anlatı-

lanlara göre, etekli olan herkesin peşinden koşması gerekirdi. Yine de St. Vincent'ın onu öpmesini gerçekten isteyip istememesi, daha büyük bir sorunun yanında önemsiz kalıyordu; Lillian'ın iki adam tarafından reddedilmişti. Bir gecede iki hayır, kim olsa gururu incinirdi.

"Ama beni iyi hissettireceğinize söz vermiştiniz," diye itiraz etti Lillian, kendi sesindeki yalvarmayı duyunca utançtan kıpkırmızı oldu.

St. Vincent usulca güldü. "Eğer şikâyet etmeye başlayacaksanız... size üzerinde düşünmeniz için bir şeyler verilmeli."

Lord yüzünü yaklaştırıp parmak uçlarını onun çenesine yerleştirdi ve başının duruşunu ayarladı. Lillian gözlerini kapatırken St. Vincent'ın dudaklarının ipeksi baskısını, maharetli bir çabuklukla onunkilerin üzerinde gezinişini hissetti. St. Vincent'ın ağzı her geçen saniye biraz daha onunkilere sertçe birleşiyor, yavaş ama sabırsız biçimde hareket ediyordu ve en sonunda Lillian'ın dudakları onun için aralandı. Tam onun öpücüğünün egzotik vaatlerinin tadına varmaya başlamıştı ki St. Vincent'ın dudaklarının yumuşak dokunuşları sona erdi. Lillian aklı karışmış ve nefesi kesilmişti, masadan kayıp düşmesine engel olan ise St. Vincent'ın omuzlarından onu kavrayışı oldu.

Kesinlikle üzerinde düşünülmesi gereken bir şeyler vermişti.

St. Vincent onun toparlanmasına yardımcı olduktan sonra, arka terasa ulaşana kadar onunla birlikte bahçede yürüdü. En sonunda çitin orada durdular, ay ışığı yüzünü aydınlatıyorken St. Vincent onun altüst olmuş yüzüne baktı ve, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Öpücük için teşekkür mü ediyordu? Lillian yanlış anladığını düşünerek, emin olmayan bir tavırla başını olumlu anlamda salladı. Westcliff'in görüntüsü hâlâ zihninin gerilerinde olmasına rağmen, balo salonunda hissettiği kadar umutsuz değildi artık.

"Yarınki fayton gezisini unutmazsınız değil mi?" diye sordu St. Vincent, parmaklarını Lillian'ın eldiveninden yukarıya doğru kaydırmış ve kolunun çıplak kısmını bulmuştu.

Lillian başını iki yana salladı.

St. Vincent alaycı bir endişeyle kaşlarını çattı. "Sizden konuşma yeteneğinizi çalmadım değil mi?" diye sordu ve genç kız başıyla onu onayladığında bir kahkaha attı. "O zaman öyle kalın da onu size geri vereyim." Başını hemen aşağıya eğdi ve kızın her yanında bir sıcaklık seli oluşmasını sağlayarak dudaklarından öptü. St. Vincent soran gözlerle ona bakarken uzun parmakları kızın yanağını okşadı. "Böyle daha iyi mi? İzin verin de sesinizi duyayım."

Lillian gülmekten kendini alamadı ve, "İyi geceler," diye mırıldandı.

"İyi geceler," dedi St. Vincent muzip bir gülümsemeyle ve Lillian'ı diğer tarafa döndürdü.

Lord St. Vincent çekici tavrına ertesi sabah da devam etti, dünyadaki herhangi bir erkeğin onunla bu konuda boy ölçüşebileceğinden şüpheliydi. St. Vincent, Mercedes için elinde bir buket gülle üç Bowman hanımını giriş salonunda karşıladı ve Daisy'nin de onlara eşlik etmesinde ısrarcı oldu. Vikont, onları dışarıdaki siyah rugan kaplı faytona götürüp sürücüye işaret verdi ve ok gibi fırlayan araç taş döşeli yolda rahatça ilerlemeye başladı.

St. Vincent, Lillian'ın yanında oturuyor ve üç kadına

New York'taki hayatları hakkında sorular sorup duruyordu. Lillian, uzun zamandır Daisy ile birlikte kimseye doğdukları yerden bahsetmediklerini fark etti. Londra'da olan neredeyse kimse, New York'a ya da orada olanlara ufacık da olsa önem vermezdi. Fakat Lord St. Vincent, hikâye üzerine hikâye anlatılırken alışılmışın dışında bir dinleyici olduğunu kanıtlıyordu.

Ona Beşinci Cadde'deki binalar dizisini, Central Park'ın güzelliklerini, buz festivalini ve omnibüs ve at arabası trafiği yüzünden Broadway Caddesi'ni geçmenin yarım saat sürdüğünü anlattılar. Ve yanında bir beyefendi olmasa da genç hanımlara servis yapılan, Broadway ve Franklin'deki dondurma dükkânlarından bahsettiler.

Onlar Manhattan taşkınlıklarını anlatırken St. Vincent oldukça keyifli görünüyordu. Bunların arasında, bir defasında katıldıkları parti (balo salonu üç bin orkideyle doluydu), Güney Afrika'da yeni madenlerin keşfiyle başlayan ve bunun sonuncunda artık yediden yetmişe herkesin parlak mücevherlerle donatıldığı elmas çılgınlığı da vardı.

Lillian, bir zamanlar yaşadığı bu gösterişli hayattan bahsederken önce bu hayatı özlediğini hissetti. Fakat fayton hasat için hazır hale gelen altın rengindeki arazi ve vahşi hayat kokan karanlık ormanlardan geçerken, eski eviyle ilgili şaşırtıcı da olsa bir kararsızlık yaşadığını sezdi. Eski yaşamı bitmek bilmez hengâmesi ve eğlenceleriyle tamamen bomboştu. Londra cemiyeti ise biraz daha iyi görünüyordu. Hampshire gibi bir yerin onun ilgisini çekeceğini hiç düşünmemişti. Burada gerçek bir hayat yaşanabilir, diye düşündü arzuyla. Sürekli bilinmeyen geleceği için kaygılanmaktansa tamamen sahip olabileceği bir hayat.

Sessizliğe büründüğünün farkında olmadan düşünceli bir tavırla geçtikleri yerlere bakıyordu ve St. Vincent'ın yumuşak sesiyle kendine geldi.

"Yine konuşma yetinizi mi kaybettiniz?"

Daisy ve Mercedes karşı koltukta oturup sohbet ederlerken, onun gülen gözlerine baktı ve başıyla onu onayladı.

"Harika bir tedavi biliyorum," dedi St. Vincent ve Lillian'ın yanakları kırmızıya döndüğünde keyifle güldü.

St. Vincent ile yaptığı fayton gezisi sonrası rahat ve keyfi yerinde olan Lillian, odalarına girdikleri anda annesinin vikont hakkındaki gevezeliklerini dinlemek zorunda kaldı. "Elbette onun hakkında daha fazla şey öğrenmeliyiz. Ben de unuttuğum bir şey var mı diye asilzadelik raporlarıma bakacağım. Ama hatırladığım kadarıyla az bir mal varlığı var. Ancak davranışları ve soyu oldukça iyi..."

Lillian Mercedes'e, "Lord St. Vincent'ın damadımız olacağı fikrine bayıldığımı söyleyemem," dedi. "O kadınlarla oynuyor anne. Evlilik fikrinin az da olsa onun ilgisini çekeceğinden de şüpheliyim."

"Şimdiye dek öyleydi," diye karşı çıktı Mercedes, kaşları keyifle çatılmıştı, "ama eninde sonunda evlenmek zorunda kalacak."

"Kalacak mı?" diye sordu Lillian inanmayarak. "Öyleyse St. Vincent'ın sadakat gibi geleneksel evlilik kurallarına katlanacağından şüpheliyim."

Mercedes yakındaki pencereye gitti, üzgün bir ifadeyle parlayan camlardan dışarıya baktı. Narin ama neredeyse kuru parmakları, ağır ipek perdeyi kenara çekti. "Bütün kocalar öyle ya da böyle sadık değildirler."

Lillian ve Daisy kaşlarını kaldırarak birbirlerine baktılar.

chatlak!/vero

Lillian zekice, "Babam öyle," diye cevap verdi.

Mercedes ayak altında çıtırtıyla ezilen bir yaprak gibi ses çıkararak kahkaha attı. "Öyle mi canım? Belki fiziksel olarak tamamen bana sadık kalmıştır fakat bu tarz şeylerden hiçbir zaman emin olunmaz. Ne var ki onun işi, bir kadının olabileceğinden daha kıskanç ve talepkar. Babanızın bütün hayalleri, onu her şeyden mahrum bırakan inşaat koleksiyonları, işçiler ve kanunlardan ibaret. Eğer ölümlü bir kadınla mücadele etseydim bunun üstesinden kolaylıkla gelirdim, çünkü tutkunun solup gideceğini, güzelliğin ise geçici ve anlık olduğunu biliyorum. Oysa babanızın işi, ne solup gidecek ne de hastalanacak ve sonsuza kadar bizim aramızda kalacak. Eğer kocanızdan bir sene bile ilgi ve alaka görürseniz, benim gördüğümden çok daha fazlasına sahip olacaksınız demektir."

Lillian, anne ve babasının ilişkilerinin durumunun her zaman farkındaydı; birbirlerine olan ilgisizlikleri gözle görülüyordu. Fakat Mercedes'in bunu kelimelere dökmesi bir ilkti ve sesindeki kırılganlık acıyla surat asmasına neden oldu.

"Ben böyle bir adamla evlenmeyeceğim," dedi Lillian.

"Hayaller senin yaşındaki bir kıza yakışmıyor. Ben yirmi dört yaşıma geldiğimde iki çocuğum vardı. Artık evlenme vaktin geldi ve kocan olacak beyefendi kim olursa olsun, ondan tutamayacağı sözler istememelisin."

"O zaman kocam lord olduğu sürece onun istediği gibi hareket etmesine ve nasıl isterse bana o şekilde davranmasına izin mi vereceğim?" diye karşılık verdi Lillian.

Mercedes zalim bir tavırla karşılık verdi. "Çok doğru. Bu macera için babanızın yaptığı yatırımlardan sonra, ikinizin de asil bir koca bulmaktan başka bir seçeneği yok.

Dahası kızlarım soylu biriyle evlenmeyi başaramadı diye, New York'a dönüp alay konusu olmaya hiç niyetim yok." Mercedes hışımla pencereden uzaklaşıp odadan çıktı, zihni, kapıyı kilitlemeyi unutacak kadar öfkeli düşüncelerle doluydu.

İlk konuşan Daisy oldu. "Bu annemin, senin Lord St. Vincent ile evlenmeni istediği anlamına mı geliyor?"

Lillian keyifsizce bir kahkaha attı. "Soyu asil olduğu sürece salyası akan, katil ruhlu bir deliyle de evlensem umurunda olmaz."

Daisy iç çekerek onun yanına gitti ve sırtını döndü. "Elbisemi ve korsemi çıkarmamda bana yardımcı olur musun?"

"Ne yapacaksın?"

"Bu lanet şeyleri üzerimden çıkarıp roman okuyacağım ve sonra da biraz kestireceğim."

Lillian, kız kardeşinin gündüz vakti isteyerek yattığına hiç şahit olmadığından, "Uyumak mı istiyorsun?" diye sordu.

"Evet. Faytonda gezmek başımı ağrıttı ve annem de artık olağan haline gelen lordlarla evlilik konuşmasını bitirdi." Daisy'nin narin omuzları yürüyüş kıyafetlerinin altında dikleşti. "Lord St. Vincent'tan hoşlanıyor gibisin, gerçekten onun için ne düşünüyorsun?"

Lillian fildişi düğme sırasını dikkatlice açtı. "Komik bir adam ve çok da çekici. Onu işe yaramayan bir tip olarak düşünemiyorum... ama bazen dış görünüşünün altında bazı şeylerin belirtilerini görüyorum." Düşüncelerini kelimelere dökmekte zorlandığı için sustu.

"Evet, anlıyorum." Daisy zarif desenli muslin elbisesini kalçalarından çıkarmak için eğildiğinden sesi boğuktu. "Ve bu her neyse hiç hoşuma gitmiyor."

chatlak!/vero

Lillian şaşkınlık içerisinde, "Hoşuna gitmiyor mu?" diye sordu. "Ama bu sabah ona oldukça yakın davrandın."

"Ona yakın davranmaktan başka seçeneği kalmıyor insanın," diye kabul etti Daisy. "Konuşurken insanları hipnotize etme gibi bir yeteneği var. Canlı mıknatıs gibi, insanları kendine çekmesini sağlayan doğal bir gücü var."

Lillian gülümseyip başını iki yana salladı. "Çok kitap okuyorsun canım."

"Doğal çekiciliğinin yanında, Lord St. Vincent ilgi odağı olmayı seven bir tip gibi görünüyor, bu yüzden ona güvenmiyorum." Daisy çıkardığı kıyafetleri bir sandalyenin üzerine koydu, büyük bir kararlılıkla korsesinin kasnağını kuvvetle çekti ve güzel vücudundan onu çıkardığında rahatlamışçasına soluk verdi. Eğer korseye gerek duymayan bir kız varsa o kişi kesinlikle Daisy'ydi ancak korsesiz dışarıya çıkmak bir leydi için hiç uygun değildi. Daisy büyük bir hevesle korseyi yere fırlatıp yatağın yanındaki komodinden bir kitap aldı ve yatağına çıktı. "Eğer okumak istersen fazladan bir kitabım var."

"Hayır, teşekkür ederim. Okumayacak kadar canlı hissediyorum, kesinlikle uyuyamam." Lillian şüpheyle aralık kapıya bir göz attı. "Bahçede yürüyüş yapmak için sıvışsam annemin yokluğumu fark edeceğinden şüpheliyim, çünkü önümüzdeki iki saat boyunca asilzadelik raporlarını inceleyecektir."

Kendisini çoktan romana kaptıran Daisy'den bir cevap gelmedi. Lillian kardeşinin dalgın yüzüne gülümseyerek sessizce odadan çıktı ve koridorun aşağısındaki hizmetçi girişine doğru gitti.

Bahçeye geldiğinde, daha önceden hiç kullanmadığı özenle süslenmiş çalı çitlerin uzandığı yolu takip etti.

Malikânenin bahçeleri kışın çok güzel görünüyor olmalı, diye düşündü. Hafif bir kardan sonra çalı çitler, budanmış bitkiler ve heykeller adeta kremalı pasta gibi görünecekti. Ama kış mevsimi şu anda, bu kızıl-kahve güz bahçesinden çok uzakta gibi görünüyordu.

Salatalık bitkilerin konduğu tekneler ve egzotik sebze sandıklarının görülebildiği kocaman bir seranın yanından geçti. İki kişi hemen kapının dışında sohbet ederken biri, kurumuş yumru köklerle dolu bir dizi tahta teknenin önünde kalçalarının üzerine çömelmiş oturuyordu. Lillian, adamlardan bir tanesinin yaşlı baş bahçıvan olduğunu gördü. Ancak yerde oturan, üzerinde kaba bir pantolon ve sadece beyaz bir gömlek olan adamın, oldukça atletik bir vücudu olduğunu fark etmeden geçemedi. Adam, yumru köklerden birini almış ciddi bir tavırla incelerken birisinin yaklaştığını sezdi. Hemen ayağa kalkıp gelene bakmak için arkasını döndü. İçi heyecandan düğümlenirken, Westcliff olmalı, diye düşündü Lillian. Her zamanki titizliğiyle malikânesinde olan her şeyi inceliyordu. Alelade bir sebzenin bile sıradan bir şekilde ekilmesine izin verilmeyecekti.

Lillian onun bu halini, onun diğer hallerine tercih ederdi - üstü başı dağınık, rahat ve esmer bedeniyle tam anlamıyla büyüleyiciydi. Gömleğinin açık yakası, kıvrık tüylerinin bir kısmını gözler önüne seriyordu. Pantolonu ince beline göre biraz boldu ve omuzlarının sert yapısını daha da vurgulayan bir çift askı da takmıştı. Eğer Lord St. Vincent'ın bir çekiciliği varsa, Westcliff de bedenini şiddetle sarsarak Lillian'ın hislerini çekmeye çalışan canlı bir mıknatıstan başka bir şey değildi. Şu saniye onun yanına gidip Westcliff'in onu ateşli öpüşmeler ve sabırsız okşa-

chatlak!/vero

yışlarla yere yatırmasını istiyordu. Elbette bunun yerine, mırıldanarak verdiği selama cevaben başını salladı ve hızlı adımlarla yoluna devam etti.

Westcliff'in onu takip etmeye çalışmamasıyla içi rahatlamış ve kalp atışları da normal haline dönmüştü. Lillian çevresini keşfederken uzun çalı ve sarmaşıklarla gizlenmiş bir duvara geldi. Öyle görünüyordu ki bahçenin bu özel kısmı, kule duvarlarla tamamen kapatılmıştı. Lillian büyük bir merakla duvar boyunca yürümeye devam etti fakat bu gizli kısmın girişini bulamadı. "Bir kapı olmalı," diye mırıldandı yüksek sesle. Duvardan biraz uzaklaştı ve sarmaşığın arasında bir aralık bulmaya çalışarak önünde duran duvarı incelemeye koyuldu. Hiçbir şey yoktu. Başka bir yöntem düşünerek duvarın yanına gitti ve bir kapı bulmak için ellerini gizli taş duvarda gezdirerek sarmaşığı incelemeye başladı.

O sırada arkasından bir kıkırdama geldi ve hemen sesin geldiği yöne doğru döndü.

Öyle görünüyordu ki Westcliff onu takip etmeye karar vermişti. Görgü kuralları gereği siyah bir yelek giymişti ama gömleğinin yakası hâlâ açıktı ve tozlu pantolonu giyilmek için kötü durumdaydı. Westcliff dudaklarında hafif bir gülümseme ve rahat adımlarla yanına geldi. "Saklı bahçeye girmek için bir yol bulmaya çalışacağınızı bilmeliydim."

Lillian, sarmaşıktan gelen kuşların cıvıldayışlarını ve rüzgârın yumuşak fısıltısını duydu. Westcliff gözlerine bakarak yaklaştı ve yaklaştı, öyle ki sonunda bedenleri neredeyse birbirine değecekti. Lillian'ın ilgisini çeken güneş yanığı erkeksi teninin hoş kokusu burnunu doldurdu. Westcliff bir kolunu yavaşça onun arkasına uzattı, Lillian hışırdayan sarmaşığa sinerken nefesi kesildi ama sonra kapı kilidinin metalik sesini duydu.

"Biraz daha sola gitseydiniz o zaman kapıyı bulacaktınız," dedi Westcliff tatlı bir sesle.

Lillian aklı karışık bir halde arkasına döndü ve sarmaşığı yana çekip kapıyı tamamen açışını izledi.

Eliyle Lillian'ın beline hafif bir baskı uygulayan Westcliff, "Devam edin," diye ısrar etti ve onunla birlikte bahçeye girdi.

chatlak!/vero

14

Lillian, her yeri çimlerle kaplı bir kelebek bahçesine adımını atarken dudaklarından alçak sesli bir hayret nidası yükseldi. Her duvar nazikçe uçuşan kanatlarla ve kır çiçekleriyle çevriliydi. Bahçedeki tek eşya, ortada duran her yanından bahçenin görüldüğü yuvarlak bir banktı. Güneşten yanmış çiçeklerin muhteşem kokusu Lillian'ın burnuna süzülürken onları keyfince içine çekti.

"Buraya Kelebek Avlusu deniyor," dedi Westcliff kapıyı kapatarak, sesi kulaklarına işlenmemiş kadife gibi gelmişti. "Kelebeklerin dikkatini çekmek için çiçeklerle bezeli."

Lillian, çiçekler etrafında dolanan küçük bedenleri izlerken sersemce gülümsedi. "Bunlara ne deniyor? Turuncu ve siyah olanlara."

Westcliff yanına gelip durdu. "Boyalı leydiler."

"Kelebek topluluğuna ne denir? Sürü mü?"

"Genellikle. Ancak ben, bazı kesimlerin de kullandığı, daha yeni bir kelimeyi kullanmayı tercih ediyorum; kaleydoskop."

"Kaleydoskop... bu bir çeşit dürbün değil mi? Bunu duymuştum ama hiç görmedim."

"Kütüphanede kaleydoskop mevcut. Eğer isterseniz

onu daha sonra size gösterebilirim." Lillian cevap vermeden önce Westcliff topraktan fışkırmış geniş bir lavantayı işaret etti. "Oradaki kelebek bir mor benekli."

Lillian'ın ağzından ani bir kahkaha yükseldi. "Soluk kanatlılardan mı?"

Westcliff'in gözleri keyifle parıldıyordu. "Hayır. Sadece basit bir mor benekli türü."

Güneş ışığı, Westcliff'in koyu siyah saçlarında parlıyor ve tenine bronz bir ışıltı veriyordu. Lillian'ın bakışı güçlü boğazına doğru kaydı, birden ilk gördüğü andan itibaren onu büyüleyen bedeninin gücünü ve erkeksi yapısını dayanılmaz derecede çekici buldu. Bu kudrete sahip olmak kim bilir nasıl bir histi?

Lillian tehlikeli isteklerini barındıran düşüncelerini dağıtmaya çalışarak, "Lavantalar ne kadar güzel kokuyor," diye yorum yaptı. "Yazın bir ara lavantalarla çevrili bir caddede yürümek için Provence'e gitmek istiyorum. Çiçekler öyle çokmuş ki tarlalar adeta mor bir okyanus gibi görünüyormuş. Ne kadar güzel olacağını hayal edebiliyor musunuz?"

Westcliff öylece ona bakarak hafifçe başını iki yana salladı.

Lillian bir lavanta çiçeğine doğru gidip mor-mavi küçük çiçeklere dokundu ve kokulu parmak uçlarını boynuna değdirdi. "Bitkileri buhara maruz bırakılır ve öz yağı elde edilir. Sadece birkaç damla yağ elde etmek için yaklaşık iki yüz otuz kilo lavantaya ihtiyaç vardır."

"Bu konu hakkında oldukça bilgili gibisiniz."

Lillian'ın dudakları alay edercesine büküldü. "Kokulara karşı büyük bir ilgim var. Aslında babam izin verse fabrikasında ona yardımcı bile olabilirim. Ne var ki ben bir

chatlak!/vero

kadınım ve bu yüzden, hayattaki tek amacım iyi bir evlilik yapmak." Lillian kır çiçeklerinin yanına gitti ve

Westcliff peşinden gidip hemen arkasında durdu. "Bu sözleriniz tartışılması gereken bir konuyu aklıma getirdi."

"Ne gibi?"

"Son zamanlarda St. Vincent ile arkadaşlık ediyorsunuz."

"Evet."

"O sizin için uygun biri değil."

"O sizin arkadaşınız değil mi?"

"Evet, bunun sebebi de hangi özelliklere sahip olduğunu bildiğim içindir."

"Ondan uzak durmam için beni uyarıyor musunuz?"

"Bu, aksini yapmanız için sizi son derecede teşvik edeceğine göre kesinlikle hayır. Sadece saf gibi davranmamanız konusunda size tavsiye veriyorum."

"St. Vincent ile başa çıkabilirim."

"Buna inandığınıza eminim." Sesinde sinir bozucu bir tını vardı. "Ancak sizin ne tecrübeye, ne de onun davranışlarına karşı kendinizi savunmaya yetecek olgunluğa sahip olduğunuz açık."

Lillian ondan yana dönerek, "Bu zamana kadar kendimi savunma ihtiyacı duyduğum tek kişi sizsiniz," diye sertçe karşılık verdi, sözlerinin Westcliff'in renginin atmasını sağlamasını büyük bir memnuniyetle izledi. "Eğer St. Vincent sizden yararlanmadıysa," diye cevap verdi Westcliff tehlikeli bir yumuşaklıkla, "bu sadece uygun anı beklediği içindir. Ve kendi kabiliyetlerinizi abartmanıza rağmen, şerefinizin kirlenmesi için çok kolay bir lokmasınız."

"Abartmak mı?" diye tekrarladı Lillian öfkeyle. "St. Vincent da dâhil, herhangi bir erkek tarafından gafil avlanamayacak kadar tecrübeli olduğumu size göstereceğim." Lillian'ın öfkesine karşın, Westcliff'in koyu renk gözleri gülercesine parlıyordu.

"O zaman ben yanılıyorum. Sizin öpüşme şeklinizden ben sandım ki..." Westcliff bilerek cümlesini bitirmedi ve ortaya Lillian'ın karşı koyamayacağı bir yem atmış oldu.

"Siz ne demek istiyorsunuz? Bir şeylerin yanlış olduğunu mu ima ediyorsunuz? Benim yapmamam gereken bir şey- "

"Hayır..." Westcliff parmak uçlarını onun dudaklarına koyarak onu susturdu. "Öpüşünüz çok..." Adeta doğru kelime aklına gelmiyormuş gibi duraksadı ve sonra dikkatini Lillian'ın yumuşak dudaklarına verdi. Uzunca bir sürenin ardından, "Tatlıydı," diye fısıldadı ve parmakları onun çenesinin altına kaydı. Dokunuşu yumuşak olmasına rağmen, Lillian'ın zarif boyun kaslarının gerginliğini hissetti. "Ama tepkiniz tecrübeli bir bayandan beklediğim tepki değildi."

Başparmağı alt dudağını üst dudağından ayırdı, Lillian uykusundan uyandırılan uykucu bir kedi gibi şaşkın ve hırçın hissediyordu. Westcliff'in kolunun sırtına doğru kaydığını hissedince kaskatı kesildi. "Ne... daha fazla ne yapmam gerekirdi? Benim yapmadığım neyi bekliyordu- " Westcliff'in parmakları onun çenesini takip edip yüzünü kavrayınca Lillian ani bir iç çekişle sustu.

"Size göstereyim mi?"

Westcliff'in tutuşundan kurtulmak için sertçe göğsünü itti ama bu demirden bir duvarı hareket ettirmeye çalışmaktan farksızdı. "Westcliff- "

"Açıkçası uzman bir eğiticiye ihtiyacınız var." Konuşurken sıcak nefesi onun dudaklarına değiyordu. "Öylece kalın."

chatlak!/vero

Lillian kendisiyle dalga geçildiğini fark ederek daha da sert itti ve göğüsleri onun bedenine yapıştığında, kontun bileklerini kolayca arkaya doğru kıvırdığını gördü. Buna itiraz etmeye fırsat bulamadan Westcliff'in dudakları dudaklarını kavradı.

Westcliff'in kolları arasında ve onun sert göğsüne bastırılmış halde duran Lillian, nefesinin derinleşip düzensizleştiğini fark etti. Kirpikleri aşağı düştüğünde, güneş narin göz kapaklarını ısıtıyordu. Westcliff'in dili yavaş yavaş içeri girmeye çalışırken sıcak bir samimiyet dalgası bedeninin ürpermesini sağladı. Durumu hisseden Westcliff, bir yandan avcuyla Lillian'ın sırtını uzun uzun okşayarak onu rahatlatırken diğer yandan, dudakları onun dudaklarıyla oyun oynuyordu. Westcliff daha fazlasını istiyordu ama dilini daha da derinlere iterken Lillian'ın göğsünden alçak ama keyifli bir itirazla karşılaştı. Genç kız geri çekilmeye kalkışsa da Westcliff eliyle başının arkasını kavradı.

"Hayır," diye mırıldandı, "geri çekilme. Dudaklarını arala, haydi..." Westcliff ikna edici ve sertti. Yavaşça ondan ne istediğini anlayan Lillian, dilinin onun diline dokunmasına izin verdi. Westcliff'in şiddeti arttı ama etkili öpücüklerle onu keşfederken nazik olmaya devam ediyordu. Lillian'ın elleri serbest olduğundan ona dokunmadan edemiyor, bir eli onun sırtının sert kaslarını kavrarken diğer eli, güneşte yanmış saten gibi yumuşak boynunda dolanıyordu. Westcliff'in boyun çukurundaki güçlü nabzı hissetti ve parmakları açık gömlek yakasını dolduran kara tüylerde gezinmeye başladı.

Westcliff sıcak ellerini onun yüzüne getirip yanaklarını kavradığında, bütün dikkatini kızın ağzına vermişti. Tutku dolu ruhunu emen öpücüklerle ona sahip oluyordu, öyle

ki Lillian ayakta duramayacak hale gelmişti. Dizleri titrerken Westcliff'in kollarının onu yeniden sardığını hissetti. En sonunda zayıf bedenini kucaklayıp onu sık çimenlerin üzerine yatırdı. Lillian'ın üzerine uzanıp bir bacağını eteklerinin arasına ve güçlü kolunu da onun altına yerleştirdi. Ağzı yine kızın ağzını kavradı fakat bu sefer Lillian, onun tükenmek bilmez arayışlarından çekinmek yerine ağzını tamamen onu sunmuştu. Saklı bahçe haricinde bütün dünya Lillian'ın aklından silinip gitmişti. Yalnızca doğaüstü renkleriyle kavrulan güneşli ve sessiz bu yer, bu cennet parçası vardı. Etrafını saran lavantaların ve erkeğin ten kokusu... öyle lezzetli... öyle zorlayıcıydı ki... Lillian kollarını yavaşça onun boynuna dolarken elleri onun gür saçlarını sardı.

Elbisesinin önündeki düğmelerin ustalıkla açıldığını hissetti, Westcliff'in becerikli ellerinin kontrolünde öylece yatarken bedeni onun dokunuşuyla sızlıyordu. Ona zarar vermemek için özen göstererek kızın korsesini açtı, onu ip ve kasnak hapsinden kurtardı. Lillian yeterince nefes alamıyordu, ciğerleri daha fazla oksijen için çaresiz bir çaba içerisindeydi. Elbise içinde sıkışıp kalarak bundan da kurtulmak için kıvrandı. Westcliff sessizce mırıldandı, korsesini biraz daha açıp kombinezonun narin kurdelesini çözdü.

Süt beyaz göğüsleri, güneşe, açık havaya ve onu kristal bir bardak gibi tutan adamın kadife gözlerine maruz kalmıştı. Westcliff onun hafif kalkık göğüslerine, pembemsi tomurcuk meme uçlarına baktı ve sonra başını eğerken usulca adını söyledi. Lillian onun altında öylece yatarken boğazından korkunç bir zevk iniltisi yükseldi. Westcliff'in dilinin ucu meme ucunu çevrelerken dayanılmaz bir has-

chatlak!/vero

saslığa sürükleniyordu. Lillian onun sert kol kaslarını elleriyle kavradı ve tırnaklarını batırdı.

Yeniden onu öptüğünde, Lillian kesik kesik nefes alıp veriyordu. Hiç bilmediği titremelerle dolup taşan bedeni artık ona ait değil gibiydi. "Westcliff..." Dudakları düzensiz bir şekilde onun yanağında, çene çizgisinde ve yeniden yumuşak dudaklarında dolandı. Öpüşme bittiğinde Lillian soluk soluğa, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Sorma bunu." Westcliff'in dudakları kızın kulağına doğru yöneldi ve dili, narin kulak memesinin arkasındaki küçük oyuğu doldurdu. Lillian'ın nefes alış şeklini duyarak kızın kulağında oyalandı. Diliyle kulak kıvrımını takip edip, içindeki katları dişledi. En sonunda, "Cevabı çok tehlikeli," demeyi başardı.

Lillian kollarını onun boynuna doladı ve Westcliff'in kontrolünü bırakmasını sağlayan ateşli bir öpücükle onun dudaklarını kavradı.

"Lillian," dedi Westcliff soluk soluğa, "sana dokunmamamı emret. Şimdi söyle. Bana söyle- "

Lillian ağzının sıcaklığını ve tadını iştahla içine çekerek onu yeniden öptü. İkisi arasında yeni bir tutku dalgası patlak verdi ve Westcliff onu daha sert, daha saldırgan bir şekilde öpmeye başladı. Gittikçe artan ıstıraplı bir ihtiyaç Lillian'ın kol ve bacaklarını uyuşturuyordu. Eteklerinin yukarıya sıyrıldığını, sıcak güneş ışığının incecik iç çamaşırından içeriye sızdığını hissediyordu. Westcliff'in hünerli eli onun dizine kayarken, avcu yuvarlak eklemini kavradı ve bir müddet sonra eli daha yukarılara doğru uzandı. Westcliff, dudaklarını sonsuz öpücüklere boğarak Lillian'a itiraz hakkı tanımazken parmakları, bacağının düzgün çizgisinde dolanıyordu. Kızın kasıkları arasındaki kavisli

narin ete ulaştı ve ince çamaşırının üzerinden eliyle kavradığında Lillian ürperdi. Tüm bedeni kıpkırmızı oldu ve çaresizce Westcliff'in eline tepki olarak kendini yükseltirken topuklarıyla yerden destek aldı. Westcliff durmaksızın onu okşuyor, güçlü ama meraklı parmakların her hareketi ihtiyaçla inlemesine neden oluyordu. Sonsuz gibi gelen bu işkencenin ardından, parmaklarını kızın çamaşırının dantelli kenarından içeriye soktu. Lillian, uzun parmakların ipeksi siyah tüylerin içine kayıp okşamasıyla telaşla soluk verdi. Westcliff adeta yarı açılmış bir gülün taç yaprağıyla oynuyormuş gibi özenle okşuyordu. Eziyet eden parmağı, heyecanla alevlenen küçük tepeciği okşadığında, Lillian'ın zihninden bütün mantıklı düşünceler uçup gitti. Westcliff, bütün zevkin toplandığı hassas noktayı buldu ve Lillian'ı çaresizce kıvrandırarak ritmik bir şekilde orayı okşamaya başladı.

Lillian sonuçları ne olursa olsun onu istiyordu, bununla gelecek acıya bile razıydı. Ama aniden Westcliff'in ağır bedeni onun üzerinden kalktı ve Lillian çimlerin ortasında altüst olmuş ve şaşkın bir halde öylece kaldı. Üstü başı dağılmış halde oturmaya çalışarak, "Lordum?" diye sordu soluk soluğa.

Westcliff ise kollarını dizlerine dolamış yanında oturuyordu. Neredeyse tam bir hayal kırıklığı içerisindeki Lillian, onun yeniden kontrolünü ele aldığını gördü. Oysa kendisi hâlâ baştan aşağıya titriyordu.

Westcliff'in sesi soğuk ve kontrollüydü. "Benim endişemi kanıtladın Lillian. Sevmediğin bir adam bile seni bu hale getirebiliyorsa, bu St. Vincent için ne kadar kolay olacaktır."

Lillian gözleri kocaman açılmış, tokat yemiş gibi bakıyordu.

chatlak!/vero

Ateşli tutkudan tam bir aptallığa geçiş hiç de hoş değildi.

Aralarında geçen tutulu dolu anlar, Lillian'ın tecrübesizliğini kanıtlamak için verilen bir dersten başka bir şey değildi. Westcliff onu azarlamak için bu fırsatı değerlendirmişti. Onun gözünde ne evlenmek ne de beraber olmak için bile yeterince iyi değildi. Lillian utanarak çözülen kıyafetlerini toplayıp hemen ayağa fırladı ve nefretle ona baktı. "Geriye kalan tek şey olacakları görmek," dedi nefesi kesilerek, "sanırım ikinizi kıyaslamak zorunda kalacağım. Sonra eğer kibarca sorarsan belki sana onun- "

Westcliff şaşırtıcı bir çabuklukla kızın üzerine atılıp onu yere yatırdı ve başını kollarının arasına alıp, "Ondan uzak dur, o sana sahip olamaz," dedi sertçe.

Lillian, Westcliff onun bacakları arasına yerleşirken karşı koyarak, "Neden olmasın?" diye diretti. "Onun için de mi yeterince iyi değilim? Bayağı bir kız olduğum içi- "

"Onun için fazla iyisin."

"Senin yüksek standartlarına uymadığı için ondan daha çok hoşlanıyorum."

"Lanet olsun Lillian, doğru dur! Bana bak!" Westcliff altında sakinleşene kadar bekledi. "Senin incindiğini görmek istemiyorum."

"Beni en çok inciten kişinin sen olabileceği hiç aklına gelmiyor mu?"

Şimdi tokat yemiş gibi geri çekilme sırası ondaydı. Westcliff öylece ona bakıyordu ama onun sert tepkisini anlamaya çalışırken aklının nasıl karıştığını keyifle gözlemledi Lillian.

Lillian somurtkan bir tavırla, "Kalk üzerimden," dedi.

Westcliff onun narin kalçaları üzerinden kalktı ama

parmakları hala korsesini tutuyordu. "İzin ver de kıyafetini düzeltmende sana yardım edeyim. Yarı çıplak malikâneye gidemezsin."

"Elbette," diye cevap verdi Lillian beceriksiz bir kaş çatmasıyla, "görgü kurallarına uyalım." Lillian gözlerini kapadığında, onun kıyafetlerini düzeltip kombinezonunu bağladığını ve korsesinin kancalarını düzgünce yerine taktığını hissetti. Nihayet onu serbest bıraktığında, Lillian adeta ürkek bir ceylan gibi yerden kalktı ve saklı bahçenin girişine doğru koştu. Duvarın üzerinden dökülen sarmaşıkla gizlenen kapıyı bulamadığından ötürü utandı. Körü körüne kapı kolunu ararken ellerini sarmaşığın içinde gezdirdi ve iki tırnağını kırdı.

Onun arkasından gelen Westcliff, ellerini Lillian'ın beline koydu ve böylelikle kızın ondan kurtulma çabalarını kolaylıkla engellemiş oldu. Kalçalarını sertçe kendine doğru çekip kulağına fısıldadı; "Seninle sevişmeye başladığım için mi yoksa bunu yarıda bıraktığım için mi kızgınsın?"

Lillian dudaklarını yaladı. "Kızgınım lanet olası ukala, çünkü benimle ne yapacağına bir türlü karar veremiyorsun." Sözlerini, Westcliff'in karnına sert bir dirsek atarak bitirmişti.

Bu sert vuruş onu hiç etkilemişe benzemiyordu. Westcliff alaylı bir kibarlık gösterisiyle onu serbest bırakıp gizlenmiş kapı koluna uzandı ve Lillian'ın saklı bahçeden kaçmasına izin verdi.

chatlak!/vero

15

Lillian kelebek bahçesinden kaçtıktan sonra, Marcus tutkusunu dizginlemek için çabaladı. Onunla ile birlikteyken neredeyse kendini kaybetmişti, az kalsın bir hayvan gibi ona yerde sahip olacaktı. Mantığından arta kalan kırıntılar sayesinde kısa tecavüz etmekten kendini alıkoymuştu. Masum bir kızı, misafirlerinden birinin kızını... Tanrım, aklını kaçırmış olmalıydı.

Bahçede yavaşça dolaşan Marcus, asla içine düşmeyi beklemediği durumu analiz etmeye çalışıyordu. Birkaç ay öncesine kadar, Annabelle Peyton'a karşı aşırı hassas olduğu için Simon Hunt ile dalga geçmişti. Şimdiye kadar bu saplantının gücünü anlamamış, hiçbir zaman onun vahşi çekimini hissetmemişti. Şimdi ise kendini bunun dışında düşünemiyordu, sanki iradesi zihninden kopmuş gibiydi.

Lillian'a olan davranışlarına akıl sır erdiremiyordu. Bu zamana kadar kimse onu bu kadar hayat dolu hissettirmemişti, sanki onun varlığı sayesinde bütün hislerini en üst notada yaşıyordu. Lillian onu büyülüyor, onun kahkaha atmasını sağlıyor ve dayanılmaz derecede onu tahrik ediyordu. Keşke ona sahip olsa ve bu bitmek bilmez özlemden kurtulabilseydi. Ancak beyninin mantıklı olan kısmı,

annesinin Bowman kızları hakkındaki görüşlerinin önemli olduğunu söylüyordu. "Belki az da olsa yüzeysel bir çarpıcılık elde edebiliriz," demişti kontes, "ama benim etkim kesinlikle görüntüden ibaret kalacak. Bu kızların hiçbiri, kayda değer derecede değişmek için yeterince uysal değil. Özellikle büyük olan. Nasıl sahte altın gerçek altına dönüştürülemezse ondan da bir leydi olmaz. Değişmemeye oldukça kararlı."

İşin tuhaf yanı, Marcus'u Lillian'a bu kadar çok çeken şey de buydu. Onun yaşam gücü, inatçı kişiliği onu ilkbahardaki güneş ışığı gibi etkiliyordu. Fakat bundan hiçbir yarar görmeyecekleri ortadayken adil davranmamak, Lillian'a karşı davranışlarını devam ettirmek dürüstlüğe aykırıydı. Ne kadar zor olursa olsun, tıpkı Lillian'ın istediği gibi onu bırakmak zorundaydı.

Bu kararı büyük ölçüde onu rahatlatması gerekirdi ama öyle olmuyordu.

Marcus kara kara düşünerek bahçeden çıktı ve malikâneye giderken etrafını saran zarif manzaranın, adeta kirli bir pencereden bakıyormuş gibi biraz suskun ve gri göründüğünü fark etti. Koca ev de eski ve karanlık görünüyordu. Bir daha hiçbir zaman, hiçbir şeyden zevk almayacakmış gibi hissediyordu. Aşırı duygusal düşüncelerinden dolayı kendine lanetler yağdırarak, kıyafetlerini değiştirmesi gerektiği halde çalışma odasına yöneldi. Açık olan kapıdan girdiğinde, Simon Hunt'ın masasında oturduğunu ve resmi evrakları incelediğini gördü.

Hunt onu gördüğünde gülümsedi ve koltuktan kalkmaya hazırlandı.

Marcus eliyle oturmasını işaret ederek, "Hayır. Sadece sabahki teslimatlara bir göz atmak istedim," dedi.

"Oldukça keyifsiz görünüyorsun," diye yorum yaptı Hunt. "Eğer dökümhane sözleşmesi ile ilgiliyse daha avukata yeni yazdı- "

"Hayır, bu değil." Bir mektubu eline alan Marcus, mührü kırdı ve içine baktığında bunun bir çeşit davetiye olduğunu anladı.

Hunt dikkatlice onu izliyordu, bir müddet sonra, "Thomas Bowman ile konuştuğunda canını sıkan bir şey mi oldu?" diye sordu.

Marcus başını iki yana salladı. "Fabrikasına ortak olma fikrime olumlu yaklaştı gibi. Anlaşmada bir sorun çıkacağını sanmıyorum."

"O zaman Bayan Bowman ile ilgili bir şey mi oldu?"

Marcus dikkatlice, "Neden sordun?" diye karşılık verdi.

Hunt ona dalga geçercesine bir bakış attı, sanki cevap dile getirilemeyecek kadar ortadaydı.

Marcus masanın diğer tarafındaki koltuğa yavaşça kendini bıraktı. Hunt sabırla bekliyordu, onun iddiasız sessizliği düşüncelerini söylemesi için Marcus'u cesaretlendiriyordu. Her zaman iş ve sosyal konularda güvenilir bir danışman olmasına rağmen, Marcus hiçbir zaman kişisel sorunlarını onunla tartışmamıştı. Herkesin sorunlarını, evet ama onunkileri, hayır.

"Onu istemek benim için mantıklı değil," dedi sonunda, bakışlarını yakınındaki vitray camlardan birine çevirmişti. "Bu tamamen saçmalık olur. Birbirine uymayan iki kişiden düzgün bir çift olmaz."

"Ahh. Ve daha önceden senin de dediğin gibi, 'Evlilik değişken duygularla karar verilemeyecek kadar önemli bir mevzu.' "

Marcus kaşlarını çatarak ona baktı. "Sözlerimi yüzüme vurma huyundan hoşlanmadığımı hiç söylemiş miydim?"

Hunt hafifçe güldü. "Neden? Çünkü kendi tavsiyene uymak istemiyorsun. Şunu belirtmeye mecburum Westcliff, Annabelle ile evlilik hakkındaki öğüdünü dinlemiş olsaydım hayatımın en büyük hatasını yapmış olacaktım."

"O zamanlar uygun bir seçim değildi," diye mırıldandı Marcus, "sana layık olduğunu sonradan kanıtladı."

"Ama artık benim doğru bir seçim yaptığımı kabul ediyorsun."

Marcus sabırsızca, "Evet ama bunun benim durumumla alakası yok," dedi.

"Ben bu konuya değinerek, hislerinin de evlilik kararında bir rol oynaması gerektiğini söylüyorum." Bu öneri karşısında Marcus kızdı, Simon Hunt'a adeta delirmiş gibi ters bakıyordu.

"Yüce Tanrım, sezgilerimizle yapabileceğimiz aptallıklardan bizi kurtaramayacaksa o zaman mantık ne işe yarıyor?"

"Sen her zaman sezgilerine güvenirsin," diye çıkıştı Hunt.

"Ömür boyu sonuçlarını çekeceğim kararlarda değil. Ve ayrıca, Bayan Bowman'a ilgi duymama rağmen aramızdaki farklılıklar eninde sonunda ikimizi de hüsrana uğratacaktır."

"Aranızdaki farklılıkları anlıyorum," dedi Hunt usulca, gözlerindeki bir şey Marcus'a onun da orta sınıftan gelip yoktan bir servet var etmiş biri oğlu olduğunu hatırlattı. "İnan bana, böyle bir durumda Bayan Bowman'ın göğüs gereceği mücadeleleri de anlıyorum. Ama ya o bunları kabul etmek istiyorsa? Ya kendini değiştirmeye razıysa?"

"Yapamaz."

"Onu ayak uyduramayacağını varsayarak yargılıyorsun. Ona denemesi için bir şans verilemez mi?"

"Lanet olsun Hunt, şeytanın avukatlığına ihtiyacım yok."

"Duygusuz bir anlaşma mı istiyorsun?" diye sordu Hunt alayla. "Belki de nasihat için kendi sınıfından birine gitmeliydin."

Marcus sırf kendini beğenmiş olduğundan dolayı Lillian'a karşı çıktığı imasına kızarak, "Bunun sınıfla bir alakası yok," diye çıkıştı.

Hunt masadan kalkarken sakin bir tavırla, "Evet," diyerek kabul etti. "Bu yararsız bir tartışma. Onun peşinden gitmemeye karar verişinin ardında başka bir sebebin olduğunu düşünüyorum. Bana itiraf edemeyeceğin veya büyük olasılıkla kendine bile itiraf edemeyeceğin bir şey." Kapıya kadar gitti ve Marcus'a zekice bir bakış atıp durdu. "Durumu değerlendirdiğine göre, St. Vincent'ın ona karşı olan ilgisinin de geçici bir heves olmadığını fark etmişsindir."

Marcus'un dikkati aniden bu duruma kilitlendi. "Saçmalık. St. Vincent yatağa atmak dışında bir kadına asla ilgi duymaz."

"Ne olursa olsun, yakın bir zamanda güvenilir bir kaynaktan aldığım haberlere göre babası devredilemeyen her şeyi satacakmış. Yıllarca yapılan gelişigüzel harcamalar ve aptalca yatırımlar ailenin servetini tüketti. Yakında St. Vincent yıllık ödeneğinden de mahrum kalacak ve onun paraya ihtiyacı var. Bowmanlar'ın gözle görülür unvanlı damat tutkusu de kesinlikle gözünden kaçmamıştır." Hunt son cümlesini etmeden önce bir süre bekledi ve şöyle dedi;

"Bayan Bowman bir lordun karısı olmaya yakışsın ya da yakışmasın, St. Vincent ile kolayca evlenebilir. Eğer böyle olursa St. Vincent da doğal olarak unvanına kavuşur ve Bayan Bowman da düşes olur. Kızın şansına, St. Vincent bu konum için onun uygunluğuna bakmıyor gibi görünüyor."

Marcus öfkeden çok şaşkınlığa düşmüş bir ifadeyle ona baktı. "Bowman ile konuşacağım. Bir kez onu St. Vincent'ın geçmişinden haberdar edersem bu ilişkiye bir dur diyecektir."

"Şüphesiz... eğer seni dinleyeceğini sanıyorsan. Benim tahminim seni dinlemeyeceğinden yana. Meteliksiz de olsa dük damat, New Yorklu bir sabun tüccarı için hiç de fena bir av değil."

chatlak!/vero

16

Stony Cross Park'taki ev partisinin son iki haftasında, Lord Westcliff ile Bayan Lillian Bowman'ın mümkün olduğunca birbirlerinden uzak durmaya çalıştıkları dikkatli gözlerden kaçmamıştı. Danslarda, pikniklerde ve Hampshire'ın hoş güz günlerini neşelendiren su kenarı partilerinde, Bayan Bowman'a artan bir sıklıkla eşlik edenin St. Vincent olduğu da aynı şekilde dikkate değerdi.

Lillian ve Daisy birkaç sabahlarını onlara ders ve talimat veren, aristokratik bakış açısını onlara gururla empoze etmeye çalışan Kontes Westcliff ile geçirdiler. Aristokratlar asla heyecanlarını göstermezler sadece ilgilerini belirtirlerdi. Aristokratlar bir şey ifade ederken anlamı zarif tonlamalara dayandırırlardı. Aristokratlar 'akraba' yerine 'yakın' demeyi tercih ederlerdi. Ve 'rica etsem' yerine 'mümkün mü' kalıbını kullanırlardı. Ve dahası, asil bir leydinin hiçbir zaman kendini açıkça ifade etmemesi sadece zeki imalarda bulunması zorunluydu.

Eğer kontes iki kardeşten birini seçecek olsa bu kişi, kesinlikle en eski aristokratik davranışları bile öğrenmek istediğini gösteren Daisy olurdu. Diğer taraftan Lillian, ona göre tamamen saçma olan bu cemiyet kurallarını küçümsediğini ufacık da olsa gizlemek için çaba sarf etmiyordu.

Porto şarabı bardağa döküldüğü sürece, şişe masanın karşı tarafına itilmiş ya da direk verilmiş ne önemi vardı ki? Onun için hiçbir lüzumu olmayan konular, can sıkıcı bir biçimde durmadan tekrarlanıp dururken farklı konuların tartışılması niye yasaktı ki? Neden yavaş yürümek hızlı yürümekten daha iyiydi ve neden bir leydi kendi fikirleri yerine bir beyefendininkini tekrarlamak zorundaydı?

Lillian, tavırlarını ya da kullandığı kelimeleri ufacık da olsa umursuyormuş gibi görünmeyen St. Vincent'ın yanında büyük ölçüde rahat hissediyordu. St. Vincent onun açık sözlülüğünden keyif alıyordu, ayrıca lordun kendisi de oldukça saygısızdı, babası Kingston Dükü bile onun için bir alay konusuydu. Öyle görünüyordu ki dükün diş temizleme tozunun diş fırçasına nasıl koyacağı ya da çorap lastiklerini nasıl takacağı hakkında hiçbir fikri yoktu, çünkü bu gibi görevlerin hepsini onun için uşağı yerine getiriyordu.

St. Vincent, Lillian'ın hayatında tanıştığı en sempatik adamdı. Fakat bu ipeksi kibarlığının altında, sadece çok soğuk ya da oldukça tedbirli bir adama ait olabilecek bir sertlik ve aşılmazlık mevcuttu. Her şekilde Lillian bu muhteşem yaratığın içinde barınan ruhu seziyordu ama bunu hiçbir zaman tamamıyla keşfedemeyecekti. St. Vincent bir Sfenks gibi güzel ve esrarlıydı.

Bir ikindi vakti süs bitkileri ağacın altında oturmuş sulu boya yaparlarken Annabelle, "St. Vincent'ın zengin biriyle evlenmeye ihtiyacı var," diye yorum yaptı. "Bay Hunt'ın dediğine göre, Lord St. Vincent'ın babasının geriye çok az parası kaldığından çok yakında onun yıllık ödemesini kesecekmiş. Korkarım St. Vincent'a çok az miras kalacak."

"Parası biterse ne olur?" diye sordu Daisy, bir man-

chatlak!/vero

zara resmi çizerken kâğıdın karşısındaki kalemi ustalıkla hareket ediyordu. "St. Vincent dük olduğu zaman malikânelerinden ve mallarından bazılarını satacak mı?"

Annabelle bir yaprak alıp kehribar yüzeye işlenmiş narin damarları inceleyerek konuşmasına devam etti. "Belki. Eğer miras aldığı malların çoğu devredilmiyorsa elbette hayır. Ama onun fakir olacağında şüphe yok. Ancak St. Vincent evlenmek isterse onu hoş karşılayacak birçok aile mevcut."

"Mesela benimkiler," dedi Lillian alayla.

Annabelle onu yakından izleyerek, "Canım... St. Vincent sana niyetinden bahsetti mi?" diye mırıldandı.

"Tek kelime bile etmedi."

"Peki hiç denedi mi- "

"Yüce Tanrım, hayır."

Annabelle ürkütücü bir kesinlikle, "O zaman seninle evlenme niyetinde," dedi ve ekledi; "seninle sadece oynuyor olsaydı, şimdiye kadar şerefini lekelemeye çalışırdı."

Yorumun ardından gelen sessizlik, tepedeki kurumuş yaprakların hışırtısı ve Daisy'nin işleyen fırçasının sesi sayesinde nazikçe bozuldu.

Evie tahtadan yapılmış sulu boya takımının kenarından Lillian'a bakarak, "Eğer Lord St. Vincent evlenme teklifi ederse n-ne yapacaksın?" diye sordu.

Lillian hiç düşünmeden altındaki çimeni yoldu ve parmakları arasındakileri parçaladı. Birden bu hareketinin, nesneleri koparıp parçalama gibi korkunç bir huyu olan annesi Mercedes'i hatırlattığını fark ederek durdu, çimen parçalarını kenara atıp, "Elbette teklifini kabul edeceğim," dedi. Bu cevap karşısında diğer üç kız hafif bir şaşkınlıkla ona baktı. "Neden etmeyeyim?" diye devam etti kendini

savunurcasına. "Kaç tane dükün olduğunu biliyor musunuz? Annemin asilzade raporlarına göre, koskoca Büyük Britanya'da sadece yirmi dokuz tane var."

"Ama Lord St. Vincent utanmaz kadın avcısının teki," dedi Annabelle, "karısı olarak senin böyle davranışlara tahammül edeceğini gözümde canlandıramıyorum."

"Bütün kocalar öyle ya da böyle sadık değillerdir." Lillian gerçekçi konuşmaya çalıştı ama bir şekilde sesi küstah ve aksi çıkmıştı.

Annabelle'in mavi gözleri merhametle yumuşadı. "Ben buna inanmıyorum."

Daisy, "Gelecek sezon daha başlamadı," diye dikkat çekti, "artık kontes bize yardımcı olduğuna göre, bu sene geçen seneye göre daha şanslıyız. Eğer bunu istemiyorsan Lord St. Vincent ile evlenmek zorunda değilsin, yani annemin ne dediği önemli değil."

"Onunla evlenmek istiyorum." Lillian inatçılığından dudaklarının gerginleştiğini hissediyordu. "Aslında St. Vincent ve benim, bir akşam yemeğine Dük ve Düşes Kingston olarak katılacağımız o an için yaşıyorum... tabii bu Westcliff'in de katılacağı bir yemek olacak. Ve ben, kocamın unvanı onunkinden önce geldiği için yemek salonuna ondan önce alınacağım. Onun keşke demesini sağlaya- " Sesinin fazlasıyla sertleşip çok şey açığa çıkardığını fark ederek hemen sustu. Belini doğrultarak önünde uzanan uzaktaki manzaraya bir göz attı ve Daisy'nin küçük elinin omuzları arasında yerleştiğini hissedince irkildi.

"Belki o zamana kadar artık onu umursamazsın," diye mırıldandı Daisy.

Lillian sakince, "Belki," diye kabul etti.

chatlak!/vero

Ertesi günün ikindi vakti, malikânedeki misafirlerin çoğu gitmişti. Beylerin büyük kısmı yerel at yarışlarında bahis oynamaya, içmeye ve sigara tüttürmeye giderken, bayanlar da faytonlarla kasabaya gitmişti. Geleneksel festival gününe Londralı gezgin oyuncular da katılacağından, biraz komedi ve müzikle eğlenmeye hevesli olan hanımlar topluca malikâneden ayrılmışlardı. Annabelle, Evie ve Daisy'nin onlarla birlikte gelmesi için Lillian'a ısrar etmelerine rağmen o bunu geri çevirmişti. Birkaç oyuncunun maskaralıkları onun ilgisini pek çekmiyordu. Gülmeye ya da kahkaha atmaya zorlamak istemiyordu kendini. Sadece hiçbir şey düşünemez hale gelene dek tek başına yürümek istiyordu.

Lillian tek başına arka bahçeye gitti, taş döşemeli alanın ortasında adeta mücevher gibi duran denizkızı fiskiyesine doğru uzanan yolu takip etti. Fıskiyenin kenarına oturarak gözünü köpüklü suya dikti, yoldan gelen bir ses duyana kadar birinin yaklaştığının farkına varmamıştı.

"İlk baktığım yerde sizi bulmak ne büyük şans."

Lillian yüzünde bir gülümsemeyle bakışlarını St. Vincent'a çevirdi. Altın-kehribar rengi saçları güneş ışığını içine çekmiş gibiydi. Bir Anglosakson'du ama elmacık kemiklerinin dikkat çekici çizgisi, oldukça çekik gözlerinin kıvrımı ve geniş ağzının dolgunluğu kesinlikle ona egzotik bir hava veriyordu.

"At yarışlarına gitmiyor musunuz?" diye sordu Lillian.

"Bir dakika içinde ama önce sizinle konuşmak istiyorum." Kızın yanındaki boş yere bir göz attı. "Oturabilir miyim?"

"Ama biz yalnızız ve siz her zaman bir şaperon talep edersiniz."

"Bugün fikrimi değiştirdim."

"Ahh." Gülüşü ürkekti. "O halde oturun." Bu yerin Leydi Olivia ve Bay Shaw'ın tutkuyla kucaklaştıkları yer olduğunu fark edince yüzü kızarmıştı, St. Vincent'ın gözlerindeki parlaklıktan onun da hatırladığı aşikârdı.

"Önümüzdeki hafta sonu ev partisi bitecek ve sonra Londra'ya dönülecek."

Lillian, "Eğlenceli şehir hayatına geri dönmeye hevesli olmalısınız," diye yorum yaptı. "Bir çapkına göre tavırlarınız şaşırılacak derecede uysaldı."

"Sefa içinde olsak bile, arada sırada çapkınların da bir tatile ihtiyacı vardır. Devamlı ahlaksızlık can sıkıcı oluyor."

Lillian gülümsedi. "Çapkın ya da değil, son günlerde arkadaşlığınız çok hoşuma gitti." Kelimeler dudaklarından dökülürken bunların gerçek olduğunu fark etmesine şaşırmıştı.

"O zaman beni bir arkadaş olarak görüyorsunuz," dedi yumuşak bir sesle, "bu çok iyi."

"Neden?"

"Çünkü ben sizi görmeye devam etmek istiyorum."

Lillian'ın kalp atışları hızlandı, bunu beklemesine rağmen yine de gafil avlanmıştı. Safça konuşmaya devam etti, "Londra'da mı?"

"Her nerede olursanız. Bu sizin için uygun mu?"

"Şey elbette, o... ben... evet."

Günahkâr ama aynı zamanda masum gözleriyle ona gülümserken, Lillian Daisy'nin St. Vincent hakkında yaptığı mıknatıs yorumunun doğru olduğuna karar verdi. Günah işlemek için doğmuş biri gibi bakıyordu, bedelini umursamayacak kadar zevkle günah işleyen biriydi.

St. Vincent yavaşça ona uzanıp parmaklarını omzundan

boynuna kaydırdı. "Lillian aşkım, seninle flört etmek için babandan izin isteyeceğim."

Lillian, ellerinin okşayışlarına karşı düzensizce nefes alıp veriyordu. "Ben sizin peşinden geleceğiniz uygun bir varis değilim."

Başparmakları onun narin yanak çukurlarına dokunurken, koyu kahve kirpikleri hafif bir şekilde kapandı. St. Vincent, "Hayır," diye cevap verdi açıkça. "Ama sen bu zamana kadar karşılaştığım en çekici kadınsın. Çoğu kadın değildir biliyorsun. En azından yatakta değilken." Fısıldayışının sıcak dokunuşları Lillian'ın dudaklarını ısıtacak kadar ona yakındı. "Senin yatakta da ilginç olacağını söyleyebilirim."

Evet, işte başlıyoruz, diye düşündü Lillian şaşkın bir tavırla, bu uzun süredir beklediği bir gelişmeydi. Daha sonra St. Vincent'ın dudakları hafif dokunuşlarla onun dudakları üzerinde hareket edince düşünceleri karıştı. Adeta bunu ilk keşfeden kendisiymiş gibi vikont, yavaş yavaş ve aklını çelercesine ağır bir uzmanlıkla öpüyordu. Lillian kısıtlı tecrübelerine rağmen, öpücüklerin duygudan daha çok tekniğe dayalı olduğunu hissetti fakat afallamış mantığı, St. Vincent nazik dudak hareketleriyle ondan kaçınılmaz karşılıklar alırken bunu umursamadı. Lillian onun dudaklarına karşı zorla soluklanıp başını yavaşça diğer tarafa çevirene dek vikont acelesiz hareketlerle onun başını döndürmüştü.

St. Vincent'ın parmakları kızın sıcak yanaklarını okşayıp başını omzuna yasladı ve, "Daha önce kimseyle flört etmedim," diye mırıldandı, "en azından onurlu amaçlar için."

"Başlangıç için oldukça iyisiniz," diye inledi Lillian.

St. Vincent kahkaha atarak ondan uzaklaştı. Sıcak bakışlarını kızarmış yüzünde gezdirip, "Çok şirinsin," dedi yumuşak sesiyle, "ve büyüleyici."

Ve zengin, diye içinden ekledi Lillian. Ancak St. Vincent işini öyle inandırıcı yapıyordu ki maddi sebeplerden ziyade daha çok onu arzuluyor gibiydi. Lillian bunu takdir etti. Zorla dudaklarına bir gülümseme yerleştirerek, kendisine çok iyi bir koca olabilecek gizemli ama çekici adama öylece baktı. Ekselansları, diye düşünmeye başladı. St. Vincent unvanını aldığı zaman Westcliff'in Lillian'a hitap etme şekli bu olacaktı. İlk önce Leydi St. Vincent olacaktı ve sonra da Düşes Kingston. Cemiyette Westcliff'ten üstün olacaktı ve bunu asla ona unutturmayacaktı. Ekselansları, diye tekrarladı, bu kelimeyle kendini rahatlatıyordu. Ekselansları...

St. Vincent at yarışlarına gitmek için onun yanından ayrıldıktan sonra Lillian gezinerek malikâneye geri döndü. Nihayetinde geleceğinin şekillendiği gerçeği onu rahatlatmalıydı ama zalim bir hırsla doluydu. Tamamen durgun ve sessiz olan eve girdi. Haftalardır evi kabalık gördükten sonra, boş giriş salonunda yürümek oldukça tuhaftı. Koridorlar sessizdi, sadece arada sırada geçen bir hizmetçi sessizliği bozuyordu.

Lillian kütüphanenin yanında durarak büyük odaya bir göz attı. Oda ilk defa boştu. İki katlı, rafları binlerce kitapla dolu davetkâr odaya bir adım attı. İçeride parşömen kâğıdı ve derinin karışımından oluşan hoş bir koku vardı. Kitapların işgaline uğramamış tek küçük duvar boşluğu, çerçeveli harita ve gravürlerle doluydu. Lillian kendine bir şiir kitabı ya da roman bulmaya karar verdi. Fakat yüzlerce kitabın deri sırtları ona dönük olduğundan, romanların tam olarak nerede olduğunu anlaması oldukça zordu.

chatlak!/vero

Lillian rafların önünden geçerken tarih kitaplarının bulunduğu rafları keşfetti. Şüphesiz kitapların her biri orta boylarda bir fil ağırlığındaydı. Atlaslar hemen yan raftaydı ve sonra da uykusuzluk çekenleri meşgul edecek bolca matematik kitabının bulunduğu raflar sıralanıyordu. Duvar bitiminin yanında, kitaplığa uyum sağlayacak şekilde boşluğa yerleştirilmiş bir büfe bulunuyordu. İşlemeli büyük gümüş bir tepsi büfenin üstünde, göz alıcı şişe ve sürahi koleksiyonunu taşıyordu. Yaprak şeklindeki en güzel cam şişe, yarısına kadar renksiz bir likörle doluydu. Şişenin içindeki armut dikkatini çekmişti.

Lillian şişeyi alıp dikkatlice incelemeye koyuldu ve armut hareket edip dönene kadar kibarca şişeyi salladı. İyi saklanmış altın sarısı bir armuttu. Bu bir çeşit kanyak olmalıydı, Fransızların dediği gibi 'hayat suyu'ydu. Renksiz bir kanyak, üzümden, erikten ya da mürverden yapılırdı. Göründüğü üzere armuttan da yapılıyordu.

Bu ilginç içkiyi denemek için içi gitti ama leydiler hiçbir zaman güçlü içkiler içemezdi, özellikle de kütüphanede yalnızken. Eğer Lillian yakalanırsa gerçekten çok kötü olurdu. Diğer taraftan bütün beyefendiler at yarışlarını izliyorlardı, hanımlar kasabaya gitmişti ve hizmetçilerin çoğu da bugün izinliydi.

Lillian kapıya sonra da çekici şişeye bir göz attı ve şöminenin üzerindeki saat ısrarla sessizliği bozdu. St. Vincent'ın sözleri aniden zihninde yankılandı; Seninle flört etmek için babandan izin isteyeceğim.

"Ahh, lanet olsun," diye mırıldandı ve bir bardak bulmak için büfenin alt çekmecesini karıştırmaya başladı.

"Lordum."

17

Kâhyasının sesiyle Marcus kaşlarını hafiften çatarak başını çalışma masasından kaldırdı. Üyesi olmayı kabul ettiği komitenin, sene içinde Parlamento'ya sunacakları önerge listesindeki değişiklikler üzerine iki saattir çalışıyordu. Eğer önergeler kabul edilirse Londra'daki bataklık kurutma işine ve çevre bölgelere çok büyük yararı dokunacaktı.

Rahatsız edildiğine kızarak sertçe, "Evet Salter," dedi. Ancak yaşlı aile kâhyası önemli bir konu olmadığı sürece Marcus çalışırken onun rahatsız edilmeyeceğini çok iyi bilirdi.

"Bir sorun var lordum. Sizin de bunu öğrenmek isteyeceğinizden eminim."

"Ne gibi bir sorun?"

"Misafirlerimizden biriyle ilgili lordum."

"Nedir?" diye diretti Marcus, kâhyasının çekingenliğine iyice kızmıştı. "Kimmiş? O beyefendi her kimse ne olmuş?"

"Korkarım o kişi bir 'bayan' lordum. Uşaklardan biri bana Bayan Bowman'ı kütüphanede gördüğünü ve onun... iyi olmadığını söyledi."

Marcus öyle aniden ayağa kalktı ki neredeyse sandalyesi devrilecekti. "Hangi Bayan Bowman?"

chatlak!/vero

"Bilmiyorum lordum."

"Peki 'İyi değil' demekle ne ima ediyorsun? Yanında birisi var mı?"

"Böyle olduğunu sanmıyorum lordum."

"Yaralanmış mı? Hasta mı?"

Salter sinir bozucu biçimde ona bakıyordu. "Hiçbiri lordum. Sadece... iyi değil."

Daha fazla soruyla zaman kaybedeceğini düşünen Marcus, alçak sesle küfrederek odadan çıktığı gibi koşar adımlarla kütüphaneye yöneldi. Tanrı aşkına Lillian'a ya da kız kardeşine ne olmuş olabilirdi? Endişe içten içe onu yiyip bitiriyordu.

Koridorların arasından hızlıca geçerken yersiz düşünceler zihnine hücum etti. Kilometrelerce uzanan döşeme ve oda kümeleriyle ev, misafirler olmayınca mağara gibi görünüyordu. Resmen olmasa da büyük eski ev bir otel havasındaydı. Böyle bir evin, duvarlarında çocuk seslerine, yerlere saçılmış oyuncaklara ve müzik odasından gelen keman derslerinin cızırtılı seslerine ihtiyacı vardı.

Şimdiye dek Marcus evlilik fikrini Marsden neslinin devamı için gerekli bir vazife olarak düşünmüştü. Fakat son zamanlarda, aklına çok farklı olabileceği fikri düşmüştü. Bu yeni bir başlangıç, daha önceden hiç hayalini kurmadığı bir aileyi yaratma şansı olabilirdi. Bunu çok istemesine kendi de şaşırıyordu. Tanıştığı, gördüğü ya da duyduğu herhangi bir kadınla istemiyordu bunu... istemesi gerektiğinin tam aksi bir kadınla istiyordu ve dahası, artık bunu önemsememeye başlamıştı.

Eklemleri beyazlayana ellerini kadar sıkmış, adımları hızlanmıştı. Kütüphaneye varmak sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyordu. Eşiği geçer geçmez kalbi göğüs kafesinin

içinde gümbürdercesine attı... bu yorulmak ya da paniklemekle ortaya çıkan bir ritim değildi. Ne var ki Marcus büyük odanın ortasına geldiğinde, gördüğü manzara karşısında donakaldı.

Lillian yere saçılan kitap yığınlarıyla rafların önünde duruyordu. Ender bulunan kitapları tek tek raftan çekip şaşkın bir kaş çatmasıyla inceliyor ve sonra da düşüncesizce arkasına fırlatıyordu. Hareketleri oldukça ağırdı, sanki suyun altında hareket ediyor gibiydi. Ayrıca saçları da tokalarından çıkmıştı. Kesinlikle hasta görünmüyordu. Aslında o...

Onun varlığını fark eden Lillian, orantısız bir gülümsemeyle omzunun üzerinden bir bakış attı. "Ahh sizsiniz," dedi, sözcükleri yuvarlamakta zorlanıyordu ama sonra dikkatini yeniden raflara verdi. "Hiçbir şey bulamıyorum. Bütün kitaplar çok sıkıcı..."

Endişeyle kaşlarını çatan Marcus, onun yanına giderken Lillian anlamsızca konuşup kitapları fırlatmaya devam etti. "Bu değil... bu da değil... hayır, hayır, hayır! Bu İngilizce bile değil."

Marcus'un endişesi hızla öfkeye, sonra da şaşkınlığa dönüştü. Lanet olsun. Eğer Lillian Bowman'ın onun için tamamen yanlış olduğunu gösterecek fazladan kanıta ihtiyacı varsa, o da tam karşısında duruyordu. Bir Marsden kadını hiçbir zaman kütüphaneye gizlice girmez ve annesinin dediği gibi 'çakır keyif' olmazdı. Marcus, Lillian'ın mahmurlaşmış kara gözlerine ve kızarmış yüzüne bakarak ifadesini değiştirdi. Lillian çakır keyif değildi, o tam anlamıyla kafayı bulmuş, körkütük sarhoştu

Kitaplar havada uçarken biri neredeyse Marcus'un kulağına çarpacaktı.

chatlak!/vero

Marcus onun yanında durarak hoş bir şekilde, "Eğer ne aradığınızı bana söylerseniz belki ben yardımcı olabilirim," diye öneride bulundu.

"Romantik bir şey. Mutlu sonla biten bir şey. Her zaman mutlu bir son vardır, değil mi?"

Marcus elini bir saç tutamına uzatıp başparmağının bu parlak satenimsi dokudan kaymasına izin verdi. Bir gün bunu yapacağını hiç düşünmemişti ama öyle görünüyordu ki Lillian yakınlarındayken ona dokunmamak imkânsızdı. Bu basit dokunuştan edindiği zevk bile bütün sinirlerinin uyarılmasına yetmişti. Onun sorusuna, "Her zaman değil," diye cevap verdi.

Lillian abartılı bir kahkaha attı. "Tam bir İngilizsiniz. Nasıl da ıstırap çekmeyi seviyorsunuz, bu sizin sert... sert..." Elindeki kitaba baktı, köşesindeki yaldız dikkatini dağıtmıştı. "...üst dudağınız," diye bitirdi cümlesini dalgın bir tavırla.

"Biz acı çekmeyi sevmiyoruz."

"Evet seviyorsunuz, en azından eğlenceden kaçınmak için elinizden geleni yapıyorsunuz."

Marcus onda uyandırdığı şehvet ve neşe karışımına alıştığını fark etti. "Birinin kendi başına eğlenmesinde bir sakınca yok."

Lillian kitabı elinden bırakıp ondan yana döndü. Bu ani hareket onun sendelemesine neden oldu ve Marcus onun dengesini sağlamak için belinden kavradı ama yine de kitaplığa doğru geriledi. Lillian'ın yana çekik gözleri, kadife üzerine saçılmış bir elmas dizisi gibi parlıyordu. "Bunun konuyla ilgisi yok," diye itiraz etti genç kız. "Gerçek şu ki siz mutlu olmak istemiyorsunuz... " Hıçkırdı ve bir an sözü yarım kaldı. "Çünkü bu sizin itibarınızı sarsar. Zavallı Westcliff."

Şu an itibarını korumak Marcus'un aklındaki en son şeydi. Ellerini Lillian'ın her iki tarafına, kitaplığa dayayarak onu kollarının arasında kuşattı. Onun nefesini alınca başını iki yana sallayıp, "Küçüğüm... ne içtin bu kadar?" diye mırıldandı.

"Ahh..." Lillian onun kolunun altından geçip birkaç metre uzaklıktaki büfeye sallanarak gitti. "Size göstereyim... harika bir içecek... işte bu." Büfenin kenarındaki yarı boş kanyak şişesini tuttuğu gibi büyük bir zaferle kaldırdı. "Bakın ne yapmışlar... içinde bir armut var. Çok zekice değil mi?" Lillian şişeyi yüzüne yakınlaştırarak hapsolmuş meyveye gözlerini kısarak baktı. "İlk başta çok güzel değildi ama daha sonra tadı güzelleşti. Sanırım insan... " Bir kere daha kibarca hıçkırdı. "Sonradan tadını alıyor."

Marcus onun peşinden gelerek, "Öyle görünüyor ki onun tadını almada başarılı olmuşsun," diye yorum yaptı.

"Hiç kimseye söylemeyeceksiniz değil mi?"

"Hayır," diye söz verdi kibarca. "Ama korkarım eninde sonunda öğrenecekler. Tabii onlar dönmeden iki ya da üç saat içerisinde seni ayıltamazsak. Lillian meleğim... içmeye başladığında şişede ne kadar vardı?"

Lillian şişeyi ona çevirip bir parmağıyla şişenin dörtte üçünü gösterdi. "İçmeye başladığımda buradaydı. Sanırım." Üzgün bir tavırla kaşlarını çatarak şişeye bakıyordu. "Şimdi tek kalan armut." Tombul sulu meyvenin şişenin dibinde çalkalayarak şişeyi salladı ve ekledi; "Bunu yemek istiyorum."

"Bu yenmek için değil. Bu sadece etkiyi arttırmak... Lillian şu lanet şeyi bana ver."

"Ben bunu yiyeceğim." Lillian büyük bir kararlılıkla şişeyi sallarken sendeleyerek ondan uzaklaştı. "Eğer bunu oradan çıkarabilirsem- "

chatlak!/vero

"Çıkaramazsın. İmkânsız."

Lillian sallandı ve ondan yana dönerek, "İmkânsız mı?" diye dalga geçti. "Bir buzağı kafasından beyini çıkarabilen uşaklarınız var ama onlar bu küçücük armudu mu şişeden çıkaramıyorlar? Bunda şüpheliyim. Uşaklarınızdan birine haber gönderin ya da sadece bir ıslık çalın. Ahh unuttum, siz ıslık çalamıyorsunuz." Lillian dikkatini ona vermiş, dudaklarına bakarken gözlerini kısmıştı. "Bu duyduğum en aptalca şeydi. Herkes ıslık çalabilir. Size öğreteceğim. Dudaklarınızı büzün. Şöyle işte. Gördünüz mü?"

Lillian önünde sallanırken onu kollarının arasına aldı. Marcus onun büzülmüş sevimli dudaklarına bakarken ani bir sıcaklığın kalbini istila ettiğini ve bütün engellerden taşarak etrafa saçıldığını hissediyordu. Ona olan tutkusuyla savaşmaktan yorulmuştu artık. Böyle çekici bir şeye karşı koymak çok yorucuydu, nefes almamak gibi bir şeydi.

Lillian ciddiyetle ona baktığında, onun razı olmayışına şaşırmış gibi görünüyordu. "Hayır, hayır, böyle değil. İşte şöyle." Şişeyi yere düşürdü ve Marcus'a uzanıp parmaklarıyla dudaklarını şekillendirmeye çalıştı. "Dilinizi dişinizin ucuna yerleştirin... bütün mesele dilde. Eğer diliniz kıvraksa çok iyi," - Marcus kısa ama şehvetli bir öpücükle onun dudaklarına kapandığından sözü yarım kaldı - "ıslık çalarsınız. Lordum, eğer siz böyle davranırsanız ben size anlatamam ama." Marcus onun dudaklarını yeniden kavradığında tatlı kanyak tadını aldı.

Lillian çaresizce ona yaslanıp parmaklarını saçlarına dolarken, hızlı ve nazik soluklarla nefesi onun yanağını yalıyordu. Öpüşmeleri baştan çıkarıcı bir baskıyla derinleşti ve bedensel bir ihtiyaç Marcus'ın bedenine hükmetmeye başladı. Saklı bahçede yaşadıkları onu günlerce rahat bırakmamıştı; ellerinin altındaki Lillian'ın narin teni, küçük zarif göğüsleri ve cezbedici uzun bacakları. Marcus onu kuşatmasını, ellerinin sırtını kavramasını, dizlerinin kalçalarına dolanmasını ve onunla bir olurken bedeninin ipeksi okşayışlarını hissetmek istiyordu.

Lillian kendini geriye çekerek meraklı gözlerle ona baktı, dudakları nemli ve kızarmıştı. Ellerini onun saçlarından çekip parmaklarını sert elmacık kemiklerinde gezdirdi, Marcus'un yanan teninde narin ve serin bir dokunuştu bu. Başını eğip çenesini kızın ipeksi avucuna bastırıp, "Lillian," diye fısıldadı, "seni yalnız bırakmayı denedim. Ama artık bunu yapamıyorum. Son iki haftadır senin yanına gelmemek için kendime binlerce kez dur dedim. Senin uygun olmadığını birçok kez kendime söylesem de..." Sustu, Lillian aniden kıvrılıp yere bakmak için boynunu uzatmıştı. "Her ne kadar ben... Lillian, sen beni dinliyor musun? Nereye bakıyorsun öyle?"

"Armudum. Onu düşürdüm, ahh işte orada." Lillian onun kollarından kurtulup emekleyerek bir sandalyenin altına gitti. Kanyak şişesini oradan alıp yere oturdu ve onu kucağına bastırdı.

"Lillian şu lanet olası armudu unut."

"Sizce bu oraya nasıl konmuştur?" Deneme amaçlı parmağını şişeye sokmaya çalıştı. "Bu kadar büyük bir şeyin şu küçük delikten nasıl geçtiğini anlayamıyorum."

Marcus, gittikçe azalan sabrına karşı gözlerini kapadı ve cevap verirken sesi çatallaştı. "Armut... armut daha ağaçtayken şişeye konuyor. Yani içinde büyüyor..." Gözlerini araladı ve Lillian'ın, parmağını şişeye iyice sokmaya çalıştığını görünce yeniden kapadı. "Meyve olgunlaşana kadar," devam etmek için kendini zorluyordu, "içinde büyüyor."

chatlak!/vero

Lillian bu bilgi karşısında etkilenmiş göründü. "Öyle mi? Bu çok çok zekice... armudun küçükken koymak... ahh hayır."

Marcus dişlerini sıkarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Parmağım sıkıştı."

Marcus hemen gözlerini açtı ve şaşkın bir halde, Lillian'ın sıkışmış parmağını çıkartma çabasını izlemeye başladı.

"Çek hemen."

"Acıyor, zonkluyor da."

"Daha sert çek."

"Yapamıyorum! Kayganlaşması için bir şeye ihtiyacım var. Yakınlarda yağ gibi bir şey var mı?"

"Hayır."

"Hiçbir şey yok mu?"

"Her ne kadar bu seni şaşırtacak olsa da şimdiye kadar kütüphanede yağa hiç ihtiyaç duymadık."

Lillian kaşlarını çatarak ona baktı. "Eleştirilerinize başlamadan önce şuna dikkat çekmem gerekir ki parmağı şişeye sıkışan ilk insan ben değilim. Bu herkesin başına gelebilir."

"Öyle mi? Amerikalılardan bahsediyorsun sanırı, çünkü ben hayatımda parmağı şişeye sıkışmış bir İngiliz hiç görmedim. Sarhoş olanlarında bile."

"Ben sarhoş değilim, ben sadece... nereye gidiyorsunuz?"

"Burada kal," diye mırıldandı Marcus ve hızla odadan çıktı. Koridora çıktığında, bir hizmetçinin elinde bir yığın bez ve temizlik malzemeleriyle dolu kovasıyla yaklaştığını gördü. Siyah saçlı hizmetçi onu görünce öylece kaldı, çatık kaşlı simasından tedirgin olmuştu.

"Meggie," dedi kont sertçe, "Meggie'ydi değil mi?"

Kız gözlerini yere indirerek uysalca, "Evet lordum," dedi.

"Şu kovada hiç sabun ya da cila var mı?"

"Evet efendim," diye cevap verdi kız şaşkınlıkla. "Kâhya kadın bana bilardo salonundaki sandalyeleri cilalamamı söyle- "

Marcus, "Neyden yapılıyor?" diyerek araya girdi, içinde yakıcı bir madde var mı diye merak etmişti. Kızın artan şaşkınlığını görünce, "Cila diyorum Meggie," diye netleştirdi.

Kız, efendisinin sıradan bir malzemeye olan ilgisine akıl sır erdiremeyerek tereddütle, "Bal mumu, limon suyu ve bir-iki damla yağ," dedi.

"Hepsi bu kadar mı?"

"Evet lordum."

Marcus kararlı bir tavırla başını sallayarak, "Güzel, mümkünse onu alayım," dedi

Hizmetçi kız telaşla kovaya uzanıp mumlu sarı karışımla dolu küçük kabı aldı ve ona uzattı. "Lordum eğer bir şeyi parlatmamı istiyorsanız- "

"Hepsi bu kadar Meggie. Teşekkürler."

Kız kısaca reveransa geçti ve aklını kaçırmış gibi beyinin arkasından bakakaldı.

Marcus kütüphaneye geri geldiğinde, Lillian'ın halı döşeli zeminde sırt üstü yattığını gördü. İlk başta onun sızmış olabileceğini düşündü ama yaklaştıkça, onun serbest eliyle uzun tahta bir silindiri tutup gözlerini kısarak bir ucundan bakıyor olduğunu fark etti. "Buldum onu," diye keyifle haykırdı kız, "kaleydoskop. Bu çoook ilginç. Ama pek de beklediğim gibi değil."

chatlak!/vero

Marcus sessizce uzanıp kızın elinden dürbünü aldı ve bakması için aletin diğer ucunu ona uzattı.

Lillian şaşkınlık içerisinde ani bir soluk verdi. "Ahh, bu daha da güzel... nasıl çalışıyor?"

"Bir ucu, stratejik olarak yerleştirilmiş sırlı cam bölmelerle birleştirilmiş ve..." Lillian aleti ona doğru tuttuğu için susmuştu.

Lillian silindirden ona bakarak ciddi bir tavırla, "Lordum, tam üç yüz tane gözünüz var," diye bağırdı, sonra da bir kıkırdama krizine girdi ve kaleydoskopu düşürdü.

Marcus dizlerini kırarak onun yanına oturdu ve sertçe, "Elini bana ver. Hayır, bunu değil. Şişeli olanı," dedi.

Lillian sırt üstü yatarken Marcus bolca cila alıp kızın sıkışmış parmağının üzerine sürdü. Cilayı kızın tenini sıkıştıran şişenin ek yerine iyice yedirdi. Avucunun sıcaklığıyla kokulu cila etrafa limon esansları saçmıştı. Lillian büyük bir iştahla aromayı içine çekti. "Ahh, bunu sevdim."

"Parmağını şimdi çıkarabilir misin?"

"Daha değil."

Marcus, yağlı cilayla kızın parmağını ve şişenin ek yerini ovalamaya devam etti. Lillian bu nazik hareket karşısında rahatlamıştı ve öylece yatıp onu izlemekten memnunmuş gibi görünüyordu.

Marcus aşağıya doğru baktığında, kızın kıvrılmış bedeni üzerine çıkıp onu çılgınca öpmeye karşı koymanın nasıl da zor olduğunu fark etti. "Öğlen vakti armut kanyağını neden içtiğini bana söyler misin?"

"Çünkü şeriyi açamadım."

Marcus'un dudakları seğirdi. "Demek istediğim, neden içtin?"

"Ahh, şey ben biraz... sinirli hissediyordum. Ve bunun beni rahatlatacağını düşündüm."

Marcus yumuşak kıvrak okşayışlarla kızın parmağını ovalıyordu. "Neden sinirli hissediyordun?"

Lillian bakışlarını ondan çekti. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Hımm."

Lillian hemen ona döndü ve gözlerini kıstı. "Bununla ne demek istediniz?"

"Hiçbir şey demek istemedim."

"Evet istediniz. Bu sıradan bir 'hımm' değildi. Bu onaylamadığınızı gösteren bir 'hımm'dı."

"Ben sadece düşünüyordum."

"Bana tahmininizi söyleyin," diye çıkıştı Lillian, "en iyi tahmininizi."

"Bunun St. Vincent ile alakalı olduğunu düşünüyorum." Kızın ifadesinin gölgelendiğini görünce tahmininin doğru olduğunu anladı. Onu yakından inceleyerek, "Bana ne olduğunu anlatın," dedi.

Lillian onun sorusunu duymazdan gelerek adeta rüyadaymış gibi, "Lord St. Vincent kadar yakışıklı olmadığınızı biliyorsunuz," dedi.

Marcus keyifsizce, "Çok şaşırtıcı," diyerek cevap verdi.

"Ama her nedense," diye devam etti Lillian, "onu sizi öptüğüm gibi öpmeyi hiç istemiyorum." Lillian'ın gözlerini kapamış olması iyi bir şeydi, çünkü onun ifadesini görseydi konuşmasına devam etmeyebilirdi. "Kendimi çok kötü hissettiren bir şey var sizde. Şaşırtıcı şeyler yapma isteğimi arttırıyorsunuz. Belki bu çok saygın olduğunuzdandır. Mesela sizin gömlekleriniz hep kolalı, boyun bağınız hiç çarpık değildir ve ayakkabılarınız da her zaman

parlaktır. Bazen size bakarken şu düğmelerin hepsini koparmak ya da pantolonunuzu ateşe vermeyi istiyorum." Miskin bir tavırla kıkırdadı. "Merak ediyorum da... siz gıdıklanır mısınız lordum?"

"Hayır," diye cevap verdi Marcus, kalbi kolalı gömleğinin altında güm güm atıyordu. Önünde uzanan zarif bedene sahip olma isteğine karşı koymaya çabalıyor, gururu, sarhoş bir kadını yatağına atacak bir adam olmadığını ona hatırlatıyordu. Kız çaresiz durumdaydı ve bakireydi. Eğer onun bu zayıf durumundan yararlanırsa kendini asla affetmezdi.

"İşe yaradı!" Lillian elini tutup zafer edasıyla salladı. "Parmağım çıktı." Dudaklarında ateşli bir gülümseme vardı. "Neden kaşlarınızı çatıyorsunuz?" Oturur pozisyonda kendini yükselterek destek almak için Marcus'un omuzlarından tutundu. "Kaşlarınızın arasındaki bu kırışıklık... size bir şey yapmam için beni kışkırtıyor..." Lillian onun alnına öylece bakarken sesi gittikçe azaldı.

"Neyi?" diye fısıldadı Marcus, neredeyse kontrolünü kaybetmek üzereydi.

Hâlâ onun omuzlarından destek alan Lillian dizlerinin üzerine kalktı. "Bunu." Dudaklarını onun kaşları arasına bastırdı.

Marcus gözlerini kapadı, cılız ve çaresiz bir inilti ağzından yükseldi. Lillian'ı istiyordu. Sadece yatağında değil - ama şu an için bu onun ilk düşüncesiydi - onu her anlamda istiyordu. Hayatının sonuna kadar bunu inkâr edemezdi; her kadını Lillian'la karşılaştıracaktı ve hepsini de yetersiz bulacaktı. Lillian'ın gülüşü, sivri dili, tavrı, bulaşıcı neşesi, bedeni ve canlılığı, her şeyi hoş bir biçimde onu etkiliyordu. Lillian bağımsızdı, söz dinlemezdi, inatçıydı... çoğu erkeğin bir eşte istemeyeceği niteliklerdi bunlar.

Bu durumla mücadele etmesi için sadece iki yol vardı önünde. Ya onu görmezden gelmeye devam edecekti ki bu zamana kadar bunda başarı gösterememişti ya da sadece vazgeçecekti. Vazgeçmek... Lillian'ın hiçbir zaman onun gözünde canlandırdığı uysal eş olmayacağını biliyordu. Marcus onunla evlenerek daha o doğmadan yazılan kaderine meydan okuyacaktı.

Lillian'dan ne bekleyeceğini hiçbir zaman bilemeyecek, onun hiçbir zaman anlayamayacağı şekilde davranacaktı ve Marcus ne zaman onu kontrol etmeye çalışsa yarı evcilleşmiş bir hayvan gibi geri saldıracaktı. Güçlü duyguları, hatta güçlü iradesi olan bir yaratıktı Lillian. Sık sık kavga edeceklerdi, Marcus'un huzurlu ve rahat olmasına hiç fırsat vermeyecekti.

Yüce Tanrım, gerçekten istediği gelecek bu muydu?

Evet. Evet. Evet.

Marcus burnunu kızın yumuşak yanağına sürterken yüzünü yalayan sıcak kanyak kokusunun tadını çıkardı. Ona sahip olacaktı. Elleriyle sertçe kızın başını tutup dudaklarıyla dudaklarını hapsetti. Lillian anlamsız bir ses çıkardı ve büyük bir coşkuyla öpücüğe karşılık verdi. Öyle tatlı, öyle arzuluydu ki Marcus neredeyse gülecekti ama bu istek, lezzetli dudakları arasında kaybolup gitti.

Marcus onun öpüşme tarzını seviyordu ve kendisininkine uyan bir tutkuyla onun dudaklarını yiyip bitirdi. Kızı yere yatırarak başını kolunun arasına aldı ve dilinin derin okşayışlarıyla onu keşfetmeye koyuldu. Kızın etekleri ikisinin arasına yığılmıştı ve onların yakınlaşma girişimlerini engelliyordu. Lillian adeta bir kedi gibi kıvrılarak ellerini Marcus'un ceketinin içine sokmaya çalıştı. Yavaşça yerde yuvarlandılar. Bir Marcus üstteydi, bir Lillian fakat birbirlerine sarılı kaldıkları sürece bunun bir önemi yoktu.

chatlak!/vero

Lillian zayıf ama çevikti, bacakları onu kuşatıyor ve elleri sabırsızca sırtında geziniyordu. Marcus hayatında bu kadar yoğun bir şehveti hiç tatmamıştı, her hücresi sıcaklıkla kavruluyordu. Onun bedenine sahip olmak zorundaydı, her yerini hissetmek, okşamak ve tadına bakmalıydı.

Yeniden yerde yuvarlandıklarından, Marcus sırtını bir sandalye bacağına çarptı ve geçici de olsa kendine geldi. Evin en uğrak odalarından birinde seviştiklerini fark etmişti. Bu uygunsuzdu. Marcus küfrederek Lillian ile birlikte ayağa kalktı, ayağa kalktıklarında hâlâ kızın bedenini sıkıca tutuyordu. Kızın yumuşak ağzı onunkini aradı, Marcus sessiz bir kahkahayla buna karşı koydu. "Lillian..." Sesi boğuktu. "Benimle gel."

"Nereye?" diye sordu kız belirsizce.

"Yukarıya."

Marcus, Lillian'ın aniden gerildiğini hissedince onun niyetini anladığını hissetti. Kanyak kızın hareketlerini zayıflatmıştı ama aklını başından almamıştı. En azından tam olarak değil. Lillian ışıldayan gözleriyle öylece ona bakarken zarif ve sıcak parmaklarını onun yanağına koydu. "Yatağına mı?" diye fısıldadı. Marcus hafifçe onu onayladığında, yaklaşıp dudaklarına karşı fısıldadı. "Ahh evet..."

Marcus öpüşmekten kızarmış dudaklarını dudaklarıyla mühürledi. Ağzı ve dili öyle lezzetliydi ki... Marcus'un solukları düzensizleşti ve Lillian'ı ayakta tutabilmek için ellerinin baskısını arttırdı. Ancak Marcus istediği kadar yoğun öpemiyordu, daha fazlasına ihtiyacı vardı. Teninin, kokusunun, kendi dilinin altında çılgınca atan nabzının ve parmaklarına dolanan saçlarının daha fazlasını istiyordu. Lillian'ın çıplak bedeninin altında kıvranmasına, sırtında onun tırnak izlerine ve onunla birleştiğinde gelecek doyumla titremeye ihtiyacı vardı. Hızla, yavaşça, sertçe ve rahatça, her şekilde ölçüsüz bir tutkuyla Lillian'a sahip olmak istiyordu...

Marcus usulca konuşacak kadar başını kaldırmayı başarabildi; "Kollarını boynuma dola." Lillian dediğini yaptığında onu kucakladı.

tarayan : ırmak (chatlak!)
düzenleyen : vero

18

Birkaç dakika sonra Lillian, bu bir rüyaysa ne kadar da gerçekçi diye düşündü. Bir rüya, evet... bu fikre sıkıca tutundu. Bir rüyada ne isteniyorsa o yapılırdı. Ne kurallar ne de zorunluluklar vardı, sadece zevk. Ahh zevk... Marcus, yerde kıyafetlerinden küçük bir dağ oluşana kadar onun ve kendi kıyafetlerini çıkarmış, sonra da beyaz çarşaflı ve kuş tüyü yastıklı geniş yatağa yatırmıştı. Bu kesinlikle bir rüya olmalıydı, çünkü insanlar sadece karanlıkta sevişirlerdi ve şu anda öğle güneşi odayı dolduruyordu.

Marcus üzerine eğilmişti, kondurduğu öpücükler öyle ağır ve öyle uzundu ki ne başını ne de sonunu söyleyebilecek haldeydi. Marcus'un çıplak bedeni onunkine baskı yapıyor ve gücüyle onu şaşırtıyordu, meraklı dokunuşlarının altındaki bedeni yay gibi gerilmişti. Sert ama pürüzsüz ve kor gibi... Bedeni bir ilham kaynağıydı. Marcus onun üzerinde hareket ettikçe göğsündeki kıllar onun çıplak göğüslerini gıdıklıyordu. Yavaş ve tutkulu öpücükleri, okşamalarıyla onun her zerresini sahipleniyordu.

Lillian yüzünü onun boynuna yaslayıp derin bir nefes aldı. Marcus... Bu bir rüyaydı. O sadece kendine hâkim bir İngiliz beyefendisi değil, aynı zamanda istediği zaman samimiyetiyle şaşırtan nazik ve cüretkâr bir yabancıydı.

Marcus onu yüzükoyun çevirerek sırtını dişlemeye koyuldu, dili şaşırtıcı bir zevkle Lillian'ın kıvranmasına sebep olarak sırtında hassas yerleri buluyordu. Sıcacık eli kalçasına uzandı, parmaklarının uylukları arasındaki saklı yeri dürttüğünü hissedince Lillian çaresizce inledi.

Alçak sesle mırıldanarak onun sırtını aşağıya bastıran Marcus, yumuşak tüyleri ayırdı ve narin eti dürtüp okşayarak bir parmağını daha da ileri hareket ettirdi. Lillian yüzünü kar beyazı çarşaflara dayadı ve zevkle iç çekti. Marcus ensesine mırıldandı, eli onun kasıkları arasında oynaşırken erkekliğinin kor sıcaklığı genç kızın bacağının iç kısmına sürtüyordu. Dokunuşu oldukça hafif ve kibardı. Lillian daha fazlasını istiyordu... her şeyi istiyordu... her şeyini. Kalbi adeta dörtnala atıyordu. Nemli elleriyle çarşafları avuçlayıp yumruklarını sıktı. Tuhaf bir gerginlik onu sardı, Marcus'un güçlü ve kaslı bedeninin altında kıvrandı.

Soluksuz çığlıkları kontu hoşnut ediyor gibiydi. Onu sırt üstü yatırdığında, gözleri kor bir ateşle parıldadı. "Lillian," diye fısıldadı onun titreyen dudaklarına karşı, "meleğim, aşkım... tam şurası sızlıyor mu?" Parmağı içini okşuyordu. "Bu tatlı, boş yer... burayı doldurmamı ister misin?"

Lillian ona daha da yakınlaşmak için kıvranarak, "Evet," diye iç çekti, "evet... Marcus... evet."

"Birazdan." Marcus dilini uyarılmış meme ucunda dolandırmaya başladı.

Lillian inlerken onun umut veren dokunuşu çekildi. Şaşkın ve kendini kaybetmiş Lillian, onun gergin bedeninin tadına bakarak daha aşağılara indiğini hissetti.

Bacaklarını iki yana iyice açtı ve dilinin ıslak serinliği onun tüylerini istila edince şaşkınlıktan Lillian'ın soluğu

chatlak!/vero

kesildi. Marcus bunu yapamaz, yapamaz, diye düşünüyordu şaşkın bir halde ama Marcus onun en gizli yerini yalıyor, dilinin ucu onun çığlık atmasını sağlayan muzip ve baştan çıkaran bir işkenceyle daireler çiziyordu. Bir türlü durmuyordu. Onun en hassas noktasını buldu ve bedenine kor ateşler yollayan bir ritimle hareket etmeye başladı.

Tekrar tekrar, "Marcus," diye fısıldadığını duyuyordu, sanki adı erotik bir sihri içeriyordu. "Marcus..." Titreyen ellerini onun başına dolarken adamın biraz daha yukarı çıkması için çabaladı. Eğer konuşacak kelimeleri bulabilseydi ona yalvarırdı. Birden Marcus'un ağzı küçük ama can alıcı bir mesafeyle yukarıya kaydı ve merhametten yoksun biçimde emmeye başladı. Lillian, dalgalar halinde ona çarpan zevk dalgalarıyla baştan aşağıya titreyip mantığından sıyrılırken, boğuk bir sesle çığlık attı.

Marcus tekrar onu kolları arasına aldı. Lillian'ın ter içinde kalmış yanaklarını öperken ağzı sıcacıktı. Lillian ise ona sıkıca sarılmış, zorla ve hızla nefes alıp veriyordu fakat bu yeterli değildi. Genç kız onun bedenini, ruhunu içinde istiyordu. Beceriksizce aşağıya uzanarak onun sertleşmiş erkekliğini kavradı ve kasıklarına doğru çekmeye çalıştı.

"Lillian..." Marcus'un gözleri kor gibiydi. "Eğer bunu yaparsak olayların nasıl değişeceğini anlamalısın. Biz- "

Lillian boğuk bir sesle, "Şimdi," diyerek lafını kesti, "bana sahip ol. Şimdi." Meraklı parmaklarıyla erkekliğinin kabarmış olan ucuna dokundu. Marcus'un güçlü boyun kasına burnunu sürterek onu hafifçe ısırdığında, adam hızla onu sırtı üstü itip üzerine çıktı ve bacaklarını ikiye ayırdı. Lillian kasıkları arasında şiddetli bir baskı hissetti ve kasları, bu hamleye karşı kasıldı.

Marcus aralarındaki mesafeyi kapadı ve onun kadınlığındaki en hassas noktasına ulaştı. Parmak uçları bu sefer onun narin tenini yeni bir zevkle yakıyorken Lillian çaresizce titriyordu. Her dokunuşuyla kalçaları davetkâr bir tavırla kalkıyor, Marcus'un ısrarcı sertliğinin daha derinlere ilerlediğini ve onu gerdiğini hissediyordu. Nihayet son bir sert itişle içini tamamen doldurdu. Lillian canı yanmış bir şaşkınlıkla soluyarak öylece kaldı, elleri onun sert ve pürüzsüz sırtına yapışmıştı. Marcus'un penisini saran eti şiddetle zonkluyordu. İçindeki yoğun sızı, onu kabul etmeye razı olmasına rağmen dinmeyecekti. Marcus ise hareketsiz duruyor ve onun canını yakmamak için büyük bir sabırla içinde bekliyordu.

Onu kucaklayıp öptüğünde Lillian bu şefkatli kara gözlere bakıyordu. Birbirlerine bakarlarken Lillian tüm bedeninin gevşediğini, bütün direnmelerin yok olup gittiğini hissetti. Marcus büyük bir dikkatle hareket etmeye başladığında ise elini onun kalçasının altına yerleştirip kendine doğru çekti ve, "Böyle iyi mi?" diye fısıldadı.

Buna karşılık Lillian inleyerek kollarını boynuna doladı. Bütün bedeni kaygan sıcak bir istilaya maruz kalırken başı geriye düştü ve Marcus'un boynunu öptüğünü hissetti. Bu zevkli acının okşayışlarıyla yukarıya doğru kıvrılmaya başladı ve öyle görünüyordu ki onun devinimleri Marcus'un zevkini arttırıyordu, çünkü yüz hatları heyecandan gerginleşirken nefesi kesiliyordu. "Lillian," diye soludu, kalçalarını sertçe tutuyordu, "Tanrım yapamam... Lillian..." Gözleri kapalıydı, Lillian'ın içinde belirgin bir şekilde zonklarken sertçe inledi.

Marcus onun üzerinden kalkmaya çalıştı fakat Lillian ona sıkıca sarılarak, "Hayır. Henüz değil lütfen..." diye mırıldandı. Marcus yan tarafına yatarken, bedenleri hâlâ

chatlak!/vero

uyum içerisindeydi. Lillian onu bırakmaya gönülsüz olduğu için narin bacağını onun kalçası üzerine attığında, Marcus'un parmak uçları bilinmeyen şekiller çizerek sırtında dolaşıyordu. "Marcus," diye fısıldadı Lillian, "bu bir rüya... değil mi?"

Marcus uyuşukça gülümsedi, "Hadi uyu," dedi ve onu öptü.

Lillian yeniden gözlerini açtığında, ikindi ışıkları neredeyse çekilmek üzereydi ve camdan görünen gökyüzü lavanta rengini almıştı. Marcus'un dudakları yanağı ve çenesinde hafifçe gezindi, sonra bir kolu onu omuzlarından kavrayıp yarı oturur pozisyona getirdi. Lillian şaşkın bir halde onun kokusunu teneffüs etti. Dudakları ve boğazı susuzlukla kavruluyordu. Konuşmaya çalıştığında sesi çatallaşarak çıktı. "Susadım."

Kristal bardağın kenarı dudaklarına değdiğinde, içindekini kana kana içmeye başladı. İçecek soğuktu, içinde narenciye ve bal tadı vardı.

"Biraz daha?"

Lillian onu tutan adama öylece bakarken onun tamamen giyinik, saçlarının düzgünce taranmış ve yeni duş almasının etkisiyle teninin tazelenmiş olduğunu fark etti. "Ben rüya gördüm... hayır, ben bir rüya gördüm."

Ama olanların bir rüya olmadığını hemen anladı. Westcliff'in düzgünce giyinik olmasına rağmen, kendisi yatakta çıplaktı ve üzeri sadece bir çarşafla örtülüydü. "Ahh Tanrım," diye fısıldadı, ne yaptığını fark edince şaşırmış ve korkmuştu. Başı ağrıdan çatlıyordu, parmaklarıyla ağrıyan şakaklarına bastırdı.

Westcliff komodindeki tepsiye dönerek bardağı içecekle

doldurdu ve, "Başın mı ağrıyor?" diye sordu. "Ağrıyacağını tahmin etmiştim. Al bakalım." İnce kâğıda sarılı küçük bir paketi ona uzattı, Lillian titreyen parmaklarıyla küçük paketi aldı ve ucunu açtı. Başını geriye iterek paketteki acı tozu boğazına döktüğü gibi tatlı içecekten bir yudum aldı. Çarşaf ince belinden aşağıya kaydığından, utançtan yanarak bir solukta çarşafa sarıldı. Westcliff'in hiçbir şey dememesine rağmen, yüz ifadesinden utanmak için çok geç olduğunu anladı. Gözlerini kapadı ve inledi.

Westcliff, elinden bardağı aldı ve onu geri yatırıp bir kez daha ona bakmaya cesaret edene kadar bekledi. Gülümseyerek elinin tersiyle onun kızarmış yanaklarını okşadı. Lillian onun bu kadar mutlu görünmemesini dileyerek kaşlarını çattı. "Lordum- "

"Daha değil. Seninle ilgilendikten sonra bunu konuşacağız."

Marcus onun üzerinden çarşafı çekip bütün bedenini açığa çıkarınca Lillian öfkeyle bağırdı. "Yapma!"

Westcliff onu umursamayarak komodinin başına geçti ve küçük bir testiden krem rengi bir tasa sıcak su doldurdu. Bir bezi suda ıslatıp sıktı ve yanına oturdu. Lillian onun ne yapmaya çalıştığını fark edince hemen elini tuttu. Marcus alaylı bakışlarla ona bakarak, "Şu noktada utangaç davranma," dedi.

"Tamam." Lillian kızararak geriye yattı ve gözlerini kapadı. "Hemen... bitirin."

Sıcak bezin kasıkları arasına bastırılması irkilmesine sebep oldu. Marcus nazik okşayışlarla güzel tenini temizlerken, "Üzgünüm. Bunun acıttığını biliyorum. Öyle yat," diye mırıldandı

Marcus, özel bölgesinin sızısını almak için bir kez daha

sıcak bezi bastırırken Lillian elleriyle gözlerini kapadı. Bunu izleyemeyecek kadar çok utanmıştı. En sonunda, "Bu iyi geliyor mu?" diye sorduğunu duydu, hiç ses çıkarmadan başıyla sertçe onayladı. Westcliff yeniden konuşmaya başladığında sesine şaşkınlık hâkimdi. "İç çamaşırlarıyla oynayıp zıplayan bir kızın bu kadar utanacağını hiç beklemiyordum. Neden gözlerini kapatıyorsun?"

"Çünkü siz bana bakarken ben size bakamam," dedi Lillian ağlamaklı ve Marcus bir kahkaha atarken bezi alıp kaynar suda yeniden ıslattı.

Rahatlatan ıslak bezle bir kez daha onu temizlerken Lillian parmaklarının arasından bakıp onu inceliyordu. "Bir hizmetçi çağırmış olmalısınız. O her kimse bir şey gördü mü? Benim sizinle olduğumu bilen biri var mı?"

"Sadece benim uşağım. Ve o da kimseye bir şey söylemeyeceğini bilir... benim..."

Duraksayıp doğru kelimeyi bulmaya çalışırken Lillian sertçe, "Maceralarınızı mı?" dedi.

"Bu bir macera değildi."

"O zaman bir hataydı."

"Sen buna ne dersen de ama gerçek şu ki bu durumu uygun bir şekilde halletmemiz gerekecek."

Bu kulağa korkunç geliyordu. Lillian ellerini gözlerinden çektiğinde, elindeki bezin kanlı olduğunu gördü. Kendi kanıydı bu. Midesi altüst oldu ve kalbi endişeli bir ritimle atmaya başladı. Her genç kadın, bir adamla evlilik dışı biçimde beraber olursa kirlenmiş olduğunu bilirdi. 'Kirlenmiş' sözünde can sıkıcı bir şeyler vardı... sanki Lillian her zaman kirliydi.

"Yapmamız gereken tek şey hiç kimsenin bunu öğrenmemesini sağlamak," dedi dikkatlice. "Bunu hiç olmamış gibi varsayabiliriz."

Westcliff çarşafı kızın omuzlarına çekip ellerini onun her iki yanına dayadı ve üzerine eğildi. "Lillian. Biz birlikte olduk ve bu göz ardı edilebilecek bir şey değil."

Lillian aniden panikledi. "Ben bunu göz ardı edebilirim. Eğer yapabilirsem o zaman siz de- "

"Senden yararlandım," dedi Westcliff, "tavırlarım bağışlanamaz. Ama durumu göz önüne aldığımızda- "

"Ben sizi bağışlıyorum," dedi Lillian çabucak, "işte her şeyi ayarladık. Kıyafetlerim nerede?"

" -tek çözüm evlenmemiz."

Kont Westcliff'ten bir evlenme teklifi!

İngiltere'deki evlenmemiş herhangi bir bayan, bu adamdan duyduğu bu sözler üzerine mutluluktan havalara uçardı fakat burada ters giden bir şey vardı. Westcliff gerçekten istediği veya arzuladığı tek kadın Lillian olduğu için evlenme teklifi etmiyordu, zorunlu olduğu için bunu yapıyordu.

Lillian doğrulup, "Lordum, birlikte yatmamız gerçeği dışında sizin bana evlenme teklifi etmenizi sağlayacak başka bir neden var mı?" diye sordu şüpheyle.

"Açıkçası çekicisin... zekisin... şüphesiz sağlıklı çocuklar da doğuracaksın ve ailelerimizin yakın olması da yararlı olur."

Şöminenin yanındaki bir sandalyeye düzgünce konmuş kıyafetlerine bakan Lillian yataktan kalkmaya çalıştı. "Üzerimi giyinmeliyim." Ayaklarını yere basınca yüzünü buruşturdu.

"Ben sana yardım ederim," dedi Westcliff hemen ve hızla sandalyenin yanına gitti.

Lillian yatağın kenarındaydı, saçlarının bir kısmı göğüslerinin üzerine ve birazı da sırtına dökülmüştü. West-

chatlak!/vero

cliff kıyafetleri getirip yatağa koyarken bakışlarını ondan ayırmıyordu. "Ne kadar güzelsin," diye mırıldandı, kızın çıplak omuzlarına dokundu ve parmaklarının dirseklerine kaymasına izin verdi. "Canının yanmasına sebep olduğum için üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle. "Bir dahaki sefere bu kadar zor olmayacak. Senin bundan... ya da benden korkmanı istemiyorum. Senin inanacağını umuyorum, ben- "

Lillian hiç düşünmeden, "Sizden korkmak mı? Yüce Tanrım asla böyle bir şey yapmam," dedi.

Başını geriye doğru çekerek yüzünde belirsiz bir gülümsemeyle baktı Marcus. "Hayır korkmazsın. Yapabilsen şeytanın bile yüzüne tükürürsen sen."

Bu yorumun beğeni içerip içermediğine karar veremeyen Lillian, rahatsız olmuşçasına ondan uzaklaştı ve, "Ben sizinle evlenmek istemiyorum," dedi. Elbette bu doğru değildi ama bu şekilde olmasının doğru olmayacağı hissini göz ardı edemezdi. Görev icabıyla edilen bir teklifi kabul etmesi mümkün değildi.

"Başka seçeneğin yok," dedi Westcliff arkasından.

"Elbette var. Lord St. Vincent'ın bakire olmasam bile beni kabul edeceğini sormaya cesaret edebilirim. Eğer etmezse de ailem beni kesinlikle bir daha insan içine çıkarmaz. Yani bütün zorunluluklardan sizi kurtaracağımı bilmekle rahatlayacağınıza eminim." Lillian paçalı donunu yataktan alıp giymeye koyuldu.

Westcliff sertçe, "Neden St. Vincent'tan bahsettin? Sana evlenme teklifi mi etti?" diye sordu.

Lillian iç çamaşırının kurdelesini bağlarken, "Buna inanmak çok mu zor?" diye cevabı yapıştırdı ve kombinezonuna uzandı. "Aslında babamla konuşmak için benden izin istedi."

"Onunla evlenemezsin."

Lillian başını ve kollarını kombinezonundan çıkardığında Westcliff'in kaşlarını çatarak ona baktığını gördü. "Neden olmasın?"

"Çünkü artık sen benimsin."

Bu sahiplenme karşısında kalbi farklı bir ritimle atmasına rağmen, Lillian dalga geçercesine bir ses çıkardı. "Gerçek şu ki sizinle yatmış olmam üzerimde bir hak iddia edeceğiniz anlamına gelmez."

Westcliff acımasız bir memnuniyetle, "Hamile kalabilirsin," diye dikkat çekti. "Şu andan itibaren benim çocuğum senin karnında büyüyor olabilir. Sanırım bu da üzerinde bir hak iddia edeceğim anlamına gelir."

Lillian dizlerinin titrediğini hissetti ama sesi aksine oldukça soğukkanlı çıktı. "Bunu zamanla öğreneceğiz. Bu süre içerisinde evlenme teklifinizi reddediyorum. Gerçek bir teklif değil neticede, değil mi?" Çıplak ayağına çorabını giymeye çabaladı. "Bu sadece bir emirdi."

"Tek sorun bu mu? Seni tatmin edecek kelimeleri sarf etmediğim için mi?" Westcliff başını sabırsızca iki yana salladı. "Pekâlâ, benimle evlenir misin?"

"Hayır."

Westcliff şoke oldu. "Neden?"

"Çünkü beraber olmamız hayatlarımızı birleştirmek için etkili bir neden değil."

Westcliff kibirle bir kaşını kaldırıp, "Benim için yeterli," dedi ve korsesini alıp ona verdi. "Söyleyeceklerin ya da yapacakların kararımı değiştiremez. Biz evleneceğiz, hem de çok yakında."

"Bu sizin kararınız olabilir ama benim değil," diye karşılık verdi Lillian, adam korsenin ipliklerini alıp ustaca

chatlak!/vero

bağlarken nefesi kesildi. "Ve kontesin de sizin bir Amerikalıyı daha aileye sokma niyetinde olduğunuzu öğrenince ne diyeceğini merak ediyorum!"

Marcus korsenin ipliklerini bağlarken sakin bir tavırla cevapladı. "Sinirlenecek, bağırıp çağıracak ve muhtemelen sonunda bayılacak. Ve sonra da Avrupa'ya gidecek ve hiçbirimize yazmak istemeyecektir." Ansızın duraksadı ve büyük bir hevesle ekledi; "Bunu da dört gözle bekliyorum."

19

"Lillian. Lillian canım... uyanmalısın. Sana çay getirttim." Daisy yatağın başında durmuş, küçük eli omzunu kibarca sarsıyordu.

Lillian homurdandı ve kısık gözlerle kardeşinin yüzüne baktı. "Uyanmak istemiyorum."

"Şey, uyanmalısın. Bir şeyler oldu ve senin hazırlanman gerektiğini düşünüyorum."

"Bir şeyler? Ne oldu?" Lillian sendeleyerek oturdu ve elini ağrıyan başına koydu, Daisy'nin endişeli yüzüne bakması kalbinin huzursuzca atmasına neden olmuştu.

"Yastığına yaslan," diye cevap verdi Daisy, "ben de çayını vereyim. İşte al bakalım." Buharı üstünde fincanı alan Lillian, dağınık düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

Dün akşam Marcus'un onu, sıcak bir banyo ve yardımsever bir hizmetçinin beklediği odasına gizlice getirişini belirsizce hatırlıyordu. Banyo yapıp temiz bir gecelik giymiş ve kız kardeşi kasabadaki festivalden dönmeden önce yatağına yatmıştı. Uzun ve deliksiz bir uykunun ardından eğer kasıklarındaki sızı da geçmiş olsaydı, bir gece önceki olayların hiç gerçekleşmemiş olduğuna kendini inandırabilirdi.

Neden şimdi, diye endişeyle merak etti, Marcus onun-

chatlak!/vero

la evlenme niyetinde olduğunu söylemişti. Ancak gün ışığında teklifini muhtemelen yeniden değerlendirmiş olmalıydı ve Lillian da bunu isteyip istemediğinden pek emin değildi. Eğer hayatının geri kalan kısmını kendini Marcus'a dayattırılan bir zorunluluk gibi hissederek geçirmeye mecbur kalırsa...

"Neler oldu?" diye sordu.

Daisy onun yüzüne bakarak yatağın kenarına oturdu, mavi bir elbise giymiş, saçları düzensizce ensesinde toplanmıştı. Endişeli bakışları Lillian'ın bitkin yüzünde gezindi. "Yaklaşık iki saat önce annemin ve babamın odasından gürültüler geldiğini duydum. Öyle görünüyor ki Lord Westcliff babamla sanırım Marsden salonunda özel olarak görüşmek istemiş. Babam döndükten sonra neler olduğunu sormak için başımı uzattım. Babam cevap veremedi ama oldukça heyecanlı görünüyordu, annem de gülme ve ağlama krizine girmişti. Lord Westcliff ile babam arasında ne geçti bilmiyorum ama sanıyorum ki sen- " Daisy, Lillian'ın fincanının titrediğini görünce sustu ve hemen fincanı ellerinden aldı. "Canım neler oluyor? Çok tuhaf görünüyorsun. Dün bir şey mi oldu? Lord Westcliff'in kızdığı bir şey mi yaptın?"

Lillian delirmiş gibi kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. Daha önce kendini hiç böyle hissetmemişti, öfke ve gözyaşları arasında sıkışıp kalmıştı. Tabii ki bu savaşı öfke kazandı. "Evet," dedi, "bir şey oldu. Ve şimdi o da beni zorlamak için bunu kullanıyor. Arkamdan iş çevirip babamla her şeyi düzenleyerek... ahh buna dayanamam! Yapamam!"

Daisy'nin gözleri hayretle açılmıştı. "İzinsiz Lord Westcliff'in atlarından birine mi bindin? Bu mu?"

"Ben... Tanrım hayır keşke bu olsaydı." Lillian kıpkırmızı kesilen yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Onunla yattım." Sesi soğuk parmaklarının arasından çıkmıştı. "Dün malikânede kimse yokken."

Daisy şaşkınlıktan sessizleşmişti. "Sen... ama... ama ben anlayamıyorum sen- "

"Kütüphanede kanyak içiyordum," dedi Lillian boğuk bir sesle, "ve o beni buldu. Sonra ne olduysa kendimi onun yatağında buldum."

Daisy büyük bir şaşkınlıkla ablasının sözlerini sindirmeye çalışıyordu. Konuşmaya çalıştı, sonra Lillian'ın bıraktığı çaydan bir yudum alıp boğazını temizledi. "Sanırım onunla yattım derken normal uykudan fazlasını ima etmeye çalışıyorsun?"

Lillian öfkeyle kardeşine baktı. "Kuş beyinli olma Daisy."

"Onurlu davranıp sana evlenme teklifi edeceğini düşünüyor musun?"

"Ahh evet," dedi Lillian acıyla, "onurlu davranışını büyük bir yüke çevirip onunla başımı ezecek."

Daisy, "Seni sevdiğini söyledi mi?" demeye cesaret etti.

Lillian dalga geçercesine homurdandı. "Hayır, bunu gösterecek tek bir kelime bile sarf etmedi."

Kız kardeşi şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Lillian... parfümün etkisinden dolayı mı seni istediğini düşünüyorsun?"

"Hayır ben... ahh Tanrım bunu hiç düşünmedim bile. Aklım çok karışık." Lillian inleyerek yakınındaki yastığı kaptı ve kendini boğarcasına yüzünü gömdü. Şu an bu pek de kötü bir fikir değildi aslında.

Yastık kalın olmasına rağmen Daisy'nin sesini tamamen bastıramıyordu. "Onunla evlenmek istiyor musun?"

chatlak!/vero

Soru Lillian'ın kalbinin sızlamasına neden oldu. Yastığı kenara fırlattı ve cevap verdi. "Bu şekilde değil! Benim hislerimi önemsemeksizin kendi başına karar verirken ve sırf şerefim lekelendi diye bunu yaptığını açıklarken değil."

Daisy ablasının sözlerini iyice düşündü ve en sonunda, "Lord Westcliff'in bu şekilde davranacağına inanmıyorum," dedi, "gerçekten istemeden bir kızı yatağına götürecek ya da onunla evlenecek bir adama benzemiyor."

Lillian korkunç bir tavırla, "Keşke biri de benim istediğimin Westcliff için önemli olmasını sağlasa," dedi. Yataktan kalktı ve ibrikten tasa su dökerek yüzünü yıkadı, sonra da yumuşak bir havluyla tenini kuruladı. Küçük teneke kutuyu açıp diş fırçasını içine batırdığında, büyük bir tarçın bulutu havayı kapladı. Tarçının keskin kokusu ağzındaki acı-ekşi tadı yok ettiğinde, dişlerini adeta bir cam gibi temiz ve pürüzsüz olana dek bol suyla çalkaladı. Omzunun üzerinden bakarak, "Daisy benim için bir şey yapar mısın?" diye sordu.

"Evet elbette."

"Şu an için anne ve babamla konuşmak istemiyorum. Ama Westcliff'in gerçekten bana evlenme teklifi etmek için izin isteyip istemediğini bilmek zorundayım. Eğer bir yolunu bulabilirsen- "

Daisy hemen, "Devam etmene gerek yok," diyerek cevap verdi ve hızlıca kapıya doğru gitti.

Lillian sabah temizliğini bitirip geceliğinin üzerine beyaz sabahlığını giyene kadar kız kardeşi odaya geri döndü. Daisy üzülerek, "Sormaya gerek yoktu," diye cevap verdi. "Babam yoktu ama annem bir bardak viskiye gözlerini dikmiş düğün şarkısı mırıldanıyordu. Ve oldukça keyifli görünüyordu. Lord Westcliff'in bir teklif sunduğunu kesinlikle söyleyebilirim."

"Piç kurusu," diye mırıldandı Lillian. "Bu konudaki görüşümün hiçbir önemi yokmuş gibi, beni olayların dışında tutmaya nasıl cesaret eder?" Gözlerini kıstı. "Şimdi ne yaptığını merak ediyorum. Muhtemelen işlemleri tamamlamakla uğraşıyordur. Bu da demek oluyor ki sonraki konuşacağı kişi- " Bir iç çekerek sustu, öfke gözeneklerinden buhar halinde çıkıyordu. Westcliff alçak herifin teki olduğundan, Lillian'a Lord St. Vincent ile arkadaşlığını uygun biçimde noktalamasına izin vermeyecekti. Onun entrikaları karşısında adeta bir çocuk gibi çaresiz kalırken Westcliff her şeyin icabına bakacaktı. "Eğer düşündüğüm şeyi yapıyorsa ocak demiriyle onun beynini patlatacağım!" diye gürledi.

"Ne?" Daisy iyice afallamıştı. "Ne düşünüyorsun? Ahh, hayır Lillian geceliğinle odadan çıkamazsın!" Kapıya doğu gitti ve ablası öfkeyle koridorda ilerlerken arkasından, "Lillian! Lütfen geri gel! Lillian!" diye fısıldadı.

Koridorda hızla ilerleyip büyük merdivenlerden inerken beyaz geceliğinin ve sabahlığının etekleri adeta gemi yelkeni gibi arkasından uçuşuyordu. Saat daha erken olduğundan neyse ki çoğu misafir daha yataklarından kalkmamıştı. Zaten Lillian da onu görenleri önemsemeyecek kadar çok sinirliydi. Birkaç şaşkın hizmetçinin yanından büyük bir öfkeyle geçip gitti. Marcus'un çalışma odasına geldiğinde zorlukla nefes alıyordu. Kapı kapalıydı. Hiç tereddüt etmeden kapıyı sertçe açmasıyla eşikten içeri girerken kapının duvara çarpması bir oldu.

Tam da tahmin ettiği gibi Marcus, Lord St. Vincent ile birlikteydi. Her iki adam da ona doğru dönmüştü.

St. Vincent'ın kayıtsız yüzüne öfkeyle baktı, lafı dolandırmadan, "Size ne kadarını anlattı?" dedi.

chatlak!/vero

Tarafsız ve hoş bir ifade takınan St. Vincent yumuşacık bir sesle, "Yeterince anlattı," diye cevap verdi.

Lillian bakışlarını Marcus'un hiç de pişman görünmeyen çehresine çevirdiğinde, onun her şeyi anlatmış olduğunu anladı. "Hakkın yoktu," dedi Lillian büyük bir öfkeyle, "beni yönlendiremezsin Westcliff!"

St. Vincent sahte bir rahatlıkla masadan uzaklaşıp onun yanına geldi. "Yarı giyinik bir halde dolaşmanın iyi olacağını sanmıyorum sevgilim," diye mırıldandı, "izin ver de sana ceketimi- "

Ancak Marcus çoktan Lillian'ın arkasına geçmiş ve diğer adamın kızın geceliğini görmesini engelleyerek ceketini onun omuzlarına yerleştirmişti bile. Sinirlenerek ceketi atmaya çalıştı fakat Marcus sertçe kızı omuzlarından tutup gergin bedenini kendine doğru çekti. "Sakın aptalca bir şey yapma," diye kulağına fısıldadı ama Lillian sinirli bir tavırla ondan uzaklaştı.

"Bırak beni! Lord St. Vincent ile konuşacaklarım var. O ve ben bunu fazlasıyla hak ediyoruz. Ve eğer beni durdurmaya çalışırsan bu işi senin arkandan yaparım."

Marcus gönülsüzce de olsa kızı bırakıp kenara çekildi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Dışarıdan sakin görünmesine rağmen, Lillian onun kontrol etmede çok usta olduğu duygularını hissedebiliyordu. "Konuşun o zaman," dedi Marcus kısaca ama çenesinin gerginliğinden, bir dakika olsun onları yalnız bırakmaya niyeti olmadığı anlaşılıyordu.

Lillian sadece birkaç kadının bu küstah ve inatçı yaratıkla baş edebilecek kadar cesur olabileceğinden emindi. Kendisinin de onlardan biri olduğuna inanıyordu. Kısık gözlerle ona bakarak, "Araya girmemeye çalış, tamam mı?" dedi ve sırtını ona döndü.

Umarsız bir ifade takınan St. Vincent kalçalarını masaya dayadı. Lillian düşünceli bir halde kaşlarını çatmış, onu bilerek aldatmadığını anlamasını istiyordu. "Lordum lütfen beni affedin. Ben gerçekten- "

"Tatlım, özre gerek yok." St. Vincent kızın saklı düşüncelerini keşfediyormuş gibi bir tavırla onu inceliyordu. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Masum birini kandırmanın ne kadar kolay olduğunu gayet iyi bilirim." Bilerek sustu ve sonra ekledi; "Westcliff'in de bildiği açık."

"Bana bak- " diye konuşmaya başladı Marcus öfkeyle.

St. Vincent, "Bir beyefendi gibi davranmaya çalıştığım zaman böyle oluyor," diyerek onun lafını kesti. Lillian'ın omzuna dökülen uzun buklesine dokunmak için uzandı. "Eğer her zamanki taktiklerimi uygulasaydım, şimdiye kadar on kez senin şerefini lekelerdim ve benim olurdun. Ama öyle görünüyor ki Westcliff'in fazlasıyla övündüğü gururuna çok güvenmişim."

Lillian, "Bu sırf onun suçu değil," dedi, dürüst olmaya kararlıydı. Ancak St. Vincent'ın yüzündeki ifadeden ona inanmadığını fark etmişti.

St. Vincent kızın saçını bıraktı ve başını kızınkine yaklaştırarak, "Aşkım peki ya Westcliff ile aranda ne geçerse geçsin yine de seni istediğimi söylesem?" dedi.

Lillian bu soru karşısındaki şaşkınlığını gizleyemedi.

Kızın arkasında duran Marcus ise sessizliğini daha fazla koruyamadı, sesi öfkeden çatallaşmıştı. "İstediğin saçma St. Vincent. Gerçek şu ki... o artık benim."

St. Vincent soğukkanlılıkla, "Anlamsız ahlâk değerleri yüzünden mi?" diye karşı çıktı.

Lillian St. Vincent'a, "Lordum," dedi, "bu... bu benim için anlamsız değil ve bazı sonuçların da ortaya çıkması

chatlak!/vero

mümkün. Başka birinin çocuğunu taşırken sizinle evlenemem."

"Aşkım bu her zaman olur. Çocuğu kendi çocuğum gibi kabul ederim."

Westcliff uyarırcasına, "Ben bu konuşmayı daha fazla katlanmayacağım," diye haykırdı.

Lillian onu önemsemeyerek belirgin bir pişmanlıkla St. Vincent'a bakmaya devam etti. "Yapamam. Özür dilerim. Korkunun ecele faydası yok lordum ve ben bunu değiştirmek için bir şey yapamam. Ama..." Hiç düşünmeden ona elini uzattı. "Ama olanlara rağmen arkadaşlarınız arasında olmayı umuyorum."

St. Vincent yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle kızın elini sıkıca tutup bıraktı. "Seni reddetmeyi istemeyeceğim sadece bir durum var tatlım... o da bu değil. Elbette senin arkadaşın olarak kalacağım." St. Vincent bakışlarını, yüzünde konunun daha kapanmadığını gösteren bir gülümsemeyle Westcliff'in koyu gözlerine dikti. "Partinin sonuna kadar kalacağımı sanmıyorum," dedi tatlı bir biçimde. "Ani gidişimin dedikodulara sebep olacağı hoşuma gitmemesine rağmen, hayal kırıklığına uğradığımı yeterince gizleyebileceğimden pek de emin değilim. Bu yüzden benim için en iyisi buradan ayrılmak. Şüphesiz bir dahaki karşılaşmamızda konuşacak çok şeyimiz olacak."

St. Vincent odadan çıkıp arkasından kapıyı kapatırken Marcus onun gidişini gözlerini kısarak izledi.

Marcus St. Vincent'ın sözlerini sessizce düşündükten sonra, "Seni reddetmeyi istemeyeceği sadece bir durum... bu ne demek?" diye sordu.

Lillian öfkeyle kaşlarını çatarak ondan yana döndü. "Bilmiyorum ve umrumda da değil! Çok kötü davrandın, St. Vincent senden on kat daha beyefendi!"

"Onun hakkında her şeyi biliyor olsaydın inan böyle konuşmazdın."

"Onun bana saygıyla yaklaştığını biliyorum, oysaki sen sadece bir piyonmuşum gibi davranıyorsun ve bu- " Lillian her iki yumruğuyla onun göğsüne sertçe vururken, Marcus onu kolları arasına aldı.

"Onunla mutlu olamazdın," dedi Marcus, Lillian ensesinden yakalanan bir kedi gibi kıvranırken çabalarını kolaylıkla savuşturabiliyordu.

"Seninle mutlu olacağımı düşündüren nedir?"

Marcus kızın bileklerini kavradığı gibi kollarını arkaya büktü ama Lillian sertçe ayağına bastığında şaşkınlıkla, "Çünkü senin bana ihtiyacın var," dedi. Adamın kolları arasında kıvranırken kesik kesik nefes alıyordu. "Tıpkı benim de sana ihtiyacım olduğu gibi." Sonra dudaklarıyla onun dudaklarını mühürledi. "Yıllardır sana ihtiyacım vardı." Bir kez daha öptü fakat bu seferki tutku dolu ve adeta uyuşturucu gibiydi.

Eğer Marcus onu şaşırtmasaydı, onunla mücadele etmeye devam edebilirdi. Bileklerini bırakıp kollarını dolamış, şefkatle onu kucaklamıştı. Lillian gafil avlanmış öylece dururken kalbi çılgınca atıyordu.

"Bu benim için de anlamsız değildi," dedi Marcus, fısıldayışı kızın kulağını gıdıklamıştı. "Dün en sonunda fark ettim ki sende hata sandığım şeyler, aslında benim en çok keyif aldığım şeylermiş. Sen mutlu olduğun sürece ne yaptığın umrumda değil. Çıplak ayakla ön bahçede koş. Pudingi parmaklarınla ye. Ne kadar istersen o kadar cehenneme gitmemi söyle. Ben seni olduğun gibi istiyorum. Ayrıca kız kardeşlerimin haricinde yüzüme karşı küstah olduğumu söyleyen tek kadın sensin. Sana

chatlak!/vero

nasıl karşı koyabilirim?" Dudakları kızın yumuşak yanağına doğru hareket etti. "Sevgili Lillian," diye fısıldadı, kızın başını geriye itip göz kapaklarından öptü, "eğer şiir yazma kabiliyetim olsaydı sana soneler yazardım. Ancak hislerim çok kuvvetli olduğunda, kelimeler her zaman benim için zor olmuştur. Ve sana söylemeye dilimin varmadığı özellikle bir kelime var ki... o da 'hoşça kal'. Senin benden uzaklaşıp gitmene dayanamam. Kendi gururun yüzünden benimle evlenmeyeceksen o halde beni hoş karşılamak zorunda kalacak insanlar için yap. Evlen benimle, çünkü kahkaha atmamı sağlayan birine ihtiyacım var. Çünkü nasıl ıslık çalındığını öğretecek birine ihtiyacım var. Evlen benimle Lillian... çünkü içimde kulakların için karşı koyamadığım bir tutku var."

"Kulaklarım mı?" Lillian şaşkınlık içerisinde Marcus'un başını eğip kızarmış kulak ucunu dişlediğini hissetti.

"Hımm. Hayatımda gördüğüm en muhteşem kulaklar." Diliyle onun kulağının iç kavisini takip ederken eli kızın belinden göğsüne doğru kaydı, kıvrımlarının tadını çıkarıyordu. Marcus göğsüne dokunduğunda, geceliğinin altında hiçbir şey olmadığını fark etti ve parmakları yumuşak küçük yuvarlakları okşamaya başladı. "Bunlar da," diye mırıldandı, "muhteşem..." Onu okşamakla kendini kaybeden Marcus, hızla kızın sabahlığının küçük düğmelerini açmaya başladı.

Lillian nabzının hızlandığını, nefesinin onunkine karıştığını hissediyordu. Seviştikleri zaman üzerinde hareket eden bedenin sert kaslarını, aralarındaki mükemmel uyumu ve ellerinin altındaki esnek kasları hatırladı. Marcus'un dokunuşunu, dudaklarının arayışını ve ihtiyaçtan titremesini sağlayan parmaklarını anımsayınca teni karıncalanmıştı. Hiç şüphesiz Marcus gün içerisinde soğukkanlı ve mantıklıydı, bütün duygusallığını yatağa saklıyordu.

Lillian bu yakınlıktan heyecanlanmış bir halde onun bileklerini tuttu. Hâlâ konuşmaları gereken çok şey vardı... her ikisi için de göz ardı edemeyecekleri kadar önemli konulardı bunlar. "Marcus," dedi nefes nefese, "yapma. Şimdi olmaz. Bu sadece olayları daha çok karıştırır ve- "

"Bence her şeyi açıklığa kavuşturur."

Marcus kızın yüzünü kavrayıp büyük bir özlemle yanaklarını okşamaya başladı, gözleri her zamankinden daha karaydı. Sadece derinlerdeki belirsiz kehribar parlaklık, aslında onların siyah değil de kahverengi olduklarını gösteriyordu. "Öp beni," diye fısıldadı ve ilk başta üst dudağını sonra da alt dudağını kavrayarak yeniden onu öpmeye başladı. Bu okşayışlar Lillian'ın tepeden tırnağa titremesine neden oldu, sanki ayaklarının altındaki zemin hareket ediyordu ve ayakta durabilmek için onun omuzlarına tutunmak zorunda kaldı. Marcus onun dudaklarını sertçe öpüyor, bu nemli baskı yeni bir zevk dalgasıyla kızın aklını karıştırıyordu.

Marcus onu öpmeye devam ederken Lillian kollarını boynuna dolayıp omuzlarını ve sırtını okşadı. Kızın bacaklarının titrediğini anlayınca onu halı döşeli yere yatırdı. Ağzı kızın göğsünde dolanıyor, narin beyaz kumaş üzerinden onun göğüs uçlarını yakalıyordu. Koyu kırmızı, mavi ve altın renkler Lillian'ın gözlerini kamaştırdı, sersem bir halde dikdörtgen vitray camlardan sızan güneş ışığının altında yattığını fark etti. Teni adeta gökkuşağının altında yatıyormuşçasına rengârenkti.

Marcus, kızın geceliğinin ön kısmını tutup sabırsızca iki yana çekti. Düğmeler yerlerinden fırlayarak halı-

chatlak!/vero

nın üzerine dağıldı. Yüzü Lillian'a çok farklı geliyordu; çok daha yumuşak ve gençti, teni de tutkudan kızarmıştı. Daha önce hiç kimse onun baktığı gibi ateşle Lillian'a bakmamıştı. Marcus ortaya çıkan göğsün üzerine eğilerek inci beyazlığındaki teni yalamaya başladı.

Lillian hızlı hızlı soluklanıyor, bedeniyle kavis çiziyor ve onu tamamen kucaklama ihtiyacıyla kendini zorluyordu. Elini üzerindeki erkeğin başına uzattı ve parmaklarını kalın siyah saçlarına doladı. Bu ifadesiz ricayı anlayan Marcus, dişleri ve diliyle göğüs ucunu ısırmaya başladı. Bir eliyle geceliğin önünü buruşturup kızın karnını okşarken, yüzük parmağıyla onun göbeğini kibarca çevreledi. Lillian pencereden yansıyan renk cümbüşüyle kıvranırken bu tutku ateşi onu yiyip bitiriyordu. Marcus parmaklarını daha aşağıya, ipeksi tüylerin başlangıcına doğru kaydırdı. Saklı küçük tepeciğe dokunduğunda, onun kör bir zevke savrulacağını çok iyi biliyordu.

Fakat Marcus aniden elini çekti ve Lillian buna karşı itiraz edercesine sızlandı. Kapı açılırken Marcus küfrederek kızın bedenini altına çekip yüzünü omzuna bastırdı.

Sessizlik anını bozan tek şey Lillian'ın düzensiz nefes alışverişleriydi. Marcus'un ona kalkan olmuş bedeninden kapıda birinin olduğunu korkuyla fark etti. Bu kişi Simon Hunt'tan başkası değildi. Kolunun altında bir muhasebe defteri ve siyah kurdeleli birkaç dosya vardı. Hunt şaşkın bir tavırla bakışlarını yerdeki çifte çevirmişti. Elinden geldiğince soğukkanlılığını korumaya çabalıyordu fakat bu oldukça zordu. Her zaman ölçülü ve kendine hâkim olarak bilinen Kont Westcliff, çalışma odasında gecelikli bir kadınla yerde oynaşırken yakalamayı umacağı son adamdı.

"Affedersiniz lordum," dedi Hunt dikkatle, "ben bu saatte sizin... başka biriyle... görüşebileceğinizi düşünmemiştim."

Marcus vahşi bakışlarıyla onu eziyordu. "Bir dahaki sefere kapıya vurmayı deneyin."

"Haklısınız." Hunt bir şey daha söylemek için ağzını açtı, söyleyeceklerini tartıyor gibiydi ve kabaca boğazını temizledi. "Ben ee... sohbetiniz bitince geleyim." Ancak tam odadan çıkarken Marcus'a sormadan edemedi; "Haftada bir kere demiştin, değil mi?"

"Kapıyı kapat," dedi Marcus donuk bir sesle ve Hunt güldüğünü belli eden boğuk bir sesle dediğini yaptı.

Lillian yüzünü hâlâ Marcus'un omzuna dayıyordu, Simon Hunt'a iç çamaşırlarıyla beysbol oynarken yakalandığı zamanki kadar utanmıştı. Ne var ki bu seferki ondan on kat daha beterdi. Bir daha asla yüzüne bakamayacağını düşünerek inledi.

Marcus, "Tamam sorun yok, çenesini kapalı tutacaktır," diye mırıldandı.

"Kime söyleyeceği umurumda değil," diyebildi Lillian, "ben seninle evlenmiyorum. Yüz kez şerefimi lekelemiş olsan da olmaz."

"Lillian," dedi Marcus, sesinde keyif vardı, "yüz kez senin şerefini lekelemek benim için büyük bir zevk olurdu. Ama öncelikle bu sabah bu kadar affedilemez ne yapmışım, onu bilmek istiyorum."

"İlk önce babamla konuştun."

Marcus hafiften kaşlarını kaldırdı. "Bu seni kızdırdı mı?"

"Nasıl kızdırmasın? Bana tek bir kelime bile etmeden babamla birlikte arkamdan iş çevirmeye kalkışarak bir zorba gibi davrandı- "

chatlak!/vero

"Bir saniye," dedi Marcus alayla, hemen yana kayıp rahatça oturdu ve ona bakması için iri eliyle Lillian'ın çenesini kaldırdı. "Babanla görüşerek bir zorbalık yapmadım, sadece geleneklere sadık kaldım. Damat adayı genellikle bir kıza resmen evlenme teklifi etmeden önce kızın babasıyla konuşur." Sesine nezaket hâkimdi ve ekledi, "Amerika'da bile bu böyledir. Yanılmıyorum, değil mi?"

Lillian cevap vermeden önce şöminenin üstündeki saat yarım dakika ilerlemişti bile. "Evet, genellikle böyle yapılır. Fakat ben sandım ki sen ve babam benim ne istediğimi önemsemeden nişan anlaşmasını çoktan yaptı- "

"Senin tahminin tamamen yanlış. Biz ne nişan detaylarını, ne çeyizi, ne de düğün tarihini konuştuk. Benim tek yaptığım, seninle flört etmek için babandan izin istemekti."

Lillian utanç içerisinde öylece ona bakıyordu. "Peki Lord St. Vincent ile ne konuştun?"

Şimdi utanma sırası Marcus'taydı. "Bak işte bu bir zorbalıktı," diye itiraf etti. "Bunun için üzgün olduğumu söylemeliyim ancak hiç de değilim. St. Vincent'ın benim yerime onunla evlenmen için seni kandırma riskini alamazdım. Bu yüzden, senden uzak durması için onu uyarmam gerektiğini düşündüm." Konuşmasına devam etmeden önce sustu ve Lillian onun tavrında alışık olmadığı kararsızlığı fark etti. "Birkaç sene önce," dedi ona bakmadan, "St. Vincent benim... ilgi duyduğum bir kızla ilgilendi. Ona âşık değildim fakat o zamanlar ben ve o muhtemelen- " Sustu ve başını iki yana salladı. "Bu ilişkinin nasıl ortaya çıktığını bilmiyorum, zaten bulmaya da hiç fırsatım olmadı. St. Vincent kızın peşine takılınca beni onun için terk etti." Dudaklarında keyifsiz bir gülümseme belirdi.

"Ancak beklenildiği üzere St. Vincent birkaç hafta içinde ondan sıkıldı."

Lillian şefkatle onun keskin yüz hatlarına bakıyordu. Bu açıklamada ne öfke ne de kendine acıma vardı fakat Lillian bu tecrübeyle onun canının yandığını sezmişti. Marcus gibi sadakate önem veren bir adam için, aynı anda bir dostun ve bir sevgilinin ihanetine katlanmak oldukça güç olmalıydı. Lillian yumuşak bir sesle, "Ve sen hâlâ onunla arkadaşsın?" diye sordu.

Marcus dikkatlice cevap verdi, kişisel sorunlarını anlatmanın onun için zor olduğu ortadaydı. "Her arkadaşlık yara alır. St. Vincent bir kadına karşı olan hislerimin ne kadar güçlü olduğunu anlarsa onu kovalamayacağına inanıyorum. Bu yüzden geçmişin tekerrür etmesine izin veremezdim. Ve sen... benim için... çok önemlisin."

Marcus'un başka bir kadına ilgi duyduğu düşüncesi kıskançlık duygularının kabarmasına neden olmuştu... ama sonra 'önemli' kelimesinin manasını düşününce kalbi şaşkınlıktan neredeyse duracaktı. Marcus duygularını ortaya koymaktan hoşlanmayan tam bir İngiliz beyefendisiydi. Fakat Lillian, onun ihtiyatla koruduğu kalbini açmakta daha az zorlandığını ve kendi adına bunun şaşırtıcı sonuçlar doğurabileceğini fark etti.

Marcus ciddiyetle, "Çünkü St. Vincent'ın hem görünüş hem de çekicilik açısından önde olduğu ortada," diye devam etti, "sadece kararlı olarak teraziyi dengeleyebileceğimi düşündüm. Onunla bu sabah konuşma nedenim- "

Lillian, "Hayır değil," diyerek itiraz etti, kendini durduramamıştı.

Marcus o zaman soran gözlerle ona baktı. "Efendim?"

"St. Vincent senden önde falan değil," dedi Lillian, tıpkı

chatlak!/vero

onun gibi kalbindekileri anlatmanın kolay olmadığını keşfedince yüzü kızardı. "İstediğinde sen de büyüleyici olabiliyorsun. Ve dış görünüşüne gelince..." Artık yüzünden ateş fışkırıyordu. "Ben seni çok çekici buluyorum," diye patladı. "Ben... ben her zaman seni çekici bulmuşumdur. Ne kadar içersem içeyim, eğer istemeseydim dün gece seninle asla birlikte olmazdım."

Marcus'un dudaklarında ani bir gülümseme belirdi, Lillian'ın aralık yakasına uzanarak onu kibarca kapadı ve elinin tersiyle kızın pembe boynunu okşadı. "O zaman benimle evlenmek istememe sebebinin önyargıdan ziyade, zorlandığın fikrine dayandığını söyleyebilirim?"

Onun okşayışlarına kendini kaptıran Lillian ise şaşkınca baktı. "Hı?"

Marcus hafif bir kahkaha attı. "Diyorum ki buna zorlamayacağına söz verirsem, benim karım olmayı düşünür müsün?"

Lillian dikkatle başını aşağı yukarı salladı. "Ben... ben bunu düşünebilirim ama Ortaçağ lordları gibi davranıp bana gözdağı vermeye kalkarsan- "

"Hayır, sana gözdağı vermeye kalkmayacağım," dedi ciddiyetle ancak Lillian onun gözlerindeki parıltıyı görmüştü. "Bu gibi taktiklerin işe yaramayacağı belli. Öyle görünüyor ki demir bir leblebiye çattım."

Lillian bunu duyunca biraz daha rahatladığını hissetti, Marcus onu kucağına oturturken itiraz dahi etmedi. Uzun bacakları onunkiler üzerinde sallandı, sıcak eli kızın geceliğinin altından uzanıp kalçalarını sıktı. Nasıl da rahatlatıcıydı. Marcus kurnazca ona baktı. "Evlilik ortak bir müessesedir. Ve ben ciddi bir görüşme olmadan iş ortaklığına girmem, bu sebeple bu durumu da aynı ciddiyetle ele

alacağız. Sadece sen ve ben. Şüphesiz anlaşamayacağımız birkaç nokta olacak fakat sen, benim uzlaşmada ne kadar tecrübeli olduğumu öğreneceksin."

"Babam çeyiz konusunda son sözü söylemede ısrar edecektir."

"Finansal durumlardan bahsetmiyorum. Benim istediğim babanın söz sahibi olmayacağı bir şey."

"Beklentilerimiz ve nerede yaşayacağız gibi konulardan mı bahsedeceğiz?"

"Kesinlikle."

"Peki ben kasabada kalmak istemediğimi... Londra'yı Hampshire'a tercih ettiğimi söylesem... Marsden Köşkü'nde yaşamayı kabul edecek misin?"

Marcus cevap verirken şüpheyle ona bakıyordu. "Bunun için ayrıcalık tanıyabilirim. Ancak malikâne işleriyle başa çıkmak için sık sık buraya gelmek zorundayım. Sanırım Stony Cross Park'tan hoşlanmıyorsun?"

"Ahh hayır. Ben... burayı daha çok seviyorum. Benim sorum bir sadece varsayımdı."

"Yine de sen eğlenceli şehir hayatına alışkınsın."

"Ben burada yaşamak istiyorum," diye ısrar etti Lillian. Nehirlerin ve ormanların, çocuklarıyla oynamayı düşündüğü çayırların güzelliklerini, alışılmadık insanları, esnafları ve sakin kasaba hayatını neşelendiren yerel festivalleriyle Hampshire'ı ve yağmurlu günlerde... ya da aşk gecelerinde sığınmak için kuytu köşeleriyle büyük ama samimi malikâneyi düşündü. Lillian, Stony Cross Park'ın sahibinin hepsinden daha çekici olduğunu fark edince yüzü kızardı. Nerede otururlarsa otursunlar, bu önemli adamla geçireceği hayat kesinlikle sıkıcı olmayacaktı.

"Tabii," diye devam etti uçarı bir tavırla, "yeniden ata

chatlak!/vero

binmeme iznim olursa Hampshire'da kalmaya gönüllü olurum."

Bu sözüne karşılık zorlukla bastırılmış bir kahkaha oldu. "Bu sabah senin için Starlight'ı eyerlesin diye bir seyise haber vereceğim."

"Ahh, teşekkür ederim," dedi Lillian alayla. "Partinin bitimine iki gün kaldı ve ata binmeme şimdi izin veriyorsun. Neden? Dün gece seninle yattığım için mi?"

Marcus gülümsedi ve elini hafifçe kızın kalçasında gezdirmeye başladı. "Haftalar önce benimle yatmalıydın, o zaman bütün malikânede at sürmene izin verirdim."

Lillian ona gülümsememek için yanağının içini ısırdı. "Anlıyorum. Sanırım bu evlilikte, ne zaman senden bir şey istesem seks becerilerimi ortaya koymak zorundayım."

"Hiç de değil. Ancak..." Adamın gözleri keyifle parladı. "Hünerlerin beni daha uysal yapıyor."

Marcus, daha önce hiç görmediği şekilde ona kur yapıyor ve takılıyordu, üstelik oldukça da rahattı.

"Sence iyi geçinebilecek miyiz?" diye sordu şüpheyle, boyun bağının düğümüyle oynayıp gri ipekli kumaşı parmaklarıyla çekiştirdi. "Neredeyse her konuda zıtız."

Marcus başını eğdi ve kızın bileğinin iç kısmına burnunu sürterek teninin altında adeta dantel gibi işlenmiş karışık damarları öptü. "Tamamen bana benzeyen biriyle evlenmenin vereceğim en kötü karar olduğuna inanmaya başladım."

"Belki de sen haklısın," dedi Lillian düşünceli biçimde, parmakları Marcus'un yüzünün yanına düşen kısa kesimli parlak saçlardaydı. "Her zaman her istediğini yapmana izin vermeyecek bir eşe ihtiyacın var. Biri..." Marcus dilini kızın dirseğindeki hassas noktaya değdirdiğinde, hafif bir

ürpertiyle sustu. Düşüncelerini toplamaya çalışarak, "Kendinle övündüğün zaman seni dizginleyecek birine..."

"Ben asla kendimle övünmem," dedi Marcus ve kızın boyun kıvrımdan geceliğini çekti.

Marcus omzunu öpmeye başladığında Lillian'ın nefesi kesildi. "Her zaman her konuda en iyisini biliyormuş tavrını ve seninle zıt fikre sahip olan herkese aptalmış gibi davranmanı sen nasıl adlandırıyorsun?"

"Çoğu zaman benimle zıt fikre düşen insanlar bir aptal gibi davranıyorlar ve ben buna bir şey yapamam."

Lillian hafif bir şekilde güldü ve Marcus dudaklarını boynunda gezdirmeye başladığında başını onun koluna yaslayıp, "Biz ne zaman görüşeceğiz?" diye sordu, sesinin boğuk çıkmasına şaşırmıştı.

"Bu gece. Odama geleceksin."

Lillian şüpheci bakışlarını ona çevirdi. "Bu, vicdansızca benden faydalanman için beni içine çekmeye çalıştığın bir hile olmasın sakın?"

Marcus ona bakmak için biraz geri çekilerek ciddiyetle cevap verdi. "Elbette hayır. Benimle evlenme konusunda var olan şüphelerini yok edecek anlamlı bir konuşma yapma niyetindeyim."

"Hımm."

"Ama sonra vicdansızca senden faydalanmayı düşünüyorum."

Marcus onu öperken Lillian'ın gülümsemesi dudakları arasında kayboldu. Onun böyle uçarı bir yorum yaptığını ilk kez duyuyordu. Marcus çoğunlukla kendisine çok normal gelen saygısızlığa tolerans gösteremeyecek kadar tutucu biri olmuştu. Belki de bu, onun üzerindeki etkisinin küçük bir işaretiydi.

chatlak!/vero

Marcus, "Ama şimdi... halletmem gereken başka bir sorunum var," dedi.

"Ne sorunu?" diye sordu Lillian, altındaki bedenin gerildiğini fark ederek oturuşunu değiştirdi.

Marcus başparmağıyla kızın dudaklarını okşadı ve ağzının şeklini takip etti. Sanki kendine hâkim olamıyormuş gibi son bir kez daha onu dudaklarından öptü. Dudaklarının özlem dolu okşayışları, kızın dudaklarının karıncalanmasına ve heyecanın dağılıp tüm bedenine yayılmasına sebep oldu. Onun kolları arasında nefes nefese kalmış ve bitkinleşmişti. "Sorun şu ki kimse seni geceliğinle görmeden merdivenlerden yukarıya çıkaramam," diye fısıldadı Marcus.

20

Haberlerin, Daisy'nin ağzında bakla ıslanmayan bir kişi olması sayesinde mi, yoksa çalışma odasındaki manzarayı muhtemelen kocasından öğrenen Annabelle tarafından mı yayıldığı belli değildi. Fakat Lillian kahvaltı odasında çayını içmek için diğer süs bitkilerinin yanına geldiğinde, onların olanları bildiğinden emindi. Evie'nin utangaç gülümsemesinden, Daisy'nin alaylı tavrından ve Annabelle'in sahte ilgisizliği oldukça önemli ipuçlarıydı. Masaya otururken kızardı ve onların bakışlarından kaçınmaya çalıştı. Utangaçlığa, korkuya veya yalnızlığa karşı her zaman alaycı bir ifade takınmayı başaran biri olmuştu... ama şu an tuhaf bir biçimde savunmasız hissediyordu.

Sessizliği ilk bozan Annabelle oldu. "Ne kadar can sıkıcı bir sabah." Eliyle ağzını kapatarak kibarca esnedi. "Birilerinin sohbeti canlandıracağını umuyorum. Acaba öğrenebileceğimiz bir dedikodu var mı?" Muzip bakışları Lillian'ın şaşkın ifadesini işaret etti. Bir uşak Lillian'ın fincanını doldurmak için geldiğinde, Annabelle konuşmasına devam etmeden önce onun gitmesini bekledi. "Bu sabah geç kaldın canım. İyi uyuyamadın mı?"

Lillian, gözlerini kısarak keyifle onunla dalga geçen

chatlak!/vero

arkadaşına baktığında, Evie'nin çayı neredeyse ağzından püskürtecekti. "Aslına bakarsan hayır."

Bunun üzerine Annabelle büyük bir neşeyle gülümsedi. "Neden havadisleri anlatmıyorsun Lillian? Sonra ben de benimkileri veririm, gerçi benim haberlerim seninki kadar ilginç değil."

"Zaten her şeyi biliyor gibisin," diye mırıldandı Lillian, büyük bir yudum çayla utandığını gizlemeye çalışmıştı. Fakat bu sadece dilini yakmasına neden oldu, fincanı geri bıraktı ve bakışlarına karşılık vermek için kendini zorladı.

Annabelle kibarca, "İyi misin canım?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Lillian, "sanki başka biriymişim gibi hissediyorum. Heyecanlıyım ve mutluyum ama bir şekilde..."

"Korkuyor musun?" diye mırıldandı Annabelle.

Bir ay önceki Lillian korktuğunu itiraf etmektense işkence görmeye razı olurdu... ama şimdi başını uysalca sallayan birine dönüşmüştü. "Kendi hassasiyetini ya da yumuşak kalbini fark edemeyen bir adama karşı savunmasız olmaktan hoşlanmıyorum. Huy olarak birbirimize uymadığımız ortada."

"Ama fiziksel olarak ondan etkileniyorsun, değil mi?" diye sordu Annabelle.

"Maalesef evet."

"Neden maalesef?"

"Çünkü ilgisiz bir arkadaşlığı paylaşabilecek bir adamla evlenmek çok daha kolay olurdu, şeye kıyasla..."

Genç bayanların üçü de büyük bir dikkatle ona yanaştı. "Ne-neyin yerine?" diye sordu Evie, gözleri kocaman açılmıştı.

"Ateşli, yırtıcı, uçuk ve tamamen ahlaksız bir tutkunun yerine."

Evie sandalyesine geri yaslanarak belirsizce, "Ahh Tanrım," diye tepki verirken, Annabelle gülümsemiş, Daisy ise mest olmuş bir merakla ablasına bakıyordu.

Lillian buharı üstünde fincanın derinliklerine bakarken dudaklarının köşeleri yukarıya doğru kıvrıldı. "Böyle ciddi ve sessiz bir adamın yatak odasında bambaşka biri olabileceği kimin aklına gelirdi ki?"

"Seninleyken onun kendine hâkim olamadığını hayal edebiliyorum," diye yorum yaptı Annabelle.

Lillian bakışlarını fincandan alarak, "Neden bunu söyledin?" diye sordu dikkatle. Bir an Annabelle'in bunu parfümün etkisine dayandıracağından korkmuştu.

"Sen odaya girdiğin andan itibaren kont daha neşeli bir hale geliyor, yani onu büyülediğin ortada. Sürekli söylediklerini duymaya çalıştığı ve her hareketini izlediği için neredeyse kimse onunla doğru düzgün sohbet dahi edemiyor."

"Öyle mi?" Bunu duyduğuna sevinen Lillian, soğukkanlı görünmek için savaş verdi. "Neden bunu daha önce söylemedin?"

"İşine karışmak istemedim, çünkü St. Vincent'ı da tercih etme olasılığın vardı."

Lillian surat asıp elini alnına koydu. Bu sabah olan Marcus ve St. Vincent arasındaki küçük düşürücü sahneyi onlara anlatırken, arkadaşları duruma olumlu tepki verip ona destek oldu.

Annabelle, "Lord St. Vincent'a şefkat duymamamın tek sebebi, ardında birçok kırık kalp ve gözyaşı bıraktığını bilmemdir. Bu yüzden reddedilmenin nasıl bir his olduğunu öğrenmesi gerekiyordu," dedi.

"Yine de onu kandırmışım gibi hissediyorum," dedi Lil-

chatlak!/vero

lian suçlu bir şekilde. "Ve o da o kadar anlayışlıydı ki beni hiç suçlamadı bile. Sırf bundan dolayı onu seviyorum."

Evie tatlı sesiyle, "Di-dikkatli ol," dedi ve ekledi; "duyduklarımıza göre, Lord St. Vincent kolay kolay pes eden biri değil. Eğer yeniden sana yaklaşırsa tek başına onunla bir yere gitmeyeceğine söz ver."

Lillian gülümseyerek arkadaşının endişeli yüzüne baktı. "Evie çok şüpheci yaklaşıyorsun. Tamam, söz veriyorum fakat endişelenecek bir şey yok. Lord St. Vincent'ın kont gibi güçlü birini kendine düşman edecek kadar aptal olacağını sanmıyorum." Konuyu değiştirme umuduyla dikkatini Annabelle'e verdi. "Ben havadislerimi verdim. Şimdi sıra sende. Neler oluyor?"

Annabelle ışıl ışıl gözleri ve güneş ışıklarının vurduğu ipeksi saçlarıyla yirmi yaşında görünüyordu. Duyulmadıklarından emin olmak için etrafı kolaçan ederek, "Hamile olduğumdan neredeyse eminim," diye fısıldadı. "Son zamanlarda... mide bulantısı ve uyuklama gibi belirtiler yaşıyorum... ve iki ay geciktim."

Hepsi sevinçle iç çektiler. Daisy belli etmeden masanın karşısına uzanıp Annabelle'in elini sıktı. "Canım bu duyduğum en harika haber! Bay Hunt biliyor mu?"

Annabelle'in gülümsemesi yerini hüzne bıraktı. "Henüz değil. Emin olduğum zaman ona söylemek istiyorum. Ve mümkün olduğunca ondan saklamayı düşünüyorum."

"Neden?" diye sordu Lillian.

"Çünkü öğrenir öğrenmez hemen beni korumaya geçecek ve hiçbir yere gitmeme izin vermeyecektir."

Simon Hunt'ı ve onun Annabelle'e olan tutkusunu bilen süs bitkileri, bunu sessizce onayladılar. Hunt bebeğin olacağını öğrendiğinde, adeta bir şahin gibi hamile eşine kol kanat gerecekti.

Daisy neşeli bir şekilde, "Ne büyük zafer ama," dedi, "geçen sene bir süs bitkisiydi, bu sene bir anne. Senin için her şey çok güzel oluyor canım."

Annabelle gülümseyerek, "Şimdi sıra Lillian'da," dedi.

Lillian'ın gergin sinirleri, bu sözler karşısında zevkin korkuya karıştığı bir hisle canını sıkıyordu.

Diğerleri büyük bir heyecanla doğacak bebek hakkında konuşuyorken Daisy fısıldayarak, "Ne oldu?" diye sordu. "Endişeli görünüyorsun. Şüphelerin mi var? Sanırım bu normal."

"Eğer onunla evlenirsem bizim kedi-köpek gibi kavga edeceğimiz kesin," dedi Lillian sertçe ama

Daisy gülümsedi. "Farklı olduğunuz konusuna fazla takılmıyor musun? Bence kontla sen, tahmin ettiğinden çok daha fazla birbirinize benziyorsunuz."

"Hangi açıdan benziyoruz?"

"Sadece düşün," diye salık verdi kız kardeşi sırıtarak, "bir sonuca varacağına eminim."

Hem annesini hem kız kardeşini Marsden salonuna çağıran Marcus, ellerini belinde kavuşturmuş onların önünde duruyordu. Mantığını takip etmektense kendi kalbine güvenmeyi tercih ederek kendini, hiç de alışık olmadığı bir konumda bulmuştu. Bu Marsden aile ilkelerine hiç ama hiç uygun değildi. Aline ve Livia hariç, aile soğukkanlı ve mantıklı olmasıyla ünlüydü. Marcus ise olağan bir Marsden ferdiydi... tabii Lillian Bowman bir fırtına gibi onun hayatına girene kadar.

Şimdi ise daha önce hayatında hiç tatmadığı huzuru getiren bu dik kafalı genç kadına bir söz vermek üzereydi. Sonunda bir gelini olacağı haberini kontese nasıl verece-

chatlak!/vero

ğini merak ederken, yüzündeki küçük kaslar sevimsizce seğirdi. Bu kız kontesin gelin olarak düşüneceği en son kişiydi.

Livia yakındaki bir sandalyede otururken kontes her zamanki gibi kanepesindeydi. Marcus onların bakışlarındaki bariz farkı görmezden gelemiyordu. Kız kardeşininkiler sıcak ve beklenti doluyken annesinin gözleri ise donuk ve temkinliydi.

"Beni öğle uykumdan kaldırdınız," dedi kontes alayla, "söyleyeceklerinizi bekliyorum lordum. Bize ne haberler getirdiniz? Böyle uygunsuz bir saatte çağrılmama sebep olacak önemli haber nedir? Sanırım kız kardeşinizin veledini anlatan yine önemsiz bir mektup geldi. Konuşun!"

Marcus'un çenesi kasılmıştı. Haberi kibar bir dille verme düşüncesi yeğeninden saygısızca bahsedilince yok olup gitmişti. Birden bütün torunlarının, geleceğin varisi de dâhil, yarı Amerikan olacağı haberini annesine vereceği düşüncesi çok hoşuna gitti.

"En nihayetinde tavsiyenize uyup size bir gelin bulduğumu öğrenince çok sevineceğinizden eminim," dedi rahatça. "Henüz kendisine resmi bir evlilik teklifinde bulunmama rağmen, onun teklifimi kabul edeceğine inandıran geçerli sebeplerim var."

Kontes şaşkınlıktan gözlerini kırpıştırdı, soğukkanlılığını kaybediyor gibi görünüyordu.

Livia yüzünde meraklı bir gülümsemeyle ağabeyine bakıyordu. Kız kardeşinin gözlerinde beliren ani parıltı, Marcus'a onun isimsiz gelinin kimliği konusunda bir tahmini olduğunu düşündürdü. "Ne güzel. Sonunda sana katlanacak birini buldun mu Marcus?"

Marcus kız kardeşine gülümsedi. "Öyle görünüyor.

Ancak kendisinin aklı başına gelip kaçmadan önce düğün planlarını hemen yapmam gerektiğini düşünüyorum."

"Saçmalık," dedi kontes sertçe. "Hiçbir kadın Kont Westcliff'ile evlenme ihtimalinden kaçmaz. Sen İngiltere'de unvan sahibi en kadim soydansın. Evleneceğin gün eşine, dünyada tacını giymemiş herhangi bir prensten çok daha fazla soylu bir itibar vereceksin. Şimdi kimde karar kıldığını bana söyle."

"Bayan Lillian Bowman."

Kontes hoş olmayan bir şekilde homurdandı. "Bu kadar şaka yeter Westcliff, bana kızın adını söyle."

Livia sevinçten yerinde duramıyordu. Gülen gözleriyle Marcus'a bakarak annesine yanaştı ve yüksek sesle, "Sanırım o ciddi anne, kız gerçekten Bayan Bowman," dedi.

"Olamaz!" Kontes dehşete düşmüştü, yüzü kızarmış şakaklarındaki damarlar şişmişti. "Bu delilikten vazgeçip aklını başına almanı istiyorum Westcliff. O zalim yaratığı gelinim olarak kabul edemem ben!"

"Edeceksin," dedi Marcus inatla.

"Buradaki ya da Avrupa'daki herhangi bir kızı getirebilirsin... soylu ve düzgün olduğu sürece..."

"Benim istediğim Bayan Lillian Bowman."

"O kız Marsden kadını tanımına uygun değil."

"O zaman biz de o tanımları baştan yazarız."

Kontes acı bir kahkaha attı. Ses öyle çirkindi ki Livia kulaklarını tıkamamak için ellerini sandalyenin kollarına yapıştırdı. "Sen aklını mı kaçırdın? O Bowman kızı bir melez! Çocuklarını, geleneklerimize zarar verip adetlerimizi küçümseyen ve görgü kurallarımızla dalga geçen bir kadın tarafından büyütüleceğini nasıl düşünürsün? Böyle bir eş sana nasıl hizmet edebilir? Yüce Tanrım, Westcliff!" Öfkeli

kadın nefesini düzenlemek için sustu ve bir Marcus'a bir Livia'ya bakarak, "Bu ailenin Amerikalılara olan korkunç düşkünlüğü nereden geliyor?" diye patladı.

Livia gülünç bir tavırla, "Ne ilginç bir soru anne," dedi. "Her nedense çocuklarının hiçbiri kendi soyundan biriyle evlenmeyi düşünmedi. Sence bunun sebebi nedir Marcus?"

Kont, "Sanırım cevap hiçbirimizin hoşuna gitmez," diye alaylı bir cevap verdi.

"Soylu bir kızla evlenmek zorundasın," diye bağırdı kontes. "Var olmanın tek sebebi aile soyunu ilerletip, varislerin için unvanını ve mal varlığını korumak. Ve şimdiye kadar bunda başarısız oldun."

"Başarısız mı?" diye lafa karıştı Livia, gözleri öfkeden parlıyordu. "Marcus, babam öldüğünden beri aile mirasını dörde katladı. Malikânedeki her hizmetçinin, her kiracının yaşam standartlarını yükselttiğine değinmiyorum bile. Parlamentoda insani yardımlara destek çıktı ve lokomotif fabrikasında yüzden fazla kişiye iş imkânı sağladı. Dahası o hayatta sahip olunacak en kibar ağabe- "

Marcus, "Livia, beni savunmana lüzum yok," diye mırıldandı.

"Evet var! Herkes için bir şeyler yapmaya çalışırken, annemin aile soyu hakkındaki saçmalıklarına katlanmak zorunda kalmadan, kendi seçtiğinle kızla neden evlenemeyesin ki? Hem o kızın da neşeli ve çok sevimli bir kız olduğunu da eklemeliyim."

Kontes hırçın bakışlarını küçük kızına çevirdi. "Marsden niteliklerine sahip olmadığını göz önünde bulundurursak, senin aile soyunu tartışmaya hakkın yok çocuk. Yoksa sana bir uşakla yaşanan tek gecelik maceranın bir

eseri olduğunu hatırlatayım mı? Eski kontun boynuzlu bir koca olmak yerine, seni kabul etmekten başka çaresi yoktu ama yine de- "

Marcus sertçe, "Livia," diyerek araya girdi, yüzü kirece dönen kardeşine elini uzattı. Bu gerçeği uzun süre önce keşfetmişti fakat şimdiye kadar kontes bunu asla açıkça dile getirmemişti. Livia ayağa kalkarak hemen ağabeyinin yanına gitti, rengi solmuş yüzünde gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Marcus korurcasına bir kolunu dolayıp onu kendine doğru çekti ve kulağına, "Sen artık gitsen iyi olur. Söylemem gereken şeyler var ve ben senin bu yaylım ateşi içerisinde kalmanı istemiyorum," dedi.

"Peki," dedi Livia, sesi hafiften titriyordu, "onun ne söylediği umurumda değil. Uzun zaman önce benim canımı yakmayı bıraktı."

Ağabeyi, "Ama ben senin adına umursuyorum," diye cevap verdi kibarca. "Git kocanı bul Livia ve ben kontesle ilgilenirken seni rahatlatmasına izin ver."

Livia'ya baktı, yüzü daha iyi görünüyordu. "Onu bulmaya gideceğim ama rahatlamaya ihtiyacım yok."

"Aferin," dedi Marcus ve sonra kızı başından öptü.

Bu şefkat gösterisinden şaşkına dönen Livia kıkırdadı ve ondan uzaklaştı.

Kontes aksice,"Ne fısıldaşıyorsunuz orada?" diye ısrar etti.

Marcus onu önemsemeden kız kardeşine kapıya kadar eşlik etti ve kapıyı arkasından sessizce kapadı. Yeniden kontese doğru döndüğünde yüzünde korkunç bir ifade vardı. "Livia'nın doğum şartları onun değil, senin karakterini gösteriyor. Bir uşakla vakit öldürmeni ve hatta onun dölünü doğurmanı bile umursamam... fakat bunun için

chatlak!/vero

Livia'yı utandırmanı önemsiyorum. Bütün hayatı boyunca senin günahının altında ezilip durdu ve kefaretini fazlasıyla ödedi."

"İhtiyaçlarım yüzünden özür dileyecek değilim," diye lafı yapıştırdı kontes. "Baban şefkat göstermeyince bende önüme çıkan fırsatlardan yararlanmasını bildim."

"Ve bu suçun yükünü Livia'ya attın." Marcus'un dudakları seğiriyordu. "Çocukken onun nasıl hırpalandığını ve ihmal edildiğini görmeme rağmen, o zamanlar onu korumak için bir şey yapamıyordum ancak şimdi yapabilirim. Bir daha ona bu konudan bahsetmeyeceksin. Asla. Anladın mı?"

Hafiften sesi titremesine rağmen öfkesi kontesi etkilemiş olmalıydı, çünkü kontes ne itiraz etmiş ne de tartışmıştı. Sadece zorlukla yutkunup başıyla onu onayladı.

İkisi de duygularını kontrol etmeye çalışırken bir süre öylece geçip gitti. Sonunda hücum saldırısını başlatan kontes oldu. "Westcliff," dedi kontrollü bir sesle, "baban hayatta olsaydı onun bu Bowman kızını ve yaptığı her hareketi küçümseyeceği aklına geldi mi hiç?"

Marcus donuk bir ifadeyle ona baktı ve, "Hayır, hiç aklıma gelmedi," dedi. Uzun süredir babasını düşünmediğinden, onun Lillian Bowman için ne düşüneceğini merak etmemişti. Aslına bakılırsa, annesinin bunun Marcus için önemli olduğunu sanması gerçekten şaşırtıcıydı.

Bu sonradan aklına gelen fikirle onu etkilediğini sanan kontes, azimle üstüne gitmeye devam etti. "Sen her zaman onu mutlu etmeyi dilemişsindir ve her ne kadar o bunu pek fark etmese de çoğunlukla bunda başarılı oldun. Belki söylediğim zaman bana inanmayacaksın fakat baban sadece senin fikirlerini göz önünde bulunduruyordu. Seni

unvanına yakışır ve asla kendini kullandırmayan, güçlü bir adam gibi yetiştirmek istemişti. Tıpkı kendi gibi. Ve genel olarak başarılı da oldu."

Sözler Marcus'un gururunu okşamak içindi. Ancak ters bir etki yaratmış, adeta bir baltanın göğsüne saplanması gibi her bir kelime ona şiddetle çarpmıştı. Boğuk bir sesle, "Hayır olmadı," dedi.

"Onun, torunlarına nasıl bir anne istediğini gayet iyi biliyorsun," dedi kontes. "Bowman kızı sana, namına veya soyuna layık değil Westcliff. İkisinin karşılaştığını bir hayal etsene... onunla babanın. Babanın onu nasıl küçümseyeceğini tahmin edebilirsin."

Birden Marcus, Lillian'ın, tanıştığı herkesi korkutmuş olan şeytan babasıyla yüz yüze olduğunu hayal etti. Lillian'ın her zamanki gibi yaşlı konta saygısızlık edeceğinde şüphe yoktu, bir saniye olsun konttan korkmazdı.

Marcus sessizliğini korurken kontes konuşmasına devam etti. "Kızın büyüleyici olduğu kesin. Alt sınıftan olanların bizi elde etmek için cazibelerini nasıl kullandıkları gayet iyi bilirim. Bazen farklı oldukları için ilgimizi daha çok çekerler. Ve her erkek gibi senin de bayan hayranlarını arzulamanda şaşılacak bir şey yok. Eğer onu istiyorsan elbette ona sahip olabilirsin. Çözüm ortada; her ikiniz de farklı kişilerle evlendikten sonra, sıkılana kadar onunla bir ilişki yaşarsın. Bizim soyumuzda her zaman evlilik dışı ilişkiler olmuştur. En iyi yol bu ve sen de anlayacaksın."

Marcus'un zihni ruhunu yiyen anılarla ve uzun süredir sessiz kalan acı feryatlarla dolup taşarken oda fazlasıyla sessizdi. Kurban rolünü küçümseyip hiçbir zaman kendini bu şekilde görmemiş olmasına rağmen, tüm hayatını gözünde canlandırmaktan kendini alamıyordu. Ailenin bütün

sorumluluklarını omuzlarına almışken kendi ihtiyaçlarını çoğunlukla göz ardı etmişti. Nihayetinde uzun zaman önce içinde sönen sıcaklığı ve neşeyi ona sunan bir kadın bulmuştu... Her şeye lanet okudu. İçten içe tereddütleri olsa da ailesinin ve arkadaşlarının desteğini istemeye hakkı vardı. Marcus önceki hayatını düşünürken, sevdiği her kişinin babası tarafından uzaklaştırıldığını anımsadı. Bu onu zayıf olmaktan korumak ve kendinden başka kimseye güvenmemesi içindi. Şimdiye kadar Marcus'un hayatını çevreleyen yalnızlık zindanı böyle örülmüştü. Artık başkaldırma vakti gelmişti.

Annesinin evlendikten sonra Lillian ile flört etme fikri onu bir hayli kızdırmıştı. Bu düşünce, her ikisinin de hak ettiği masum ilişkinin kötü bir taklidinden başka bir şey olmazdı.

Sonunda Marcus konuşacak kadar kendini toparladı."Beni iyi dinle. Bu konuşmaya başlamadan önce, o kızın karım olmasında tamamen kararlı olduğumu bil. Ancak sebeplerimi arttırmada senin az evvel söylediklerin etkili oldu. Lillian Bowman'ın bu dünyada evlenmeyi düşündüğüm tek kadın olduğunu söylüyorsam, bundan şüphe etmeyeceksin. Ondan doğacak çocuklar benim varisim olacak, yoksa Marsden soyu benimle birlikte yok olup gider. Şu andan itibaren tek endişem onun iyi olması. Onunla mutluluğunu bozacak herhangi bir söz, hareket ya da tavır korkunç sonuçlar doğuracak. Bizim evliliğimize sevindiğini ona onandırmaktan başka bir şey yapmayacaksın, aksini duyarsam seni malikâneden uzaklaştırır ve uzun bir yolculuğa yollarım. İngiltere'den çok uzağa gidersin ve ömrünü orada tamamlarsın."

"Bunda ciddi olamazsın. Şu an çok sinirlisin, sakinleştiğin zaman sonra seninle konuş- "

"Sinirli falan değilim ve çok da ciddiyim."

"Sen aklını kaçırmışsın!"

"Hayır leydim. Hayatımda ilk kez mutlu olma şansını yakaladım ve bunu kaybetmeye hiç niyetim yok."

Kontes sinirden titreyerek, "Seni aptal," diye inledi.

"Ne olursa olsun onunla evlenmek hayatımda yaptığım çok küçük bir aptallık olacaktır," diye cevap verdi ve reveransa geçip odadan çıktı.

chatlak!/vero

21

O sabah ilerleyen saatlerde, Annabelle özür dileyerek kahvaltı masasından kalktı. "Yine midemin bulandığını hissediyorum. Sanırım odama gidip dinlensem iyi olacak. Çok şükür Bay Hunt atla geziye çıktığından uyuduğumu öğrenmeyecek."

"Ben de odana kadar sana eş-eşlik edeyim," dedi Evie endişeyle.

"Ahh, Evie canım buna lüzum yok..."

"Mu-muhtemelen peşimden ayrılmayan Florence Teyze'den kurtulmak için iyi bir bahane olacaktır."

"O zaman teşekkür ederim." Mide bulantısını bastırmaya çalışan Annabelle, minnetle Evie'nin koluna yaslandı.

Lillian ve Daisy de peşlerinden geliyordu.

"Annabelle'in bu haberi uzun süre Bay Hunt'tan saklayabileceğini düşünemiyorum, sence?" diye fısıldadı Daisy.

Lillian da, "Bu şekilde hayır," diyerek cevap verdi. "Bay Hunt'ın bir şeylerden şüpheleneceğinden eminim, çünkü normalde Annabelle bir at kadar sağlıklıdır."

"Belki ama erkeklerin çoğunlukla böyle değişikliklere ilgisiz olduklarını duymuştum..."

Tam kahvaltı odasından çıktıklarında, koridorda Leydi Olivia'yı gördüler. Kadının hoş yüzünde tedirgin bir ifade vardı. Çoğunlukla neşeli bir kadın olduğundan, onu kaşlarını çatarken görmek oldukça tuhaftı. Lillian onu üzen şeyin ne olduğunu merak etmişti.

Leydi Olivia kız kardeşleri görünce yüzü aydınlandı, sıcak bir gülümseme dudaklarına yerleşti. "Günaydın."

Leydi Olivia, Lillian'dan iki ya da üç yaş büyük olmasına rağmen olgun ve geçmişinde çok büyük acılar yaşamış bir kadının gözlerine sahipti.

Leydi Olivia, "Seraya gidiyordum," dedi.

"O zaman biz sizi tutmayalım," diye cevap verdi Lillian. Kadının yüzünde belirsizce de olsa Westcliff'in izlerini görünce büyülenmişti, aslında gözlerindeki bakış ve gülümsemesi dışında fazla benzerlikleri yoktu.

"Siz de benimle gelin," diye ısrar etti Leydi Olivia, ani bir şekilde Lillian'ın eline uzanıp küçük parmaklarını onun uzun parmaklarına doladı. "Daha az evvel kontla çok ilginç bir konuşma yaptık. Bunu sizinle de paylaşmayı çok isterim."

O zaman Marcus kız kardeşine anlatmıştı ve büyük olasılıkla annesine de. Lillian belli etmeden yardım etmesi için panikle kız kardeşine baktı.

Daisy neşeyle, "Ben de bir roman almak için kütüphaneye gidiyordum," dedi ve ekledi; "şu an okuduğum beni biraz hayal kırıklığına uğrattı ve bitireceğimi sanmıyorum."

"Sağ taraftaki en son sıraya, yerden iki raf yukarıya bakın," diye salık verdi Leydi Olivia. "Ve öndeki kitapların hemen arkasındakileri inceleyin. En sevdiğim romanları-

mı orada saklıyorum, masum kızların okumaması gereken türden. Sizi hemen kendilerine esir edeceklerdir."

Bu bilgi karşısında Daisy'nin gözleri parladı. "Teşekkür ederim!" Hiç arkasına bakmadan koşar adımlarla uzaklaşırken Leydi Oliva gülümsedi.

Lillian'ı kahvaltı odasına çekerek, "Gelin," dedi, "eğer kardeş olacaksak sizin de öğrenmek isteyeceğiniz şeyler vardır. Ben paha biçilmez bir bilgi kaynağıyım ve şu an kendimi çok geveze hissediyorum."

Afallamış bir halde, onunla birlikte kahvaltı odasının açıldığı seraya gitti. Yükselmekte olan öğlen güneşi ve zemindeki ızgaralardan gelen sıcaklık sayesinde burası ılıktı ve güzel kokuyordu.

Lillian onun yanına, hasır sıraya otururken, "Kardeş olacağımız daha kesin değil," diye yorum yaptı. "Eğer kont anlaşma yapıldığı gibi bir şeyden bahset- "

"Hayır, bu kadar ileriye gitmedi. Sadece size karşı niyetinin ciddi olduğunu söyledi." Leydi Olivia'nın ela gözleri merakla ışıldıyordu ama yine de dikkatli olduğu belliydi. "Şüphesiz ölçülü ve düşünceli olmam gerekir fakat bunu sormadan edemeyeceğim... kabul edecek misiniz?"

Hiçbir zaman kelime seçiminde zorlanmayan Lillian, Evie kadar kötü bir şekilde kekelerken buldu kendini. "Ben... ben..."

"Beni bağışlayın," dedi Leydi Olivia ona merhamet ederek. "Beni tanıyanların da doğrulayacağı gibi insanların işlerine karışmaktan büyük zevk alırım. Umarım sizi kızdırmadım."

"Hayır."

"Güzel. Çabucak sinirlenen insanlarla hiç anlaşamıyorum."

"Ben de öyle," dedi Lillian ve ikisi de gülümsedi. "Leydim durum şu ki detayları bilmemenize rağmen eğer kont- "

"Hayır," diyerek kibarca ona güvence verdi Leydi Olivia, "her zamanki gibi ağabeyim detaylara girmedi. Benim gibi meraklı insanlara işkence etmekten zevk alan ketum biridir. Devam edin lütfen."

Lillian açıkça, "Gerçek şu ki ben kabul etmek istiyorum fakat biraz endişeliyim," dedi.

"Elbette olursunuz," dedi Leydi Olivia çabucak, "Marcus bunaltıcı bir adamdır. Her şeyi çok iyi yapar ve herkesin de bunu fark etmesini sağlar. Mesela, dişlerinizi fırçalarken azı dişinden ya da kesici dişlerden başlama konusunda ondan tavsiye almadan kesinlikle bu küçük girişimi yapamazsınız."

"Evet."

Leydi Olivia, "Korkunç derecede zor bir adamdır," diye devam etti sözlerine, "her şeyde kesinlik arar; doğru veya yanlış, iyi veya kötü. Dik başlıdır, baskıcıdır ve yanılsa bile bunu kabul etmez."

Leydi Olivia'nın ağabeyinin kusurlarını anlatmaya devam edeceği ortadaydı ama Lillian aniden onu savunmak istedi. Ne de olsa onu bu kadar sert göstermek adil değildi. "Bunların hepsi doğru olabilir," dedi, "ancak Lord Westcliff'in dürüst olduğunu herkes bilir. Verdiği sözleri her zaman tutar. Ve baskıcı olduğu zaman bile bunu, karşısındaki insanın iyiliğini düşündüğü için yapar."

Leydi Olivia şüpheli bir tavırla, "Sanırım..." dedi ve Lillian'ı daha çok anlatması için cesaretlendirdi.

"Lord Westcliff ile evlenen bir kadın, onun evden uzakta olmasından kesinlikle endişe duymaz. O eşine tamamen

chatlak!/vero

sadık kalacaktır. Eşini güvende hissettirecektir, çünkü her zaman onunla ilgilenecek ve kontrolü hiç elden bırakmayacaktır."

"Ama o çok katı biridir," diye ısrar etti Leydi Olivia.

"Aslında değil- "

"Ve çok soğuktur," dedi Leydi Olivia hüzünlü bir tavırla başını iki yana sallayarak.

Lillian, "Ahh hayır," diye karşı çıktı, "hiç de değil. O daha çok- " Birden sustu ve Leydi Olivia'nın memnun gülüşünü görünce yüzü kızardı, kolayca oyuna gelmişti.

"Bayan Bowman," diye mırıldandı Leydi Olivia, "âşık bir kadın gibi konuşuyorsunuz. Ve öyle olmanızı da yürekten umuyordum, çünkü Marcus'un sizi bulması çok uzun sürdü... ve eğer aşkı karşılıksız kalırsa onun adına benim de kalbim kırılır."

Lillian kalbinin aniden çarpmasına engel olmaya çalıştı. "O bana âşık değil," dedi hafifçe, "en azından bununla ilgili hiçbir şey söylemedi."

"Şaşırmadım. Ağabeyim hislerini kelimelerden ziyade hareketlerle belli etmeyi tercih eder. Ona karşı biraz sabırlı olmalısınız."

"Öğreniyorum," diye cevap verdi Lillian belirsizce ve karşısındaki kadının kahkaha atmasını sağladı.

"Ağabeyimle ablam Aline kadar samimi değildim. İkisinin yaşları birbirine çok yakındır. Kocasıyla birlikte Amerika'ya gidene kadar ağabeyimin tek sırdaşı o olmuştu. Ne zaman Marcus'u öldürecek gibi olsam onun hareketlerini bana açıklayan Aline olurdu."

Lillian, bu yumuşacık ve tatlı sesi dinlerken öylece kaldı, o ana kadar Marcus'u anlamayı ne kadar çok istediğini fark etmemişti. Fakat şimdi birisi tarafından sahiplenme-

nin nasıl bir his olduğunu anlıyordu. Tamamıyla otoriter ama bir o kadar anlaşılmaz gibi görünen adam hakkında ufacık detayı bile öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

Leydi Olivia bir kolunu koltuğun başına uzattı ve dalgın bir tavırla yanlarındaki bitki fidelerine baktı. "Marcus şikâyet etmenin erkekliğe yakışmadığına inandığından kimseye geçmişinden bahsetmez. Ayrıca birilerinin acıması yerine yavaş yavaş ölmeyi tercih edecektir. Eğer benim size bir şeyler anlattığımı öğrenirse kafamı koparır."

"Sır tutmada iyiyimdir," diye ona güvenci verdi Lillian.

Leydi Olivia ona gülümseyip eteklerinin kenarından görünen ayakkabılarının ucuna baktı. "O zaman Marsdenler ile iyi geçineceksiniz. Sırlar olmadan bizler birer hiçiz ve hiçbirimiz de geçmişi kurcalamaktan hoşlanmayız. Marcus, Aline ve ben farklı şekillerde ailemiz yüzünden acı çektik. Bana göre, anne ve babam çocuk sahibi olmaması gereken insanlar. Annem kendi haricinde kimseyle veya onu etkilemeyen hiçbir şeyle ilgilenmez. Babam da ufacık bile olsa kızlarını önemsemezdi."

"Üzüldüm," dedi Lillian içtenlikle.

"Hayır, onun ilgisizliği bir lütuftu ve biz de bunu biliyorduk. Bu durum Marcus için daha kötüydü. Babamın Westcliff varisini nasıl yetiştireceği ile ilgili çılgın fikirlerinin kurbanıydı o." Leydi Olivia'nın sesi sakin ve ciddi olmasına rağmen Lillian onun ürperdiğini sezdi. "Babam oğlunun mükemmel olmasından başka bir şey düşünmezdi ve beklentilerinde başarısız olursa onu çok kötü bir biçimde cezalandırırdı. Marcus bir damla gözyaşı dökmeden ya da isyan etmeden kırbaçlanmayı öğrendi, eğer aksini yapsaydı cezası ikiye katlanırdı. Babamın zayıflık olarak değerlendirdiği her niteliğine yaklaşımı müthiş biçimde

chatlak!/vero

acımasızlık olurdu. Bir keresinde Aline'e Marcus'un neden köpekleri hiç sevmediğini sordum, bana Marcus çocukken babamın evcil hayvan olarak tuttuğu bir çift kurt köpeğinden korktuğunu anlattı. Köpekler onun korkusunu hissediyorlardı, bu yüzden onu ne zaman görseler havlıyor ve hırlıyorlardı. Babam Marcus'un onlardan korktuğunu keşfedince, onu en korktuğu şeyle yüzleştirmeye mecbur etmek için köpeklerle birlikte tek başına bir odaya kilitlemişti. Beş yaşındaki bir çocuk için, o korkunç hayvanlarla birlikte saatlerce bir odada tıkılı kalmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum." Acı bir şekilde gülümsedi. "Öyle bir adamdı, oğlunu koruması gerektiği anda o onu cehenneme sürüklemeyi tercih etti."

Lillian gözlerini kırpmadan ona bakıyordu, konuşmaya, soru sormaya çabalıyordu ama dili tutulmuştu. Marcus öyle güvenilir ve kendinden emindi ki onu korkak bir çocuk olarak düşünmek imkânsızdı. Ne var ki ihtiyatlı tavırları, küçük yaşta öğrendiği acı derslerden geliyor olmalıydı. Ona yardım edecek, korkularına karşı onu koruyacak kimse yoktu. Marcus artık yetişkin bir adam olmasına rağmen, Lillian yine de o küçük çocuğu teselli etmek istiyordu.

"Babam varisinin bağımsız ve taş kalpli olmasını diliyordu," diye devam etti Leydi Olivia, "böylece kimse ondan faydalanamayacaktı. Bu yüzden ne zaman Marcus'un birini, mesela bir dadıyı sevdiğini görse o kadın hemen kovardı. Ağabeyim, herhangi birine şefkat gösterirse onun uzaklaştırılacağını keşfetmişti. Bu yüzden Aline ve ben de dâhil, sevip de kaybetmek istemedikleri kişilere mesafeli davranıyordu. Marcus okula gönderildiğinde olaylar onun için değişmeye başladı. Arkadaşları artık onun geçici ailesi olmuştu."

Bu yüzden St. Vincent ile arkadaşlığına devam ediyor, diye düşündü Lillian ve, "Anneniz hiç çocuklarını korumaya kalkışmadı mı?" diye sordu.

"Hayır, o her zaman kendi işlerine bakardı."

İki kadın bir müddet sessiz kaldılar. Leydi Olivia büyük bir sabırla Lillian'ın konuşmasını bekliyordu, ona anlattıklarını özümsemeye çalıştığını anlıyor gibiydi. En sonunda Lillian, "Eski kontun ölmesi isabet olmuş," diye mırıldandı.

"Evet. Onun yokluğuyla dünyanın rahat bir nefes aldığını söylemek korkunç ama doğru."

"Ağabeyinizi ilgisiz ve kalpsiz yapma çabalarında başarılı olamamış."

"Neyse ki," diye mırıldandı Leydi Olivia, "bunu görebildiğinize sevindim canım. Marcus bu zamana kadar geldi ama yine de... rahatlamaya çok ihtiyacı var."

Bu sohbet, Marcus hakkındaki endişelerini rahatlatacağı yerde aklındaki soruları daha da arttırmıştı. Ancak Leydi Olivia ile tanışıklığı daha çok yeni olduğu için, sorularını kibarca geri çevrilmeden daha ne kadar ileri götüreceğinden emin değildi. Lillian sonunda, "Eğer biliyorsanız leydim, daha önce Lord Westcliff biriyle evlenmeyi hiç düşündü mü? Duyduğum kadarıyla daha önce ilgi duyduğu bir kadın varmış," demeye cesaret etti.

"Ahh şu... önemli bir şey değildi. Eğer Lord St. Vincent o kadını çalmasaydı, Marcus ondan çabucak sıkılırdı. İnanın bana, Marcus onun için savaşmak isteseydi, kadın onun için çantada keklikti. Kadın aklınca onu kıskandırmaya çalışıp ona evlenme teklifi etmesini sağlamaya çabalıyordu. Ancak onun planı suya düştü, çünkü Marcus gerçekten ona ilgi duymuyordu. O kız da öyle kadınlar-

dan biriydi... sizin de tahmin edeceğiniz gibi kadınların ilgisinden hiç mahrum kalmadı. Marcus reşit olduğundan beri bir kadını kolaylıkla kolları arasına aldığı için bu konuda biraz şımarıktır." Lillian'a gülen gözlerle bir baktı. "Ona tamamen karşı gelen bir kadına rastlamanın ona ilginç geldiğine eminim."

Lillian alayla, "Tabii 'ilginç' aklına gelen ilk kelime olur mu şüpheliyim," diye cevap verdi. "Fakat onun yaptığı bir şeyi sevmediğim zaman bunu ona söylemekte çekinmem."

Leydi Olivia, "Güzel," diyerek karşılık verdi, "ağabeyimin tam olarak ihtiyaç duyduğu şey de bu. Onun doğasını dengelemek için kendi gibi güçlü bir kadına ihtiyacı var."

Lillian dikkatlice konuşmaya çabalarken açık yeşil elbisesinin eteklerini gereksizce düzeltti. "Eğer Lord Westcliff ile evlenirsem... akrabaları ve arkadaşları ona karşı çıkar, değil mi? Özellikle de kontes."

"Arkadaşları bunu kesinlikle önemsemez," diye cevap verdi Leydi Olivia hemen. "Anneme gelince..." Duraksadı fakat açık yüreklilikle devam etti; "Sizi onaylamadığını zaten belirtti. Onaylayacağından da şüpheliyim ancak neredeyse kimseyi sevmediğinden, bu size büyük bir arkadaş grubu sağlıyor. Onun bu evliliğe karşı çıkması sizi endişelendiriyor mu?"

Lillian, Leydi Olivia'nın kahkaha atmasını sağlayarak, "Aksine daha çok kamçılıyor," dedi

"Ahh, sizi sevdim Marcus ile evlenmelisiniz, çünkü sizin görümceniz olmayı her şeyden çok istiyorum." Leydi Olivia kendini toparladı ve yüzünde sıcak bir gülümsemeyle Lillian'a baktı. "Ve onu kabul edeceğinize inanmak için bencilce bir sebebim var. Bay Shaw ve ben New

York'a gitmeyi planlıyoruz ve o günün yakın bir zamanda geleceğini biliyorum. Ve bu olduğunda, kız kardeşleri uzaktayken ona bakacak birinin olduğunu bilince çok rahatlayacağım." Banktan kalkıp eteklerini düzeltti. "Bunları size anlatmamın sebebi, sevmenin Marcus için ne kadar zor olduğunu anlamanızı istememdir. Zor ama imkânsız değil. Kız kardeşim ve ben kocalarımız sayesinde geçmişe sünger çekebildik ama Marcus'un zincirleri çok daha ağır. Sevmek için onun çok kolay bir adam olmadığını biliyorum. Ancak onunla orta yolda buluşursanız... buna pişman olmayacağınıza inanıyorum."

Malikâne, beyefendi ve hanımefendilerin eşyalarını toplamakla uğraşan çalışkan hizmetkârlarla doluydu. Misafirlerin bazıları çoktan gitmesine rağmen, birçoğu öbür gün malikâneden ayrılacaktı. Birkaçı da erkenden gidecekti ancak ev partisinin son akşamında verilecek veda balosunu kimse kaçırmak istemiyordu.

Lillian, deri kaplı eşya sandığına yerleştirilen paketleri ayarlayan bir çift hizmetçiyi denetleyen (daha doğrusu canından bezdiren) annesine baktı. Bir veya iki gün önceki olaylardan sonra Lillian, Lord Westcliff ile nişanlanmasını sağlamak için annesinin sürekli bundan bahsetmesini bekliyordu. Ancak Mercedes şaşırtıcı derecede sakin ve anlayışlıydı. Ne zaman Lillian ile konuşsa büyük bir özenle kelimelerini seçiyor gibiydi. Hatta Westcliff'ten bahsetmiyordu bile.

"Onun nesi var?" diye sordu Lillian Daisy'ye, annesinin uysal tavırlarından dolayı şaşkındı. Mercedes ile kavga etmek ve didişmek hiç hoş değildi fakat Mercedes böylesine bir sükunet içerisinde de olmamalıydı.

Daisy omuz silkip şakayla cevap verdi. "Annemin tavsiye ettiği her şeyin aksini yapıp Lord Westcliff'i avucunun içine aldığından, annem bu konuyu tamamıyla sana bıraktı. Kontun ilgisini çekmeye devam ettiğin sürece, yaptığın her şeye ilgisiz gibi davranmaya devam edeceğini sanıyorum."

"O zaman... bu akşam Lord Westcliff'in odasına gizlice gitsem buna karşı çıkmayacaktır?"

Daisy alçak sesle kıkırdadı. "Eğer istersen odaya gitmen için sana yardım bile edecektir." Bir kaşını kaldırarak Lillian'a baktı. "İyi de tek başına onun odasında Lord Westcliff ile ne yapacaksın ki?"

Lillian yüzünün kızardığını hissetti. "Görüşeceğim."

"Ahh, sen buna böyle mi diyorsun?"

Lillian gülmemeye çalışarak gözlerini kıstı. "Şımarma, yoksa geri döndüğümde sana detayları anlatmam."

"Onları senden duymaya ihtiyacım yok," dedi Daisy uçarı bir tavırla. "Leydi Olivia'nın tavsiye ettiği romanları okuyorum... ve şunu söyleyebilirim ki artık senin ve Annabelle'in anlatacağından çok daha fazla şey biliyorum."

Lillian kendini gülmekten alamadı. "Canım bu romanların erkekleri veya... o şeyi doğru anlattıklarından emin değilim."

Daisy kaşlarını çattı. "Hatalı oldukları yer neresi?"

"Şey, bilirsin işte... lavanta buğusu, baygınlık ve ağdalı konuşma gibi şeyler yok."

Daisy küskün bir tavırla ona baktı. "Hafif bir baygınlık da mı yok?"

"İnan bana bayılmak istemezsin, yoksa birçok şeyi kaçırırsın."

"Evet isterim. İlk başta kendimde olmalıyım ama sonra bayılmak istiyorum."

Lillian şaşkınlığın keyfe karıştığı bir ifadeyle ona baktı. "Neden?"

"Çünkü bu oldukça rahatsız edici gibi. İğrenç olduğuna değinmiyorum bile."

"Hiç de değil."

"Ne değil? Rahatsız edici mi yoksa iğrenç mi?"

Lillian kahkaha atmamak için çabalamasına rağmen soğukkanlılıkla, "İkisi de değil," dedi, "inan bana Daisy, diğer türlü olsaydı sana anlatırdım. Çok hoş, gerçekten."

Kız kardeşi bunu düşündü ve ona şüpheli bir bakış attı. "Eğer böyle diyorsan inanırım."

Lillian gülümseyerek akşamı düşündü ve yalnız olacakları ihtimaliyle içi heyecanla doldu. Serada Leydi Olivia ile yaptığı konuşma Marcus'un onun yanındayken bütün gardını indirmesini sağlamıştı.

Belki de ilişkilerinin karmaşayla dolu olacağı kesin değildi. Ne de olsa kavga etmelerinden ikisi de sorumluydu. Bir şeyin tartışmaya değeceğine ya da konu önemsizmiş gibi davranmaya karar vermek onun için mümkündü. Ve Marcus ona uyum sağlayacağı işaretini çoktan vermişti. Mesela kütüphanede ondan özür dilemişti, onun gururunu çiğneyip özür de dilemeyebilirdi. Bunlar inatçı bir adama uyan davranışlar değildi.

Annabelle gibi biraz daha kurnaz olabilmek için neler verirdi fakat o kadınsal hilelere sahip olamayacak kadar açık sözlü ve dobraydı.

Lillian dalgın bir tavırla köşedeki şifonyerin üstündeki eşyaları sıraladı, gidecekleri güne kadar paketlenmesi gereken eşyaları bir kenara koyuyordu. Gümüş fırçası, tokaları,

bir çift yeni eldiveni... parmakları Bay Nettle'ın ona verdiği küçük parfüm şişesine dolandığında durdu. "Ahh," diye mırıldandı ve kadife döşeli ince uzun sandalyeye oturdu. "Daisy... onun üzerinde aşk iksiri kullandığımı konta söylemeli miyim?"

Kız kardeşi bu fikir karşısında şaşırmışa benziyordu. "Ben olsam söylemezdim. Hangi sebepten bunu ona söylemek zorundasın?"

Lillian, "Dürüstlük?" diye önerdi.

"Dürüstlüğü abartıyorsun. Büyük biri şöyle bir söz etmiş; 'Gizlilik gönül işlerinde ilk sırada yer alır.' "

"Onu söyleyen Duc de Richelieu," dedi Lillian, aynı felsefe kitabını o da okumuştu, "ve o söz de tam olarak şöyledir; 'Gizlilik devlet işlerinde ilk sırada yer alır.' "

"Ama o bir Fransız," diye çıkıştı Daisy, "eminim gönül işlerini de ima etmiştir."

Lillian güldü ve kız kardeşine şefkatle baktı. "Belki de ama ben Lord Westcliff'ten sır saklamak istemiyorum."

"Ahh, aman çok güzel. Yine de sözlerimi dikkate al. Küçük sırların yoksa, o aşk gerçek bir aşk değildir."

22

Bazı misafirlerin dinlenmeye çekilip diğerlerinin alt kattaki oyun ve bilardo odasına gittiği geç bir vakitte Lillian, Marcus ile buluşma niyetiyle odasından çıktı. Parmak uçlarında koridorda ilerledi ve iki geniş koridorun kesişim yerinde duvara yaslanmış bir adamı görünce duraksadı. Adam öne doğru çıktığında hemen onun Marcus'un uşağı olduğunu anladı.

"Küçük hanım," dedi adam sakince, "lordum benden sizi karşılamamı istedi."

"Ben yolu biliyorum ve o da bildiğimi biliyor. Sen burada ne halt ediyorsun?"

"Lordum, biri size eşlik etmeden evde dolaşmanızı istemedi."

"Tabii ya, biri bana asılabilir. Hatta beni baştan çıkarabilir."

Lillian'ın sıradan bir ziyaret için kontun odasına gitmediği aşikâr olduğundan, iğnelemeyi anlayan uşak önden gitmek için arkasını döndü.

Uşağın ihtiyatından etkilenen Lillian sormadan edemedi; "Peki... genelde bekâr bayanlara Lord Westcliff'in özel odasına kadar eşlik etmen istenir mi?"

"Hayır küçük hanım," diye temkinli bir cevap geldi.

"Diğer türlü olsaydı bana söyler miydin?"

"Hayır küçük hanım," dedi uşak aynı ses tonuyla ve Lillian gülümsedi.

"Kont iyi bir efendi mi?"

"O mükemmel bir efendi küçük hanım."

"O bir canavar olsaydı yine aynısı söylerdin sanıyorum."

"Hayır küçük hanım. Öyle bir durum olsaydı, sadece uygun bir efendi diye cevap verirdim. Eğer onun mükemmel bir efendi olduğunu söylüyorsam, gerçekten bunu demek istediğimden."

"Hımm." Lillian, uşağın sözlerinden cesaretlendi. "Uşaklarıyla konuşur mu? İyi bir iş çıkardıklarında onlara teşekkür eder mi?"

"Bu pek uygun değil küçük hanım."

"Bu hiç mi demek oluyor?"

"Çoğunlukla değil demek oluyor küçük hanım."

Uşak daha fazla konuşmak istemiyormuş gibi göründüğünden, Lillian sessizce onu Marcus'un odasına kadar takip etti. Uşak kızı eşiğe kadar getirdi ve parmaklarının uçlarıyla kapıyı hafifçe tırmalayıp içeriden yanıt bekledi.

"Neden böyle yaptın?" diye fısıldadı Lillian, "bu tırmalama şeyini yani. Neden kapıyı çalmadın?"

"Kontes sinirlerini daha az gerdiğinden, kapının çalınmasından ziyade tırmalanmasını tercih eder."

"Kont da mı kapısının tırmalanmasını tercih ediyor?"

"Bunu umursadığından şüpheliyim küçük hanım."

Lillian düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. Daha önce de hizmetçilerin efendilerinin kapılarını tırmaladığını duymuştu ve bu ona her zaman biraz tuhaf gelmişti... sanki hizmetçi içeriye alınmak için yalvaran bir kediydi.

Kapı açıldı, Marcus'un esmer yüzünü görünce bir sevinç dalgasının bedenini sardığını hissetti. Adamın ifadesi sakin fakat gözleri ışıl ışıldı. Onu davet etmek için ileri çıktığında gözlerini Lillian'dan ayırmadan uşağa, "Hepsi bu kadar," dedi.

"Peki lordum." Uşak hızlı adımlarla koridorda kayboldu.

Marcus kapıyı kapatırken sadece Lillian'a bakıyordu, gözlerindeki kıvılcımlar alev aldı ve dudaklarının kıvrımında bir gülümseme belirdi. Lamba ve şömine ışığıyla aydınlanan keskin yüz hatlarıyla öyle çekiciydi ki tatlı bir ürperti onu yokladı. Her zamanki iki dirhem bir çekirdek halinin aksine, Marcus ceketsizdi ve beyaz gömleğinin yakası pürüzsüz esmer tenini gözleri önüne serercesine açıktı. Lillian o üçgen çukuru daha önce öpmüştü... diliyle oynamıştı.

Zihnini bu yakıcı anıdan uzaklaştırarak bakışlarını başka tarafa çevirdi. Hemen Marcus'un zarif parmaklarının alev alev yanan yanağına konduğunu ve yüzünü ona çevirdiğini hissetti. Başparmağını onun çenesinde gezdirirken, "Seni bugün istedim," dedi yumuşak bir sesle.

Lillian'ın kalp atışları hızlandı ve okşayan parmaklar altındaki yanağı gülümsemeyle gerildi. "Bugün yemekte bir kez olsun bana bakmadın."

"Korktum."

"Neden?"

"Çünkü eğer bakarsam gözlerimi senden alamayacağımı biliyordum." Marcus onu kendine biraz daha çekti ve elini sırtında gezdirince Lillian'ın gözleri kapandı. Göğüslerinin ve belinin korse tarafından fazlaca sıkıştırıldığını hissetti, bundan kurtulmalıydı. Korsesinin izin verdiği

sürece derin bir nefes aldı ve havada salınan tatlı baharat kokusunu içine çekti.

"Bu nedir?" diye mırıldandı. "Tarçın ve şarap..." Marcus'un kolları arasında döndü, geniş yatak odasını, dört direkli yatağı ve camın kenarına yerleştirilmiş küçük masayı gördü. Masanın üzerinde üstü kapalı bir tabak duruyordu, hoş kokulu buharı hâlâ üzerindeydi. Aklı karışmış bir halde ona baktı.

"Git ve bak," dedi Marcus.

Lillian büyük bir merakla keşfe koyuldu. Keten bir peçeteye sarılı kapağı kaldırdığında odayı alkol kokusu kapladı. Anlık bir şaşkınlığa uğrayan Lillian tabağa bakakalmıştı ama sonra kahkahalara boğuldu. Beyaz porselen tabakta beş adet armut bulunuyordu. Hepsi dik bir şekilde konmuştu, dışları parlak ve şarapla pişirildiklerinden nar gibi kızarmışlardı. Yoğun tarçın ve bal kokusunun geldiği kehribar rengindeki bir sosa yatırılmışlardı.

"Armudu senin için şişeden çıkaramadığımdan bu en iyi seçenekti," dedi Marcus arkasından.

Lillian bir kaşık alıp yumuşacık armutlardan birine batırdı ve kaşığı büyük bir iştahla dudaklarına götürdü. Şaraba yatırılmış sıcak meyve ağzında eridi, baharatlı bal hafiften genzini yakmış gibi görünüyordu. "Mmm..." Mest olmuş bir şekilde gözlerini kapadı.

Keyiflenen Marcus kızı kendine doğru çevirdi, bakışları, bir damla balın parıldadığı kızın dudağının köşesindeydi. Başını eğip onu öptü ve yapışkan damlayı arsızca yaladı. Dudaklarının okşayışı, Lillian'ın derinliklerinde yeni bir zevk dalgasına neden olmuştu. "Lezzetli," diye fısıldadı Marcus, sonra dudaklarını sertçe onun dudaklarına bastırdı ve Lillian kanının akkor bir sıcaklıkla aktığını hissetti.

Şarabın ve tarçının tadını onunla birlikte tatmaya cesaret ederek diliyle onun dilini keşfe daldı. Marcus'un cevabı öyle cesaretlendiriciydi ki Lillian kollarını boynuna doladı ve ona biraz daha yanaştı. Marcus sarsıcıydı, ağzının tadı ferah ve tatlıydı. Sıkı ve kaslı bedeni inanılmaz derecede heyecan vericiydi. Lillian korsesi yüzünden titrek nefesler alıyordu, zorlukla nefes alarak öpüşmeyi bıraktı.

"Nefes alamıyorum."

Marcus hiçbir şey demeden onun arkasına geçti ve elbisesini çözdü. Korsesine ulaştığında, Lillian rahat bir nefes alana kadar büyük bir çabayla bağcıkları gevşetti.

Lillian, "Neden bağcıkları bu kadar sıktın?" dediğini duydu.

"Çünkü diğer türlü elbise kapanmıyor. Anneme göre İngiliz beyefendiler ince belli bayanları tercih ediyormuş."

Marcus yeniden onu kendine doğru çevirdiğinde keyifle, "İngiliz beyefendiler, solunum eksikliğinden bayılmalarının yerine daha kalın belli bayanları tercih eder," dedi.

Kızın çözülmüş elbise kolunun omzundan düştüğünü gören Marcus, dudaklarını bu pürüzsüz kıvrıma bastırdı. Tenindeki ipeksi dudaklar ürpermesini sağladı ve Lillian ona daha çok sokuldu. Onun saçlarına uzandığında parmakları ipeksi ve kalın saçların hissiyle titredi artık Lillian'ın kalp atışları özgürce atıyordu. Marcus onun boynunu öperken huzursuzca kollarında döndü.

"Lillian." Sesi boğuk ve kederliydi. "Sana söz veriyorum..." Marcus duraksayarak kızın kulağının altındaki narin tene bir buse kondurdu. İnatla konuşmaya devam ederek, "Senin koşullarını konuşacağımıza dair söz vermiştim," dedi.

chatlak!/vero

Lillian, yüzünü ellerinin arasına alarak dudaklarını dudaklarına getirmeye çalışırken, "Koşul?" diye sordu belirsizce.

"Evet, ben- " Marcus onun dudaklarını öptüğünden sözü yarım kalmıştı. Lillian onun boynunu, yüzünü keşfediyor, parmak uçları yanak ve çene çizgisinde, boynunun gergin kaslarında dolanıyordu. Lillian her nefes alışında teninin kokusuyla mest oluyordu. Aralarında mesafe kalmaksızın ona sarılmak daha sert ve uzunca onu öpmek istiyordu.

Marcus, şehvetinin arttığını hissederek kızın itirazlarını önemsemeden onu kendinden uzaklaştırdı. Kendi de kesik kesik nefes alıyordu ve karışık düşüncelerini düzenlemesi için büyük bir çaba sarf etmesi gerekiyordu. "Küçüğüm..." Marcus kızı yatıştırmak için elleriyle sırtını ve omuzlarını okşadı. "Yavaş yavaş. İstediğin her şeye sahip olabilirsin. Bunun için savaşmana gerek yok."

Lillian sarsak biçimde başıyla onayladı. Bu zamana kadar kendi tecrübelerindeki farklılıkları hiç anlamamıştı. Kendi baştan çıkarken onun yoğun tutkusunu dizginleyebildiğini fark ediyordu. Marcus dudaklarını onun yanağında, alnında sonra da kaşlarında gezdirdi. "Bunu uzun uzadıya yaşamak... senin için... ikimiz için de çok daha iyi," diye mırıldandı, "sana çabucak sahip olmak istemiyorum."

Lillian adeta okşanmayı isteyen bir kedi gibi yüzünü onun yüzüne ve ellerine sürüyordu.

Marcus avcunu kızın açık sırtına kaydırıp korsesinin altındaki tenini okşadı ve kızın tüy gibi yumuşaklığını hissederek iç çekti. "Daha değil," dedi kaba bir sesle, ancak bunu kendine mi yoksa ona mı söylüyordu belli değildi. Güçlü eliyle kızın boyun kıvrımını kavrayıp başını eğdi ve

kızın aralanmış dudaklarının, çenesinin ve boynunun tadını çıkararak, "Çok tatlısın," dedi.

Lillian bu tutku dolu anın ortasında gülmekten kendini alamadı. "Öyle miyim?"

Marcus bir kez daha kızın dudaklarına şehvetli bir öpücük kondurup, "Çok tatlı," dedi boğuk bir sesle. "Ancak ben senden aşağı kalır olsaydım, şimdiye kadar başımı koparmış olurdun."

Bu sözler Lillian'ın kahkaha atmasını sağlamıştı. "Şimdi aramızdaki çekimi anladım. Biz başkasından ziyade kendimiz için tehlikeliyiz. Bir çift kötü huylu kirpi gibi." Lillian aklına bir şey geldiğinden duraksadı ve ondan uzaklaştı. "Çekimden bahsetmişken..." Bacakları tutmaz oldu ve direklerine tutunmak için yatağa gitti. İşlemeli ağır direklerden birinden destek alarak, "İtiraf etmem gereken bir şey var," diye mırıldandı.

Marcus da onun peşinden geldi, ışık bedeninin düzgün ve muhteşem hatlarını aydınlatıyordu. Kaslı bedeninin şeklini almış modaya uygun pantolonu, altındaki güçlü kasları pek saklayamıyordu. "Bu beni şaşırtmadı." Bir elini kızın başının üzerine, direğe yaslayarak rahat bir duruş aldı. "Bu itiraf hoşuma gidecek mi gitmeyecek mi?"

"Bilmiyorum." Lillian eteklerinin katlarına dikilmiş gizli cebine uzandı ve parfüm şişesini çıkardı. "İşte."

"Bu nedir?" Marcus şişeyi alarak kapağını açtı ve kokladı. Soran bakışlarını onun yüzüne çevirerek, "Parfüm," dedi.

"Bu sadece bir parfüm değil," diye cevap verdi Lillian endişeli bir tavırla, "benden ilk kez etkilenmenin sebebi bu."

Marcus onu yeniden kokladı. "Efendim?"

chatlak!/vero

"Bunu Londra'daki eski bir parfümeriden aldım. Bu bir afrodizyak."

Marcus gülen gözlerle ona bakıyordu. "Bu kelimeyi nereden öğrendin?"

"Annabelle'den. Ve bu doğru," diye ciddiyetle devam etti Lillian, "gerçekten öyle. Parfümcünün bana dediğine göre bir kişiyi etkileyecek özel bir içerik var onda."

"Ne gibi özel bir içerik?"

"Onun ne olduğunu söylemedi fakat işe yaradı. Gülme, işe yaradı! Etkisini ilk kez beysbol oynayıp beni çalı çitlerin arkasında öptüğün gün fark ettim. Hatırlamıyor musun?"

Marcus bu fikirden hoşlanmışa benziyordu ama bir parfümden etkilendiğine inanmadığı ortadaydı. Parfümü yine burnuna tuttu ve, "Bu kokuyu aldığımı hatırlıyorum. Ancak o günden çok önce ben senden birçok şekilde etkileniyordum," dedi.

Lillian inanmayarak, "Yalancı, sen benden nefret ediyordun," dedi.

Marcus başını iki yana salladı. "Ben senden hiçbir zaman nefret etmedim. Varlığından rahatsız oluyordum, sana sinir oluyordum ve senin yüzünden eziyet çekiyordum fakat bu aynı şey değil."

"Parfüm işe yaradı," diye ısrar etti Lillian. "Sadece seni etkilemedi, ayrıca Annabelle de kocası üzerinde bunu denedi ve sonuç olarak bütün gece onu rahat bırakmadığına yemin etti."

"Sevgilim," dedi Marcus alaylı bir tavırla, "Hunt, tanıştıkları ilk günden beri Annabelle'in etrafında yabani bir domuz gibi dolanıp duruyor. Bu onun her zamanki hali."

"Fakat bu senin her zamanki halin değildi! Ben bu parfümü sıktığım güne kadar sen bana hiç ilgi göstermedin ve kokuyu ilk aldığında- "

Marcus, "Sen şimdi diyorsun ki," diye araya girdi, gözleri siyah kadife gibiydi, "bu parfümü sıkan herhangi bir kadına aynı tepkiyi mi göstereceğim?"

Lillian cevap vermek için ağzını açtı, sonra onun parfümü sıkan diğer süs bitkilerinden etkilenmediğini hatırlayarak hemen ağzını kapadı. "Hayır," diye kabul etti, "fakat ben sürünce farklı bir etki yaratmışa benziyor."

Marcus'un dudakları yavaşça yukarıya kıvrıldı. "Lillian, seni kollarımın arasında tuttuğum ilk günden beri istiyorum. Ve bunun lanet olası parfümünle alakası yok. Ancak," - küçük kapağı kapamadan önce parfümü bir kez daha kokladı - "gizli içeriğin ne olduğunu çok iyi biliyorum."

Lillian büyümüş gözlerle ona öylece baktı. "Bilmiyorsun!"

"Biliyorum," dedi Marcus kendini beğenmiş bir biçimde.

"Çok bilmiş," diye bağırdı Lillian gülünç bir rahatsızlıkla. "Belki tahmin ediyorsundur ama ben onun ne olduğunu anlayamadıysam sen kesinlikle anlayamaz- "

"Onun ne olduğunu kesinlikle biliyorum," diye onu bilgilendirdi Marcus.

"O zaman söyle bana."

"Hayır. Bunu kendi başına bulmanı istiyorum."

"Söyle bana!" Lillian büyük bir hevesle onun üzerine atılıp göğsünü sertçe yumruklamaya başladı. Çoğu kişi bu sert vuruşlar yüzünden gerilerdi fakat Marcus buna sadece kahkaha atıyor ve olduğu yerde duruyordu. "Westcliff, eğer bunu bana hemen söylemezsen, ben- "

chatlak!/vero

"Bana eziyet mi edeceksin? Üzgünüm ama bu işe yaramaz. Ben buna çoktan alıştım." Marcus, büyük bir kolaylıkla Lillian'ı kucakladığı gibi onu bir yastık gibi yatağa attı ve o daha hareket edemeden hemen üzerine çıktı. Kız var gücüyle onunla boğuşurken o ise sadece kahkaha atıyordu.

"Pes edeceksin!" Lillian bir bacağıyla onu sol omzundan sertçe itti. Taşkın erkek kardeşleriyle boğuşarak geçirilen çocukluk yılları, ona birkaç hile öğretmişti ancak Marcus her hareketi kolaylıkla savuşturabiliyordu. Bedeni bir çelik yığınıydı ve kasları bir hayli esnekti. Çok çevikti ve şaşırtıcı derecede de ağırdı. "Hiç de mücadele edemiyorsun," diye takıldı Marcus, kızın onun üzerine çıkmasına izin vermişti. Lillian onu sıkıştırmaya çalışırken Marcus bir kez daha onu altına aldı. "Sakın bana bunun en iyi numaran olduğunu söyleme."

"Kendini beğenmiş piç kurusu," diye mırıldandı Lillian, "eğer üzerimde elbisem olmasaydı... ben kazanırdım..."

Marcus ona gülümseyerek, "Dileğiniz kabul edildi," diye cevap verdi. Oynaşmalarında kızın canını yakmamaya dikkat ederek onu birkaç dakika daha yatakta tuttu. "Bu kadarı yeterli, çok yoruldun."

"Daha değil," diye soluk soluğa karşılık verdi Lillian, hâlâ onu yenmeye kararlıydı.

"Tanrı aşkına seni küçük zalim," dedi keyifle Marcus, "pes etme zamanı."

"Asla!" Lillian var gücüyle onunla mücadele etmişti, zayıf kolları titriyordu.

Marcus rahatlatıcı bir ses tonuyla, "Sakin ol," diye mırıldandı. Lillian kasıkları arasında onun sert bedenini hissederek nefesini kontrol altına aldı ve çabaları azaldı.

"Rahatla..." Marcus bir anlığına onun kollarını tutarak elbisesini aşağıya çekti. "Rahatla..."

Lillian hiç kıpırdamadan yatıp ona bakarken nabzı şiddetle atıyordu. Odanın bu kısmında ışık loş ve yatak gölgelerle gizlenmişti. Marcus'un esmer bedeni onunkinin üzerinde hareket etti. Elbiseyi çıkarıp korsesini açarken elleriyle onu bir sağa bir sola çevirdi. Ve sonra birden yüksek sesle ve hızla nefes almaya başladı, Marcus'un rahatlatıcı okşayışları onu daha çok telaşlandırmıştı.

Bedeni öyle hassaslaşmıştı ki teni kızarmış ve karıncalanmıştı. Marcus onun kombinezonunu, çoraplarını ve iç çamaşırlarını çıkarırken titremeye başladı, bunun tek sebebi arada sırada Lillian'ın tenine değen eklemleri ve parmak uçlarıydı.

Marcus yataktan kalktı, yavaş hareketlerle kendi kıyafetlerini çıkarırken gözlerini ondan ayırmadı. Şekilli bedeni artık Lillian'a tanıdık geliyordu. Marcus yatağa gelip tüylü sıcak göğsüne onu çekerken hafifçe inledi. Kızın bedenini saran titremeyi fark ederek bir elini onun süt beyaz sırtında gezdirip kalçasını kavradı. Lillian onun dokunduğu her yerde, derin ve zevkli sızıyı takip eden yoğun rahatlamayı hissediyordu.

Onu yavaş ve derinden öpüyor, Lillian zevkten inleyene kadar ağzının ipeksi kıvrımlarını yalıyordu. Göğüslerine doğru hareket ederek tüy kadar hafif öpücüklerle onları kavradı, diliyle uçlarına dokunarak tatlarına baktı. Marcus bir yandan öpüp onu okşarken diğer yandan tatlı sözler de fısıldıyordu.

Lillian içindeki ateşi, onu deliliğe sürükleyen ısrarı hissediyordu, hemen onun elini tuttu ve bacaklarının arasına götürdü. Marcus hafifçe gülümseyip kadife ağzıyla

chatlak!/vero

göğüslerinin tomurcuk uçlarını emmeye başladı. Lillian parmaklarının nazikçe keşfe koyulduklarını hissetti, onun için zaman adeta durmuş gibiydi. Marcus'un okşayışları örümcek ağı gibi hafifti, Lillian çaresizce iç çekip kalçalarını onun maharetli eline sundu, güçlü el önce sert sonra yavaş ve sonra tekrar sert bir şekilde onu okşamaya ısrarla devam etti.

Marcus onu korurcasına kucakladı ve titreyen bedenini okşadı. Elleri Lillian'ı nazikçe severken onun aralanmış dudaklarına karşı sevgi, hayranlık ve şehvet sözcükleri söylüyordu. Dokunuşları yatıştırmaktan daha çok onu delirttiğinden Lillian neler olduğunun tam olarak farkında değildi. Ancak gittikçe artan içindeki yoğunluğu hissedebiliyordu. Kalp atışları farklı bir ritimde atmaya başlamıştı ve Marcus'un altında huzursuzca kımıldadı. Marcus onun bacaklarını ikiye ayırıp dizlerini biraz yukarıya kırdı ve yavaşça içine girdi. Lillian bu ani saldırı karşısında irkildi ama Marcus öyle beklenmedik bir anda yapmıştı ki hamlesini, narin bedeni hemen kasıldı. Ne var ki bu ağır istilayı hiçbir şey durduramazdı. Marcus rahatça derinlere giriyor ve büyük bir şefkatle onu bedeniyle mühürlüyordu. Her hareketiyle kalbindeki başka bir noktaya değiyordu. Ve sonra sızı fark edilebilir bir sancıya dönüştü, Lillian zirveye ulaştığını hissedince bütün bedenini ani bir sıcaklık sardı. Marcus onun verdiği tepkiyle şaşırmış ve birden geriye çekilmişti.

"Marcus," diye inledi Lillian, "ahh Tanrım, lütfen durma- "

Marcus dudaklarıyla kızı susturup onu kucakladı ve yüzükoyun yatırdı. Lillian şaşkına dönmüş neler olduğunu anlamaya çalışırken Marcus, onun kalçalarının altına

birkaç tane yastık koydu. Lillian yükselmiş ve bacakları iki yana açılmıştı. Marcus beklemeden onun bacaklarının arasına yerleşti. Parmakları onu okşuyor, narin etini dağlıyordu, Lillian'ın inlemeleri artık kontrol edilemez hale gelmişti. Titreyen kalçaları Marcus'un sert ellerine maruz kalırken, çaresizce başını yana döndürüp yanağını yatağa dayamıştı. Bu defa öncekinden daha sertti ve ölçülü bir ritimle onunla hareket etmeye, okşamaya ve zevke taşımaya başladı... bilerek ve isteyerek onu deliliğin eşiğine götürüyordu. Lillian yalvarıyor, iç çekiyor, inliyor ve hatta küfrediyordu. Marcus büyük bir coşkuyla hareket ederken Lillian onun kahkaha attığını duydu. İhtirasla onun nabız gibi atan penisini içinde kavradı ve Marcus göğsünden yükselen bir inlemeyle doruğa ulaştı.

Soluk soluğa Lillian'ın üzerine yattı, dudakları ensesinde ve erkekliği ise hâlâ onun içindeydi.

Onun altında öylece yatan Lillian, şişmiş dudaklarını yalayarak mırıldandı, "Bir de bana zalim diyorsun." Marcus kıkırdayıp göğsündeki kıllar sert bir kadife gibi Lillian'ın sırtına sürterken derin bir iç çekti.

***

Lillian sevişmekten yorgun olmasına rağmen istediği en son şey uyumaktı. Bir zamanlar küçümsediği ve can sıkıcı bulduğu adamın, aslında hiç de öyle olmadığını öğrenmesiyle içi merakla dolmuştu. Marcus'un birkaç kişinin görmesine izin verdiği yumuşak yanını fark etmeye başlıyordu, ayrıca kendisine değer verdiğini de hissediyordu.

Marcus onun terlemiş bedenini serin ve nemli bir bezle sildikten sonra, ona kendi kokusunun sindiği gömleğini giydirdi. Pişirilmiş armut tabağını ve bir bardak şarabı ona uzattı, hatta Lillian'ın birkaç kaşık yumuşak meyveyle onu

chatlak!/vero

beslemesine izin verdi. Lillian doyduğunda, boş tabakla kaşığı bir kenara koydu ve dönüp ona yaslandı. Marcus bir dirseğinin üzerine yükselip parmaklarını onun saçlarında gezdirmeye başladı.

"St. Vincent'ın sana sahip olmasına izin vermediğim için üzgün müsün?"

Lillian şaşkın bir tavırla ona gülümsedi. "Neden böyle bir şeyi soruyorsun?"

Marcus başını iki yana salladı. "Ben sadece senin pişman olup olmadığını merak ettim."

Onun bu iç rahatlamasına ihtiyacı olduğuna şaşıran Lillian, "Hayır," dedi açıkça. Onun göğsündeki tüyleri hafifçe okşadı ve, "o çekici ve ondan çok hoşlandım... fakat onu istemedim," diye ekledi.

"Ama onunla evlenmeyi düşündün."

"Evet," diye kabul etti Lillian, "düşes olmak aklımı karıştırdı ama bu seni üzmek içindi."

Marcus'un yüzünde bir gülümseme belirdi ve intikam almak istercesine kızın göğüs ucunu sıkıp ona çığlık attırdı.

"Senin başka biriyle evlendiğini görmeye katlanamazdım," diye itiraf etti Marcus.

"Lord St. Vincent'ın kendi amaçlarına uygun başka bir kızı bulmada zorluk çekeceğini sanmıyorum."

"Belki fakat senin servetinle kıyaslanabilecek çok kadın yok... ve senin güzelliğinle."

Lillian bu iltifata gülümsedi, iyice ona sokulup bir bacağını üzerine attı. "Bana daha fazlasını söyle. Senden çekiciliğim hakkında güzel şeyler duymak istiyorum."

Marcus yatakta doğrularak onu kolayca kaldırdı, bacağını iki yana açıp kucağına oturttu ve bir parmağını

gömleğin kenarından görünen beyaz teninde gezdirmeye başladı. "Ben güzel sözler söyleyen bir insan değilim. Marsdenler'in şiir yazma yeteneği pek yoktur. Ancak..." Saçları karışık halde beline dökülmüş ve bacaklarını iki yana açarak kucağında oturan genç kadına hayranlıkla bakıyordu. "En azından sana, siyah saçların ve parlak kara gözlerinle bir çingene prensesine benzediğini söyleyebilirim."

Lillian kollarını onun boynuna dolayarak, "Ve?" diye teşvik etti.

Marcus ellerini ince beline koyup aşağıya kaydırdı ve onun pürüzsüz kalçalarını kavradı. "Ve gerçek olamayacak kadar kusursuz bacaklarınla ilgili erotik rüyalar görüyorum."

"Bacaklarımı mı hayal ediyorsun?" Lillian, kalçasındaki ellerin yavaşça iç kısımlara yöneldiğini hissedince kımıldadı.

"Ahh evet, belime dolandıklarını," diye mırıldandı, sesi derinden gelmeye başlamıştı, "at gibi binerek üzerimde hareket ettiğini..."

Marcus'un başparmağının kadınlığını okşadığını hissedince gözleri irileşti. "Ne?" diye sordu belirsizce, kesik kesik solumaya başlamıştı. Lillian ürpermişti, onu iki eliyle okşayıp birkaç parmağını içine sokarak yanan kadınlığını okşayan Marcus ise keyifle onu izliyordu. Lillian düzensiz nefesler alarak, "Ama kadınlar yapmaz..." dedi, "en azından bu şekilde değil. En azından... ahh... ben hiç duymadım."

"Bazıları yapar benim düşüncesiz meleğim... sanırım bunu sana göstermek zorundayım."

Lillian dediklerinden hiçbir şey anlamamıştı. Marcus

onu yeniden kaldırıp nasıl duracağını ayarladı ve sert erkekliğini kavraması için ona yardım etti. Şaşkınlıktan konuşamayan Lillian, onun mırıldanmalarına ve kalçalarındaki ellerin öncülüğüne uyarak deneme amaçlı hareket etti. Bir süre sonra ritmi yakaladığında Marcus soluk soluğa kalmıştı.

Bir kez daha elini gömleğin altına sokup kızın sızlayan noktasını buldu. Başparmağıyla kızın hassas kadınlığını çevreledi ve sinir uçlarında yeni bir sıcaklık dalgası oluşturan tatlı bir zevk dalgası gönderdi. Bakışlarını kızın gözlerinden ayırmıyor, adeta onun zevkini içiyordu. Bu odaklanma kendinden geçmesine neden oldu. Öyle ki Lillian sert bir şekilde sarsılıp bedeni, kalbi ve zihni onunla dolana kadar devam etti. Marcus kendini yukarıya itip aynı zevkin ve dalganın onu da doldurmasına izin verirken kızı sıkıca belinden tuttu.

Tamamen aklını kaybetmiş ve kendinden geçmiş olan Lillian, bedenini onun kontrolüne bıraktı. Kulağının altında çılgınca atan Marcus'un kalp atışları en sonunda normal seyrine döndüğünde, "Tanrım," diye mırıldandı.

Lillian mahmur bir şekilde gözlerini kırpıştırdı, artık uyumak istiyordu.

"Ben görüşme için fikrimi değiştirdim. Ne istersen sahip olabilirsin. Sadece içimi rahatlat ve bana karım olacağını söyle."

Lillian başını kaldırıp onun mahmurlaşmış gözlerine baktı. "Eğer senin pazarlıktan anladığın buysa, senin işlerin için endişelenmeye başlayacağım. Umarım iş ortaklarının isteklerine de bu kadar kolay boyun eğmiyorsundur."

"Hayır. Ben onlarla yatmıyorum ki."

Lillian hafiften gülümsedi. Eğer Marcus kabul etmeye

bu kadar gönüllüyse o zaman o da buna uyacaktı. "Pekâlâ, için rahat olsun Westcliff... evet, senin karın olacağım. Ancak seni uyarıyorum... daha sonra benim şartlarımı öğrendiğinde görüşme yapmadığın için pişman olabilirsin. Mesela, sabun fabrikasının yönetim kurulunda yer almak istiyorum..."

"Tanrım bana yardım et," diye mırıldandı Marcus, mutlu bir şekilde derin bir nefes alıp uykuya daldı.

chatlak!/vero

Lillian, neredeyse bütün bir geceyi Marcus'un yatağında geçirmişti. Arada sırada uyandığında, kendini onun sıcak bedenine ve ipek çarşaflara sarılı bir halde buldu. Marcus sevişmelerinden yorgun düşmüş olmalıydı, çünkü ne sesi çıkıyor ne de hareket ediyordu ancak şafak yaklaştığında ilk uyanan o oldu. Lillian ise onu uyandırmaya çalıştığında uykulu olduğundan itiraz etti.

"Neredeyse şafak söktü," diye kulağına fısıldadı Marcus, "aç gözlerini. Seni odana götürmem lazım."

"Hayır," dedi mahmur bir şekilde, "birkaç dakika sonra." Yeniden onun kolları arasına gömülmeye çalıştı. Yatak çok sıcaktı, hava ise çok soğuktu ve ayağını basacağı zeminin buz gibi olduğunu biliyordu.

Marcus başından öptü ve onu doğrulttu. "Hizmetçi şömineyi yakmaya gelecek... ve misafirlerin çoğu bu sabah ava gidecek. Bu da birazdan onların kalkacakları anlamına geliyor."

Lillian başını onun göğsüne yaslayarak hırçın bir şekilde konuşmaya başladı. "Bir gün bana, erkeklerin daha hava bile aydınlanmadan dışarı çıkıp o küçük hayvanları öldürmek için çamurlu arazilerde dolaşmaktan ne zevk aldıklarını anlatacaksın."

"Çünkü doğaya karşı kendimizi sınamayı seviyoruz. Daha da önemlisi öğleden önce bize içme fırsatı veriyor."

Lillian gülümsedi ve onun omzuna sokulup dudaklarını pürüzsüz teninde gezdirdi. "Üşüyorum," diye mırıldandı, "hadi beraber yorganın altına girelim."

Marcus, onun önerisine iç çekti ve zorla yataktan kalktı, Lillian ise hemen yorganların altına sokuldu.

Marcus giyinmiş bir şekilde çabucak geri döndü ve üzerinden yorganları çekti. "İtiraz yok," diyerek sabahlıkla onu sardı. "Odana gidiyorsun. Bu saatte benimle görülemezsin."

"Olay çıkmasından mı korkuyorsun?" diye sordu Lillian.

"Hayır. Ancak gerekli olduğu zamanlarda tedbir almak doğamda var."

"Ne centilmensin," diye dalga geçti Lillian, Marcus sabahlığın kuşağını bağlarken o da kollarını kaldırdı. "Senin kendine denk bir kızla evlenmen gerek."

"Ahh ama onların yarısı bile kötü olanlar kadar eğlenceli değil."

Kollarını onun omuzlarına koyarak, "Ben böyle miyim?" diye sordu.

"Ahh evet," dedi Marcus yumuşak bir sesle ve dudaklarıyla kızın ağzını kapadı.

***

Daisy kapıdan gelen tıkırtıyla uyandı. Gözlerini araladığında havanın henüz aydınlandığını, kız kardeşinin de makyaj masasına oturmuş karışık saçlarını taradığını gördü. Doğrulup gözlerini ovuşturarak, "Kim olabilir ki?" diye sordu.

"Göreceğiz." Çoktan koyu kırmızı ipek bir elbise giymiş

chatlak!/vero

olan Lillian, kapıya gidip hafifçe kapıyı araladı. Daisy'nin görebildiği kadarıyla hizmetçi bir mesaj getirmişti. Konuşmalar mırıltı halindeydi ama kelimeleri seçememesine rağmen, kız kardeşinin sesindeki şaşkınlığı ve ardı sıra gelen rahatsızlığı fark etmişti. Lillian gergin bir şekilde, "Çok iyi," dedi, "ona geleceğimi söyleyin fakat bunun neden gizlendiğini anlayamıyorum."

Hizmetçi gitti ve Lillian kaşlarını çatarak kapıyı kapadı.

"Ne oldu?" diye sordu Daisy. "O sana ne dedi? Onu kim göndermiş?"

"Bir şey değil," diye cevap verdi Lillian ve dalga geçercesine ekledi; "söyleyemezmişim."

"Gizlilikten bahsedildiğini duydum."

"Ahh, sadece dikkat etmem gereken can sıkıcı küçük bir iş. Bu öğleden sonra anlatırım. Şüphesiz anlatacak eğlenceli ve renkli bir hikâyem olacak."

"Lord Westcliff ile ilgili mi?"

"Dolaylı olarak." Lillian'ın kaşları düzeldi ve ansızın oldukça mutlu göründü. Belki de Daisy hayatında ilk kez onu bu kadar mutlu görüyordu. "Ahh Daisy, ona devamlı arzulamam nasıl da tiksindirici. Korkarım bugün, bağıra bağıra şarkı söylemek gibi çok aptalca bir şey yapacağım. Tanrı aşkına sakın bana izin verme."

"Vermem," diye söz verdi Daisy ona gülümseyerek. "Yani ona âşık mısın?"

"Bu kelimeyi kullanamam," dedi Lillian hemen. "Eğer öyleysem bile ben kabul etmiyorum, bunu ilk söyleyen ben olmayacağım. Bu bir gurur meselesi. Eğer olur da bana aynı şekilde cevap vermeyip sadece, kibarca 'teşekkür ederim' diyeceği bir duruma düşersem ya onu öldürürüm ya da kendimi."

"Umarım kont senin kadar inatçı değildir," diye yorum yaptı Daisy.

"Değil," diye ona güvence verdi Lillian, "ama öyle olduğunu sanıyor." Aklına gelen bir şey elini alnına dayayarak kıkırdamasını sağladı. "Ahh, Daisy," dedi şeytani bir neşeyle, "ben berbat bir kontes olacağım."

"Öyle demeyelim istersen," dedi Daisy, "daha çok ezber bozan bir kontes olacaksın diyelim."

"Nasıl istersem öyle kontes olurum," dedi Lillian mutlu biçimde, "Westcliff öyle söyledi ve dahası... onun ciddi olduğunu düşünüyorum."

Bir fincan çay ve bir tostla yapılan hafif kahvaltının ardından, Lillian malikânenin arka terasına çıktı. Dirseklerini taş tırabzanlara dayayarak özenle yapılmış yolları, güllerle çevrelenmiş kısa çitleri ve keşfedilmeyi bekleyen geniş bahçelere baktı. Önündeki buluşmayı düşününce yüzündeki gülümseme soldu, kontes onu Kelebek Avlusu'nda bekliyordu. Bir hizmetçisiyle haber yollamıştı.

Kontes, Lillian ile yalnız görüşmek istiyordu... ve onun malikâneden bu kadar uzak bir yerde görüşmek istemesi iyiye işaret değildi. Genellikle kontes yürümekte zorluk çekip baston ya da tekerlekli sandalye kullandığından, saklı bahçeye gitmesi onun için çetin bir girişimdi. Onunla üst kattaki Marsden salonunda görüşmek isteseydi çok daha basit ve mantıklı olurdu. Belki de kontes kimsenin duymasını istemediği çok gizli - ya da çok yüksek sesle - bir şey söylemek istiyordu. Lillian, kontesin, görüşmelerini kimseye anlatmasını istememesinin sebebini çok iyi biliyordu. Eğer Marcus bunu öğrenirse bu durumu araştırmada ısrar edecekti ve bu da yaşlı kadının istemediği bir şeydi. Ayrıca

chatlak!/vero

Lillian'ın Marcus'un arkasına saklanmaya hiç niyeti yoktu, kendi başına da kontesle yüzleşebilirdi.

Elbette azarlanmayı bekliyordu. Kadınla tanışıklığı ona kontesin ne kadar sivri dilli olduğunu ve kırıcı sözlerinde sınır tanımadığını öğretmişti fakat bu önemli değildi. Kontesin, Lillian'a söyleyeceği her söz adeta yağmur damlalarının camdan süzülmesi gibi akıp gidecekti, çünkü hiçbir şeyin Marcus ile evlenmesine engel olamayacağını biliyordu. Ve kontes de geliniyle iyi geçinmesinin kendisi için en iyisi olacağını anlamak zorundaydı. Aksi takdirde hayatı birbirlerine zindan edeceklerdi.

Lillian bahçelere açılan uzun merdivenlerden inerken hain bir şekilde gülümsedi ve serin sabah havasında yürümeye başladı. "Geliyorum, seni yaşlı cadı," diye mırıldandı, "elinden gelenin en iyisini yap."

Kelebek Avlusu'na geldiğinde kapı aralıktı. Omuzlarını dikleştirip yüzüne endişesiz bir ifade takındı ve içeri girdi. Kontes saklı bahçede tek başınaydı, ona yardım edecek bir hizmetçi bile yoktu. Bahçedeki yuvarlak banka adeta bir tahtmış gibi kurulmuş, yanında da mücevherli bastonu duruyordu. Tam da beklediği gibi yüzü taş gibiydi, kadının bir savaşçıyı andırdığı ve zafer haricinde başka bir şeyi kabul etmeyeceği tavrına neredeyse gülecekti.

Lillian onun yanına giderek hoş bir şekilde konuştu. "Günaydın! Görüşmek için ne kadar güzel bir yer seçmişsiniz leydim. Umarım evden buraya kadar yürümek sizi çok yormamıştır."

"Bu beni ilgilendirir seni değil," diye cevap verdi kontes.

Kadının balık gibi görünen gözlerindeki ifadeden ani-

den ürperdiğini hissetti. Bu korkutucu değildi fakat önceki karşılaşmalarında hiç hissetmediği bir şeydi. "Ben sadece sizin rahatınızı düşünüyorum," dedi Lillian, kendini savunurcasına alaylı bir şekilde iki elini kaldırdı. "Dostça girişimlerle sizi daha fazla kızdırmayacağım. Devam edin ve konuşun, sizi dinlemek için buradayım."

"Kendi iyiliğin ve oğlumun iyiliği için umarım dinlersin." Kontesin sözleri soğuk ve aynı zamanda kafa karıştırıcıydı, sanki bunları söyleme ihtiyacına inanamıyormuş gibiydi. Şüphesiz böyle bir çekişmeyi hayatında ilk defa tecrübe ediyordu. "Senin gibi sıradan bir kızın kontu etkileyebileceğini tahmin edebilseydim, bu çılgınlığa daha önce dur diyebilirdim."

Gümüş saçlı kadın soluklanmak için duraksadığında, Lillian sükûnetini koruyarak karşılık verdi. "Neden buna çılgınlık diyorsunuz? Birkaç hafta önce benim bir İngiliz lordunu avlamama izin vermiştiniz. Neden bu kontun kendisi olmasın? Hoşlanmadığınız için mi itiraz ediyorsunuz, yoksa- "

"Aptal kız!" diye bağırdı kontes. "Benim itirazımın nedeni, on beş nesillik Marsden geçmişinde hiçbir varisin aristokrasinin dışından biriyle evlenmemesi. Ve bunu ilk kez yapan da benim oğlum olmayacak! Sen soyluluğun önemini anlayamazsın. Sen, gelenekleri, kültürü olmayan ve soyluluk izini taşımayan bir ülkeden geliyorsun. Eğer kont seninle evlenirse bu sadece onun hatası olmaz benim de hatam olur. Ve Marsden armasına bağlı olan her erkek ve kadın çöküşe uğrar."

Eğer Leydi Westcliff'in Marsden soyuna ne kadar bağlı olduğunu bilmeseydi, Lillian bu dedikleri karşısında kahkaha atardı... Kontes huzurunu yeniden sağlamaya çalı-

şırken, Lillian bu olayı, kontesin oğlu için hissettiklerini - tabii böyle bir şey varsa - ortaya koymak için nasıl kullanabileceğini merak etmişti.

Duygusal açıdan açık olmak pek sık yaptığı bir şey değildi. Kalpten konuşmak her zaman riskli olduğundan ya zekice yorumları ya da iğneleyici sözleri tercih ederdi. Ne var ki bu mevzu çok önemliydi, çok yakında oğluyla evleneceği bu kadına samimi davranmalıydı.

Lillian dikkatli bir şekilde konuşmaya başladı. "Leydim, oğlunuzun mutluluğunu istediğinizi çok iyi anlıyorum. Keşke benim de onun için aynı şeyi istediğimi anlayabilseniz. Benim asil olmadığım, sizin benimsediğiniz kuralları yerine getiremediğim doğru..." Duraksadı, konuşmasına devam ederken yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Fakat ben... ben Westcliff'i mutlu edeceğime inanıyorum. En azından onun endişelerini hafifletebilirim... ve yemin ederim deli fişek gibi davranmayacağım. Eğer hiçbir şeye inanmıyorsanız, lütfen onu utandırmak ve sizi kızdırmak istemediğime ina- "

"Artık bu saçmalıkları dinlemek istemiyorum!" diye haykırdı kontes. "Seninle ilgili her şey beni kızdırıyor. Evin hanımı olmayı bırak, ben seni malikâneme hizmetçi olarak dahi almam! Oğlum sana karşı hiçbir şey hissetmiyor. Sen yalnızca babasıyla geçmişte kalan sorunlarının bir telafisisin. Sen bir hayalete karşı isyan, lüzumsuz bir intikamsın. Ancak her şey için çok geç olacak ve soyumuz bozulacak."

Yüzünden bütün kanın çekildiğini hissetmesine rağmen Lillian ifadesini korudu. Şimdiye kadar hiç kimsenin ona böyle nefretle baktığını görmemişti, kontesin onun ölmesini istediği açıktı. Ancak Lillian ağlamak ya da itiraz etmek

yerine karşı saldırıya geçti. "Belki de sizden öç almak için benimle evlenmek istiyordur leydim. Bu durumda ben de hizmet etmekten mutluluk duyarım."

Kontesin gözleri fal taşı gibi açıldı ve, "Nasıl cüret edersin!" diye bağırdı.

Lillian daha fazlasını söylemek istemesine rağmen kontesin felç geçirmesinden korkuyordu. Bir adamın annesini öldürmenin evlilik için iyi bir başlangıç olmayacağına emindi. İğneleyici sözlerini yutarak kontese gözlerini kısıp baktı. "Sanırım taraflarımızı belirledik. Sohbetimizin farklı olmasını ummama rağmen, haberlerin şaşırtıcı olduğunu kabul ediyorum. Belki zamanla birbirimiz anlarız."

"Evet... anlarız." Kadının sesinde zehirli bir tını vardı ve Lillian gözlerindeki kini görünce geri çekilme hissini güçlükle bastırmak zorunda kaldı ama mümkün olduğunca bu kadından uzak durmak istiyordu. Marcus onunla beraber olmak istediği sürece, kontesin ona zarar veremeyeceğini kendine hatırlattı.

Lillian durumu açıklığa kavuşturmayı isteyerek sakin bir şekilde, "Ben onunla evleneceğim," diye ısrar etti.

"Ben yaşadığım sürece asla," diye fısıldadı kontes ve bastonundan güç alarak ayağa kalktı. Yaşlı kadının fiziksel kırılganlığının farkında olduğundan neredeyse ona yardım edecekti. Ancak kadın ona öyle kötü baktı ki kontesin ona bastonla vuracağından şüphelenerek geriledi.

Narin sabah güneşi, kelebek bahçesinde salınan sis perdesini bölüyordu. Birkaç kelebek yarı açılmış çiçeklere konmak için kanat çırpıyordu. Böylesine güzel bir bahçede karşılıklı çok kötü sözler söylenmişti. Lillian beklemeksizin Kelebek Avlusu'nun kapısına yönelen yaşlı kadını takip etti.

"Size kapıyı açmama izin verin," dedi Lillian, kontes azametle bekledi sonra da Kelebek Avlusu'nun eşiğinden geçti

"Daha uygun bir yerde görüşebilirdik, malikânede de tartışabilirdik. Bu kadar mesafeyi yürümek zorunda kalmazdınız."

Leydi Westcliff onu önemsemeden yürümeye devam etti ancak sonra bir şeyler mırıldandı. Omzunun üzerinden söyleme zahmetine girmemişti, sanki başka biriyle konuşuyormuş gibi yan tarafına söylemişti. "Sen devam et."

Lillian şaşkınlıkla, "Leydim?" diye sordu ve onun peşinden saklı bahçeden çıktı.

Büyük bir hızla biri arkadan onu yakaladı, hareket edip konuşmasına fırsat kalmadan bir şey ağzını ve burnunu tıkadı. Lillian'ın korkudan gözleri büyüdü ve debelenmeye başladı. Havayla temas etmek için acıyla çırpınıyordu. İri bir el tarafından yüzüne bastırılan şey, iç bayıltıcı tatlı bir sıvıyla nemlendirilmişti. Kokusu, onun burnuna, boğazına, göğsüne ve beynine hücum etti. Kollarının ve bacaklarının kontrolünü kaybeden Lillian, dipsiz bir boşluğa düştü. Güneş siyaha dönerken gözleri hızla kapanmıştı.

***

Sabahki avdan sonra göl kenarındaki köşkte hazırlanan kahvaltıdan dönen Marcus, malikânenin arkasındaki büyük merdivenlerin ucunda durdu. Av partisinden yirmi beş yıldır aile dostları olan yaşlı bir adam, başka bir misafiri şikâyet etmek için onu lafa tutmuştu. "Sırası gelmeden ateş etti," diyordu yaşlı adam öfkeyle, "bir kez değil, iki kez değil, tam üç kez. Dahası benim vurduğum bir kuşu

kendisinin yere serdiğini iddia etti. Stony Cross Park'taki av hayatımda ben böyle kabalıkla hiç karşılaşmadım- "

Marcus büyük bir kibarlıkla onun lafını kesti, kırıcı misafirle konuşmakla kalmayıp yaşlı adamın gelecek hafta boş vaktinde avlanmaya davet edileceği sözünü verdi. Gücenmiş yaşlı adamı yatıştırmayı başarmış ve başından savmıştı. Marcus üzgün bir şekilde gülümseyerek arka terasın merdivenlerini çıkmaya başladı. Çoktan avdan dönüp karısının yanında olan Hunt'ı gördü. Annabelle oldukça huzursuzdu, parmaklarını sımsıkı şekilde kocasının koluna dolamış bir şeyler fısıldıyordu.

Marcus son basamağı çıktığında, Daisy Bowman ve genelde ona bakamayan arkadaşı Evie Jenner onun yanına geldiler. Marcus kısa bir reverans yaparak Daisy'ye gülümsedi, onunla kardeş gibi olacaklarını düşünüyordu. Zarif bedeni ve hayat dolu mizacı ona Livia'nın genç kızlık dönemlerini hatırlatıyordu. Ancak şu an oldukça donuktu ve yanaklarından kan çekilmiş gibiydi.

"Lordum," diye mırıldandı Daisy, "döndüğünüze öyle sevindim ki. Bizi endişelendiren... özel... özel bir durum var."

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Marcus hemen, başını ona doğru eğerken hafif bir esinti saçlarının arasından geçmişti.

Daisy durumu açıklamakta zorluk çekiyor gibi görünüyordu. "Kız kardeşim," dedi gergin bir tavırla. "Hiçbir yerde yok. Onu en son beş saat önce gördüm. Bir iş için gitti ve ne olduğunu da söylemedi. O dönmeyince ben de onu aradım. Diğer süs bitkileri, yani Evie ve Annabelle de onu aradılar ama Lillian'ı ne malikânede ne de bahçelerde bulabildik. Belki dilek dilemeye gitmiştir diye dilek ku-

chatlak!/vero

yusuna kadar gittim. Onun bensiz bu şekilde kaybolması normal değil. Belki endişelenmek için daha erken ama..." Sustu ve kaşlarını çattı, sanki endişesinden sıyrılmaya çalışıyor ama bunu yapamıyor gibiydi. "Ters giden bir şeyler var lordum, bunu hissedebiliyorum."

Marcus ifadesiz olmaya özen gösterse de içini büyük bir endişe kaplamıştı. Zihni en anlamsızdan en ölçüsüz düşüncelere kadar, onun ortadan kaybolma sebebini bulmaya çalışıyordu. Ne var ki hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Lillian ne evden uzaklaşıp kaybolacak ne de muzipliği sevmesine rağmen, bu tarz oyunlar oynayacak kadar aptaldı. Kasabada kimseyi tanımadığı için bir yere ziyarete de gidemezdi, ayrıca kendi başına malikâneden de ayrılmazdı. Bir şekilde yaralanmış mıydı? Hastalanmış mıydı?

Kalbi korkuyla çarpıyordu. Daisy'nin ufacık yüzünden Evie Jenner'ınkine bakarken sakin bir şekilde konuşmaya çabaladı. "Ahırlara gitmesi mümkü- "

"Ha-hayır lordum," dedi Evie Jenner, "ben çoktan soruşturmak için oraya gittim. Bütün atlar orada ve seyislerin hiçbiri de bugün Lillian'ı gö-görmemiş."

Marcus başını olumlu anlamda salladı. "Evi ve bahçeleri aratacağım, bir saat içinde bulunur."

Onun kesin tavrından rahatlamış gibi görünen Daisy derin bir soluk verdi. "Ben ne yapabilirim?"

"Bana şu gittiği işten bahsedin." Marcus büyük bir dikkatle onun gözlerine bakıyordu. "O gitmeden önce ne konuştunuz?"

"Bu sabah bir hizmetçi ona bir mesaj getirdi ve- "

Marcus sertçe, "Saat kaçta?" diye araya girdi.

"Yaklaşık sekiz sularında."

"Hangi hizmetçi?"

"Bilmiyorum lordum. Onlar konuşurken kapı aralık olduğu için neredeyse hiçbir şey göremedim. Hizmetçi bone taktığından saçının rengini de söyleyemem."

Sohbetin bu kısmında Simon Hunt ve Annabelle de katılmıştı.

"Ben kâhyayı ve hizmetçileri sorgularım," dedi Hunt.

Bir şeyler yapma ihtiyacıyla Marcus, "Ben de arazi aramalarını başlatacağım," dedi. Yardımcı olması için bir grup hizmetçi ile Lillian'ın babası dâhil birkaç misafiri yanına alacaktı. Hemen kaç saattir ortalarda olmadığını ve bu sarp arazide yaya olarak gidebileceği mesafeyi hesapladı. "Bahçelerden başlayıp malikânenin çevresini arayacağız." Hunt'a bakarak kapıyı işaret etti ve ikisi gitmek için harekete geçtiler.

Daisy'nin endişeli sesi arkalarından duyuldu. "Lordum, onu bulacaksınız değil mi?"

"Evet," dedi tereddütsüz şekilde, "ve sonra onu boğazlayacağım."

Lordun hızla gidişini izlerken Daisy gergin bir şekilde gülümsedi.

Öğlen boyunca Marcus'un ruh hali acı ve öfkeden dayanılmaz bir endişeye dönüşmüştü. Kızının haylazlık peşinde olduğuna inan Thomas Bowman ormanı ve çayırları arayan gruba katılmıştı, diğer bir grup da nehir kenarını araştırmaktaydı. Misafir evi, kapıcı evi, bahçıvanın evi, buzluk, şapel, sera, şarap mahzeni, ahır ve ahır avlusu da aramalara dâhil edilmişti. Stony Cross Park'ın hiçbir yerinde, Lillian'ın orada olduğunu gösterecek ne ayak izi ne de düşmüş bir eldiven bulmuşlardı.

Marcus, Brutus'un ağzı köpürene kadar ormanda gezi-

chatlak!/vero

nirken, Simon Hunt malikânede kalıp hizmetkârları sorguya çekiyordu. Marcus'un en az kendisi kadar acımasız bir şekilde görevini yerine getireceğine inandığı tek kişi oydu. Kendisine gelince, mantıklı şekilde konuşmak yerine istediği bilgiye birinin boğazını sıkarak ulaşmak istiyordu. Lillian'ın dışarıda, kayıp veya belki de yaralı olduğunu bilmek, onu bambaşka bir duyguyla doldurmuştu. Yıldırım gibi sıcak, buz gibi soğuk... an ve an korku diye adlandırmaya başladığı bir histi. Lillian'ın güvenliği onun için çok önemliydi. Ona yardım edemeyeceği - hatta onu bulamayacağı - bir durumda olduğu düşüncesine katlanamıyordu.

Araştırmalardan sonra baş uşak William, "Havuzların ve göllerin araştırılmasını ister misiniz lordum?" diye sordu. Marcus öylece ona bakarken kulakları çınladı ve nabız atışı damarlarının acımasına neden oldu. Şaşırtıcı şekilde sakin bir sesle, "Daha değil," dedi, "ben Bay Hunt ile görüşmek için çalışma odama gidiyorum. Birkaç dakika içinde bir gelişme olursa beni orada bulabilirsin."

"Peki lordum."

Hunt'ın hizmetçileri tek tek sorguya çektiği çalışma odasına giden Marcus, kapıyı vurmadan içeri girdi. Hunt'ın maun rengi büyük masada oturduğunu, sandalyesinin başka bir sandalyede oturan hizmetçiye dönük olduğunu gördü. Hizmetçi, Marcus'u görünce ayağa kalkmaya çalışıp gergin bir şekilde reverans geçebildi. "Otur," dedi sertçe ama sesinden mi yoksa ifadesinden mi veya yalnızca varlığından mı bilinmez, kız gözyaşlarına boğuldu. Marcus'un canlı bakışları, sakin fakat korkunç bir inatla hizmetçiye bakan Simon Hunt'a yöneldi.

"Lordum," dedi Hunt usulca, kız gözyaşlarını koluna

silerken bakışlarını onun ıslak yüzünden ayırmıyordu, "bu genç bayanın adı Gertie. Kendisiyle birkaç dakika görüştükten sonra onun, Bayan Bowman'ın bu sabahki belirsiz işi ve ani kayboluşu ile ilgili yararlı bilgilere sahip olduğu ortaya çıktı. Ancak Gertie'nin kovulma korkusuyla sessizliğini koruduğuna inanıyorum. Eğer siz, efendisi olarak ona güvence verirse- "

"Kovulmayacaksın," dedi Marcus hizmetçiye sertçe, "tabii şimdi konuşursan. Aksi takdirde seni kovmakla kalmam Bayan Bowman'ın kayboluşuna sebep olduğuna da inanırım."

Gertie fal taşı gibi açılmış gözleriyle ona bakıyordu. Kekeleyerek konuşmaya başladığında gözyaşları hemen yok olmuştu. "Lo-lordum... b-ben bu sabah Bayan Bowman'a bir mesaj ilettim fakat bana bunu hiç kimseye anlatmamam söylendi. Kelebek Avlusu'nda gizliden görüşeceğini söyledi... ve dedi ki eğer ben tek bir kelime edersem işten atılaca- "

"Seni kim gönderdi?" diye diretti Marcus, kanı öfkeden kaynıyordu. "O kimle görüşmeye gitti? Cevap versene kadın!"

"Kontes," diye fısıldadı Gertie, yüzünde her ne gördüyse korktuğu açıktı, "yani Leydi Westcliff gönderdi."

Kızın dudaklarından son kelimeler dökülmeden önce, Marcus odadan çıkmış ve büyük bir öfkeyle merdivenlere yönelmişti bile.

Simon Hunt onun peşinden koşarak, "Westcliff!" diye bağırdı, "Westcliff... lanet olsun, bekle..."

Aksine Marcus adımlarını hızlandırıp merdivenleri üçerli çıkmaya başladı. Kontesin neler yapabileceğini herkesten çok daha iyi biliyordu... ve ruhu Lillian'ı kaybetmiş olduğu ihtimaliyle örselenmişti.

chatlak!/vero

Lillian sinir bozucu bir şekilde tekrarlanan sarsıntının bilincindeydi. Bir faytonda olduğunu ve aracın yolda hızla gittiğini tahmin ediyordu. Çevrede berbat bir koku vardı... terebentin gibi güçlü bir çözücü olmalıydı bu. Şaşkın bir şekilde kımıldadı ve başının sert bir yastığa dayalı olduğunu fark etti. Zehirlenmiş gibi berbat hissediyordu. Aldığı her nefes genzini yakıyor, devamlı midesi bulanıyordu. Bulanık zihni kötü rüyaların etkisinden kurtulmaya çalışırken itiraz edercesine inledi.

Gözlerini araladığında üzerine eğilmiş bir yüz gördü... hemen karşısına çıkıp sonra aynı hızla kaybolmuş gibi görünen bir yüzdü. Bir şey sormaya, neler olduğunu anlayamaya çalıştı fakat beyni ve bedeni tamamen birbirinden ayrılmış gibiydi. Konuştuğunun bilincinde olmasına rağmen, kelimeler saçma bir şekilde dudaklarından döküldü.

"Şişşt!" Uzun parmaklı bir el uzandı, şakaklarına ve başına masaj yapmaya başladı. "Dinlen. Birazdan kendine gelirsin sevgilim. Sadece dinlen ve nefes al."

Lillian aklı karışık bir halde gözlerini kapadı ve beyninin normal işlevine dönmesi için çabaladı. Bir süre sonra sesin sahibi zihninde yüz bulabildi. "Vincent..." diye mırıldandı, dili ağzında tam dönmüyordu.

"Evet aşkım."

Önce içi rahatladı, bir arkadaşı vardı yakınında. Ona yardım edecek biriydi. Fakat bu iç rahatlaması, içgüdüleri huzursuz bir şekilde onu uyarınca boşluğa dönüştü ve St. Vincent'ın kucağında olduğunu tahmin ederek başını çevirdi. Mide bulandırıcı koku her yanını sarmış, gözlerini yakıyordu. Bundan kurtulmak istercesine parmaklarını yüzüne doğru kaldırdı.

St. Vincent onun bileklerini tutup mırıldanmaya başladı, "Hayır, hayır... ben sana yardım edeceğim. Ellerini aşağıya indir aşkım. Uslu bir kız ol. Şundan biraz iç. Sadece bir yudum yoksa yutamazsın." Şişe gibi bir şeyin ağzı dudaklarına bastırıldı ve soğuk su ağzına aktı. Büyük bir memnuniyetle içti ve nemli bir bez yanaklarında, burnunda ve çenesinde hareket ederken öylece kaldı.

St. Vincent kızın boynunu ve alnını silerek, "Zavallı sevgilim," diye mırıldandı, "seni bana getiren aptal, sana haddinden fazla eter koklatmış olmalı. Şimdiye kadar uyanman gerekirdi."

Eter. Seni bana getiren aptal... Durumu yavaş yavaş anlıyordu. Lillian bakışlarını sabitlemeye çalışarak ona baktı, yüzünün hatlarını ve saçının rengini seçmeye çalışıyordu. Kelimeleri zorlukla bir araya getirerek, "Göremiyorum..." diye mırıldandı.

"Birkaç dakika içinde düzelir."

"Eter..." Lillian, tanıdık gelen bu kelimeyi düşünüyordu. Bir aktar ya da başka bir yerde görmüştü. Eter... tatlı kezzap... sarhoş ediciydi ve arada sırada tıbbi işlemlerde yardımcı olarak kullanılıyordu. Kontrol edemediği titremesinin sebebi eter mi, yoksa düşmanın kollarında çaresizce yatması mı emin olamayarak, "Neden?" diye sordu.

St. Vincent'ın yüz ifadesini tam olarak görememesine rağmen sesindeki üzüntüyü seçebiliyordu. "Bundan başka yolum kalmamıştı sevgilim. Bana söylenen tek şey, eğer seni istiyorsam hemen gelip seni almam aksi takdirde, senin bir şekilde ortadan kaldırılacağındı. Kontesi tanıdığımdan, seni bir kedi gibi çuvalda boğmayı seçseydi buna şaşırmazdım."

"Kontes," diye tekrarladı Lillian belirsizce, hâlâ şişmiş dilini kullanmakta zorluk çekiyordu. Eterin etkisinden dolayı salyası akarak, "Westcliff... ona söyle..." Ahh, Marcus'u nasıl da istiyordu. Onun derinden gelen sesini, sevecen ellerini ve sıcak bedenine ihtiyacı vardı. Ancak Marcus ne onun nerede olduğunu, ne de ona olanları biliyordu.

St. Vincent yumuşak bir sesle, "Biraz kaderin değişti sevgilim," diyerek yeniden onun saçını okşadı, sanki kızın düşüncelerini okumuştu. "Westcliff'e söylemenin bir yolu yok... o sana artık ulaşamaz."

Lillian doğrulup oturmaya çalıştı fakat neredeyse yere düşecekti.

St. Vincent hafiften kızın omuzlarını tutarak, "Sakin ol," diye mırıldandı, "daha kendi başına oturacak halde değilsin. Kendini hasta edeceksin."

Lillian geri düşüp başını halsiz ve de hoşnutsuz bir şekilde koydu. Kesik kesik nefes alıp midesini yatıştırmaya çalışarak, "Ne yapıyorsun? Nereye gidiyoruz?" diye sorabildi.

"Gretna Green'e. Evleneceğiz tatlım."

Lillian mide bulantısının geçmesini ümit ederek yutkundu ve, "Ben kabul etmiyorum," diye fısıldadı.

"Korkarım kabul edeceksin," diye cevap verdi St. Vincent, "onayını alacağım birkaç metot biliyorum ancak senin gereksiz yere canının yanmasını istemiyorum."

"Westcliff bunu kabul etmez," diye inledi, "sen ne yaparsan yap. O... o beni almaya gelecektir."

St. Vincent'ın sesi yumuşacıktı. "O zaman senin üzerinde yasal bir hakkı olmayacak tatlım. Ve ben onu uzun süredir tanırım. Ben sana sahip olduktan sonra senin peşinden gelmeyeceğini çok iyi biliyorum."

"Tecavüz olduğundan beni suçlamayacaktır," diye nefesi kesilerek konuştu Lillian, omzunda rahatça gezinen eli hissettiğinden ürpermişti.

"Tecavüz olmayacak," dedi St. Vincent kibarca. "Eğer bir şey biliyorsam sevgilim, o da bunu nasıl desem... ahh kendimle övünmeyeceğim. Ama kelime oyunlarından ziyade sana şunu temin ederim ki Westcliff seni suçlamayacak olmasına rağmen, karısının başka bir adamın piçini doğurma ihtimalini de göze almayacaktır. Tabii şerefi lekelenmiş bir kadını da kabul etmeyecektir. Gönülsüz de olsa sana her şeyi oluruna bırakmanın en iyisi olacağını söyleyecek ve sonra bulduğu ilk uygun İngiliz bir kızla evlenecektir. Oysa sen sadece beni cezalandıracaksın. Çok yakında ailenin de beni kabul edeceğini söyleyebilirim. Onlar gerekli erdemi gösterecek insanlar."

Lillian onun bu sözlerini kabul edemiyordu, en azından Marcus ile ilgili olanları. Onun sadakatine her şeyden çok güveniyordu, yine de olması planlanan şeyler çok korkunçtu. Uzun bir süre öylece yattı, görüşünün netleşip mide bulantısı azaldığı için rahatlamıştı. İlk şaşkınlığı ve paniği atlattığında, enine boyuna düşünmek için uyuşmuş beynini çalıştırdı. Bir yarısı öfkeden kaynamasına rağmen, bunun kendine yararlı olmayacağını görebiliyordu. En iyisi aklını başına toplamak ve mantıklı düşünmeye çalışmaktı.

chatlak!/vero

"Oturmak istiyorum," dedi anlaşılır bir biçimde.

St. Vincent, onun soğukkanlılığına hayran kalmış ve şaşırmış görünüyordu. "O zaman yavaş hareket et ve kendini toparlayana kadar sana yardım etmeme izin ver."

St. Vincent'ın onu kaldırdığını hissederken gözünün önünde beyaz, mavi kıvılcımlar çaktı. Faytonun diğer köşesine yaslandı, elbisesinin kırışmış kombinezonunu belli edecek kadar açılmış olduğunu gördü. Bu manzara karşısında kalbi endişeyle atmaya başladı ve başarısız da olsa elbisesinin yakasını toplamaya çalıştı. Suçlayıcı bakışları St. Vincent'ı hedef almıştı, onun ise gözleri parlıyordu. "Hayır, sana tecavüz etmedim henüz. Kurbanlarımın bilinçli olmasını tercih ederim. Ama zorlukla nefes alıyordun ve sıkı korsenin seni daralttığını düşündüm. Bu yüzden korseni çıkardım fakat elbiseni yeniden bağlamadım."

"Biraz daha su," dedi Lillian soluyarak ve dikkatlice onun uzattığı deri mataradan bir yudum aldı. Buz gibi bir ifadeyle St. Vincent'a bakıyor, Stony Cross Park'ta tanışmış olduğu büyüleyici arkadaştan bir iz arıyordu. Tek görebildiği istediğini almakta tereddüt etmeyen bir adamın sakin gözleriydi. Bu adamın ne karakteri, ne hissi, ne de bir zayıf noktası vardı. Lillian ağlayabilir, bağırabilir, yalvarabilirdi ama hiçbir şey onu etkilemezdi. St. Vincent amaçlarına ulaşmak için her şeyi yapabilirdi ve buna tecavüz de dâhildi.

"Neden ben?" diye sordu sakin bir sesle. "Neden parası olan başka gönülsüz bir kızla kaçmıyorsun?"

"Çünkü sen en uygun seçeneksin. Ve maddi açıdan çok iyi durumdasın."

"Ve Westcliff'i mahvetmek için, çünkü onu kıskanıyorsun."

"Sevgilim, o kadar da değil. Ben sadece kendi şartlarımı iyileştirmek istiyorum, onun konumu ya da durumuyla bir sorunum yok."

"Ve bu yüzden, senden nefret edecek birini kendine eş almak mı istiyorsun?" diye sordu Lillian. "Eğer seni affedeceğimi düşünüyorsan, yanılıyorsun. Sen ukala, sadece kendini düşünen bir aptalsın. Seni mahvetmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. İstediğin bu mu?"

"Şu an için tek istediğim paran sevgilim. Daha sonra bana karşı olan hislerini yumuşatmanın yollarını buluruz. Olmadığı takdirde, seni her zaman uzak bir kasabadaki bir malikâneye gönderebilirim. Oradaki tek eğlencen de pencereden inekleri ve koyunları izlemek olur."

Lillian'ın başı zonkluyordu, parmaklarını şakaklarına götürüp ağrıyı hafifletmek için sertçe sıktı. "Sakın beni küçümseme," dedi kapalı gözleriyle, kalbinin soğuk bir taş gibi olduğunu hissediyordu. "Hayatını cehenneme çevireceğim. Hatta seni öldürebilirim."

Onun bu sözlerini kibar ve neşeli bir kahkahayla karşıladı. "Şüphesiz bunu bir gün biri yapacak. Bu benim kendi karım da olabilir."

Lillian, gözyaşlarının akması ihtimaline karşı gözlerini sıkıca kapadı ve sessizliğe büründü. Ağlamayacaktı. Uygun anı bekleyecekti... ve öldürmek, onun bu adamdan kurtulmanın tek yoluysa seve seve bunu yapacaktı.

***

Marcus, Simon Hunt'ın yakın takibinde kontesin özel odasına geldiği zaman evi bir kargaşa almıştı. Annesi olan o kötü niyetli kaltağa ulaşma niyetiyle, yanlarından geçtiği hizmetçilerin şaşkın yüzlerinin bile zar zor farkındaydı.

chatlak!/vero

Simon Hunt'ın onun sakin olmasını, öfkesine yenik düşmeyip mantıklı davranmasını söyleyen bağrışını umursamadı.

Annesinin odasının kapısına dayanan Marcus, kapının kilitli olduğunu gördü. Şiddetli bir şekilde kapı kolunu sarsmaya başlayarak, "Aç kapıyı," diye bağırdı, "hemen kapıyı aç!"

Kısa bir sessizlikten sonra bir hizmetçi korkuyla cevap verdi. "Lordum... kontes, size dinlendiğini söylememi rica etti."

"Eğer bu kapı hemen açılmazsa ben onu ebedi uykuya yollayacağım," diye gürledi Marcus.

"Lordum lütfen- "

Marcus birkaç adım geriledi ve sonra hızla kapıya omuz attı. Kapı, menteşelerinden sallandı ve parçalanmış gibi bir ses çıkardı. Koridorda bu şaşırtıcı öfke nöbetine şahit olan birkaç bayan konuktan çığlıklar yükseldi.

Marcus bir kez daha geriledi ve yine kapıya saldırdı, bu sefer tahta kaplamalar yerinden kalkmıştı. Marcus, Simon Hunt'ın onu arkadan tuttuğunu hissetti ve yumruğunu hazırlayarak bir hışımla arkasına döndü. Herkesin önünde ona saldırmaya hazırdı.

"Tanrım," diye mırıldandı Hunt, kendini savunurcasına iki elini kaldırıp bir-iki adım geriledi. Yüzü gerilmiş ve gözleri kocaman açılmıştı, adeta bir yabancıymış gibi ona dik dik bakıyordu. "Westcliff- "

"Yolumdan çekil!"

"Memnuniyetle. Fakat yer değiştirdiğimizi söylemek zorundayım. Sakin olmamı söyleyen ilk sen olurdun- "

Marcus onu önemsemeyerek kapıya geri döndü ve sert bir tekmeyle kırık kilide vurdu. Harap olmuş kapı iki

yana açılırken içeriden hizmetçiğinin acı çığlığı yükseldi. Marcus bir hışımla içeriye girerek yatağa yöneldi, kontes küçük şöminenin ateşinin yanında bir koltukta oturuyordu. Tamamen giyinik ve bakımlı olan kontes kibirle ona bakıyordu.

Burnundan soluyan Marcus ona doğru ilerlemeye başladı. Öyle görünüyordu ki kontes, ölümcül bir tehlike içerisinde olduğunun farkında değildi, yoksa onu bu kadar soğukkanlı karşılamazdı.

"Bugün hayvansal güdülerin mi ayaklandı?" diye sordu. "Centilmenlikten barbar bir hayvana dönüşün çok çabuk tamamlandı. Etkisinden dolayı Bayan Bowman'a teşekkürlerimi sunmalıyım."

"Ne yaptın ona?"

"Ona ne mi yaptım?" Tamamen şaşkın ifadesi onu daha çok sinirlendirmişti. "Sen ne demek istiyorsun Westcliff?"

"Bu sabah onunla Kelebek Avlusu'nda buluştun."

"Ben asla malikâneden uzaklaşmam," dedi kontes gururlu bir tavırla, "ne saçma bir iddia-" Marcus parmaklarını onun inci kolyesine dolayıp boğazını sıktığında kadın tiz bir çığlık attı.

"Bana onun nerede olduğunu söyle yoksa boynunu kırarım!"

Simon Hunt bir kez daha onu arkadan yakaladı, bu sefer onu durdurmaya kararlıydı. "Westcliff!"

Marcus ise incileri eline daha sıkı doladı, gözünü kırpmadan annesinin yüzüne bakıyordu. Arkadan kız kardeşi Livia'nın sesini duyduğunda bile gözlerini ayırmadı.

"Marcus," dedi Livia hemen, "dinle beni! Onu sonra boğacağına dair sana söz veriyorum. Hatta sana yardım

chatlak!/veros

bile ederim. Ama en azından onun ne yaptığını öğrenene kadar bekleyelim."

Marcus, kadının gözleri yuvalarından fırlayacak gibi görünene kadar incileri sıktı. "Lillian Bowman'ın nerede olduğunu bildiğinden dolayı benim için kıymetlisin. Eğer bunu senden öğrenemezsem seni cehenneme yollarım ve inan bana bunu bir saniye düşünmeyecek kadar babamı içimde barındırıyorum."

Kontes güçlükle soluyarak, "Ahh, evet babanı içinde barındırıyorsun," dedi, Marcus incileri yavaşça bırakırken kontes hain bir keyifle gülümsedi. "Görüyorum da babandan daha soylu, daha iyi, daha bilgili olduğun iddiandan sonunda vazgeçtin. Bu Bowman yaratığı hiç gecikmeden seni zehirle- "

"Hemen!" diye gürledi Marcus.

Kontes hâlâ kendini üstün görmesine rağmen, hayatında ilk kez huzursuzmuş gibi göründü. "Bu sabah Bayan Bowman ile Kelebek Avlusu'nda buluştuğumu kabul ediyorum. Bana Lord St. Vincent ile kaçacağını söyledi, onunla evlenmeye karar vermiş."

"Bu bir yalan!" diye bağırdı Livia. Hemen kapı eşiğinden telaşlı bayan sesleri geldi... süs bitkileri de bu sözlere şiddetle karşı çıkıyordu.

Marcus adeta eli yanmış gibi kontesi bıraktı. Önce Lillian hâlâ hayatta olduğu için içi rahatladı fakat bu iç rahatlamanın ardından onun güvende olmadığı hissi onu ele geçirdi. St. Vincent'ın servete ihtiyacı vardı ve onun Lillian'ı kaçırması oldukça mantıklıydı. Marcus annesine sırtını döndü, bir daha onu ne görmek ne de konuşmak istiyordu. Bakışları, Simon Hunt'ın gözlerine odaklandı. Hunt çoktan olan biteni kafasında kurgulamaya başlamıştı

bile, "Elbette onu Gretna Green'e götürecek," diye mırıldandı, "ve Hertfordshire yolundan doğuya gitmek zorundalar. Aracın çamura batması ya da tekerleklerin kırılma ihtimaliyle ara yollardan gitmeyi gözü kesmez."

"Onlara asla yetişemezsin," diye bağırdı kontes kahkaha atarak, "sana kendi yöntemlerimin olduğunu söylemiştim Westcliff!"

"Ahh, kapa çeneni seni lanet cadaloz!" diye bağırdı Daisy Bowman hemen kapıdan, soluk yüzündeki gözleri kocamandı. "Lord Westcliff, ahıra koşup seyislere atı hazırlamalarını söyleyeyim mi?"

"İki at," dedi Hunt tereddüt etmeden, "ben de onunla gidiyorum."

"Hangi- "

"Ebony ve Yasmin," diye cevap verdi Marcus, onun en iyi Arap atlarıydı ve uzun mesafede oldukça hızlıydılar.

Safkanlar kadar şimşek hızında değillerdi fakat saatlerce koşabilir ve St. Vincent'ın faytonunun en az üç misli kadar hızlı bir şekilde yol alabilirlerdi.

Daisy hemen gözden kayboldu ve Marcus kız kardeşinden yana döndü. "Ben döndüğümde kontesin gittiğinden emin olacaksın," dedi sertçe, "neye ihtiyacı varsa toplayın ve onu malikâneden def edin."

"Onu nereye gönderme mi istersin?"diye sordu Livia, yüzü solgun ama aklı başındaydı.

"Geri dönmeyeceğinden emin olduğun kadar uzak olduğu sürece umrumda değil."

Kovulduğunu, aslında daha çok sürgün edildiğini fark eden kontes koltuğundan kalktı. "Ben bu malikâneden kovulamam! Bunu kabul etmiyorum lordum!"

"Ve kontese söyle," dedi Marcus Livia'ya, "eğer Bayan

chatlak!/vero

Bowman'a ufacık bir zarar gelirse, onu bir daha bulmayayım diye dua etse iyi olur."

Marcus odadan hızla çıktı ve koridorda toplanan küçük kalabalığı iterek kendine yol açtı. Simon Hunt, Annabelle'e kısa bir şekilde mırıldanıp alnına bir öpücük kondurdu ve onu takip etti. Annabelle endişeli bir tavırla kaşlarını çatarak arkasından baktı, ona seslenmemek için dudağını ısırıyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra kontesin, "Bana ne olduğu önemli değil. Soyumuzu lekelemekten onu alıkoyduğumu bildiğim için gayet memnunum," diye mırıldandığı duyuldu.

Livia annesine dönüp yarı acıyan, yarı aşağılayıcı bir şekilde baktı. "Marcus asla başarısız olmaz," dedi yumuşak bir sesle, "çocukluğunun çoğu imkânsızı yenmeyi öğrenmekle geçti. Ve sonunda Marcus uğrunda savaşmaya değer bilini bulmuşken... gerçekten onun vazgeçeceğini düşünüyor musun?"

Korku ve endişesine rağmen Lillian, eterin etkisiyle aracın kadife kaplı duvarına başını yaslayarak oturduğu yerde uyuyakalmıştı. Nihayet aracın durmasıyla uyandığında, sırtı ağrımış ve ayakları üşümüştü. Gözlerini ovalayarak olan bitenin rüya olmasını umdu. Stony Cross Park'ta küçük ve sessiz yatak odasında ... veya daha da güzeli, Marcus ile paylaştığı büyük yatakta olmayı nasıl da istiyordu. Gözlerini açtığında faytonda olduğunu gördü ve kalbi hızla atmaya başladı.

Büyük bir dikkatle pencereyi örten perdeyi kaldırmak için uzandığında parmakları titriyordu. Akşam olmak üzereydi, güneş küçük bir meşe korusunun arasından cılız bir biçimde parlamaktaydı. Fayton, girişinin hemen yanında asılı 'Boğa ve Ağız' yazılı tabelanın bulunduğu bir hanın önünde durmuştu. Yaklaşık yüz atın bağlanabileceği büyük bir handı, birçok seyahatçiye ev sahipliği yapacak ona yapışık üç bina daha bulunuyordu.

Lillian, yanında bir hareketlenme fark ederek dönmeye çabaladı ve her iki bileğinin düzgünce arkadan tutulduğunu hissettiğinde öylece kalakaldı. "Ne- " diye soracak oldu ki soğuk metal halkalar bileklerine yerleşti. Kollarını çekiştirdi fakat bilekleri bağlanmıştı. Kelepçeler, diye düşün-

chatlak!/vero

dü. "Seni piç kurusu," dedi, sesi öfkeden titriyordu, "seni korkak kahrolası- " Bir bez ağzını tıkayınca sesi boğuldu.

"Üzgünüm," diye kulağına mırıldandı St. Vincent, hiç de pişman gibi değildi. "Bileklerini çekiştirmesen iyi olur sevgilim. Gereksiz yere onları zedeleyeceksin." Sıcak parmakları zarif kızın soğuk yumruklarını kapadı. Bir parmağı kelepçenin altındaki bileği okşayarak, "Bu, çok ilginç bir oyuncak," diye mırıldandı, "tanıdığım bazı kadınlar bundan büyük zevk alır." Lillian'ın gergin bedenini kendine doğru çevirdiğinde, St. Vincent kızın öfkenin şaşkınlığa karışmış ifadesini görüp gülümsedi. "Safım benim... sana ders vermek büyük bir zevk olacak."

Lillian kurumuş diliyle bezi itmeye çabalarken, onun güzel ve güvenilmez bir yaratık olduğunu fark etmeden edemedi. Bir hainin siyah saçlı, yüzü siğil kaplı ve içi kadar dışının da korkunç olması gerekirdi. St. Vincent gibi ruhsuz bir hayvanın bu kadar güzel olması şüphesiz insafsızlıktı. "Ben hemen döneceğim. Sessiz ol ve sorun çıkarmaya kalkışma."

Artan panik boğazını sıkıştırırken, kendini beğenmiş eşek, diye düşündü. Gözlerini kırpmadan St. Vincent'ın kapıyı açıp faytondan çıkışını izledi. Lillian düzenli olarak nefes almaya çalışarak, korkusunun haricinde başka şeyleri düşünmeye çabalıyordu. Kesinlikle bir an gelecekti ve kaçmaya fırsatı olacaktı, tek yapması gereken beklemekti.

Stony Cross Park'taki yokluğu uzun süre önce fark edildiğinden emindi. Ev halkı onu arıyor olmalıydı... boşa zaman harcıyorlar ve endişeleniyorlardı... ve kontesin de ondan kurtulduğu için sessiz bir memnuniyetle beklediğine kalıbını basardı. Şu an Marcus ne düşünüyordu acaba? Hayır, bunu düşünmeyecekti, çünkü daha şimdiden

gözleri yanmaya başlamıştı ve ağlamayacaktı. St. Vincent'ı zayıflığıyla mutlu etmeyecekti.

Lillian kelepçeli ellerini oynatarak ne tür bir kilit mekanizması olduğunu anlamaya çalıştı fakat şu anki durumunda bu pek mümkün değildi. Arkasını koltuğa yasladı ve kapı açılana kadar ona baktı.

St. Vincent faytona geri gelip sürücüye işaret verdi ve araç hafiften sallanarak hanın arkasındaki avluya doğru hareket etmeye başladı. "Bir dakika içinde seni özel ihtiyaçlarını karşılaman için üst kattaki bir odaya götüreceğim. Yemek yiyemeyeceğimiz için üzgünüm ama yarın sabah güzel bir kahvaltı yapacağımıza söz veriyorum."

Fayton bir kez daha durduğunda, St. Vincent onu bileklerinden tutup kendine doğru çevirdi. Mavi gözleri, kızın önü açık elbisesinin altından belli olan göğüslerine bakarken beğeniyle parıldadı. St. Vincent, kelepçeleri ve ağız bağını saklamak için ceketiyle onu tamamen sararak omzuna aldı. Lillian, "Sakın çabalamaya ya da tekmelemeye çalışma," dediğini duydu, sesi boğuktu. "Metreslerimin kelepçelerden nasıl hoşlandığını büyük bir zevkle sana gösterirken, seyahatimizi biraz ertelemeye mecbur kalabilirim."

Tecavüz tehdidini inandırıcı bulduğundan, St. Vincent onu faytondan çıkarıp hanın arka avlusundan geçirdiğinde ve merdivenlerden çıkardığında sessiz kaldı. St. Vincent'ın omzundan baş aşağı sarkan kadın ile ilgili biri soru sormuş olmalıydı, çünkü üzgün bir kahkahayla, "Korkarım, benim aşkım biraz sarhoş. Bünyesi cin için zayıf. Güzel bir Fransız kanyağını küçümsedi ve sarhoş oldu," dedi. Bu yorumlar erkeklerin gülmesini sağladığından Lillian'ın içi öfkeyle kaynadı.

chatlak!/vero

St. Vincent'ın çıktığı basamakları saymaya başladı... bir sahanlıkta yirmi sekiz tane basamak vardı. Binanın üst katındaydılar ve bir kapı içerideki odalara açılıyordu. Ceketin içinde neredeyse boğulacak gibi olan Lillian, adamın koridorda ilerlerken kaç tane kapıyı geçtiğini hesaplamaya çalıştı. Bir odaya girdiler ve St. Vincent kapıyı ayağıyla kapadı.

Lillian'ı yatağa götürüp dikkatlice bıraktı ve kızın üzerinden ceketi çıkarıp kızarmış yüzüne düşen dağılmış saçları geriye itti.

St. Vincent, "Yeni atları hazırladıklarından emin olmak istiyorum, hemen geri geleceğim" diye mırıldandı, gözleri mücevherler gibi parlak ve soğuktu.

Onun birine ya da bir şeye karşı hissiyatı olup olmadığını, sözlerini amaçlarına göre söyleyerek hayatına adeta sahnedeki bir oyuncu gibi mi devam ettirdiğini merak ediyordu. Lillian'ın onun belirsiz gülümsemesinin solduğunu sezdiğinde, adam son derece ciddi ifadeyle ceketinin cebinden bir şey çıkardı. Lillian göğsünde beliren ani bir heyecanla bunun bir anahtar olduğunu fark etti. St. Vincent onu yana döndürerek kelepçeleri açtı, kolları serbest kaldığında bir oh çekmekten kendini alamadı. Ancak bu rahatlama kısa süreliydi, St. Vincent sinir edici bir rahatlıkla onun bileklerini tutup yatağın başına uzattı ve yeniden bağladı. Lillian bunu zorlaştırmak için elinden geleni yapmasına rağmen henüz o kadar güçlü değildi.

St. Vincent'ın önünde, kolları başının üzerinde yatakta gerilmiş bir vaziyette yatan Lillian, dikkatlice onu izliyor ve bağın altındaki ağzı kımıldanıp duruyordu. Aşağılayıcı bakışlarla kızın bedenine baktı, tamamen onun merhametine kaldığını belli ediyordu. Lillian ise sürekli içinden,

Lütfen Tanrım, ona izin verme, demekteydi ama ne gözlerini ondan ayırıyor, ne de bağırıyordu. Korktuğunu belli etmediği sürece ondan bir zarar gelmeyeceğini bir şekilde hissetmişti. St. Vincent elini kızın göğsünün açık kısmına koyup kombinezonun kenarından okşamaya başladı. Onun yüzünü izleyerek parmakları kızın göğsünü kavradı ve dokunuşuyla göğüs ucu sertleşene kadar okşadı. "Oynamak için zamanımız da olacak," dedi hafifçe, utanan ve kızan Lillian ise hızlı hızlı burnundan soluyordu.

St. Vincent yavaşça elini çekip yataktan kalktı ve, "Yakında," diye mırıldandı.

Lillian gözlerini kapadı ve adımlarının sesini dinledi. Kapı açılıp kapandı ve ardından kilitleme sesi geldi. Yatakta doğruldu ve onu yatağa bağlayan kelepçelere bakmak için boynunu uzattı. Kelepçeler çeliktendi, menteşesi ile kilidi vardı ve ortasında zincirle birbirlerine bağlanmışlardı. Üzerinde 'Higby-Dumfries #30, İngiltere'de Yapılmıştır' yazıyordu.

Lillian yatakta biraz daha kıvranarak bozulmuş saçlarında kalan bir tel tokayı tutmayı başardı ve saçından çekti. Tokayı doğrultup parmaklarıyla ucunu kıvırdı ve kelepçedeki küçük deliğe bakarak tokayı kilide soktu. Toka baskıdan eğilince, Lillian küfrederek onu çekip düzeltti ve kelepçenin iç kısmına bir bileğinin arkasıyla baskı yaparak bir kez daha denedi. En sonunda duyduğu bir tık sesiyle bir kelepçe düştü.

Lillian yataktan fırladığı gibi bileğinde sallanan tek kelepçeyle kapıya koştu. Ağzındaki bağı çıkarıp bir kenara attı ve işe koyuldu. Başka bir tel tokayla becerikli bir şekilde kilidi açmaya çalıştı ve kapı açıldığında, "Tanrı'ya şükürler olsun," diye fısıldadı. Alt kattaki tavernadan gelen sesi

chatlak!/vero

duydu, uşakların ve sürücülerin durduğu ahır avlusundan ziyade, handa ona yardım edecek birini bulma şansının daha yüksek olduğuna karar verdi. Kimsenin gelmediğinden emin olmak için koridora bir göz attı ve sonra eşikten çıktı.

Elbisesinin dağınık ve kombinezonun açık olduğunu fark eden Lillian, merdivenlerden hızla inerken elbisesini düzeltmeye çabalıyordu. Kalbi acıyla çarpmaktaydı, hiçbir şey yapamayacakmış gibi hissettiren çılgın bir üzüntü her yanını kaplamıştı. Öyle görünüyordu ki bedeni istem dışı bir güçle hareket ediyor, ayaklarının merdivenlerden refleks olarak inmelerini sağlıyordu.

Lillian alt kata ulaşarak hanın ana salonuna daldığında, sohbet eden insanlar şaşkın bir ifadeyle ondan yana döndüler. Büyük bir masaya ve sandalyelerin etrafında halka oluşturmuş iyi giyimli dört-beş kişiye bakan Lillian, hemen onlara doğru koştu. "Han sahibiyle konuşmaya ihtiyacım var," dedi hızlıca, "veya müdürle. Bana yardım edebilecek herhangi biriyle. Benim- "

Adının söylendiğini duyunca sustu ve St. Vincent'ın onun kaçtığını anladığı korkusuyla omzunun üzerinden baktı. Bütün bedeni savaşa hazırlanırcasına gerilmişti fakat ne St. Vincent'tan ne de onun altın sarısı saçlarından bir iz vardı.

Sesi yeniden duydu, bu ruhuna işleyen derin bir sesti. "Lillian."

Kapı girişinden gelen uzun boylu, siyah saçlı adamı gördüğünde bacakları titremeye başladı. Bu olamaz, diye düşündü, gözlerinin ona oyun oynadığını varsayarak gözlerini kırptı. Ondan yana dönerken biraz sendeleyerek,

"Westcliff," diye fısıldadı ve tereddütle ona doğru adım attı.

Odanın geri kalanı adeta kaybolmuştu. Marcus'un yüzü solgundu ve sanki korkuyormuş gibi dikkatle bakıyordu. Koşar adım yanına gittiğinde sıkıca kıza sarıldı, "Tanrım," diye mırıldandı ve yüzünü onun saçlarına gömdü.

"Geldin," diye soluk verdi Lillian, baştan aşağıya titriyordu, "beni buldun." Bunun mümkün olduğuna inanamıyordu. Onun titrediğini hisseden Marcus, ceketinin içine çekip ona sarıldı.

"Marcus," dedi Lillian boğuk bir sesle, "ben delirdim mi? Ahh, lütfen gerçek ol. Lütfen bir yere gitme- "

"Buradayım." Sesi alçak ve titrekti. "Buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum." Hafiften geri çekildi, gözleri baştan aşağıya onu incelerken elleri de bedenini araştırdı. "Aşkım... canın yandı mı?" Parmakları kolunda gezindiğinde kelepçeye denk geldi ve kızın bileğini kaldırarak öylece kelepçelere baktı. Derin bir nefes aldı ve bedeni öfkeden titremeye başladı. "Lanet olsun, onu cehenneme göndereceğim- "

"Ben iyiyim," dedi Lillian çabucak, "canım yanmadı."

Marcus kızın elini dudaklarına götürerek sertçe öptü ve hızlı solukları kızın bileğini yıkarken parmaklarını yanağında tutuyordu. "Lillian, o sana..."

Lillian huzursuz bakışlardaki, kelimelere dökemediği soruyu anlayarak net bir şekilde fısıldadı; "Hayır, hiçbir şey olmadı. Zaman yoktu."

"Yine de onu öldüreceğim." Sesinde, Lillian'ı titreten ölümcül bir tını vardı. Marcus elbisesinin açık korsajını görünce onu bırakıp ceketini çıkardı ve kızın omuzlarına yerleştirdi. Birden öylece kaldı. "Bu koku... nedir bu?"

Teninin ve elbiselerinin hâlâ zehirli kimyasalla koktuğunu fark eden Lillian, cevap vermeden önce duraksadı ve sonunda, "Eter," dedi. Marcus'un siyah gözlerinin iyice karardığını görünce titreyen dudaklarına rahatlatıcı bir gülümseme yerleştirmeye çalıştı. "Aslında kötü sayılmazdı. Günün çoğunda uyudum. Yoksa mide bulantısıyla ben- "

Marcus'un boğazında zalim bir gürleme yükseldi ve bir kez daha ona sarıldı. "Üzgünüm. Çok üzgünüm. Lillian, tatlı aşkım... artık güvendesin. Bir daha sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim. Hayatım üzerine yemin ediyorum. Güvendesin." Kızın başını ellerinin arasına alıp kısa, yumuşak ama yine de Lillian'ın başını döndürecek kadar şaşırtıcı bir şekilde onu öpmeye başladı. Lillian gözlerini kapatarak ona yaslandı. Bunun gerçek olmamasından, uyandığında bir kez daha St. Vincent'ı karşısında bulmaktan korkuyordu. Marcus, aralanmış dudaklarına, yanaklarına mırıldanıyor ve nazik ama on kişi gelse dâhi bu kucaklaşmayı bozamayacakmış gibi görünen bir tutuşla ona sarılıyordu. Lillian onun güvenli kolları arasından Simon Hunt'ın yaklaştığını gördü.

Şaşkınlıkla, "Bay Hunt," dediğinde, Marcus'un dudakları şakaklarındaydı.

Hunt endişeli bir şekilde ona baktı. "İyi misiniz Bayan Bowman?"

Marcus'un dudaklarından sakınmak için biraz uzaklaştı ve soluk soluğa cevap verdi. "Ahh evet. Gördüğünüz gibi bir zarar görmedim."

"Bu çok iyi," diyerek gülümsedi Hunt, "yokluğunuzda aileniz ve arkadaşlarınız deliye döndüler."

"Kontes- " diye söze başladı Lillian ama bu ihaneti Marcus'a nasıl açıklayacağına emin olamayarak sustu.

Onun gözlerine baktığında nasıl endişelendiğini gördü ve bir zamanlar hissiz olduğunu nasıl düşündüğünü merak etti.

Marcus yumuşak bir sesle, "Neler olduğunu biliyorum," diyerek onun dağılmış saçlarını düzeltti. "Onu bir daha görmeyeceksin. Biz Stony Cross Park'a döndüğümüzde o dönmemek üzere gitmiş olacak."

Sorular ve endişeler onu sarsa bile Lillian ani yorgunluğun üstesinden gelmişti. Kâbus çabucak sona ermiş, artık onun bir şey yapmasına gerek kalmamış gibi görünüyordu. Yanağını Marcus'un sert omzuna dayayarak öylece kaldı, yapılan konuşmayı yarı duyuyordu.

"...St. Vincent'ı bulmak zorundayım..." dedi Marcus.

Simon Hunt şiddetle karşı çıkarak, "Hayır, ben St. Vincent'ı bulacağım. Sen Bayan Bowman'la ilgilen," dedi.

"Yalnız kalmaya ihtiyacımız var."

"Eminim yakınlarda bir oda vardır. Bir girişten fazlası, aslında..."

Fakat Simon Hunt'ın sesi giderek azaldı ve Marcus'un bedeninde yeni, korkunç bir gerilim oluştu.

St. Vincent, hanın diğer tarafındaki tuttuğu odaya gitmiş ve boş olduğunu görünce aşağıya inmişti. Merdivenlerin ortasında duran St. Vincent, önünde beliren manzarayı izliyordu... şaşkınlıkla bakan insanlar, gücenmiş han sahibi... ve ona öfkeyle bakan Kont Westcliff.

Tüm han sakinleri, bu buz gibi anda sessizliklerini korudular ve bu sayede Westliff'in sessiz gürlemesi net bir şekilde duyulabiliyordu. "Seni öldüreceğim."

Lillian şaşkın bir şekilde mırıldandı; "Marcus bekle- "

Ancak merdivenlere doğru koşarken onu sert bir şekilde Simon Hunt'a itmiş ve o da onu hemen yakalamıştı.

Marcus tırabzanların etrafından dolanmak yerine, onların üzerinden atlayıp adeta bir kedi gibi merdivenlere kondu. Bir an St. Vincent geri çekilmeye kalktı fakat Marcus onun üzerine atlayıp bacağından tutarak onu aşağıya çekti. Birbirlerine küfrediyor ve yumruklardan sakınıyorlardı ama St. Vincent tekmesini savurduğunda az farkla onu ıskaladı. Marcus, onun ağır çizmesinden sakınmak için yuvarlanarak bir an onu bırakmak zorunda kalmıştı. Vikont bu boşluktan istifade edip hemen merdivenlerden kaçmak için hamle yapmış, Marcus da onun peşinden gitmişti. Coşkulu kalabalık tavsiyeler yağdırıp hangisinin kazanacağı üzerine bahse girmeye ve iki soylunun adeta horoz gibi dövüştüğünü heyecanla anlatarak onları takip etmişti.

Lillian kireç gibi yüzüyle belirsizce gülümseyen Simon Hunt'a baktı ve, "Ona yardım etmeyecek misiniz?" diye sordu.

"Hayır. Westcliff, eğer araya girersem beni asla affetmeyecektir. Bu onun ilk taverna kavgası." Hunt dostça bir tavırla tartarcasına ona baktı. Lillian hafiften sendeleyince iri elini sırtına koydu ve onu yakındaki sandalyelerin oraya götürdü. Yukarıdan bütün binanın titremesini sağlayan ağır bir gürültü geldi ve onu mobilyaların parçalanması ile cam kırılması gibi sesler takip etti.

Hunt tüm bu hengâmeyi umursamayarak, "Şimdi," dedi, "şu kalan kelepçeye bir bakalım. Belki bir şeyler yapabilirim."

"Yapamazsınız," dedi Lillian kesinlikle, "anahtar St. Vincent'ın cebinde ve benim de tokam bitti."

Hunt onun yanına oturarak kelepçeli bileğini tutup düşünceli bir şekilde inceledi ve Lillian'ın uygunsuz bir

memnuniyet olarak nitelendirdiği bir tavırla konuşmaya başladı. "Çok şanslıyız. Otuz numara Higby-Dumfries."

Lillian dalga geçercesine ona baktı. "Bundan kelepçeye düşkün olduğunuzu anlıyorum?"

Simon'ın dudakları seğirdi. "Hayır fakat emniyette arkadaşlarım var. Ve bunlar, tasarım hataları bulunana kadar her yeni polise verilirdi."

"Tasarım hatası nedir?"

Buna cevaben Hunt, kızın bileğindeki kilitli kelepçeyi, menteşeyi ve kilidi aşağıda duracak şekilde ayarladı. Yukarıdan daha fazla kırma sesleri gelince duraksadı ve Lillian'ın çatık kaşlı yüzüne gülümsedi.

"Gideceğim," dedi kibarca, "ama önce..." Bir eliyle cebinden bir mendil çıkardı ve önlem olarak kızın bileği ile kelepçe arasına sıkıştırdı. "İşte oldu. Darbenin etkisini azaltmaya yardımcı olabilir."

"Darbe? Ne darbesi?"

"Öylece kalın."

Simon Hunt onun kelepçeli bileğini masanın üzerine koydu ve sert bir şekilde menteşelerin altına vurduğunda, Lillian bundan hoşlanmayarak bağırdı. Darbe, kilit mekanizmasını sarstı ve kelepçe adeta sihirle açıldı. Şaşkınlık içerisinde yarı gülümseyerek Hunt'a bakarken serbest bileğini ovalıyordu. "Teşekkür ederim. Ben- "

Bir kez daha çarpma sesi geldi. Bu sefer tam üstlerinden gelmiş ve heyecanlı izleyicilerin verdiği tepkiler duvarların titremesine neden olmuştu. Bu patırtının arasından han sahibinin, binasının yakında kibrit çöpüne döneceği ile ilgili acılı şikâyetleri duyuluyordu.

"Bay Hunt," diye bağırdı Lillian, "Lord Westcliff'e biraz yardımcı olmanızı istiyorum!"

chatlak!/vero

Hunt dalga geçercesine kaşlarını kaldırdı. "St. Vincent'ın ona zarar vermesinde mi korkuyorsunuz?"

"Sorun, Lord Westcliff'in dövüş kabiliyetine güvenip güvenmediğim değil," diye cevap verdi Lillian sabırsızca. "Gerçek şu ki buna fazlasıyla güveniyorum ve her şey bir yana, bir cinayet davasında şahit olmaya dayanamam."

Hunt ayağa kalktı, mendilini katlayıp ceketinin cebine koydu. "İyi bir noktaya değindiniz." İç çekerek merdivenlere yöneldi ve, "Bütün günümü onu insanları öldürmekten alıkoymakla geçirdim," dedi.

Lillian akşamın geri kalanını hiç hatırlayamadı, Marcus'a yaslanırken yarı kendindeydi. Marcus ise üstü başı dağınık ve bedeni çürüklerle dolu olmasına rağmen, kavgadan yeni gelmiş sağlıklı bir erkeğin enerjisini etrafına yayıyordu. Bu gece handa kalmaya ve günün ilk ışıkları ile birlikte, Simon Hunt'ın Stony Cross Park'a gitmek için yola koyulmasına karar verilmişti. Bu arada Hunt, St. Vincent'ı ya da ondan arta kalanı, faytonuna taşımış ve onu Londra'daki evine göndermeye gitmişti. Öyle görünüyordu ki St. Vincent olayın sadece büyük bir skandala dönüşmesini sağladığından, cezalandırılmaktan kıl payı bir farkla kurtulmuştu.

Bütün düzenlemelerin yapılmasıyla birlikte, Lillian'ı binadaki büyük bir misafir odasına götürdü. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde banyo ve yemek de odaya gönderilmişti. İçeride pek eşya yoktu fakat ütülü çarşaflar, yumuşak battaniyelerle kaplı geniş yatak oldukça temizdi. Tekerlekli eski bakır bir küvet de şöminenin önündeydi ve iki hizmetçinin buharı üstünde kazanları taşımasıyla doluyordu. Lillian banyo suyunu beklerken, Marcus onu bir kâse çorba içmeye zorladı. Çorba fena değildi ancak

içindekileri ayırt etmek imkânsızdı. Marcus dolu kaşığı ona doğru uzatırken Lillian gönülsüzce, "Bu kahverengi parçalar ne?" diye sordu.

"Önemli değil. Yut."

"Koyun eti mi? Sığır eti mi? Gerçekte boynuzları var mıydı? Toynakları? Tüyleri? Pulları? Bilmediğim bir şeyi yemekten hoşlanmıyorum- "

Marcus acımasızca, "Biraz daha," diyerek kaşığı kızın ağzına tıktı.

"Sen bir zalimsin."

"Biliyorum. Biraz da su."

Lillian sadece bu geceliğine onun baskıcı tavırlarına boyun eğerek yemeğini bitirdi. Yemek ona yeni bir enerji vermişti ve Marcus onu kucağına aldığında kendini canlanmış hissediyordu. "Şimdi," dedi Marcus onu göğsüne doğru çekerek, "en başından bana neler olduğunu anlat."

Lillian, Kelebek Avlusu'nda Leydi Westcliff ile buluşmasını ve sonraki olayları anlatırken, kendini hayat dolu biçimde konuşurken buldu. Sesi, sinirlerinin bozuk olduğunu belli ediyor olmalıydı, çünkü Marcus arada sırada yatıştırıcı sözlerle onun lafını kesiyordu. Dudakları kızın saçlarında geziniyor, nefesi tenini yalıyordu. Lillian gittikçe rahatlıyor, kollarının ve bacaklarının gevşediğini hissediyordu.

"Bu kadar çabuk kontesin itiraf etmesini nasıl sağladın?" diye sordu. "Onun günlerce bunu saklayacağını sanıyordum. Olayları kabul etmektense ölmeyi yeğleyeceğini düşünmüştüm."

"Korkarım bu ona sunduğum bir seçenekti."

Lillian'ın gözlerini hayretle açtı. "Ahh, üzgünüm Marcus. Ne de olsa, o senin annen- "

chatlak!/vero

Kuru bir şekilde konuşarak sözünü böldü. "Sadece teknik olarak. Daha önceden de kendimi onun oğluymuşum gibi hissetmiyordum fakat hissetseydim bile bu zamana kadar kesinlikle tükenip giderdi. Onun bir ömür boyu yetecek kadar zarar verdiğini sanıyorum. Şu andan itibaren onu İskoçya'da ya da Avrupa'da bir yerde tutmaya çalışacağız."

"Kontes, onunla benim aramda geçenleri anlattı mı?" diye sordu Lillian tereddütle.

Marcus başını iki yana salladı, dudakları seğirmişti. "Bana senin St. Vincent ile kaçmaya karar verdiğini söyledi."

"Kaçmak mı?" diye tekrar etti Lillian şaşkınlıkla. "Sanki ben bilerek... sanki ben onu seçmişim gibi- " Sustu, onun ne hissetmiş olduğunu hayal ederken korktu. Gün boyunca tek bir gözyaşı dökmemesine rağmen, Marcus'u terk edeceği düşüncesi... dayanılmazdı. Birden kendisi kadar Marcus'u da şaşırtarak hıçkırıklara boğuldu.

"Buna inanmadın, değil mi? Tanrım, lütfen inanmadığını söyle!"

"Elbette inanmadım." Marcus şaşkınlık içerisinde ona baktı ve hemen yağmur gibi akan yaşları silmek için temiz bir peçeteye uzandı.

"Ben seni seviyorum Marcus." Lillian peçeteyi ondan alarak gürültülü bir şekilde sümkürdü ve konuşurken ağlamaya da devam etti. "Seni seviyorum. Bunu ilk söyleyenin ya da sadece benim söylüyor olmam da umurumda değil. Yalnızca seni ne kadar çok sevdiğimi bilmeni- "

Marcus usulca, "Ben de seni seviyorum," dedi, "Lillian... lütfen ağlama. Bu beni öldürüyor. Sakın."

Lillian başıyla onu onaylayıp yeniden peçeteye sümkürdü. Teni kızarmış, gözleri şişmişti ve burnu durmadan akıyordu. Kızın başını ellerinin arasına alarak sert bir şekilde dudaklarından öptü ve boğuk bir sesle, "Çok güzelsin," dedi.

Şüphesiz samimi olan bu ifade, kızın son hıçkırıkları arasında kıkırdamasını sağladı. Marcus adeta ezercesine kollarını ona doladı ve alçak bir sesle sordu; "Aşkım, kimse sana bir erkek kendini ifade ederken gülmenin kötü olduğunu söylemedi mi?"

Lillian son defa kaba bir şekilde sümkürdü. "Korkarım çaresiz bir durumdayım. Hâlâ benimle evlenmek istiyor musun?"

"Evet. Hemen."

"Ne?"

"Seninle Hampshire'a dönmek istemiyorum. Seni Gretna Green'e götürmek istiyorum. Hanın orada bir posta arabası var. Yarın sabah bir tane kiralayacağım ve yarından sonra İskoçya'da olacağız."

"Ama... ama herkes saygın bir kilise düğünü bekliyor."

"Bir saniye bile bekleyemem. İtibar umurumda bile değil."

Lillian, birçok kişinin onun bu tavrına şaşıracağını düşünürken yüzünde koca bir gülümseme belirdi. "Biliyorsun bu skandal demek. Kont Westcliff, Gretna Green'de bir taşra düğünü için acele ediyor."

"O zaman skandal başlasın." Kızı öpmeye başladı ve Lillian hafif bir iniltiyle ona cevap verdi. Marcus dilini daha derinlere ilerlettiğinde, dudaklarıyla dudaklarını sıkıca kavrayıp sıcak ve ipeksi ağzının tadına varmaya çalıştı. Zorla nefes alarak dudaklarını kızın titreyen boynuna indirdi ve, "Bana evet cevabını ver," diye teşvik etti.

chatlak!/vero

"Evet Marcus."

Marcus ona bakarken gözleri alev alev yanıyordu. Lillian, onun söylemek istediği çok şey olduğunu hissediyordu ancak tek söylediği, "Şimdi banyo yapma zamanı," oldu.

Lillian bunun üstesinden gelebilirdi fakat Marcus onu soydu ve bir çocukmuş gibi onu yıkamada ısrar etti. Onun ilgisi karşısında iyice rahatlayan Lillian, sudan yükselen buhar arasından onun esmer yüzünü izledi.

Kızın bedenini sabunlayıp teni pembeleşene ve parlayana kadar onu durularken hareketleri oldukça yavaştı. Marcus onu bakır küvetten kaldırdı ve uzun bir havluyla kurulayarak, "Kollarını kaldır," diye mırıldandı.

Lillian soran gözlerle onun elindeki eskimiş kıyafete baktı. "Bu nedir?"

Kızın başından aşağıya indirirken, "Han sahibinin karısının geceliği," diye cevap verdi. Lillian kollarını gecelikten geçirdi ve etrafını saran temiz fanila kokusuyla bir iç çekti. Geceliğin rengi belirsiz ve ona göre çok büyüktü fakat bu eskimiş kumaşın içerisinde rahat hissetmişti.

Lillian yatağa kıvrılıp Marcus'un banyo yapıp kurulanışını, sırtındaki kasların dalgalanmasını ve harikulâde bedenini izledi. Bu olağanüstü adamın kendisine ait olduğunu fark edince, karşı konulamaz bir gülümseme dudaklarına yerleşti. Nihayet lambayı söndürüp yatağa geldi ve yorganların altındaki Lillian'ın yanına kıvrıldı. Kokusu onu sardı, sabun, belirsiz de olsa açık hava ve tuz kokuyordu. Lillian onun muhteşem kokusunda boğulmak, bedeninin her santimini öpmek istiyordu. Fısıltıyla, "Seviş benimle Marcus," dedi.

Marcus'un gölgeler içindeki bedeni onun üzerine eğildi ve kızın saçlarıyla oynamaya başladı. "Aşkım," dedi, se-

sinde bir keyif tınısı vardı, "bugün tehdit edildin, uyuşturuldun, kaçırıldın ve kelepçelendin. Sence bu bir gün için yeterli değil mi?"

Lillian başını iki yana salladı. "Daha önceden biraz yorgundum fakat şimdi kendimi yenilenmiş hissediyorum. Muhtemelen uyuyamam."

Nedense bu onun kahkaha atmasını sağladı.

Marcus onun üzerinden kalktı, Lillian ilk başta onun yatağın diğer tarafına döneceğini sandı fakat sonra geceliğinin yukarıya sıyrıldığını hissetti. Serin hava tenine değince çıplak bacakları karıncalandı, nefesi hızlandı. Kalın pamuklu gecelik yukarıya, çok daha yukarıya sıyrıldı. Göğüsleri ortaya çıkıp uçları sertleşti. Marcus'un yumuşak ve sıcak ağzı, teninde gezinip araştırmaya ve beklenmedik hisler uyandırmaya başladı. Dudakları, kolay gıdıklanan kaburgalarında, kadife göğüslerinin alt kıvrımında ve hassas göbek deliğinde geziniyordu. Lillian onu okşamaya çalıştığında ellerini kibarca yan tarafa itti. Lillian, Marcus'un ondan öylece yatmasını istediğini anlamıştı. Bir zevk dalgası adeta cıva damlaları gibi bedenini yıkarken göğüsleri sızlıyor, karın ve bacak kasları titriyordu.

Marcus kasıkları arasındaki gizli nemliliğe doğru öperek ilerledi, bacakları onun dokunuşuyla kolayca kendiliğinden iki yana açıldı. Lillian tamamen açık ve savunmasızdı. Marcus koyu üçgeni, gül gibi kadife ve yumuşak teni diliyle okşamaya başladığında, belirsiz bir inilti boğazından yükseldi. Dili onunla dans ediyor, onu gıdıklıyor ve kendinden geçmesini sağlıyordu. Marcus ritmik bir şekilde hareket etmeye başladığında, zevk dalgaları kızın nefesini zayıf çığlıklara çevirdi. Sonunda parmaklarını onun derin-

chatlak!/vero

liklerine soktu ve Lillian inlemeye, adeta zevkten ikiye ayrılacakmış gibi titremeye başladı.

Marcus onu kendine doğru çekip başını onun omzuna yasladığında, "Şimdi sıra sende," diye mırıldandı Lillian, "sen yapmadın..."

"Uyu," diye fısıldadı adam, "ben sıramı yarın kullanırım."

"Ben hâlâ yorgun değilim," diye ısrar etti Lillian.

"Gözlerini kapat," dedi Marcus, eli kızın kalçasının yuvarlağını okşuyordu. Dudaklarını kızın alnında ve narin gözkapaklarında gezdirdi. "Dinlen. Gücünü toplamaya ihtiyacın var... çünkü evlendiğimizde seni yalnız bırakmayacağım. Günün her saati, her dakikası seninle sevişmek isteyeceğim." Kızı kendine daha çok çekti. "Bu dünyada benim için senin gülüşünden daha güzel bir şey yok... hiçbir şey senin kahkahan kadar tatlı değil... hiçbir şey seni kollarımın arasında tutmak kadar zevkli değil. Bugün şunu fark ettim ki küçük ve yaramaz bir çocuk olsan da ben sensiz asla yaşayamam. Bu hayatta ve diğer dünyada, sen benim tek mutluluk kaynağımsın. Söyle bana Lillian, benim gözbebeğim... nasıl oldu da kalbimin derinliklerine bu kadar ulaşabildin?" Onun nemli tenini öpmek için durdu... ve huzurlu sessizliği bozan kızın uyku dolu mırıltısını duyduğunda gülümsedi.

SONSÖZ

Saygın Kontes Westcliff'e
Marsden Köşkü, Upper Brook Caddesi, No:2
Londra

Sevgili Leydi Westcliff,

Mektubunuzu almak büyük bir şeref ve zevkti. Mutlu evliliğiniz için tebriklerimi sunmak istiyorum. Ancak Lord Westcliff ile evliliğinizin sizin yararınıza olduğunu alçakgönüllülükle itiraf etmenize rağmen, ben buna katılmadığımı söylemek zorundayım. Sizinle tanışma fırsatını yakaladığımdan, şunu kabul edebilirim ki sizin gibi büyüleyici ve başarılı bir hanımefendiyi kazanmakla o üstünlük konta ait-

"Büyüleyici?" diye araya girdi Daisy, "ahh, seni çok az tanıyor."

"Ve başarılı," diye hatırlattı Lillian baskın bir sesle, sonra Bay Nettle'dan gelen mektuba döndü ve devam etti; " 'Eğer kız kardeşiniz de sizin gibiyse, o da evlenecek birini bulacaktır.' "

"Böyle bir şey yazmıyor!" diye bağırdı Daisy. Oturduğu sedirden sıçrayıp mektubu almaya çalıştığında, Lillian kahkahalar eşliğinde kendini korumaya çalıştı. Yakın bir sandalyede oturan Annabelle, midesini yatıştırma umuduyla yudumladığı çayını içerken fincanın üzerinden onlara gülümsüyordu. Bu akşam hamileliğini kocasına söyleyeceğini çoktan onlara anlatmıştı, çünkü bu durumu gizlemek gittikçe zor bir hal almaya başlamıştı.

Üçü Marsden Köşkü'nün salonunda oturuyorlardı. Birkaç gün önce Lillian ve Marcus, Gretna Green'de gerçekleşen 'taşra düğününden' sonra Hampshire'a dönmüşlerdi. Sessiz kalsa da kontesin, hatıralarıyla birlikte bu evden gitmiş olmasına memnun olmuştu. Dul kontes, diye düzeltti kendini Lillian. Her seferinde artık kendisinin Kontes Westcliff olduğunu fark etmek zorunda kalıyordu. Şimdi Marcus onu Londra'ya getirmişti. Bay Hunt ile birlikte lokomotif işlerine bakıyor ve diğer iş görüşmelerine katılıyordu. Birkaç gün içinde balayı için İtalya hazırlıklarına başlayacaklardı... tabii kızı için niyetlenmiş olduğu büyük sosyete düğününü mahvettikleri ile ilgili şikâyetlere maruz kalmamak için Mercedes Bowman'a yakalanmadan önce.

Lillian şakalaşırcasına kardeşini iterek, "Ahh, git başımdan Daisy," diye bağırdı. "Tamam, kabul ediyorum, son kısmı ben uydurdum. Kes şunu mektubu yırtacaksın. Şimdi nerede kalmıştım?" Kontun karısına yaraşır bir ifade takınan Lillian, mektubu aldı ve dikkatle okumaya devam etti. "Bay Nettle mektubuna daha nice iltifatlarla devam ediyor ve bana Marsden ailesi ile mutluluklar- "

"Kaynananın senden kurtulmaya çalıştığını ona anlattın mı?" diye sordu Daisy.

"Ve sonra," diye devam etti Lillian onu önemsemeden, "benim parfümle ilgili sorumu cevaplıyor."

İki genç bayan şaşkınlık içerisinde ona bakıyordu, Annabelle'in mavi gözleri merakla açılmıştı. "Ona özel içeriği mi sordun?"

"Tanrı aşkına neymiş?" diye diretti Daisy.

"Bu cevap karşısında biraz hayal kırıklığına uğrayabilirsin," dedi Lillian sıkılgan bir tavırla. "Bay Nettle'a göre özel içerik... yok."

Daisy öfkeli görünüyordu. "Yok mu? Bu bir aşk iksiri değil mi? Ben kendimi boşa mı kandırdım?"

"Şöyle yazmış; 'Lord Westcliff'in kalbini çalmaktaki başarınız, sizin kendi sihrinizin sonucudur. Kokunun etkisi dışında gerçek sihir sizsiniz.' " Lillian mektubu kucağına koyarak kız kardeşinin öfkeli ifadesine gülümsedi. "Zavallı Daisy. Bunun gerçek bir sihir olmadığına üzgünüm."

"Lanet olsun," diye homurdandı Daisy, "bunu bilmeliydim!"

"Tuhaf olan," diye devam etti Lillian düşünceli bir tavırla, "Westcliff biliyordu. Ona parfümden bahsettiğim gece, gizli içeriğin ne olduğunu kesinlikle bildiğini söylemişti. Ve bu sabah, Bay Nettle'ın mektubunu ona göstermeden önce, bana kendi cevabını söyledi ve bu da onu doğruladı."

"Ben Evie'ye anlatana kadar bekle," dedi Daisy, "o da benim gibi hayal kırıklığına uğrayacak."

Annabelle güzel alnının kırışmasıyla ona bir göz attı. "Mektubuna cevap verdi mi Daisy?"

"Hayır. Evie'nin ailesi onu yine odaya kilitledi. Onun mektup gönderip almasına bile izin vereceklerinden şüpheliyim. Ve beni endişelendiren onlar Stony Cross Park'tan

chatlak!/vero

ayrılmadan önce teyzesi Florence'in onu kuzen Eustace ile nişanlama imalarında bulunması."

Diğer kızlar hoşnutsuzca homurdandı. "Cesedimi çiğnerler," dedi Lillian zalim bir ifadeyle. "Eğer Evie'yi ailesinin pençelerinden kurtarıp ona iyi bir koca bulacaksak yaratıcı olmak zorundayız."

"Olacağız," diye cevap verdi Daisy kendinden emin bir şekilde, "inan bana canım, eğer sana bir koca bulduysak her şeyi yapabiliriz."

"Bu kadarı yeter," dedi Lillian ve koltuktan fırladığı gibi elinde minderle tehdit edercesine üzerine yürüdü.

Daisy kıkırdayarak koltuğunun arkasına saklandı. "Hatırlasana sen bir kontessin! Nerede senin itibarın?"

"Bıraktım," dedi Lillian ve neşeyle onu kovalamaya başladı.

Bu sırada...

"Lord St. Vincent, kapıda bir ziyaretçiniz var. Hanımefendiye sizin evde olmadığınızı söyledim fakat sizi görmede oldukça ısrarcı."

Kütüphane, şömineden gelen cılız ışık haricinde karanlıktı. Ateş de birazdan sönecekti... ancak Sebastian ayağa kalkıp kütük atacak gibi görünmüyordu. Evde yangın çıksa bile umrunda olmazdı. Tamamen boş ve uyuşmuş haldeydi. O ruhsuz bir bedene sahipti ve bununla da gurur duyuyordu. Kendi ahlaksızlığında batmak her adama nasip olmazdı.

"Bu saatte?" diye mırıldandı Sebastian ilgisizce, kâhyaya değil de elindeki kristal kanyak bardağına bakıyordu. Uzun parmakları arasındaki bardağı salladı. Gelen kadının ne istediğini sormasına gerek yoktu ama Sebastian ilk kez formunda olmadığını fark etti.

"Gönder gitsin," dedi soğuk bir sesle, "yatağımın zaten dolu olduğunu söyle."

"Peki lordum." Kâhya gitti ve Sebastian bir kez daha bacaklarını uzattı.

Sert kanyağının son yudumunu içerken önemli sorununu düşünüyordu... para. Alacaklıları onu sıkıştırıyordu ve borç alacak kimseyi bulamıyordu. Artık Lillian Bowman sayesinde kazanacağı servet de boşa gittiği için başka birinin parasını almak zorundaydı. Onun en iyi şekilde sunacağı kişisel yardımlar karşılığında, ona borç para verebilecek bazı zengin kadınlar tanıyordu. Ya da diğer bir seçenek-

"Lordum?"

Sebastian kaşlarını çatarak ona baktı. "Tanrı aşkına yine ne var?"

"Hanımefendi gitmiyor lordum, sizi görmekte ısrarcı."

Çileden çıkmışçasına bir iç çekti. "Bu kadar çaresizse içeri al. Ancak ona, onu hemen becerip güle güle diyeceğimi ilet."

Kâhyanın ardından genç ve sinirli bir ses geldi, ısrarcı ziyaretçi onun peşinden gelmişti. "Benim aklımdaki bu değildi." Kâhyanın yanından geçip odaya girdi. Bedeni, geniş başlıklı pelerinin altında gizliydi.

Sebastian'ın bir göz işaretiyle kâhya onları yalnız bırakarak ortadan kayboldu.

Başını sandalyesine yaslayıp duygusuz bakışlarla bu gizemli kişiyi inceliyordu. Kızın pelerinin altında silah taşıdığı gibi tuhaf bir düşünce belirdi zihninde. Belki kız, geçmişte onu öldürmekle tehdit etmiş olan kadınlardan

chatlak!/vero

biriydi... sonunda verdiği sözü tutma cesaretini gösteren biri çıkmıştı.

"Başlığını çıkar."

Narin beyaz bir el ortaya çıkıp dediğini yaptı. Başlık kızın başından kaydı ve canlı kırmızı saçlar, şöminedeki alevleri bastırırcasına döküldü.

Sebastian genç kadını fark edince şaşkınlıktan başını iki yana salladı. Bu Stony Cross Park'taki ev partisinde bulunan komik yaratıktı. Utangaç ve kekeme olan aptaldı. Çenesini kapalı tuttuğu sürece kırmızı saçları ve seksi görünüşü onu çekilir kılabilirdi. Şahsen hiç konuşmamışlardı. Bayan Evangeline Jenner, diye hatırladı. Hayatında gördüğü en iri ve yuvarlak gözlere sahipti bu kız. Bal mumu bebeklerinkine... veya küçük bir çocuğunkine çok benziyordu. Kızın bakışları onun yüzünde gezindi, Westcliff ile yaptığı kavga sonrasındaki ezikleri inceledi.

Kuş beyinli, diye geçirdi aklından Sebastian aşağılarcasına. Arkadaşını kaçırdığı için ona hakaret etmeye mi geldi diye merak etti. Hayır. Onun evine yalnız gelmekle namusunu ya da hayatını tehlikeye atacak kadar aptal olamazdı.

"Şeytanı ininde mi görmeye geldin?" diye sordu.

Kız biraz daha yanaştı, ifadesi ciddi ve korkusuzdu. "Siz şeytan değilsiniz. Sadece bir erkeksiniz. Ve çok ku-kusurlu bir erkeksiniz."

Sebastian günlerdir ilk kez gülümsediğini hissetti. İstemsiz de olsa içinde kıza karşı bir ilgi kıpırtısı belirdi. "Kuyruğum ve boynuzlarım görünmediği için mi bu ihtimali yok sayıyorsun çocuk? Şeytan birçok kılıkta olabilir."

"O zaman ben de şeytanla pazarlık yapmaya geldim." Konuşması yavaştı, sanki konuşmadan önce kelimelerini düşünmek zorundaydı. "Size bir önerim var lordum."

Ve her ikisini de saran karanlıktan uzaklaşarak şömineye doğru yanaştı.

TARAYAN : IRMAK (chatlak!)
DÜZENLEYEN : VERO :)))

Ben Böyleyim

Her Şey Bir Balода Başlar

Genç ve güzel Lillian Bowman, özgür Amerikalı tarzının pek de 'uygun' olmadığını çabuk öğrenir. Onu en çok tenkit eden de Londra'nın en seçkin aristokratlarından, kendini beğenmiş ve çekilmez Lord Westcliff, yani Marcus'tan başkası değildir.

Rastlantılar Bahçede Devam Eder

Marcus şoke edici - ve elbette tehlikeli şekilde - onu kollarının arasına alır. Lillian hiç hoşlanmadığı bir adama karşı duyduğu tutkuya yenik düşer. Zaman durur; sanki onlardan başka kimse yok gibidir… Neyse ki kimseciklere yakalanmazlar!

Ve Aşk Bir Sonbaharda Gelir

Marcus duygularına her zaman hükmetmeyi başarmış bir adamdır ve bu konuda bir kaya kadar serttir. Fakat Lillian ile birlikteyken her dokunuş işkenceye ve her öpücük de bir baştan çıkarışa dönüşür. Ancak kendisine besbelli uygun olmayan bu kadını, nasıl eş olarak alacaktır?

"Gerçekten yetenekli bir öykücü."
Publishers Weekly

ISBN 978-9944-82-387-6
9 789944 823876
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: yenisayfa.com.tr

Kapak Görseli: istockphoto